

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Biraz sızlıyor, hepsi bu."

"Çenenin altındaki yara izi nasıl oldu?"

"Merdivenden düştüm. Uzun zaman önce oldu."

"Niye yanıma uzanıp biraz uyumayı denemiyorsun?"

"Fakat gece olmadı henüz."

Gillian, "Evet ama gecenin tümünü yürüyerek geçireceğimiz için ayakta olacağız," açıklamasını yaptı. "Şimdi biraz dinlenmeye çalışalım."

Alec Gillian'ın yanına sokuldu ve başını onun omzuna yasladı. "Sen şeyi biliyor musun?"

"Neyi?"

"Karnım aç."

"Yiyecek bir şeyler bulacağız daha sonra."

"Yiyecek çalmak zorunda mı kalacağız?"

Gillian Alec'in coşkusundan, bu olasılığı sabırsızlıkla beklediği sonucunu çıkardı. "Çalmak günahtır."

"Annem de aynıını söyler."

"Annen haklı. Hiçbir şey çalmayacağız. İhtiyacımız olanı ödünç alacağız yalnızca."

"Atları ödünç alabilir miyiz?"

"Eğer sağlam bir at bulacak kadar şanslıysak ve bizi bu civarda hiç kimse durdurmazsa, o zaman evet, bir at ödünç alırız."

"Bir at çalarak asılabilirsin."

Gillian yatağa yer değiştirirken, "Bu, endişelerimin en küçüğü," dedi. Vücudunun her bir noktası zonkluyordu ve rahat edebileceği herhangi bir pozisyon yoktu. Sargılı kolunu aşağıya doğru hareket ettirdi ve bir sızı hissetti, işte o zaman Alec için bir sürprizi olduğunu anımsadı.

Gillian, "Senin için bir sürprizim var," dedi. "Gözlerini sıkıca yum."

Alec dizlerinin üstünde dikildi ve gözlerini sımsıkı kapadı. "Nedir o?"

Gillian hançeri havaya kaktırdı. Alec'e bakmasını söylemek zorunda kalmadı, Alec gizlice bakıyordu zaten. Alec'in

gözlerinde beliren neşe, Gillian'da ağlama istediği uyandırdı.

Alec huşu içerisinde, "Brodict'in hançeri," diye fısıldadı. "Onu nereden buldun?"

Gillian Alec'e, "Hançerin bulunduğu yeri bana söylemiş-tin," hatırlatmasını yaptı. "Onu salonun çıkışındaki sandıktan aşırıdım. Kazara kendini kesmemek için hançeri deri kanının içerisinde tut."

Alec hazinesine tekrar sahip olduktan ötürü çok mutluydu, kollarını Gillian'ın boynuna doladı ve şiş yanığını öptü. "Seni seviyorum, Gillian."

"Ben de seni seviyorum, Alec."

"Bıçağıma yeniden kavuştuğum için seni koruyabilirim artık."

Gillian gülümsedi. "Benim savunucum olacak mısın, öyleyse?"

Alec, "Hayır," derken kıkır kıkır gülüyordu.

"Neden hayır?"

Alec geri çekildi ve Gillian'a açıklığa kavuşturulması gerektiğini düşündüğü şeyi söyledi. "Çünkü ben bir çocuğum yalnızca. Ama sen şeyi biliyor musun?"

"Hayır, neyi?"

"Sana bir tane bulmamız lazım."

"Bir savunucu mu?"

Alec gayet ciddi bir edayla kafasını salladı.

Gillian Alec'i, "Benim bir savunucuya ihtiyacım yok," diye temin etti.

"Fakat bir savunucunun olması şart. Belki Brodict'e sorabiliriz."

Gillian, "Huysuz bir koruyucunun olması şart mı?" diyerek ona takıldı. Alec bir kez daha kafasını salladı.

Gillian tatlı tatlı güldü. "Sanmıyorum..."

Alec bir yetişkinmiş gibi konuşarak, "Brodict'e soracağız," dedi. "Bunun nedenini biliyor musun?"

"Hayır, neden?"

"Ona ihtiyacım var."

Dördüncü Bölüm

Mesajdan hoşlanmamışlardı. Buchanan Beyi'nin seçkin muhafızlarından dördü, genç MacDonald askerinin çevresini sarmışlar, korkudan tir tir titreyen asker önemli haberi kekeliyorken onun tepesinde intikamcı canavarlar gibi dikiliyorlardı. Savaşçılardan üçünün, duyuru nedeniyle nutku tutulmuştu adeta. Aaron, Robert ve Liam, MacDonald Beyi'nin olası bir düzenbazlığından kuşkulandıkları için öfkeliydiler. Buchanan oymağındaki herkes habercinin beyinin sinsi, yalancı bir piç kurusu olduğunu biliyor ve bu yüzden onun söylediği tek bir kelimeye dahi inanmıyordu. Dördüncü Buchanan savaşçısı Dylan habere karşı tepki gösterdi. MacDonald Beyi'nin sinsi, yalancı bir piç kurusu olduğuna inandığı halde ayrıntılarını işitmeye can attığı mesaj sayesinde çok eğlendi ve meraklandı.

Buchanan grubunun en doğrusu Aaron başını yadsıma içerisinde iki yana salladı ve habercinin her kelimeyi yinelemesini talep etti.

Genç MacDonald askeri, "Daha önce söylediğim gibi," diye ısrar etti.

Aaron gözlerine bakmak için adamın yanına kasıtlı olarak yaklaşarak, "Öyleyse tekrar söyle," diye buyurdu. "Şu hilebaz mesajı kelimesi kelimesine bir kez daha işiteyim."

MacDonald askeri kendisini kapana kısılmış bir tavşan

gibi hissediyordu. Robert askerin arkasında duruyordu, Dylan askerle yüz yüze, Aaron ve Liam askeri iki yanından sıkıştırıyorlardı. Tüm Buchanan savaşçıları askerden en az iki kafa daha uzundu ve kendi ağırlıklarıyla onu kolayca ezebilirlerdi.

Asker talepte bulunan savaşçıya doğru döndükten sonra aralarına az da olsa mesafe bırakmak niyetiyle bir adım gerilemeyi denedi. "Beyinizin derhal yanına gelmesinde ısrar eden genç bir leydi var. Len malikânesinin aşağı tarafındaki dörtyol ağzına yakın ahşap kilisede bekliyor. İddia ediyor ki..."

Savaşçının yüzündeki karanlık ifade öyle korkutucuydu ki asker konuşmaya devam edemedi. Dylan'a doğru döndü, sonra Dylan'ın yakıcı bakışlarından uzaklaşmak için gerileme girişiminde bulundu ve Kara Robert isimli savaşçıya çarptı.

Asker, "Mesajım yalnızca Brodick için," diyerek karşı çıktı.

Liam, "Buchanan Bey diyeceksin ona, seni köpek yavrusu seni," diye bağardı.

Asker hararetle bir şekilde, "Evet... Evet, Buchanan Bey," dedi. "Haddimi aşıyorum."

Robert arkadan, "Evet aşırıyorsun," diye homurdandı. Dylan haberciyi sorgulamak için ilerledi. Brodick büyük salona çoktan çağırılmış ancak henüz gelmemişti, bu nedenle seçkin Buchanan muhafızlarının kumandanı, sorgulamanın sorumluluğunu üstlendi. MacDonald askerinin korktuğunu biliyordu, bu sebeple ona zarar vermeyeceğinin ve onun sakinleşmesini sabırsızlıkla beklediğinin bir işareti olarak ellerini arkasında kenetledi.

Dylan, "Mesajına devam et," talebinde bulundu.

Korkan genç adam, "Leydi, beyinizin gelini olduğunu iddia ediyor," deyiverdi. "Ve beyinizin evine yerleşebilmek için beyinizin kendisine eşlik etmesini istiyor."

Robert dikkatini çekmek için askeri dirseğiyle dürttü. Asker yerinden bir santim kılmıdamayan Dylan'a çarptı, ken-

dine çabucak çekidüzen verdi ve savaşçıyla yüz yüze gelmek için kendi etrafında döndü. "Yalan söylemiyorum," diye ısrar etti. "Bana söylenileni tekrarlıyorum sadece."

Robert, "Adın nedir?" diye sordu. Sorusunun ılımlı bir soru olduğunu düşünüyordu, bu yüzden habercinin tepkisine şaşırdı. Genç adamın, ürkmüş bir kadın misali beti benzi atmıştı.

Asker kendi adını hatırlayabildiği için müteşekkirdi bir cedayla ve bir iç çekiş eşliğinde, "Henley," deyiverdi. "Adım Henley."

Dylan onu arkasına tekrar dönmesi için dürterek Henley'in dikkatini çekti. Asker, devlerin ortasında fırl fırl dönmekten sersemlemiş bir vaziyette emri çabucak yerine getirdi. Yalnızca Buchanan kumandanına yoğunlaşmayı denedi ama bu zordu, çünkü diğer üçü kasıtlı olarak onun başına üşüşmüşlerdi.

Dylan aşağılayıcı bir ses tonuyla, "Neden MacDonald bu mesajı bize iletmesi için bir çocuk göndermiş ki?" diye sordu.

Henley yutkundu ve bir çocuk olmadığını, bir erkek olduğunu iddia ederek kumandanla laf dalaşına girmeye yeltenmedi. "Beyim genç bir erkeğin, sizin beyinizin ruh haline daha iyi uyum sağlayacağını düşündü. Hepimiz beyinizin meydan savaşında yaptıklarına tanıklık ettik ve olağanüstü kuvvetinden haberdarız. Pek çok kişi beyinizin, düşmanını ani bir bilek hareketiyle yere yığdığını gördüğünü iddia ediyor. Biz beyinizi hoşnutsuz etmenin akıl kârı olmadığını da işittik. MacDonald Beyi beyinizden saygıyla çekindiğini itiraf etmekten utanmıyor."

Dylan gülümsedi. "Saygıyla çekiniyor, öyle mi?"

Henley başıyla onayladı. "Beyim hem de diyor ki Brodick..."

Liam haberciyi sertçe itip Robert'la çarpıştırdı. Savaşçı yerinden kımıldamadı ama Henley kendisini sanki taş duvara çarpmış gibi hissetti. Sonra Liam'a doğru döndü, sadece isim

söylediği için, savaşçının hâlâ dikkat çekme derdinde olup olmadığını anlamaya cüret etti.

Liam askere, "Brodick senin için Buchanan Beyi," hatırlatmasını yaptı.

Henley çabucak, "Evet, Buchanan Beyi," onayını verdi.

Aaron, "Evet, ne diyordun?" diyerek askeri teşvik etti.

Henley yanıt vermek amacıyla soluna döndü. "Beyim, Buchanan Beyi'nin onurlu bir adam olduğunu ve silahsız bir adamı avlamayacağını söyledi. Silah taşımıyorum."

Dylan, "Beyin sana Brodick'in akıllı bir adam olduğunu da söyledi mi?" diye sorduğunda Henley sağına dönmek zorunda kaldı.

Henley eğer yalan söyleseydi, savaşçıların bunu anlayacaklarını biliyordu. "Hayır, tam aksini söyledi," itirafında bulundu.

Dylan güldü. "Dürüstlüğün, postunu koruyor."

Aaron haberciyi tam olarak arkaya dönmeye mecbur ederek, "Biz habercileri öldürmeyiz," dedi.

"Mesajı beğenmememiz etmediğimiz müddetçe." Robert sırtıyordu.

Henley onların liderine hitap etme amacıyla bir kez daha arkasına döndü. "Dahası var," dedi. "Geri kalanının beyinizi gerçekten hoşnutsuz edeceğinden korkuyorum." Mesajını ne denli çabuk iletirse, onların kapanından o denli çabuk kurtulabilirdi ve Tanrı merhametli olursa, Brodick gelmeden önce evinin yolunu pekâlâ tutabilirdi.

Bey kalenin aşağısındaki eğitim alanlarından çağırılmış ve işinin yarıda kesilmesi nedeniyle sinirlenmişti, fakat acil bir mesaj olduğunu işittiğinde Iain Maitland'dan oğlu Alec'in bulunduğu ilişkin haberi alma umuduyla yüreği hoplamıştı.

Güvendiği bir diğer muhafızı Gawain, habercinin kuşandığı ekose kumaşın MacDonald oymağına ait olduğunu söyleyince Brodick'in umutlarını suya düşürdü.

Ümitlerini boşa çıkaran bu hayal kırıklığı, Brodick'i öfkelendirdi. Brodick Gawain'e doğru döndü ve "Yarın çağlayanlara gidip bir kez daha araştırınız. Bu sefer bana karşı çıkıyor musun, Gawain?" dedi.

Asker başını iki yana salladı. "Hayır, sana karşı çıkmamın beyhudeliğinden haberdarım, beyim. Sen çocuğun öldüğüne kalben inanıncaya dek ben senin kadar gayretli bir biçimde aramayı sürdüreceğim."

"Alec'in boğulduğuna inanıyor musun?"

Gawain'in iç çekişi yorguncaydı. "Doğrusunu söylemek gerekirse, inanıyorum." Brodick arkadaşını dürüstlüğü nedeniyle kinayamazdı. Yanında Gawain ile birlikte tepeyi tırmamıştı.

"Babası, Alec'e nasıl yüzüleceğini öğretti," yorumunu yaptı.

"Ama şayet Alec başını kayalara çarpıp kanattıysa, suya düştüğünde şuurunu yitirmiş olabilir. Üstelik yetişkin bir erkek bile gürül gürül akan çağlayanlara karşı koymakta zorlanabilir."

"Ne lain ne de ben, Alec'in öldüğüne inanıyoruz."

Gawain, "Maitland Beyi oğlunun yasını tutuyor," dedi. "Oğlunun ölümünü zamanla kabullenenecektir."

Brodick, "Hayır," diyerek itiraz etti. "Gömülecek bir ceset bulununcaya dek hiçbirimiz kabullenmeyeceğiz."

Gawain, "Sen kısa süre önce onun savunucusu tayin edildin," dedi. "Kabullenmemenin öteki nedeni belki de budur. Onun yeni koruyucusu olarak..."

Brodick haşın bir şekilde, "Başarısızlığa uğramış bir koruyucu," diyerek söze karıştı. "Şenliğe katılmam gerekiyordu. Ona göz kulak olmam gerekiyordu. Lain'in Alec'e hançerimi verip vermediğini dahi bilmiyorum ve çocuğun..." Başını iki yana salladı ve kendisini şu ana dair düşünmeye zorladı. "Gök ve eğitimi devral. MacDonald askerinin söylemeye mecbur olduğu şeyi ıslatır ıslatmaz sana ıslak edeceğim."

Avluya açılan kapılar ardına kadar açıldığında büyük salo-

nu bir hava akımı doldurdu. Henley Brodick'in çizmelerinin taş zemini dövdüğünü duydu ve gözlerini yumdu. Paniği, Henley'i korkaklaştırdı ve kımıldamayıp kaçmaya kalkışmamak Henley için bir cesaret göstergesi haline geldi.

Brodick uzun adımlar atarak salona girerken, "Şu kahrolasica mesaj hakikaten acilse iyi olur. MacDonald askeri nerede?" dedi.

Dylan haberciye çevreleyen muhafızlara baş işareti yaptı. "Beyimizin bu önemli mesajı işitebilmesi için geriye gidin," diye buyurdu. Sesini ciddi çıkarmaya çabaladı fakat bu çabasında başarılı olamadığının farkındaydı.

Brodick haberciyle yüz yüze gelmek için Dylan'ın bitişiğinde durdu. Henley titreyişlerinin on misli arttığını hissediyordu, çünkü bu iki savaşçı son derece korkutucuydu. Buchanan Beyi kendi kumandanından daha da uzundu. Omuzlarında, pazularında ve bacaklarındaki şişkin kaslar göz korkutuyordu. Teni tamamen bronzlaşmıştı; uzun saçları altın sarısıydı. Gözleri öyle yoğun ve derin bir bakışla Henley'e yönelmişti ki genç savaşçı kendisini, birazdan yemeği olacağı bir aslanla göz gözeymiş gibi hissediyordu.

Evet, Henley o aslanın inindeydi ve mesajının geri kalanını ilettiğinde, Tanrı'dan medet umuyordu.

Dylan Henley'i daha evvel korkutmuştu ancak şu anda beyinin bitişiğinde durduğundan o kadar da korkutucu görünmüyordu. Renk itibarıyla, Dylan Brodick'in tam anlamıyla zıddıydı, çünkü teni gece kadar koyuydu. Ebat ve hacim bakımından ise onunla aynıydı ama Dylan'ın duruşu daha az tehditkardı.

Brodick, "Şu acil mesajı duyayım," emrini verdi.

Henley geri çekildi. Beyin sabit bakışlarına tahammül etmenin imkânsızlığını anladı ve aklına gelenleri kelimesi kelimesine tekrarlarken korkudan kendi çizmelerinin üst kısmına baktı.

"O leydi... Sizi Len malikânesinin aşağısındaki dörttyol ağzında yer alan Aziz Thomas Kilisesi'ne davet ediyor ve... Evet, sizden ona evinize kadar eşlik etmenizi talep ediyor."

Henley Brodick'in tepkisini ölçmek için ona hızlı bir bakış fırlattı ve çok merak etmemiş olmasını tüm kalbiyle diledi. Beyin yüzündeki sert bakış, Henley'in şakaklarındaki kan basıncına sürat kazandırdı ve Henley kendinden geçerek MacDonald adını rezil edebileceğinden korktu.

Brodick sakın bir biçimde, "O mu?" diye sordu.

Dylan, "Söyle beye," diye buyurdu.

Henley, "Gelininiz," deyiverdi. "O leydi, gelininizmiş."

"O kadın, gelinim olduğu iddiasında mı bulunuyor?"

Henley başıyla onayladı. "Bu, doğru."

Dylan "Boş versene," karşılığını verdi.

"Hayır, onun iddiada bulunduğunu kastediyordum yalnızca... Bana tamamen bunları söyledi. Beyim, mesajım sizi hoşnutsuz ediyor mu?" Henley bir yanıt bekliyorken nefesini tuttu. Brodick hakkındaki bu dedikoduya kesinlikle inanıyor, bu nedenle kendi kaderinin, beyin tepkisinde gömülü olduğunu düşünüyordu.

Aaron, "Bu o kadına bağlı," dedi. "Kadın alımlı mı sence?"

Henley savaşıyla ters düşmeye cüret etmekle kalmadı, üstüne üstlük, hem yüz ifadesindeki hem de sesindeki öfke belirtisine engel olmadı. "O, sıradan bir kadın değil. O bir leydi, nazik bir leydi."

Robert, "Peki bu nazik leydinin ismi nedir?" sorusunu yöneltti.

Henley, "Buchanan," diye yanıtladı. "Kendisini Leydi Buchanan olarak isimlendiriyor." Derin bir nefes aldıktan sonra ekledi: "O, beyinizin karısı olmalı, çünkü beyinize çok yaklaşıyor. Onun çok içten davrandığına inandım."

Aaron, "Belli ki senin başını döndürmüş," deyiverdi. "Ama öte yandan, sen bir çocuksun ve çocuklar bu gibi şeylerden kolayca etkilenirler."

Henley bu eleştiriyi umursamadı, dikkatini beye odaklamıştı. "Düşüncelerimi serbestçe ifade edip bütün olan biteni size anlatabilir miyim?"

Brodick ona izin verdi ama Dylan, beyinin onayını koşula bağladı. "Yalnızca doğruyu konuştuğun sürece."

Henley, "Evet, yalnızca doğruyu," vaadinde bulundu. "Çiftçi olduğumu anladığım bir adam tarafından yolum kesildiğinde, Lowlands'dan evime döndüyordum. Adamın sesinden İngiliz olduğu anlaşılıyordu. Şaşırdım, çünkü bilmediği Highland toprağında bir İngiliz'in izinsiz dolaşması ne görülmüş ne de duyulmuştu. Adamın fazlasıyla küstah olduğunu düşündüm ama soylu girişimini işittiğimde suçunu çok geçmeden bağışladım."

Aaron, "Soylu girişimi neydi?" diye sordu.

"O ve erkek kardeşi, leydiyi koruyorlardı."

Robert, "Öylesine bir hazineyi korumak için sadece iki adam mı?" diyerek konuyu alaya aldı.

Henley bu yoruma aldırma ve sıra, kendi düşüncesine göre, haberin en kötüsünü vermeye geldiğinde, kendisini beyin ötkesine karşı hazırladı.

"Beyim, gelininiz İngiliz."

Grubun sakın üyesi Liam, Henley'i ürkütecek şekilde bağırdı. Robert okkalı bir küfür savurdu, Aaron başını tiksintiyle iki yana salladı ve Dylan yüzünü alenen buruşturdu. Brodick bu duyurudan etkilenmemiş görünen tek kişiydi. Elini sessizlik için havaya kaldırdı ve haberciden anlatmaya devam etmesini istedi sakince.

Henley, "Leydiden ilk başta haberim yoktu," açıklamasını yaptı. "İngiliz bir adam adının Wakdo olduğunu söyledi bana ve beni yetersiz miktardaki akşam yemeğini paylaşmaya davet etti. Malikânenin yaşlı beyi tarafından, Len toprağını geçmesine izin verildiğini ve kendi karısının o oymakla uzaktan akraba olduğunu açıkladı. Adamın açıklamasını doğru olarak kabul ettim çünkü yalan söylemesi için herhangi bir gerekçe yoktu kanaatimce ve hem yorgun hem de aç olduğumdan, adamın davetini kabul ettim. Bir İngiliz de olsa sevimli birine benziyordu. Akşam yemeğini birlikte yedikten sonra kuzeydeki oymakları çok merak ettiğini söyledi bana. Onların

çoğunu biliyordu ve tam olarak nerede yaşadıklarını göstermemi istedi."

"Bilhassa hangi oymaklarla ilgileniyordu?" derken Brodick'in sesi sertleşmişti.

Henley, "Sinclairler ve MacPhersonlar'la ilgileniyordu," dedi. "Fakat en çok Maitland oymağının ve sizinkinin nerede yer aldığını öğrenmekle ilgileniyordu, beyim. Evet, Buchananlar'ı ziyadesiyle merak ediyordu. Şimdi düşününce tuhaf geliyor ama Maitland oymağının ne kadar kuzeyde yaşadığını idrak ettiğinde, çiftçi sanki hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Buna rağmen toprağınızın Sinclairlerinkine sınır komşusu olduğunu ve Sinclair toprağının, Maitland diyarının bir köşesine dokunduğunu belirttiğimde, gülümsedi. Bu bilgi üzerine niye o kadar sevindiğini sormalıydım ona ama sormadım."

Dylan, "Ona oymaklarla niye ilgilediğini sorsaydın bari," dedi.

Henley savaşının ses tonundaki kızgınlığı ayırmıyordu. "Evet sordum," yanıtını verdi. "Waldo hangi oymakların, topraklarından geçişe izin vereceklerini ve hangilerinin izin vermeyeceğini bilmek istiyordu. Sorduğu oymaklardan hiçbirinin, toprağına bir adım bile atırmayacağı için eve geri dönmesi gerektiğini söyledim."

Aaron, "Kadından ne zaman bahsetti?" diye sordu.

Henley savaşının hitabını düzeltmeye cüret etti bir kez daha. "O bir leydi."

Aaron gözlerini devirdi. "Sen öyle diyorsun," yanıtını verdi.

Dylan, "Hikâyene devam et," diye emretti.

"Ben ona oymakların haritasını çizdikten sonra Waldo bana Brodick isimli bir savaşçı tanıyıp tanımadığını sordu."

Liam, "Senin için o bir bey," diyerek tersledi çocuğu.

Henley başıyla onayladı çabucak. Acele acele konuşarak, "Ben çiftçinin bana söylediklerini yineliyorum sadece," dedi. "Beyiniz Brodick'ten söz ediyordu. Ona, sorduğu kişiyi ger-

çekten tanıdığını söyledim ve sorduğu kişinin şimdilerde Buchanan Beyi olarak isimlendirildiğini açıkladım. Sizin hakkınızda pek çok soru sordu beyim, gelgelelim onun en çok ilgilendiği konu, kesinlikle sizin... Onurlu oluştunuzdu. Ona sizin çok onurlu olduğunuzu söylediğimde, Highlands'da bulunmasının gerçek nedenini itiraf etti. Gelininize eşlik ettiğini söyledi."

"Leydinin babasının askerleri ortaya çıktıklarında mı?"

Henley, "Hayır," yanıtını verdi. "Leydiyle beraber seyahat eden iki kişi vardı yalnızca, ne eksik ne fazla, iki erkek kardeşi onlar ve böylesine bir görev için çok ama çok yaşlıydılar. Başka birilerinin olup olmadığına baktım fakat onlardan başka hiç kimse yoktu."

Aaron, "Ne tür bir baba, kızını iki yaşlı adamın korumasında gönderir ki?" sorusunu yöneltti.

Henley, "Başkaları yoktu," diye ısrar etti. "Evet, kırklarında iki ihtiyar adamdı onlar fakat leydiyi Len toprağına varan bütün yol boyunca getirebilmişlerdi ve Highlands'ın içlerine bir hayli mesafe vardı. Erkek kardeşler leydiye karşı çok sahipleniciydiler. Leydiyi görmeme izin vermediler ancak bana leydinin kilisede olduğunu söylediler. Bana sizinle ilgili bir mesaj verdiler beyim ve sonra bolca ödüllendireceğinize dair bir vaadde beni yollamaya çalıştılar. Fakat ben sizden hiçbir şey istemiyorum zira ödülüm bana zaten verildi."

Robert, "Neydi o ödül, peki?" diye sordu.

"Leydiyi gördüm ve onunla konuştum. Hiçbir ödül o anla eşdeğer olamaz."

Liam açıktan açığa onunla alay etti ama Henley onu umursamadı. "Gülün isterseniz fakat onu daha görmediniz ve söylediğimi anlayamazsınız."

Aaron, "Bize ondan bahset," diye emretti.

"Ben oradan ayrılıyorken, leydi açık pencereden bana seslendi. Beyimden size gelmek için izin almakta karar kıldım, doğrusunu söylemek gerekirse, MacDonald'ın Beyi'nin bu görevi başkalarına vereceğini umuyordum, çünkü buraya gelmekten çok korkuyordum."

Dylan, "Sadede gel," diye buyurdu.

Kumandan, Brodick'in tepkisini merak ediyordu, çünkü sorgulama başladığından beri beyi neredeyse hiç konuşmamıştı. Bir İngiliz kadının, gelini olduğunu iddia etmesine ilişkin haber nedeniyle biraz sıkın görünüyordu.

Henley konuşmaya devam etmeden önce boğazını temizledi. "Leydi beni çağırdı ve Waldo ile kardeşi durduramadan evvel atımdan atlayıp pencereye doğru koştum, çünkü hem leydiyi görmeyi hem de leydinin ne dediğini işitmeyi çok istiyordum."

Haberci o büyüleyici anın canlı ayrıntılarını hatırlarken duraksadı. Tüm davranışı, göz açıp kapayıncaya dek, korkak bir adamınkinden abayı yakmış bir adamınkinden dönüştü ve görüşmeyi anlatırken sesi bal misali pürüzsüzleşti.

"Leydiyi yakından gördüm ve leydinin, eline dokunacak kadar yakınında durdum."

Brodick yumuşak ama dondurucu bir ses tonuyla, "Peki, ona dokundun mu?" diye sordu.

Henley başını çılgıncasına iki yana salladı. "Hayır, böyle bir küstahlığa cüret edemezdim," dedi. "Gelininize çok kötü davranılmış, beyim... Yüzünün bir tarafı çürümüştü; cildinde çenesi ve elmacık kemiği boyunca uzanan safran rengine bürünmüş mor izler vardı. Yüzünde hâlâ biraz şişkinlik olduğu aşikârdı ve leydinin hem ellerindeki hem de sağ kolundaki öbür çürükleri de fark ettim. Sol kolu dirsekten bileğe sargılıydı ve beyaz ketenin üstünde kan lekeleri vardı. Nazik leydiye yaralarını nasıl edindiğini sormak istedim fakat sözcükler boğazımda düğümlendi ve tek kelime dahi edebilmek bana imkânsızmış gibi geldi." Yüzü kıpkırmızı kesilmişti. "Leydinin gözlerindeki, baharda tepelerimizin bezendiği renge çok benzeyen o olağanüstü yeşil gözlerindeki, ıstıraba ve yorgunluğa tanıklık ediyor, gözlerimi leydiden ayıramıyordum," itirafında bulundu. "O anda bir melek gördüğüme inanıyordum."

Henley, Aaron'a hitap etmek için döndü. "Bana leydinin

alımlı olup olmadığını sordun ama *alımlı* sözcüğü Buchanan Beyi'nin gelinini nitelendirmeye yetmiyor."

"Leydi... Çok güzel... Evet, o bir melek olmalı, zira size onun kusursuzluğuna dair yemin ederim," diye eklerken Henley'in yüzü daha da kızardı.

Brodick askerın İngiliz kadına ilişkin büyüleyici betimlemesi üzerine kızgınlığını sakladı. Kendi kendine onun gerçekten bir melek olduğunu tekrarladı. Bariz biçimde yalan söyleyen bir melek.

Brodick, "Beyine ya da oymağındaki herhangi birilerine o leydinin kusursuzluğunu tasvir ettin mi?" diye sordu.

Henley, "Ettim," dedi. "Fakat fazlaca abartmadım."

"Neden abartmadın?" Robert bilmek istiyordu.

Henley sırtını Buchanan Beyi'ne dönmek değildi. Beye sırt dönmek bir hakaret olarak algılanabilirdi, bu nedenle Henley yanıt verirken Robert'a bakmadı. "Leydinin bende uyandırdığı tam etkiden haberdar olsalar, onların gidip leydiyi kendilerine isteyeceklerini biliyordum. İki İngiliz çiftçinin benden beyinize bir mesaj iletmemi istedikleri gerçeğini kendi beyime anlattım. Çiftçi kardeşlerin, gidip gelinini alma vaktinizin geldiğini bildirme arzusunda olduklarını söyledim. Beyim malumatın bu kadarıyla yetindi ve size gelmemi emretti... Fakat onun ordu kumandanı daha fazla ayrıntı istedi."

Dylan, "Balcher seni sorguladı mı?" diye sordu.

Henley, "Evet," yanıtını verdi.

Robert, "Peki, sen ona ne anlattın?" diyerek araya girdi.

"Bana leydinin şimdi Highlands'da olup olmadığını doğrudan doğruya sordu ve ben ona yalan söylemezdim, söyleyemedim. Leydinin Highlands'da olduğunu söyledim. Yine de ayrıntılara girmedim... Tam olarak bulunduğu yeri yalnızca size söyleyeceğime ilişkin söz vermiştim leydiye, beyim."

Dylan, "Balcher'a yalan söyledin o vakit, öyle mi?" diye sordu.

Henley başını iki yana salladı. "Hayır, yalan söylemedim.

Kumandanıma leydinin Len toprağı yakınlarında olduğunu söyledim. Kiliseden söz etmedim."

Aaron, "Balcher şimdilerde Brodick'in kadını çalmaya gidiyor olabilir," diye homurdandı.

"Kimseye söylemeyeceğime dair yemin etmedim, böylece Balcher'ın leydiyi aramak için Len toprağına muhakkak keşacağını size söyleyebilirim. Balcher'ın sizi alt etmeyi ne kadar çok istediğini Highlands'daki herkes bilir, beyim ve eğer Balcher gelinizi çalarsa..."

Bu olasılık üzerine onuru zedelenen Liam, "Bize ait olanları almaya yeltenir," deyiverdi.

"MacDonaklar'ın biri bile leydiye dokunursa, hepsi ölecektir." Robert diğerlerinin düşündüklerini seslendirdi. "Bu doğru değil mi?"

Liam, "Evet doğru," onayını verdi.

Henley, "Anladığınızı sanmıyorum," dedi. "Oymağının üyeleri leydiyi görürlerse, beyinizin gazabına aldırmayacaklardır. Net bir şekilde düşünemeyecek kadar abayı yakacaklardır."

Aaron haberciye itti. "Senin abayı yaktığın gibi mi?" diye sordu.

"Benim abayı yaktığım doğru."

Dylan, "Fakat leydiye dokunmadın, öyle mi?" diye sordu.

"Leydiye dokunmadığımı beyinize demin söyledim ve ben kendi hayatıma herhangi birinize yalan söyleyemeyecek kadar çok değer veriyorum. Ayrıca leydi beyinizin gelini olmasaydı da ben ona dokunmaya teşebbüs ederek leydinin namusuna leke sürmezdim. O, leydilerin en nazığı."

Robert homurdanarak, "Balcher şerefsizin tekidir," dedi.

Dylan'ın canı sıkıldı. Robert, Aaron ve Liam aniden leydinin savunucuları haline gelmişlerdi. Dylan onlara, "En fazla beş dakika önce bu mesajdan rahatsızdınız," hatırlatmasını yaptı. "Tutumunuzdaki bu değişikliğe ne sebep oldu?"

Robert, "MacDonaklar," yanıtını verdi.

Aaron, "Özellikle de Balcher," deyiverdi.

Robert, "Leydi, Brodick'e ait ve başka hiç kimse leydiye sahip olamaz," kararına vardı.

Konuşma öyle gülünç bir hal aldı ki Brodick gülümsemesine engel olamadı. Savaşçılarına, "Ben leydiyi sahiplenmedim," diye hatırlattı.

Liam, "Ama leydi seni sahiplenmiş beyim," diyerek itiraz etti.

Dylan, "Aynı kapıya çıkmaz mı?" diye sordu.

Hiç kimse yanıtlamadan önce Brodick sessizlik için elini havaya kaldırdı. "Bu haberciye son bir sorum olacak ve onun yanıtını duyabilmek istiyorum."

Henley yeniden titreyerek, "Evet beyim?" dedi.

"Sen bana leydinin seninle konuşmak için seni pencereye çağırıldığını söyledin ama seninle ne konuştuğunu anlatmadın."

"Size ilave bir mesaj gönderdi."

Aaron, "Bir rica mı?" diye sordu.

Henley ilk kez gülümsedi. "Hayır, ricadan ziyade bir emir."

"Leydi bana emir mi veriyor?" Brodick kadının cüretinden ötürü hayretler içerisindeydi.

Henley bu durumun kendi sonu olmamasını umarak derin bir nefes aldıktan sonra, "Size çabuk olmanızı emrediyor," deyiverdi.

Beşinci Bölüm

Gillian aceleci planı hakkında tereddüt etmeye başladı. O ve Alec yaklaşık yirmi dört saattir terk edilmiş kilisede bekliyorlardı. Bu zaman zarfında eğer bey ona ulaşmak isteseydi, çoktan ulaşmıştı.

Gillian kendisini kötü hissediyordu ve oturursa, ayağa tekrar kalkma gücünü muhtemelen bulamayacağını bildiği için içinde bulundukları koşullara dair kafa yoruyorken ana koridorda bir aşağı bir yukarı doğru yürüyordu.

Çocuk, "Yakında buradan ayrılmak zorunda kalacağız," dedi. "Beklemeyi sürdüremeyiz."

Alec bacaklarını altında kavuşturmuş, bir iskemlede oturuyor ve Gillian'ı izliyordu.

"Pek iyi görünmüyorsun, Gillian. Hasta mısın?"

Gillian, "Hayır," diyerek yalan söyledi. "Sadece yorgunum."

"Ben açım."

"Yeni yedin."

"Ama sonra kustum."

Gillian, "Evet, çünkü çok hızlı yedin," yanıtını verdi.

Kıyafet çantasını ve sevgili arkadaşları Hathaway biraderlerin onun için çaldıkları yiyecek sepetini yerleştirdiği, kilisenin arka kısmına gitti. Pencereden baktı ve Henley'in açık alanda uygun adım yürüdüğünü gördü.

Alec, "Nereye bakıyorsun?" diye sordu.

Gillian'dan, "Hathawayler'e," yanıtı geldi. "Onlarsız ne yapacağımızı bilmiyorum. Yıllar önce onlar amcamın evine gitmeme yardım ettiler. Çok cesurdular. Bana yeniden yardım etmekte bir an olsun duraksamadılar. Bir yolunu bulup yaptıkları iyiliğin karşılığını ödemeliyim."

Alec'e bir peynir takozuyla kalın ve dörtgen bir ekmek parçası verdi. "Lütfen yavaş yavaş ye bu sefer."

Alec peynirden bir ısırık aldı ve sonra, "Brodict Amca çok geçmeden burada olacaktır, değil mi?" diye sordu.

"Göğü kurallarını hatırla, Alec. Ağzın doluyken konuşman nazik bir davranış değil."

Gillian'ın eleştirisine aldırmayan Alec, "Sen şeyi biliyor musun?" sorusunu yöneltti.

"Hayır, neyi?"

"Buradan ayrılamayız çünkü Brodict Amca buraya gelip de bizi bulamazsa deliye döner."

Gillian iskemlede Alec'in bitişiğine oturdu. "Ona bir saat daha vereceğiz, fakat hepsi bu. Tamam mı?"

Alec başıyla onayladı. "Beklemekten nefret ediyorum."

Gillian, "Ben de," itirafında bulundu.

"Gillian? Kız kardeşini bulamazsan ne yapacaksın?"

Gillian, "Onu bulacağım... Bulmalıyım."

Alec, "Şu kutuyu da bulmalısın," dedi. "Baronun sana öyle söylediğini işittim."

"Bilmiyorum. O kutu yıllar önce ortadan kayboldu."

"Ama barona kutunun yerini bildiğini söyledin."

Gillian, "Yalan söyledim," dedi. "Barona seni rahat bırakmak için o anda aklıma gelen tek şey buydu. Babam o kutuyu yanında götürmesi için kız kardeşime verdi. Bir kaza oldu..."

"Öyleyse baron ne demeye istiyor o eski kutuyu?"

"Kutu son derece değerli, aynı zamanda uzun süre önce meydana gelen gizemin yegâne anahtarı. Hikâyeyi dinlemek ister misin?"

"Korkutucu mu?"

"Biraz. Yine de hikâyeyi dinlemek istiyor musun?"

Alec can atarak başıyla onayladı. "Korkutucu hikâyeleri severim."

Gillian gülümsedi. "Tamam o zaman, sana anlatacağım. Anlaşılan o ki John kral olmadan önce..."

"Prensi."

"Evet, prensi ve Arianna isimli genç leydiye delicesine aşığı. Leydinin çok güzel olduğu söyleniyordu..."

"Senin kadar mı güzel?"

Bu soru Gillian'ı şaşırttı. "Benim güzel olduğumu mu düşünüyorsun?"

Alec başıyla onayladı.

"Teşekkür ederim, gelgelelim Arianna krallığındaki öteki herhangi bir leydiden çok daha fazla güzeldi. Güneş ışığında parıldayan altın sarısı saçları vardı..."

"Hastalanıp öldü mü?"

"Hayır, hastalanmadı ama öldü."

"Angus'un yaptığı gibi yükselip tepetaklak mı düştü?"

"Hayır, o..."

"Öyleyse ne oldu ona?"

Gillian güldü. "Sözümü kesmeye son verersen bu hikâyeyi sana çok daha hızlı bir şekilde anlattırım. Nerede kalmıştım? Ah, evet, Prens John'un o güzel kadına tutulduğunu anlatıyordum..."

"Tutulmak ne demek?"

"Gönlünü kaptırmak demek. Prens onu seviyordu." Gillian Alec'in söze bir kez daha karışacağını anladığında hızlandı. "Arianna prensin ilk gerçek aşığıydı ve prens onunla evlenmek istiyordu. Aziz Columba'nın kutusunu duydun mu hiç?"

Alec başını iki yana salladı. "Nedir o?"

Gillian, "İskoçlar'a ait olan mücevher kaplı bir kutu," açıklamasını yaptı. "Çok uzun bir süre önce Aziz Columba'nın kutsal kalıntıları o kutuya konulmuş..."

"Kalıntılar neler?"

Gillian, "Kemiklerinin parçaları," diye yanıtladı. "İskoçlar o kutuyu meydan savaşına giderlerken yanlarında götürüyorlarmış."

"Niye meydan savaşına kemikleri de taşımak istiyorlarmış ki?"

"O kutuyu yanlarında götürmenin, düşmanlarına karşı zafer kazandıracağına inanıyorlarmış."

"Zafer kazandırmış mı?"

Gillian, "Öyle sanıyorum," dedi. "Meydan savaşına kutuyu taşıma uygulaması hâlâ sürüyor. Fakat kutuyu her meydan savaşına götürmüyorlar, sadece bazılarına."

"O kutuyu nereden biliyorsun?"

"Morgan Amcam bana o kutudan bahsetti."

"Bahse girerim ki o kutuyu taşıyanlar, Kuzey İskoçyalılar değil Güney İskoçyalılar'dır."

"Niye böyle söylüyorsun?"

"Çünkü Kuzey İskoçyalılar savaşta olduklarında bir kutuya gereksinim duymazlar. Onlar daima kazanırlar çünkü daha kuvvetli ve daha huysuzlardır. Ennis Amcamın ne söylediğini biliyor musun?"

"Hayır ama onun acayip bir şey söylediğini tahmin ediyorum."

"İngiliz askerlerin, üzerlerine doğru at süren üçten fazla Kuzey İskoçyalı gördüklerinde kılıçlarını bırakıp ödlek tavşanlar gibi kaçıklarını söylüyor."

Gillian, "Bütün İngilizler baron gibi değildir. Çoğu bir hayli cesurdur," diye diretti.

Alec Gillian'ın İngilizler'i savunmasıyla ilgilenmedi. "O güzel leydiye ve Kral John'a ne olduğunu anlatamayacak mısın?" sorusunu sorduktan sonra dönüp yere tükürdü.

Gillian Alec'in bu ilkel davranışını görmezlikten geldi ve hikâyeye devam etti. "John şu mücevher kaplı İskoç kutusu hikâyesinden hoşlandı ve kendi efsanesini yaratmakta karar kıldı. Kendi zanaatkarını görevlendirdi..."

"Görevlendirdi ne demek?"

"Zanaatkârına kendisi için mücevherle kaplı güzel bir kutu yapmasını emretti. John akıllı ve kurnaz olmayı daima severdi, bu nedenle kutunun nasıl açıldığını bilen tek kişi olmaya da karar verdi. Zanaatkârın tasarımı tamamlaması ve kutuyu yapması bir yılı aştı. Kutu nihayet bittiğinde kutunun bir hayli muhteşem olduğu söyleniliyordu. Neresinin üst ve neresinin alt olduğunu söylemek imkânsızdı, çünkü görünürde hiçbir mandal ya da anahtar deliği yoktu. Tüm dış kısım çaprazlama kesişen altın şerit dizileriyle, güneşli bir gündeki gökyüzü kadar mavi safirlerle ve yemyeşil zümrütlerle kaplıydı..."

Alec hevesli hevesli, "Senin gözlerin kadar mı yeşil?" tahmininde bulundu.

"Yakutlar da vardı, kıpkırmızı yakutlar..."

"Kan kadar mı kırmızı?"

Gillian, "Belki de," dedi. "Bütün kıymetli mücevherler altın çaprazların arasına konulmuştu. Kutunun nereye baskı yapılarak açılacağını yalnızca John biliyordu."

"Bu doğru değil. Kutuyu yapan adam kutunun nasıl açıldığını bilir."

Gillian, "John'un tamamen farkında olduğu bir gerçektir bu," dedi. "Ve böylelikle korkunç bir şey yaptı. Zanaatkârın ölümüne ferman verdi."

"Kral John..." Alec sorusuna devam etmeden önce tekrar tükürmek için duraksadı. "O güzel leydiyi öldürüp leydinin kemiklerini kendi kutusuna mı?"

Gillian, "Ah hayır, kutu çok ufaktı," açıklamasını yaptı. "Üstelik John Arianna'nın bir tek saç bukleğini istiyordu sadece çünkü savaşa girdiğinde o bukleğin iyi şans getireceğinden emindi. Kutuyu açtı, mücevher kaplı hançerini kutunun içine koydu ve kâhyasına o kutuyu Leydi Arianna'nın odasına götürmesini buyurdu. Leydi, kralın altın kutusuna altın saçından bir bukle koyacaktı."

"Sonra ne oldu?"

"Leydi Arianna kâhyadan açık kutuyu ve hançeri aldı. Kâhya, leydinin odasına girip kutuyu masaya koyduktan sonra odadan çıktı. Daha sonra prene odadaki tek kişinin leydi olduğunu söyledi. Oysa ki odada leydinin hizmetçisi de vardı."

"Sonrasında ne olduğunu biliyorum. Hizmetçi kutuyu ve mücevher kaplı hançeri çaldı, değil mi?"

Gillian çocuğun coşkunluğu üzerine gülümsedi. "Hayır, kutuyu hizmetçi çalmadı. Hikâyeye göre John'un kâhyası leydinin odasından çıktığında, leydinin kapıyı kilitlediğini işitmiş. Kutuyu prene tekrar götürmek için odaya geri dönmüş sonradan fakat Leydi Arianna onun çağrısına yanıt vermemiş. Bunun üzerine John, leydinin odasına gitmiş."

"Leydi onu içeriye almış mı?"

"Hayır."

"Ona defolmasını mı söylemiş?"

Gillian, "Hayır," diye yanıtladı. "Odadan hiçbir ses gelmiyormuş. John sabırsızlığıyla tanınır oldum olası. Çok öfkelenmesi uzun sürmemiş çünkü leydi ona yanıt vermeyi reddediyormuş ve böylece John askerlerine kapıyı kırmalarını emretmiş. Askerler baltalarını kullanmışlar. John hızla içeriye dalmış ve leydiyi bulmuş. Zavallı Leydi Arianna yerde kan gölü içerisinde yatıyormuş. Birisi onu bıçaklamış."

"Sonra John leydinin kemiklerini kutusuna koymuş mu?"

"Hayır, koymamış. Kutunun kemikleri alamayacak kadar ufak olduğunu söylediğimi anımsa. Ayrıca ne kutu ne de hançer oradaymış. İkisi de kayıpmış."

"Nereye gitmişler?"

"Ah, gizem bu işte."

"Güzel leydiyi kim öldürmüştü?"

"Kimse bilmiyor. John askerlerine kutu için krallığın altını üstüne getirmelerini buyurmuş ama sanki yer yarılmış da kutu yerin içine girmiş. John kutuyu her kim çaldıysa, kendi gerçek aşkını da aynı kişinin öldürdüğüne inanıyor. Morgan

Amca bana, birkaç yılda bir, Arianna'nın kutusunun görüldüğüne dair bir söylentinin yayıldığını ve John'un o kutuyu bulma çabalarının depreştiğini anlattı. Teklif ettiği ödül şaşırtıcı derecede yüksek değerde fakat bugüne dek alan olmamış o ödülü."

"Sen şeyi biliyor musun?"

"Neyi?"

"Leydinin Kral John'la evlenmektense ölmesi daha iyi."

Alec yorumunu yaptıktan sonra bir kere daha Gillian'dan uzağa doğru dönüp yere tükürdü.

"Bunu neden yapıyorsun?"

Alec, "Yapmam lazım," yanıtını verdi. "Onun adını her söylediğimizde, tükürmemiz lazım. Bu, kendimizi nasıl hissettiğimiz bir işareti."

Gillian aynı anda hem dehşete düşmüş hem de eğlenmişti. "Highlands'daki herkesin, Kral John'un adını her söylediğinde tükürdüğünü mü ima ediyorsun bana?"

"Bazısı lanet okuyor ama annem buna izin vermiyor."

"Umarım izin vermiyordur."

"Brodict de kralın adını söylemek zorunda kaldığı zaman lanet okuyor. Brodict'e bundan vazgeçmesini söyleyecek misin?" Alec soruyu sorduktan sonra kıkır kıkır gülmeye başladı.

Gülmenin bulaşıcı olduğu bir kez daha ispatlandı ve Gillian Alec'in burun kemerine haififçe vurdu. "Sen çok sevimli bir çocuksun," diye fısıldadı. "Fakat çok tuhaf sorular soruyorsun."

Alec, "Yine de Brodict'e vazgeçmesini söyleyecek misin?" diyerek Gillian'ı kıskırttı.

Gillian gözlerini devirdi. "Kral John'un adını söyledikten sonra lanet okur veya tükürürse, ona vazgeçmesini emredebileceğim elbette," dedi.

Alec kahkahayı kopardı. "Ona ne yapmasını söylemeye kalkışsan, pişman olursun," demeyi ihmal etmedi. "Keşke acele edip buraya gelse."

"Bence de."

"Belki de hangeri önceden göndermen gerekiyordu, nasıl olsa gönderecektin," dedi. "Fikrini neden değiştirdin?"

"Brodict'e onun sana verdiği hangeri gönderseydim, onunla görüşmek istememin seninle ilgili olduğunu anlardı, gelgelelim diğer taraftan ben hangeri başka birinin görebileceğinden ve bunun kesinlikle çok tehlikeli olacağından kaygılandım. Kime güveneceğimi bilmiyorum."

Alec Gillian'a, "Ama sen patikayı at sırunda inen haini gördün," hatırlatmasını yaptı. "Ben uyuyorken onun tepe doruğundan aşağıya doğru inişini seyrettiğini söyledin."

"Evet, onu gördüm fakat sana ne anlattığımı hatırlıyor musun? Bu durumu hiç kimsenin öğrenmesine izin vermiyeceğiz."

"Brodict'in bile mi?"

"Evet, Brodict'in bile."

"Daha ne kadar beklemek zorundayız?"

Gillian Alec'in elini sıvazladı. "Bekleyebildiğimiz kadar beklediğimizi sanıyorum. Brodict bizim için gelmeyecek ama seni endişelendirmek istemiyorum. Seni eve götürmenin başka bir yolunu bulacağız."

"Çünkü söz verdin, doğru mu?"

"Evet, çünkü söz verdim. MacDonald askerine Brodict'in gelini okuduğunu söylemek aptalca bir fikirdi."

"Fakat belki de Brodict bir geline ihtiyaç duyuyordur. Bizim için gelebilir."

"Ona altın önermem gerekiyordu."

Alec burnundan nefes verdi. "Brodict altını önemsemez."

Gillian gülümsedi. "İsabet olmuş çünkü altınım yok."

Alec'in gözleri faltaşı misali açıldı. "Brodict Amcaya yalan mı söyleyecektin?"

"Ona zaten gelini olduğum yalanımı söyledim."

"Brodict buraya geldiğinde kızacaktır fakat ben onun sana bağırmasına izin vermiyeceğim."

"Teşekkür ederim. Sen bana hâlâ kızmıyorsun, değil mi?"

Alec, "Kızıyordum... Ama şimdi kızmıyorum."

"Bir banyoya gireksiniyordun. Kokmuştun."

"Brodict senin güzel olduğunu düşünecektir ama sen şeyi biliyor musun?"

"Neyi?"

"Sana öyle söylemeyecektir. Senin güzel olduğunu düşünmesini ister misin?"

Gillian zihnini daha önemli meselelere yorarken, "Özellikle değil," diye yanıtladı. "Daha fazla bekleyemeyiz, Alec. Yalnız devam etmek zorunda kalacağız. Yemeğini bitir de gidelim."

"Ama eğer Brodict'in, senin güzel olduğunu düşünmesini istemiyorsan, bu güzel yeşil elbiseni neden giydin?"

Gillian iç çekti. Alec en acayip soruları soruyordu. Önemli meseleler Alec'e son derece önemliymiş gibi görünüyordu ve Gillian onun en uygun olduğunu düşündüğü yanıtı verinceye dek Alec sormaktan usanmıyordu.

"Bu elbiseyi giydim çünkü öteki kıyafetim kirliydi."

Alec kendi yanıtını düşünürken ekmekten bir ısırık daha aldı ve sonra, "Sen şeyi biliyor musun?" dedi.

Gillian sabrını sürdürdü. "Hayır, neyi?"

"Brodict'ten korkacaksın."

"Niye öyle söyledin?"

"Çünkü leydiler ondan daima korkarlar."

Gillian, "Peki, ben korkmayacağım," derken ısrarcıydı. "Şimdi konuşmayı kes ve yemeğini bitir."

Kapı çalındı ve Gillian tam da Hathawayler'in daha yaşlı olanı Waldo hızla içeriye girerken ayağa kalktı.

Waldo, "Başımız dertte leydim," deyiverdi. "Mesajı verdiğim MacDonald askeri..."

"Henley mi?"

Waldo çalgınca bir baş onayı verdi. "Diğer MacDonaldlar'a burada olduğunuzu söylemiş herhalde, çünkü onların otuz-

dan fazlası aşağıdaki çayırı geçiyor şu anda. Hepsi de Henley'in renklerini kuşanmış ama askerlerin arasında Henley'i görmedim."

Gillian, "Anlamıyorum," diye yanıtladı. "Henley'e Alec'ten söz etmedim. Henley'in oymağı buraya niye gelsin ki?"

"Onların seni istemek için burada olduklarını zannediyorum, leydim."

Gillian bu varsayım üzerine irkildi ve başını iki yana salladı. "Fakat onlar beni isteyemezler."

Waldo umutsuz ve yorgun görünüyordu. Gillian'a, "Buralarda her şeyi farklı yaparlar," dedi. "Bir şeyi istiyorlarsa, alırlar."

Gillian elinden tutup Alec'i ayağa kaldırdı. "Şimdi gidiyoruz. Waldo, kardeşini al ve bizimle atların yanında buluş. Çabuk ol."

Waldo, "Ama leydim," diye itiraz etti. "Söyleyeceklerim bitmedi. Çayırın karşı tarafından MacDonaldlar'a doğru sertçe at süren başka bir oymak var. Onların kim olduklarından emin değilim fakat çağırttığın Buchananlar olduklarını sanıyorum. Dokuz kişiler."

"Eğer onlar Brodict ve askerleriye, o zaman sayıca acınası bir hakle azlar."

"Hayır leydim, ben MacDonaldlar'a acıyorum. Ötekiler gibi savaşçıları asla görmedim. Acınasız görünüyorlar ve ben MacDonaldlar'ın geri çekilmek üzere olduklarını tahmin edebiliyorum, MacDonaldlar onlardan korkarlar. Şayet bugün kan dökülürse, kan kaybeden kişinin bir Buchanan olacağını sanmam. Kendini ve çocuğu böylesine vahşi adamların ellerine bırakmak istediğinden emin misin?"

Gillian ne düşüneceğini bilmiyordu ve kalbinin panik içerisinde duracakmışçasına atığını duyumsuyordu. "Umarım onlar Brodict ve adamlarıdır," diye fısıkladı.

Alec dışarı çıkıp kavgayı izleyebilmek için Gillian'dan kurtulma mücadelesi veriyordu ama Gillian tutuşunu sıkılaştırıyor ve Alec'in kaçmasına müsaade etmiyordu.

"Waldo, sen ve Henry'nin onlar buraya varmadan önce gitmeniz gerekiyor. Alec ve benim için yaptıklarınıza teşekkür ederim. Acele edin, lütfen."

Waldo başını iki yana salladı. "Biraderim ve ben gidişatın sizin lehinizde olduğuna kanaat getirinceye dek buradan ayrılmayacağız leydim. Kapıda nöbet tutacağız. Askerler size ulaşmadan evvel bizi öldürmek zorunda kalacaklar."

Gillian Waldo'yu, kafasında tasarladığı asilane girişiminden caydıramadı. Waldo yeniden dışarıya çıkar çıkmaz, Gillian Alec'e doğru döndü.

Alec'e, "Bana Brodick'in nasıl görüldüğünü anlat," dedi.

Alec, "Brodick gibi görünüyor," yanıtını verdi.

"Fakat tam olarak nasıl görünüyor?"

Alec omuz silkti. "Büyük," diye fısıldadı. Sonra gülümsemedi çünkü Alec'in aklına, ekleyeceği başka bir özellik geldi. "Ve yaşlı."

"Yaşlı mı?"

Alec başıyla onayladı. "Çok yaşlı," açıklamasını getirdi.

Gillian Alec'e inanmadı. "Saçı ne renk?"

"Beyaz."

"Emin misin?"

Alec başıyla onayladı. "Ya sen şeyi biliyor musun?"

Gillian hayal kırıklığına uğramıştı. "Hayır, neyi?"

"Çok iyi duymuyor."

Yere çökerek, "Ben onun gelini olduğuma ilişkin mesaj göndermeden önce Brodick'in yaşlı bir adam olduğunu bana niye söylemedin? Bu çok Brodick'i mezara yollamış olabilir," dedi ve hızla ayağa fırladı. "Gidiyoruz."

"Fakat Buchananlar ne olacak?"

"Çayırındaki öbür oymağın, Brodick'inki olmadığı belli. Waldo bana savaşçılardan herhangi birinin yaşlı olup olmadığını söyleyecektir."

"Gidip bakmak istiyorum. Sana onların Buchananlar olup olmadıklarını söyleyebilirim."

Waldo kapıyı açtı ve seslendi: "MacDonaldlar gözden kaybolmuşlar leydim ve öteki oymak buraya doğru geliyor."

Gillian Alec'i omuzlarından yakaladı ve kendisine bakmaya zorladı. "Ben bu adamların kim olduklarını öğreninceye dek senden şu taş kurnanın arkasına saklanmanı istiyorum. Tek kelime dahi etmeni istemiyorum Alec. Bana söz ver... Lütfen."

"Fakat..."

Gillian, "Söz ver bana," talebinde bulundu.

"Brodick gelmişse, ortaya çıkabilir miyim?"

"Ben onunla konuşup ondan ikimize birden yardım edeceğine dair söz alıncaya kadar çıkamazsın."

Alec, "Tamam," dedi. "Sessiz olacağıma söz veriyorum."

Gillian Alec'in işbirliğinden öyle hoşnuttu ki Alec'i yanından öptü. Alec yanağını elinin tersiyle sildi ve Gillian kucaklarken kıpır kıpır kıpırdandı.

Alec aslında umursamadığını anlatan geniş bir sırıtma eşliğinde, "Sen beni hep öpüyorsun," diyerek şikâyetini belirtti.

Gillian Alec'i kilisenin arka tarafına yönlendirirken, "Gidip saklan," dedi.

Alec Gillian'ın sol kolunu tuttu ve Gillian tepkisel olarak yüzünü buruşturdu. Bıçak yaraları hâlâ iyileşmemişti ve Gillian yaraların zonklayış şekline enfeksiyon kapmış anlıyordu.

Alec Gillian'ın geri çekildiğini fark etmişti. "Annemin ilacına ihtiyacım var," diye fısıldadı. "İlaç olsaydı, kendini daha iyi hissederdin."

Gillian, "Kendimi daha iyi hissedeceğimden eminim," yanıtını verdi. "Şimdi Alec, tek kelime dahi yok," uyarısını yaptı. "Ne olursa olsun, put gibi dur ve ses çıkarma. Brodick'in sana verdiği hançeri alabilir miyim?"

"Ama o benim."

Gillian, "Senin olduğunu biliyorum. Onu sadece ödünç almak istiyorum," diyerek Alec'i ikna etti.

Alec hançeri Gillian'a verdi ancak Gillian uzaklaşmak için dönerken Alec, "Burası çok karanlık," diye fısıldadı.

"Ben burada seninle birlikteyim, bu nedenle korkmana lüzum yok."

"Geldiklerini işitiyorum."

"Ben de işitiyorum."

"Gillian, korkuyor musun?"

"Evet. Şimdi sessiz ol."

Gillian koridorun ortasına doğru hızla yürüdü ve beklemek için sunağın önünde durdu. Biraz sonra Waldo'nun durma emrini haykırdığını duydu. Bu emrin umursanmadığı barizdi çünkü bir saniye geçmesinin ardından kapı açıldı ve kemerin merkezinde, Gillian'ın o güne dek gördüğü en korkutucu savaşçı belirdi. Uzun, sarı saçlı ve koyu bronz tenli, kocaman biriydi. Dizlerinin üstüne bile varmayan bir ekose kumaş kuşanmıştı, yarı çıplaktı. Kıyafetinin geniş şeridi, enli ve yara izli göğsünün üstünden çaprazlama geçip sol omzunu örtmüştü. Geyik derisi çizimlerinin birinden bir İskoç kaması çıkıntı yapıyordu.

Adam, kiliseden içeriye adımını dahi atmamıştı henüz ama Gillian şimdiden tir tir titriyordu. Adamın tüm ebadı, çevresinde huzmeler parıldasa da güneş ışınlarının çoğunu engelleyerek adama neredeyse ruhani bir görünüm veriyordu. Gillian sınıksız kavradığı hançeri arkasına sakladı ve elbisesinin kolundan içeriye kaydırıldıktan sonra ellerini yavaşça öne doğru getirip adamı tamamen sakinleştiğine inandırma gayesiyle şaşırtmak için kenetledi.

Savaşçı birkaç saniye daha hareketsiz durdu, köşelerde pusuya yatmış herhangi bir tehdit olup olmadığını sabir bakışlarla taradı ve Gillian'ın yapayalnız olduğuna kanaat getirdiğinde kapı çerçevesinin altından eğilerek içeriye girdi, kapıyı peşi sıra çarparak kapattı.

Altıncı Bölüm

Brodick, her adımında küçük kilisenin çatı kirişlerini salıdığı için tavandan aşağıya toz zerreciklerinin yağmur gibi yağmasına neden olurken, uzun adımlarla koridoru geçti. Gillian olduğu yerde cesurca duruyordu.

Neyse ki Brodick sadece birkaç adım uzaklıktayken durdu, ellerini arkasında kenetledi ve Gillian'ı baştan ayağa süzerek küstahça inceledi. Brodick'in keyif aldığı belliydi. Bu kabaca denetlemesini tamamladıktan sonra gözlerini Gillian'ınkilere kilitledi ve Gillian'ın konuşmasını bekledi.

Gillian bu anı planlamıştı ve Brodick'e ne söyleyeceğini kelimesi kelimesine prova yapmıştı. Sözlerine kendisini tanıtarak başlayacaktı çünkü nezaket gereğince kendisini tanıtmalıydı ve sonra ona adını soracaktı. O, Gillian'a adının Brodick olduğunu söyleyecekti ama Gillian'ın akıllıca sorduğu ve esasen ona güvenebilmesini sağlayacak bir imtihan niteliğindeki birkaç soruya yanıt verinceye dek Gillian Brodick'e inanmayacaktı.

Evet, Gillian sorgulamasını akıllıca yapacaktı ve sorgulamasına tam sakinleşir sakinleşmez başlayacaktı. Brodick'in Gillian'a bakış şekli cesaret kırıcıydı ve Gillian bir tek düşünce ileri sürmekte dahi zorlanmaktaydı.

Brodick çabucak sabırsızlandı. "Gelinim olduğunu iddia eden kadın sen misin?"

Brodict'in sesindeki öfke Gillian'ın yüzünü ısıttı. Gillian yüzünün onur kırıklığı nedeniyle kızardığını duyumsadı. "Evet, benim."

Brodict Gillian'ın dürüstlüğüne şaşırdı. "Niye?"

"Yalan söyledim."

"Gün gibi ortada."

"Genellikle olmaz..."

Brodict genç kadının neden bu kadar gergin olduğunu merak ederek, "Genellikle ne olmaz?" diye sordu. Duruşu rahattı, elleri arkasında kenetliydi ve Brodict kiliseye girmenden önce kılıcını Dylan'a vermişti. Gillian Brodict'in ona herhangi bir zararı dokunmayacağını kesinlikle farkındaydı.

"Genellikle yalan söylemem," açıklamasını yaptı, ne hakkında konuştuğunu hatırlaması bir mucizeydi. Brodict'in genesine bakmak yarar sağlıyordu, çünkü Brodict'in gözleri çok keskin bakıyordu. "Sen yaşlı değilsin." Gillian bu düşüncesini dile getirdi ve sonra gülümsedi. "Bana senin çok yaşlı olduğun söylendi," diye fısıldadı. "Beyaz saçlı..."

Duraksamasının ardından kıkılda attı ve Brodict'i, aklını kaçırdığına inandırdı.

"Baştan başlamam gerektiği kanaatindeyim. Adım Leydi Gillian ve yalan söylediğim için gerçekten üzgünüm, gelelim gelinin olduğumu iddia etmek, seni bu kadar uzun mesafeli bir seyahate çıkartmak için düşünemediğim tek yoldu."

Brodict omuz silkti. "Mesafe önemsenecek kadar uzun değildi."

Gillian şaşkınlık içerisinde, "Uzun değil miydi?" diye sordu. "Öyleyse lütfen söyle, buraya varman niye bu denli uzun sürdü? Çok uzun bir süredir bu kilisede beklemekteyiz."

Brodict sakın bir biçimde, "Biz mi?" sorusunu yöneltti.

Gillian, "Evet biz," yanıtını verdi. "Hathaway biraderler... Kapının dışındaki iki muhafız... Ve ben bunca zamandır beklemekteyiz."

"Hemen geleceğimden niye o kadar emindin?"

Gillian, "Merak," diye yanıtladı. "Ve emin olmakta haklıyım değil mi? Senin geliş nedenin merak."

Birazcık gülümseme, Brodict'in yüz ifadesini yumuşattı. Brodict, "Evet," onayını verdi. "Bu cüreti gösteren kadınla tanışmak istedim."

"Sen Brodict'sin... Diğer bir deyişle, sen Buchanan Beyi'sin, değil mi?"

"Öyleyim."

Gillian'ın yüzü bir ferahlamayla aydınlandı. Kahretsin ama bu kadın hakikaten güzeldi. Haberci onun görünümünü hakkında yalan söylememişti. Brodict bunları düşünmeden edemedi. Henley Gillian'ın güzelliğini yeterince betimlememişti.

"Senin şahiden Brodict olduğundan emin olmak için seni sınamam fakat sana bir bakış bile beni ikna ediyor. Anlıyorsun ya işte, sert bakışlarıyla bir ağaç gövdesini parçalara ayırabileceğin söyleniyor ve bana olan bakışlarından bunu yapabileceğine inanıyorum. Bir hayli korkutucusun ama korkutucu olduğunun da farkındasın, değil mi?"

Brodict Gillian'ın yorumlarına herhangi bir tepki göstermedi. "Benden istediğin nedir?"

"Yardıma... İstiyorum... Hayır, yardımına ihtiyaç duyuyorum. Yanımda çok değerli bir hazine var ve ben onun eve götürülmesi için yardımına gereksinim duyuyorum."

"Senin yardımına koşacak olan İngilizler yok mu?"

"Anlaşılması güç bir durum bu, beyim."

Kendisinin bu görüşmeyi uzatma istekliliğine hayret eden Brodict, "Baştan başla," önerisinde bulundu. Kadının sesi Brodict'i cezbediyordu; yumuşak ve lirik olsa da kısık ve kadının kendisi kadar şehvetliydi. Brodict kendi düşüncelerini saklı tutmaya şarlanmıştı ve sırf bu nedenle, kadından etkilendiğini ona belli etmeyeceğinden emindi. Kadının harika kokusu fazlasıyla zihin ayartıcıydı. Çok kadınsıydı ve Brodict'in hem çekici hem de canlandırıcı bulduğu çiçek

kokularıyla belli belirsizce benzeşiyordu. Brodick Gillian'a daha fazla yaklaşma dürtüsüyle mücadele etmek zorunda kaldı.

Gillian hançeri kınıyla beraber elbisesinin kolundan çıkıp Brodick'in görmesi için havaya kaldırırken, "Bu, bilmek istediğin her şeyi açıklıyor olmalı," dedi.

Brodick şimşek hızıyla tepki gösterdi. Gillian Brodick'in niyetini tahmin edemeden önce Brodick hançeri Gillian'ın elinden kapmış, Gillian'ın yaralı kolunu tutmuş ve Gillian'ı kendisine doğru kuvvetle çekiyordu. Gillian'ın üzerinde kale gibi yükselerek, "Bunu nerede buktun?" diye sordu.

Gillian, "Açıklayacağım," feryadını kopardı. "Fakat lütfen beni bırak. Canımı acıyorsun."

Gillian'ın gözlerindeki yaşlar, sözlerini onaylıyordu. Brodick Gillian'ı derhal bıraktı ve bir adım geriledi. Öğrenme talebini, "Şimdi açıkla," diyerek yineledi.

Gillian, "Hançeri ödünç aldım," dedi ve dönüp seslendi. "Alec, çıkabilirsin artık."

Brodick soğukkanlılığını yitirmeye asla bu denli yakın olmamıştı. Çocuk ona doğru koşarak geldiğinde, Brodick adeta dizlerindeki bağların çözüldüğünü ve yüreğinin boğazında attığını hissetti. Tek kelime dahi edemeyecek kadar afallamıştı ve bu afallayışın ardından Alec kendisini Brodick'in kollarına attı. Alec'i yukarı kaldırıp göğsüne bastırırken Brodick'in elleri titredi.

Çocuk kollarını koruyucusunun boynuna doladı ve koruyucusunu kucakladı. "Geleceğini biliyordum. Gillian'a senin bize yardım edeceğini söylemiştim."

Brodick duygulandığı için titreyen sesiyle, "İyi misin Alec?" diye sordu. Sorgulayan gözlerle Gillian'a doğru döndü fakat Gillian, yüzündeki yumuşak, anaç gülümsemeyle Alec'i seyreliyordu.

Gillian, "Yanıt ver ona Alec," dedi.

Çocuk, Brodick'in kollarında geriye yaslandı ve kafasını salladı. "Çok iyiyim Amca. Leydi bana iyi baktı. Kendi yiye-

ceğini bana verdi ve yiyecek ikimize birden yetmediği için aç kaldı, ya sen şeyi biliyor musun? Kimsenin beni incitmesine müsaade etmedi, o adam beni incitmek istediğinde bile."

Alec durmaksızın konuşuyorken, Brodick bakışlarını Gillian'a sabitledi ama çocuk açıklamasını bitirdiğinde Brodick baş onayı verdi.

Gillian'a, "Bana tam olarak ne olup bittiğini anlatacaksın," dedi. Bu bir soru değil gerçeği öğrenmeye ilişkin bir cümleydi.

Gillian, "Evet," dedi. "Sana her şeyi anlatacağım."

"Amca, sen şeyi biliyor musun?"

Brodick Alec'e doğru döndü. "Hayır, neyi?"

"Ben boğulmadım."

Brodick bu gülünç hafifseme üzerine gülemeyecek kadar sarsılmış bir vaziyetteydi hâlâ. Kuru bir ifadeyle, "Boğulmadığını görebiliyorum," yanıtı verdi.

"Ama boğulduğumu düşündün mü? Gillian'a senin böyle bir söylentiye inanmayacağını söyledim çünkü inatçıydın... İnanmadın değil mi?"

"Hayır, senin boğulduğuna inanmadım."

Alec Gillian'ı görebilmek için Brodick'in yanına doğru eğildi. Dikkatini amcasına bir kere daha yönlendirmeden önce, "Sana söyledim," diye böhörlendi Gillian'a. "Onlar beni bir un çuvalına koydular ve ben gerçekten çok korktum."

Brodick çocuğu korkutmamak için öfkesini sesine yansıtmamayı deneyerek, "Seni çuvala koyanlar kimler?" diye sordu.

"Beni kaçıran adamlar. Ağlamış bile olabilirim." Alec'in sesi sanki korkunç bir günahı itiraf ediyormuş gibi çıkıyordu. "Cesur değildim, Amca ama sen şeyi biliyor musun? Gillian benim cesur olduğumu söyledi."

"Seni çuvala koyan o adamlar kimler?"

Brodick'in sesinin keskinliği çocuğu endişelendirdi ve çocuk perişan bir halde yanıt verirken gözlerini devirdi. "Bilmiyorum. Onların yüzlerini görmedim."

"Alec, amcan sana kızmıyor. Ben amcanla özel bir konuşma yaparken, neden gidip eşyalarımızı toplamıyorsun."

Brodick Alec'i yumuşak bir biçimde yere indirdi ve Alec'in, kilisenin ön tarafına doğru koşmasını izledi.

"Onu evine, anne ve babasına götürmeme yardım edecek misin?" diye sordu.

Brodick Gillian'a doğru döndü. "Onun eve ulaştığından emin olacağım."

Gillian, "Ben de emin olacağım," derken ısrarcıydı. "Alec'e bir söz verdim ve o sözü tutmaya niyetliyim fakat Alec'in babasıyla konuşmalıyım aynı zamanda. Bu mesele son derece acil. Ayrıca... Sana güveniyorum, Buchanan Beyi, gelgelelim başka hiç kimseye güvenmiyorum. Bana bugün seninle beraber sekiz adamın at sürdüğü söylenildi. Bu doğru mu?"

"Evet."

"Alec dışarıya çıkmadan önce onlardan her birini görmek istiyorum."

Bu tuhaf istekle şaşkına dönen Brodick, "Onları görmek mi istiyorsun?" sorusunu yöneltti. "Onlar Buchananlar," diye ekledi. "Ve senin tek bilmen gereken bu."

Gillian tam da talebini yinelerken Alec koridorda koşarak geldi. "İlkin, onları göreceğim."

"Bunun nedenini biliyor musun Amca?"

Brodick çocuğa baktı. "Neden?"

Alec ilk açıklayan olmak isteyerek, "Haini gördü," deyiverdi. "Ben uykuya daldım fakat Gillian onu gördü. Bana gördüğünü söyledi. Sırf onu görebilmek için bizi uzun süre sakladı. Hain Kuzey İskoçyalı."

"Ah Alec, hiç kimseye anlatmaman gerekiyordu..."

Alec, "Unuttum," diyerek Gillian'ın sözünü kesti. "Ama Brodick'e anlatmamasını söylersen, hiç kimseye anlatmayacaktır."

Gillian, "Gördüğüm adam tam şu esnada Highlands'a dönüyordur büyük olasılıkla," dedi. "Onun İngiltere'de ne kadar süreliğine kalmayı planladığını bilmiyorum, fakat işi şansa bırakmıyorum. Güvencede olmak daha iyi."

Öfkesi sesinden apaçık anlaşılır Brodick, "Ve askerlerimden herhangi birinin, gördüğün adam olmadığına kesin kanaat getirmek için askerlerimi görmek istiyorsun, öyle mi?" diye sordu.

Gillian kendisini birdenbire öyle yorgun hissetti ki oturmaya ihtiyaç duydu. Altın alacak ruh halinde değildi ve beyi yatıştırarak uygun bir yanıt verdi. "Evet, tam olarak yapmak istediğim şey bu, Bey Buchanan."

"Bana güvendiğini söyledin."

Gillian, "Evet," demesinin peşi sıra yanıtını ayrıntılandırdı. "Çünkü birine güvenmek zorundayım ve sen Alec'in koruyucususun. Alec bana kendi tahminine göre onu şerlikten kaçıranın üç Kuzey İskoçyalı olduğunu söyledi, gelgelelim kaçırmayı planlayan adamın yanı sıra daha fazla sayıda adam olabilir, yani senin anlayacağın Alec hâlâ tehlikede ve ben evine sağ salım ulaşmaya dek onu korumayı sürdüreceğim."

Brodick Gillian'ın savına karşılık vermeden önce dışarıda çalınan ısıklık, Brodick'in dikkatini çekti. Brodick, "Gitmeliyiz artık," dedi. "Adamlarım sabırsızlanıyorlar ve MacDonaldlar'ın daha fazla sayıda asker toplayıp buraya geri gelmeleri an meselesi."

Alec, "MacDonaldlar'la savaşıyor musunuz?" diye sordu.

Brodick, "Eskiden savaşıyorduk," yanıtını verdi. "Fakat görünen o ki şimdi savaşıyoruz."

Brodick'in Alec'e yaptığı yarım yamalak açıklamayla kafası karışan Gillian'dan, "Neden?" sorusu geldi. "Tanıştığım MacDonald çok hoş bir centilmendi ve sözünü tutup sana mesajımı ilettiği için aynı zamanda sözünün eriydi."

Brodick başıyla onayladı. "Evet, onun adı Henley'di ve Henley bana mesajımı iletti, fakat beyine anlattıktan ve oyununun merakını uyandırdıktan hemen sonra."

Gillian durumu anlamaya çalışarak, "Ve onlar sizinle savaşmak için buraya geldiler, öyle mi?" diye sordu.

Brodick gülmüseddi. "Hayır genç hanım, seni kaçırmak için geldiler ve senin anlayacağın, izin veremeyeceğim bir aşığılama bu."

Gillian'ın ağzı açık kalmıştı. "Beni kaçırmak mı?" diye fısıldadı. "Tanrı aşkına, bunu niye yapmak istesinler ki?"

Brodick daha fazla açıklama yapmak istemediğini Gillian'a bildirmek için başını iki yana salladı. "Birkaç MacDonald öldürmeye ne denli can atsam da seni ve Alec'i Maitlandlar'a götürdükten sonraya dek beklemek zorunda kalacağım. Şimdi buradan ayrılıyorruz."

Eğer Gillian elinden tutup onu yanında kalmaya zorlamasaydı, Alec kapıya doğru koşacaktı. "Ben, dışarıya çıkmanın senin için güvenli olduğuna kanaat getirinceye dek bekleyeceksin."

"Ama beklemek istemiyorum."

"Ben de herhangi bir itiraz işitmek istemiyorum, genç adam. Sana söylenildiği gibi yapacaksın. Anlıyor musun beni?"

Alec yardım için Brodick'e baktı. "Ona sürekli olarak babamın bir bey olduğunu ve bana ne yapacağımı söylememesi gerektiğini anlatıp duruyorum ama o beni dinleyecekmiş benzemiyor. Babamdan hiç korkmuyor. Ona belki de sen söylemelisin."

Brodick eğlendiğini gizledi. "Ona ne söylemeliyim?"

"Beni kendi halime bırakmasını."

"Leydi, senin için en iyisini yapmak istiyor Alec."

Alec, "Ama ona babamdan bahset," ricasında bulundu.

Brodick kabul etti. "Iain Maitland Highlands'da yaşayan, nüfuzlu bir adamdır," dedi. "Çoğu kişi onun gazabından korkar."

Gillian tatlı tatlı gülümsedi. "Bu doğru mu?"

"Çoğu kişi onun oğluna laf söylemekten de korkar."

Gillian Alec'e baktığında, Alec hemfikir olduğuna ilişkin baş onayı verdi. "Seni şımartarak babamın onayını kazanmak ve belki de senin öldürülmesine sebep olmaktan ziyade, senin hayatta kalmanla ilgileniyorum."

Brodick, "Koluna bakmama müsaade et," dedi.

Gillian gözlerini kırptırdı. "Neden?"

Brodick yanıt vermek ya da Gillian'ın, buyruğuna boyun eğmesini beklemek yerine genç kadının elini tuttu ve elbise kolunu dirseğine kadar sıyırdı. Gillian'ın teni kalın bir sarıya kaplıydı ama Brodick Gillian'ın bileğindeki şişkinlik ve kırmızılıktan, yaranın enfeksiyon kapmış olduğunu görebiliyordu.

"Bu nasıl oldu?"

Alec Gillian'ın yanına daha da sokuldu. Endişeli bir sesle, "Beni ispiyonlayacak mısın?" diye fısıldadı.

Brodick çocuğun sorusunu duymamazlıktan geldi. Yanıtını almıştı: Alec Gillian'ın yarısından bir şekilde sorumluydu ve daha sonra, Brodick ve Alec yalnız kaldıklarında, Brodick bunun ayrıntılarını öğrenecekti. Bu meseleyi şimdilik irdelenecekti.

Gillian ve çocuğun tükenmiş oldukları belli oluyordu çünkü her ikisinin de gözaltlarında koyu renk halkalar vardı. Gillian'ın cildi kızarmıştı ve Brodick Gillian'ın ateşi olduğundan fazlasıyla emindi. Brodick biliyordu ki yarayla en yakın zamanda ilgilenilmezse, bu yara Gillian'ın başına fena halde dert olacaktı.

"Kendimi nasıl yaraladığımı önemli değil, beyim."

Brodick, "Bana Brodick diyeceksin," dedi.

Gillian Brodick'in sesinin niye yumuşadığını ve yüzündeki sert bakışın neden kaybolduğunu merak ederek, "Ferman sizin," yanıtını verdi.

Gillian Brodick'in ne yaptığını algılamadan önce Brodick yanaklarındaki belli belirsiz izleri görebilmek için Gillian'ın çenesini tutup başını yana eğdi. "Bu çürük nasıl oldu?"

Alec amcasının dikkatinin Gillian'ın kolundan uzaklaşmasına müteşekkîr bir vaziyette, "O adam, Gillian'a yumruğuyla vurdu," deyiverdi. Gillian'ın koluna kesikler attığı için utanıyor ve amcasının bunu asla öğrenmeyeceğini umuyordu. Alelacele ekledi: "Brodick Amca, sen şeyi biliyor musun?"

Brodick yanıt verdiğinde Gillian'a kaş çatıyordu. "Neyi?"

"Gillian'ın sırtı da mosmor."

"Alec, sessiz ol."

"Ama bu doğru. Sen gölden çıkarken ben çürükleri gördüm."

Gillian Brodick'in elini kendi yüzünden iterek uzaklaştırmadan önce, "Askerlerini görebilir miyim artık?"

Brodick, "Evet," diye yanıtladı.

Gillian askerlere bakmak için dışarıdaki basamağa adım atıyorken Alec'i içeride bırakmaya niyetlenmişti fakat Brodick'in başka fikirleri vardı. Brodick Alec'in kıkır kıkır gülmesine ve elleriyle kulaklarını kapamasına neden olan yüksek sesli ve tiz bir ıslık çaldı. Kapı ardına dek açıldı ve dışarıdaki sekiz adam vakit kaybetmeksizin kilisenin içine daldı. Gillian onlardan her birinin kapı çerçevesinin altından eğilerek geçtiklerini ayımsadı. Tüm Buchananlar kocaman miydi?

Kapı açıldığı an, Gillian koruyacağını düşünerek Alec'i arkasına ittirdi ki kendisine doğru gelen savaşçıların acı kuvveti hesaba katıldığında bu hareket hakikaten gülünç gözüküyordu. Brodick Gillian'ın çocuğa nasıl da kalkan olduğunu gördü ve hem kendisine hem de askerlerine yapılan bu hakaret üzerine alınganlık göstermemeyi denedi. Düşmanlarına karşı acımasız olmalarına rağmen Buchananlar bir kadına veya bir çocuğa katilen el kaldırmazlardı. Highlands'da yaşayan herkes onların onurlu olduklarını bilirdi ama Gillian İngiltereliydi ve bu yüzden Brodick Gillian'ın davranışını hoşgördü çünkü Gillian onları hiç tanııyordu.

Dylan uzun adımlarla yürürken beyinin kılıcını beyine fırlattı ve Brodick askerlerinin şaşkın yüz ifadelerine içten içe gülümseyerek silahını yanındaki kınına sokuverdi. Askerler bu güzel kadına ağıttan ağığa tutulmuşlardı çünkü gözlerini ondan ayıramıyorlardı.

Brodick'in eğlenmesi çabucak kızgınlığa dönüştü her nasılsa ve Brodick askerlerinin, gözlerini alenen dikip Gillian'a bakmalarından hoşnutsuz olduğunu nihayet ayımsadı. Bakmak tamam da bön bön bakmak tamamen farklıydı. Bunlar güzel bir kadını daha önce hiç görmemişler miydi?

Alec Gillian'ın arkasından adamlara bakıyordu, Dylan'ı fark etti ve Dylan'a el salladı. Kumandan sendeledi, sonra onu hemen geriye doğru çeken Robert'a çarptı.

Brodick dikkatini Gillian'a odaklanmışken, Gillian her bir adamı inceledi. Brodick Gillian'ın, askerlerinden her birini dikkatle incelemeyi bitirmesinden sonra ona sakın bir biçimde, "Şimdi ikna oldun mu?" diye sordu.

"Evet, ikna oldum."

Dinginliği hâlâ tam olarak yerine gelmeyen Dylan, "Bir kadının etekleri arkasına saklanan kişi bir Maitland mı?" sorusunu yöneltti. "Tanrı'ya yemin ederim ki şu yumurcak, Alec Maitland'a benziyor."

Alec Dylan'a doğru koştu ve asker onu başının üzerine kaldırdığında, zevkten dört köşe olup kıkıldağa atı. "O beni sakladı. Ben saklanmak istemedim ama sakladı beni."

Liam kurumuş yapraklar gibi huşrdayan sesile, "Biz senin boğulduğunu zannediyorduk çocuk," diye fısıldadı.

Dylan Alec'i indirip omzuna oturttu. Çocuk kollarını savaşçının boynuna hemencecik sardı ve diğerlerini görebilmek için yana eğildi. "Ben boğulmadım," dedi.

Sekiz asker, Alec'i çevreledi, fakat onlardan birkaçı sabit gözlerle Gillian'a bakmaya devam etti. Brodick Gillian'a bir adım daha yaklaştı ve onların böyle davranmasına bey olarak öfkelediğini anlaşılar diye en kabahatlıler olan Liam ve Robert'a sert sert bakarak memnuniyetsizliğini belirtti.

"Maitland toprağı buradan çok uzak bir mesafede mi?"

Brodick, "Hayır," yanıtı verdi. Elini tutup Gillian'ı kapıya yönlendirirken, "Robert, onun çantasını al ve atının terkisine bağla," diye emretti. Emrine ilaveten, "Alec senin atına binecek, Dylan," dedi ve Robert'ın yanından geçerken homurdandı. "Daha önce hiç mi güzel bir kadın görmedin?"

Robert, "Bunun kadar güzelini görmedim," diye yanıtladı.

Dylan Alec'i yan tarafa koydu ve beyinin yolunu cesurca kesmek için ilerledi. "Bizi gelinle tanıştırmayacak mısın, beyim?"

Brodict, "O, Leydi Gillian," dedi. Sonra askerlerini ona tanıttı, fakat askerlerinin isimlerini öyle çabucak ve kalın bir aksanda söyledi ki Gillian yalnızca bir veya iki ismi yakaladı.

Gillian reverans yapacaktı fakat Brodict onun elini tutmaya devam etti, böylelikle Gillian reverans yapmak yerine baş selamı verdi. Brodict'le karşılaştığından bu yana ilk kez Keltçe konuşarak ağır ağır, "Sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedi ve onlar gülümseyinceye dek uygun bir iş yaptığını düşündü. Onların dilini konuşma girişiminden hoşnutlar mıydı yoksa konuşmayı beceremediği için mi gülüyorlardı? Gillian konuşmayı sürdürdüğünde artan güven eksikliği nedeniyle konuşması tereddüdü bir hal aldı. "Ve Alec'i ebeveynlerine geri götürmeme yardım ettiğiniz için size teşekkürlerimi sunarım."

Hepsi birden baş onayı verdiklerinde, Gillian heyecanlandı.

Robert bir adım öne çıktı. Her zamanki gibi lafını esirgemeyerek, "Sen onun gelini misin?" diye sordu.

Gillian hafifçe kızarak, "Hayır," yanıtını verdi.

Aaron Gillian'a, "Ama onun gelini olduğunu iddia etmişsin," hatırlatmasını yaptı.

Gillian gülümsedi. "Evet iddia ettim fakat görüyorsunuz ki bu, beyinizin buraya gelmesini sağlamak için beyinizi meraklandırarak bir yalandı sadece."

Liam, "İddia iddiadır," dedi. Öbürleri derhal onayladılar.

Gillian savaştıya, "Bu hangi anlama geliyor?" sorusunu yöneltti.

Dylan gülümsedi. "Onun gelini olduğun anlamına geliyor."

Bu konuşma nedeniyle kafası tamamen karışan Gillian, "Ama yalan söyledim," diyerek itiraz etti. Gillian'ın açıklaması kolayca anlaşılacakmışa benziyordu ancak bu askerler anlaşılmadık bir tarzda davranıyorlardı.

İçlerinden biri, "Öyle olduğunu sen söylemişsin," dedi. Gillian o askerin adının Stephen olduğunu anımsadı.

Brodict, "Şimdi bu tartışmanın zamanı değil," dedi.

Brodict Gillian'ı peşinden çekerek dışarıya yöneldi ve merdivenin yanında bekleyen iki İngiliz'e neredeyse hiç dikkat etmedi. Atlar ağaç sırasının yakınında bağlıydı.

Brodict Gillian'a, "Benim atıma bineceksin," dedi.

Gillian Brodict'ten uzaklaştı. "Arkadaşlarıma veda etmeliyim."

Brodict Gillian'ı durduramadan önce Gillian Waldo ve Henry'ye doğru hızla yürüdü. İki adam baş selamı verdiler ve Gillian onlarla konuştuğunda gülümsediler. Brodict Gillian'ın ne dediğini işitemiyordu ama adamların yüzlerinden onların memnun olduklarını söyleyebilirdi.

Gillian'ın, onların ellerini tuttuğunu gördüğünde, genç kadının yanına geri döndü. "Yeterince zaman harcadık."

Gillian Brodict'e aldırmadı. "Beyim, Waldo ve Henry Hathaway ile tanışmanızı istiyorum," dedi. "Eğer bu yürekli adamlar olmasaydı, Alec ve ben bu mesafeyi asla katedemezdik."

Brodict konuşmadı ama iki kardeşe belli belirsiz bir baş selamı verdi.

Gillian, "Waldo, ödünç aldığım atı geri götürür müsün lütfen," ricasında bulundu.

Henry, "Fakat o atı çaldın leydim," deyiverdi.

Gillian, "Hayır," diyerek karşı çıktı. "Atı izinsiz ödünç aldım. Ayrıca bu iş bitinceye dek ikiniz de saklanacağımıza dair bana söz verin lütfen. Baron bana yardım ettiğinizi öğrenirse, sizi öldürür."

Waldo, "Evet leydim," dedi. "O kötü kalplinin neler yapabileceğinden haberdarız ve sen geri dönünceye dek ikiniz de saklanacağız. Sen araştırmanı yapıyorken, Tanrı seni korusun."

Gillian'ın gözleri yaşardı. "İkinci kez yardımına koşunuz ve beni faciadan kurtardınız."

Waldo, "Birlikte uzun bir yol aldık," dedi. "İlk tanıştığımızda miniminnacık bir kızdın. O zamanlar konuşmuyordun."

"Sevgili arkadaşım Liese'in bana söylediklerini hatırlıyorum. O kara günde bize eşlik etmek için gönüllü oldunuz. Ve şimdi bir kez daha yardımına ihtiyacınız. Size mütemadiyen borçlu kalacağım ve borcumu nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum."

Henry, "Sana yardım etmek bizim için bir onurdu," diye kekeleydi.

Brodict Gillian'ın kolunu tuttu ve daha yaşlı olan kardeşin elini bırakmak zorunda kalması için Gillian'ı geriye doğru çekti. Bu sefer çok daha vurgulu bir sesle, "Gitmeliyiz artık," dedi.

Gillian, "Evet," diyerek rıza gösterdi.

Döndü, Dylan'ın kollarındaki Alec'i fark etti ve Hathaway biraderlere beklemelerini işaret etti. Sonra Brodict'in elini iterek uzaklaştırdı ve açıklık alanı koşarak geçti.

"Alec, bize yardımcı oldukları için Waldo ve Henry'ye teşekkür etmek isteyeceksindir."

Alec başını iki yana salladı. "Hayır, teşekkür etmeyeceğim," dedi. "Onlar İngiliz, bu nedenle teşekkür etmek zorunda değilim. Kuzey İskoçyalılar İngilizler'den hoşlanmazlar," diye ekledi küstahça.

Gillian öfkesine hakim oldu. "Dylan, lütfen Alec'le özel olarak konuşmama izin verir misin?"

"Ferman sizin, leydim."

Dylan Alec'i yere indirir indirmez, Gillian Alec'in kolunu kavradı ve Alec'i ağaçlara doğru sürükledi. Sonra aşağıya eğildi ve çocuk kaçmak için kıvrılırken onun kulağına fısıldadı.

Dylan Brodict'e doğru döndü. "Ne yapıyor?" diye sordu.

Brodict gülümsedi. "Çocuğa görgü kurallarını hatırlatıyor," yanıtını verdi. İki erkek kardeşe bir kez daha göz atmasının akabinde bir iç çekiş koyverdi. "Bana da hatırlattığı aşikâr."

Dylan beyinden bu tuhaf yorumunu açıklamasını isteymeden önce beyi Waldo ve Henry'ye yöneldi. Kardeşlerin

korktukları belliydi, çünkü Brodict sabit durmalarını buyuruncaya kadar her ikisi de Brodict'ten geri geri uzaklaştılar.

Dylan Brodict'in adamlara ne dediğini duyamıyordu fakat aşağıya eğildiğini ve çizmesinin ağzından mücevher kaplı İskoç kamasını çıkararak Waldo'ya verdiğini gördü. İngiliz'in suratındaki afallamışlık ifadesi, Dylan'inkini yansıtıyordu. Dylan Waldo'nun bu armağanı geri çevirmeye çalışmasına ancak Brodict'in bu çekişmeyi kazanmasına tanık oldu.

Gillian da olan biteni gördü ve Alec'i göreviyle ilgili talimatlandırırken gülümsedi.

Biraz sonra Alec, ayaklarını kasten sürüyerek, İngilizler'le konuşmak için açıklık alanı geçti. Gillian Alec'in adımlarını hızlandırmak için kürek kemiklerinin arasından onu hafifçe itti.

Alec çenesini göğsüne indirdi ve Waldo ile Henry'ye hitap ettiğinde Brodict'in bitişğinde durdu. "Her ikiniz de bana göz kulak olduğunuz için size teşekkür ederim," dedi.

Gillian, "Ve?" diyerek çocuğu gayretlendirdi.

"Hiçbir mecburiyetinizin olmadığı halde bunu yaptığınız için."

Gillian sinirlenerek konuştu. "Alec bir baş belası olduğun için üzüldüğünü söylemek istiyor, Waldo ve Henry. Her ikinizin de hayatlarınızı onun için tehlikeye attığınızı biliyor, üstelik. Bu doğru değil mi, Alec?"

Çocuk başıyla onayladı, sonra Waldo ile Henry'nin gidişini izlerken Gillian'ın elini tuttu.

"Ben söyleyeceğimi doğru söyledim mi?"

"Evet, pek güzel söyledin."

Dylan Alec'i atına kaldırdı, sonra beyine doğru döndü. "Gillian ne olup bittiğini ya da Alec'le nasıl bir araya geldiklerini sana anlattı mı?"

Brodict yanıt vermeden önce aygırının sırtına atladı. "Hayır, bana henüz herhangi bir şey anlatmadı ama anlatacak. Sabırlı ol Dylan. Tam şimdi onu ve çocuğu MacDonalddar'dan uzaklaştırmak daha önemli. Onların güvende olduklarını bi-

leyim ki gözüm arkada kalsın. Sonra Gillian'ın açıklamasını dinlerim. Liam'a liderliği almasını söyle," diye emretti. "Biz kuzeye yönelmeden önce Kevin Drummond'ın kulübesine gidiyoruz. Robert bizim arkamızı kollayacak."

Dylan, "Drummondlar yolumuzdan birkaç saat uzaklıkta," dedi. "Biz oraya varmadan önce güneş batacak."

Brodick, "O adamın yaşadığı yeri biliyorum," karşılığını verdi. "Gelgelelim Kevin'in karısı tedavi yöntemleriyle tanır ve Gillian'ın koluna bakım lazım."

Gillian iki adamın ona ilişkin konuşmayı nihayetlendirmelerini sabırla beklerken, soğuktan tir tir titreyerek açıklık alanın ortasında öylece dikiliyordu. Sohbet konuları belli ki Gillian'dı çünkü birbirileriyle konuşurken Gillian'a kaç şararak bakıyorlardı. Yaz güneşi, Gillian'ın yüzüne vuruyordu ama Gillian her geçen dakika daha fazla üşüyor ve vücudundaki her kas ağrıyordu. Gillian bunun sadece yorgunluktan olmadığını biliyordu ve Yüce Tanrı, şimdi hastalanmanın sırası değildi. Gillian, kız kardeşini sonbahar şenliğinden önce bulmak için her günün her dakikasına ihtiyaç duyuyordu. Ah, her şey çok umutsuz görünüyordu. Gillian Alford'a Kral John'un değerli kutusunun kız kardeşinde olduğu yolunu söylememeliydi. Kraliyetteki her askerin son on beş yılı aşkın bir süredir her yeri didik didik aradığı hazinayı nasıl bulacaktı? Kutu hâlâ Christen'da olabilir miydi? Alford öyle düşünüyor olmalıydı ve Gillian Alec'i içinde bulunduğu o korkunç tehlikeden kurtarmak için Alford'ın bu inancını körüklemişti. Kutunun sonsuza dek kaybolduğunu kalben biliyordu ve şu anda kendisini bir bataklıkta düşmüş de süratle batıyormuş gibi hissediyordu.

Bir planın yalnızca bir parçasına vâkıftı. Alec'i evine ulaştırır ulaştırmaz, Alec'in babasından Christen'in orada yaşadığı söylenen MacPherson toprağına götürülmek için yardım ricasında bulunacaktı. Ya sonra ne olacaktı? Zihni yanıtlanamayan sorularla doluydu ve kendisini daha iyi hissettiğinde, o soruların hepsine yanıt verebilmek için dua etti.

Titremelerini savuşturmak gayesiyle kollarını ovan Gillian kendisini mevcut anı düşünmeye zorladı. Brodick atını Gillian'a doğru dürttü. Yaklaşırken aygırının yürüyüşünü yavaşlatmadı. Yana eğildi ve birazcık çabıyla kolunu Gillian'ın beline sarıp genç kadını kucağına oturttu.

Gillian dizlerini örtesini için eteklerini düzeltti ve sırtı Brodick'in göğsüne değmesin diye dik oturmaya gayret etti, ne var ki Brodick Gillian'ın herhangi bir formaliteyi sürdürmesine müsaade etmedi. Tutuşunu sıkılaştırdı ve Gillian'ı yukarıya doğru çekti.

Doğrusunu söylemek gerekirse, Gillian Brodick'in sıcaklığından bir hayli memnundu ve Brodick'in erkeksi kokusu, Gillian'ın hoşuna gidiyordu. Brodick açık hava gibi kokuyordu. Gillian gözlerini kapayıp yalnızca birkaç dakikalığına dinlenmek ve belki de bu kâbusun sona erdiği sanısına kapılmak istiyordu. Yine de bu aptalca fanteziye teslim olmaya yeltenmedi, çünkü uyanık kalıp gözünü Alec'ten ayırmamaya ihtiyaç duyuyordu.

Brodick'in kollarında döndü ve başını yukarı kaldırıp ona baktı. Brodick gerçekten bir hayli yakışıklıydı. Hatta o denli yakışıklıydı ki Gillian Brodick'e bakacağı derken, söylemek istediği şeyi bir anlığına unuttu. Asırlarca önce İngiltere'de tînk atan Viking savaşçılarına ilişkin hikâyeler dinlemişti ve Brodick'in kesinlikle Viking soyundan olduğunu düşünüyordu, çünkü Brodick Vikingler kadar kocamandı. Brodick'in kemik yapısı iri elmacık kemiklerinden güzel biçimli köşegen çenesine dek, Vikingler'inkine birebir uyuyordu. Evet, Brodick pekâlâ yakışıklıydı ve herhangi bir leydinin kolaylıkla gönlünü kaptırabileceği bir adamdı. Bu düşünceleri bir diğeri izledi. Alec Gillian'a Brodick'in evli olmadığını söylemişti ama acaba bu beyin, eve dönmesini bekleyen bir sevgilisi var mıydı?

"Bir sorun mu var, genç hanım?"

"Alec bizim ata binemez mi? Ona yer açabiliriz."

"Hayır."

Gillian Brodick'in, ricasını neden reddettiğine dair bir açıklama yapmasını tam bir dakika boyunca bekledikten sonra Brodick'in, söyleyeceği her şeyi peşinen söylediğini ayırtmıştı. Brodick'in tavrı mesafeliydi ama Gillian gücenmemeyi denedi. Morgan Amcası Gillian'a Kuzey İskoçyalılar'ın farklı bir soy olduklarını ve kendi bildiklerinden şaşmadıklarını sık sık anlatmıştı, o yüzden Gillian Brodick'in aslında kaba davranmaya çalışmadığını varsayıyordu. Brodick'in kaballığı yalnızca kimliğinin bir parçasıydı.

Gillian geriye yaslandı ve rahatlamaya çalıştı, fakat sık sık arkasını dönerek Alec'e baktı.

Brodick, "Neredeyse geldik," dedi. "İki dakikada bir arkaya bakmayı sürdürürsen, boynun tutulacak. Alec iyi," diye ısrar etti. "Dylan ona herhangi bir şey olmasına izin vermemektedir," derken Gillian'ın başını kendi omzuna doğru hafifçe itti. "Yaslan," diye emretti.

Ve böylece Gillian başını Brodick'in omzuna yasladı.

Yedinci Bölüm

Gidilen yere vardıklarında Brodick Gillian'ı sarsarak uyandırdı.

Gillian kendisini uyku mahmurluğundan kurtarıp boynundaki sertliği ovdu. Bunu yapmak bir miktar çaba gerektirdi fakat Gillian gözlerini odaklanmaya nihayet zorladı ve bir an için hâlâ rüya gördüğünü sandı. Neredeydi? Burası neresiydi? Gillian'ın her yanı yemyeşil tepelerle çevriliydi. Bayırdan aşağıya doğru dar bir dere kıvrıla kıvrıla akıp gidiyordu ve yeşil vadinin ortasında saman damlı, gri bir taş kulübe yer alıyordu. Kulübe avlusu gökkuşağının her renginde açmış yabancı çiçekleriyle doluydu. Huş ağaçları kulübenin batı kanadında akan berrak dereye komşuydu ve kulübenin doğu kanadında kalın bir çimen katmanıyla örtülü, geniş bir çayır mevecuttu. Kırılmak için hazır bir koyun sürüsü otlağın uzak ucunda bir araya toplanmış, dedikodu yapan kadınlar misali birbiriyle meleşiyordu. O esnada bir hayli kralvari görünümüne sahip çoban köpeği sürüyü gözden geçirirken başı yukarıda, dikkat kesilmiş bir halle oturuyordu. Kulübe bacasından bulutsuz mavi gökyüzüne doğru duman tütüyordu. Belli belirsiz bir meltem, Gillian'ın yanına dokundu. Burası adeta bir cennetti.

Bir haykırış, Gillian'ı silkeleyerek derin düşüncelerinden ayırdı. Uzun boylu, zayıf suratlı bir adam kulübenin ön ba-

samağında dikilmiş gülümsüyor ve yaklaşan askerlere sesleniyordu. Gillian adamların kapı aralığında gözden kayboluşlarını seyrederken, son birkaç gün boyunca meydana gelen olayları anımsadı.

Dylan Alec'i omuzlarına oturtmuştu ve içeri girerken aşağıya doğru eğiliyordu. Brodick attan inmisti ve Gillian'a yardım etmek için bekliyordu. Gillian Brodick'e doğru döndüğünde, Brodick Gillian'a elini uzattı ve Gillian Brodick'in kollarına kaydı. Kısacık bir anlığa gözleri buluştu ve Gillian neredeyse hiç tanımadığı ama hayatını emanet ettiği bu adamın yüzünü inceledi. Brodick'in delici bakışları, Gillian'a bütün sırlarından haberdar olduğunu düşündürdü. Gillian kendisini böylesine aptalca düşüncelerden kurtarmayı denedi. Brodick yalnızca bir erkekti, daha fazlası değildi - ve tıraş olması gerekiyordu. Brodick'in yanakları ve çenesi kızıl kahverengi kullarla kaplıydı ve Gillian narin parmaklarını Brodick'in yanağından aşağıya doğru gezdirmenin nasıl bir his bırakacağını öğrenmek için yanıp tutuşuyordu.

Gillian, "Bana niye öyle bakıyorsun?" diye sordu.

"Sen bana niye öyle bakıyorsan, aynı sebeple, genç hanım."

Gillian Brodick'in gözlerindeki parıltıdan, Brodick'te bir şeytan tüyü olduğunu tahmin etti, gelgelelim Brodick'in zeki mi yoksa çapkın mı olduğu konusunda kesin bir karara varamadı. Bu kararı nasıl vereceğinden bile emin değildi.

Brodick'in ellerini iterek belinden uzaklaştırdı ve bir adım geriledi. "Burada niye durduk? Ve kapı aralığındaki adam kimdi? Alec'in içeri girmemesi gerekiyordu ta ki ben..."

Brodick Gillian'ın sözünü yarıda kesti. "Alec'in Dylan'la beraberken güvende olduğunu sana son defa söylüyorum. Ona güvenmediğini bilmek, Dylan'ı büyük ölçüde rencide edecektir."

Gillian askerlerin duymaması için fısıldayarak, "Ama ben ona güvenmiyorum," dedi. "Onu tanımiyorum."

Brodick Gillian'a, "Beni de tanımiyorsun," hatırlatmasını

yaptı. "Fakat bana güvenmeye karar verdin, bu nedenle benim sana söylediğimin doğru olduğuna inanmak zorundasın. Benim askerlerim Alec'i, canları pahasına koruyacaklardır." Brodick'in sesindeki sertlik, bu konuda tartışmaya son noktayı koyduğunu belirtiyordu.

"Tartışamayacak kadar yorgunum."

Brodick, "Öyleyse tartışma. Bir Buchanan'la tartışmak anlamsızdır," dedi. "Büyük ihtimalle kazanamazsın, genç hanım. Biz, Buchananlar asla kaybetmeyiz."

Gillian Brodick'in şaka yapıyor olabileceğini düşündü, bundan tamamen emin olamadı, bu yüzden gülmedi. Ya Brodick'in çok ilginç bir mizah anlayışı vardı ya da Brodick fena halde küstahtı.

Brodick Gillian'ın elini yakalayıp taş yola yönelirken, "Acele et. Zaman kaybediyoruz," dedi.

"Geceyi burada mı geçireceğiz?"

Brodick yanıt verdiğinde arkasına dönmeye zahmet etmedi. "Hayır, Annie senin koluna baktıktan sonra yolumuza devam edeceğiz."

"Başınıza bela olmak istemem."

"Annie sana hizmet etmekten onur duyacaktır."

"Niye?"

Brodick, "Senin, gelinim olduğunu düşünüyor," açıklamasını yaptı.

"Niye böyle düşünsün ki? Ben bir MacDonald askerine yalan söyledim sadece."

Brodick güldü. "Haber çabuk yayılır ve MacDonaldlar'ın sır tutamadıklarını herkes bilir."

"Ah, demek başınıza hatırı sayılır bir dert açtım..."

Brodick, "Hayır," yanıtını verdi.

Kapı aralığına vardıklarında, Brodick ilk başta Gillian'ın içeri girmesine olanak tanımak için bir adım geriledi. Gillian Brodick'e yaklaştı ve fısıldayarak, "Bu insanlara güveniyor musun?" diye sordu.

Brodick omuz silkti. "Kevin Drummond'ın kız kardeşi

askerlerinden biriyle evli, bu nedenle Kevin akraba sayılıyor. Onların önünde söyleyeceğin herhangi bir şey sır olarak tutulacaktır."

Dylan Gillian'ı karşılarında duran çiftte tanıttı. Annie Drummond ocağın yanında duruyordu ve Gillian'a baş selamı verdi. Gillian'la hemen hemen aynı yaşıydı ve hamileydi. Kevin Drummond da baş selamı verdi ve Gillian'ı evine buyur etti. Gillian çiftin son derece gergin oldukları sanısına kapıldı.

Drummondlar'ın kulübesi küçüktü ve yeni pişmiş ekmek kokuyordu. Odanın ortasında dikdörtgen şeklinde bir masa vardı ve tamamı altı olan iskemle sayısından yola çıkan Gillian, Drummondlar'ın misafir ağırlamaya alışkın oldukları sonucuna vardı. Burası Gillian'ın aşkı bulmaya ve bir aileye sahip olmaya dair kurduğu hayallerdeki eve benzeyen sıcak, rahat ve davetkâr bir evdi. Gillian kendi kendine bunun çok aptalca bir fikir okluğunu söyledi. Gillian, yaşamının kaygılarla dolu olduğuna ve yaşamında böylesine hasretlere yer olmadığına kanaat getirdi.

Kevin Gillian'a, "Sizi evimizde konuk etmek bir ayrıcalık," dedi ancak Gillian Kevin'in bakışlarının Brodick'e yöneldiğini gözlemledi.

Beyi resmi bir biçimde selamladıktan sonra Annie Gillian'a masaya oturmasını önerdi ve yarasına bakmak için Gillian'dan izin istedi. Masanın karşı tarafındaki iskemleyi çekti ve Gillian'ın rahat etmesini bekledi. Gillian elbise kolunu sıyırıp sargıyı açarken Annie masanın üstüne bir örtü yaydı.

Gillian, "Bir ilacınız varsa minnettar olurum," dedi. "Ciddi bir yara değil ama yaranın biraz iltihaplandığına inanıyorum."

Gillian kolunun o kadar kötü göründüğünü sanmıyordu, fakat yarayı gören Annie'nin gözle görülür şekilde beti benzi attı.

"Ah genç hanım, korkunç acılar içerisinde olmalısınız."

Brodick ve adamları yaraya bakmak için ilerlediler. Alec Gillian'a doğru koştu ve ona yaslandı. Korkmuşa benziyordu.

Dylan, "Tanrı aşkına, bu nasıl oldu?" diye sordu.

"Kendim kestim."

Annie, "Yara açılıp iltihap akıtılmalı," diye fısıldadı. "Beyim, ben bu yarayla ilgileniyorken en azından birkaç gün bizimle birlikte kalmak zorundasınız. O bir leydi, bu yüzden ona yavaş bir iyileştirme yöntemi uygulamalısınız."

Gillian, "Hayır, o kadar uzun kalamam," diyerek itiraz etti.

Brodick, "O bir erkek olsaydı? Ne yapardın?" diye sordu.

Beyin bu soruyu sırf meraktan sorduğunu düşünen Annie, "Deriyi açıp iltihabı aktırdım ama o esnada açık yaraya anne ateşi dökerdim ve bu her yarayı iyileştirmesine karşın berbat bir ıstıraba neden olurdu," dedi.

Kevin, "Annie'nin anne ateşiyle tedavisi sırasında savaşçıların bağırıklarını gördüm," dedi.

Brodick Gillian'ın hangi yöntemin uygulanmasına karar vermesini bekledi.

Gillian Drummondlar'ın bu tedaviyi abarttıklarına inanıyordu fakat tedavi şekli sahiden bir önem taşımıyordu. Gillian'ın yalnızca azıcık bir acıdan sakınmak için kaybedecek kadar çok zamanı yoktu. Brodick Gillian'ın zihnini okuyormuş gibi görünüyordu.

"Senin anne ateşiyle tedavi ettiğin şu savaşçılar günlerce burada kaldılar mı yoksa buradan hemen ayrıldılar mı?" diye sordu.

Annie, "Ah, yaralarına şifalı merhemi sürer sürmez buradan hemen ayrıldılar," yanıtını verdi.

Kevin, "Dayanabilenler buradan ayrılıyorlar," deyiverdi.

Brodick Gillian'ın belli belirsiz kafasını sallamasının akabinde, "Gillian'a bu savaşçı tedavisini uygulayacaksın ve sen onunla meşgul olurken Gillian çıt çıkarmayacaktır. O bir Buchanan," dedi. Son cümlesinin her şeyi açıkladığı kanaatindeydi.

Gillian Brodick'in gurur kırıcı küstahlığı üzerine, "Herhangi bir ses çıkarmayacak mıyım beyim?" diye sordu gülümseyerek.

Brodick ise genç kadına karşılık verirken ciddiydi. "Hayır, çıkarmayacaksın."

Gillian'ın içinden, Annie ona daha dokunmadan önce, sırf bu kendini beğenmiş adamı kızdırmak için vahşi bir kadın gibi çığlık atmaya başlamak geldi aniden fakat Alec ve şu yardımsever kadın üzülmelerini diye Gillian mevcut dürtüsüne teslim olmadı. Brodick'le yalnız kaldığında bir Buchanan olmadığını Brodick'e hatırlatacağı, çünkü Buchananlar kendilerini biraz fazlaca beğeniyorlardı. Gillian Brodick onun çıt çıkarmayacağını duyduğunda, askerlerinden her birinin başıyla onayladığını da fark etmişti.

Ah evet, Gillian tam anlamıyla çığlık atmaya kesinlikle istiyordu.

Brodick uygulanacak tedaviyi seçtikten sonra Annie'nin yüzü bembeyaz kesilmişti. Annie kocasına doğru eğilip kocasının kulağına fısıldadı. Çok süratli konuştuğu için Gillian sadece bir ya da iki kelimeyi yakaladı, ne var ki Annie'nin Kevin'den Gillian'a bir uyku ilacı verme izni istediği gayet açıktı.

Annie malzemelerini toplamak niyetiyle kulübede koşuştururken Kevin Brodick'e talebi sundu. Brodick yanıt vermeden önce Gillian lafa girdi. "Uyuşturulamak istemiyorum. İlginize minnettarım fakat yolculuğumuzu sürdürebilmemiz için ayık kafayla kalmakta ısrarcı olmak zorundayım."

Brodick başıyla onayladı ama Gillian Brodick'in, Kevin'in talebini mi yoksa kendi reddini mi onayladığından emin değildi. Gillian üstüne basa basa, "Söylediğim şeyi kastediyorum," dedi. "Uyuşturulamak istemiyorum."

Alec elbise koluna asılarak Gillian'ın dikkatini çekti. Gillian Alec'e doğru eğilirken, gözünün ucuyla Annie'nin bir kadehe kahverengi toz serpiştirdiğini ve sonra şarap eklediğini gördü.

Alec'e, "Ne var?" diye sordu.

Alec fısıldayarak, "Benden söz edecek misin?" diye sordu.

"Kolumdaki kesikler hakkında mı?" Alec kafasını sallarken Gillian'ın çenesine çarptı. "Hayır, senden söz etmeyeceğim ve senin, söz edeceğime dair kaygılanmaktan vazgeçmeni istiyorum."

Alec, "Tamam," dedi. "Acıktım."

"Kısa bir süre içerisinde bir şeyler yiyeceğiz."

Kevin kadehlerle dolu tepsiyi masaya taşıırken, "İzninizle beyim, siz ve geliniz için kadeh kaldırmak istiyorum," diye duyurdu.

Gillian, "Ah ama ben..." diyerek söze başladı.

Brodick Gillian'ın sözünü kesti. "İzin veriyorum."

Gillian Kevin'in yanlış kanısını niye düzeltmediğini merak ederek Brodick'e kaşlarını çatarak baktı fakat Brodick'ten açıklama yapmasını daha sonra istemekte karar kıldı.

Kevin Gillian'ın içkisini önüne koydu. Sonra öteki kadehleri epeyce uzağa bıraktı, uyku ilacı şarabın diğerleriyle karıştırılmaması için böyle yapmıştı hiç kuşkusuz. Şerefeye içme zekice bir numaraydı ve Gillian Kevin'in niyetindeki iyi yürekliği algıladığı halde, kendi isteklerini yok sayışından hiç hoşlanmadı.

Kadehler kaldırıktan sonra Gillian kendi içkisinden bir yudum almak zorunda kaldı, aksi takdirde kabalık etmiş olurdu. Bu durum Gillian'a tek seçenek sunuyordu.

Kevin, "Bu kutlamayı paylaşmak için öbür askerlerinizi de içeri çağırabilir miyim?" diye sordu.

Brodick soruya cevaben kapıya gitti ve ısıklı çaldı. Ses, kulübenin her yerinde yankılandı. Bir dakikadan daha az bir süre sonra askerlerin geri kalanı birer kadeh almak için içeriye doluştu. Gillian her adama bir kadeh vererek yardımcı oldu.

Herkes kadehini aldığı anda, Kevin bir adım öne çıktı ve kadehini havaya kaldırdı.

"Sevgi, kahkaha; sağlıklı erkek ve kız evlatlarla dolu uzun, mutlu bir yaşama."

Aaron, "Şeref, şeref," diyerek destekledi.

Herkes şarabını mideye indirmeden önce Gillian'ın kendi içkisinden bir yudum almasını bekledi. Brodick Annie'ye baş onayı verdi, bir iskemle çekti ve Gillian'la yüz yüze gelmek için iskemlede ata biner gibi oturdu. Gillian'a kolunu tekrar açmasını eliyle işaret etti ve sonra elini Gillian'ın kollarının üstüne koydu.

Brodick böyle yaparak Annie'nin tedavisi esnasında Gillian'ın çekilip uzaklaşmamasından emin oluyordu.

Dylan masanın çevresinden dolaştı ve bir elini Gillian'ın omzuna koydu. "Robert, çocuğu dışarı çıkar," diye buyurdu.

Alec Gillian'ın kolunu çılgıncasına kavradı. Kaygıyla fısıltıdayarak, "Seninle kalmak istiyorum," dedi.

Gillian, "Öyleyse Dylan'a rica et," dedi. "Belki de yeniden düşündür ama ona sorarken nazik ol, Alec."

Çocuk boynunu turna misali olabildiğince geriye doğru uzatıp askere duraksayarak baktı. "Kalabilir miyim... Lütfen?"

Dylan, "Leydim?" dedi.

"Onun eşliğinden mutluluk duyarım."

"O halde kısa bir süre için içeride kalabilirsin, Alec, fakat müdahale etmemelisin. Müdahale etmeyeceğine dair bana söz verebilir misin?"

Alec başıyla onayladı. "Söz veriyorum," dedikten sonra Gillian'a doğru eğildi.

Annie Gillian'ın yanında duruyor ve Gillian'ı yakından gözlemliyordu. Başlamaya hazırdı ama beklemeyi sürdürüyordu. "Kendinizi biraz uykulu hissediyor musunuz, leydim?" diye sordu.

Gillian'ın yanıtı, "Aşırı derecede değil," oldu.

Annie, beye göz attı. "Belki de bir veya iki dakika daha beklemem gerekiyor."

Gillian başını kaldırıp etrafını çevreleyen adamlara baktı ve Annie'nin kocasının iki dakikada bir esnediğini ayımsadı, fakat sonra Robert isimli asker de esnedi ve Gillian aslında kimin uyuduğuna karar veremedi. Daha sonra Kevin sallanmaya başladı.

"Annie, kocana oturmasını söyler misin, lütfen?"

Kevin Gillian'ın ricasını işitti ve göz kapaklarını öfkeyle kırıştırarak bu ricaya bir anlam yüklemeyi denedi. "Niye oturmak isteyeyim ki genç hanım?" diye sordu.

"Çünkü ha düştün ha düşeceksin."

Kevin aniden öne doğru sendeleyinceye dek hiç kimse Gillian'ın önerisini anlamadı. Neyse ki Brodick'in askerlerinden biri ayağa kalkmakta hızlıydı ve Kevin'in kafası masanın kenarına çarpmadan önce onu yakaladı.

Bir asker, "Ah genç hanım, kadehleri değiştirdiniz, değil mi?" diye sordu.

Başka bir asker sırtarak sordu: "Kevin'i uyuşturmuş mu?"

Gillian yüzünün yandığını duyumsayabiliyordu ve Kevin'in karısından adamakıllı bir özur dilemeyi düşünmeye çalışırken kasıtlı olarak masanın üstüne konsantre oldu.

Böylesine bir kandırmacayla hayrete düşen Annie beye doğru döndü. Brodick sanki hüsrana uğramışçasına başını iki yana salladı ancak, "Kevin kendi kendisini uyuşturmuş gibi görünüyor. Onu yatağa yatır Aaron ve şu işi halledelim. Annie, gitmemiz lazım," derken gözlerinde su götürmez bir ısrarla belirdi.

Annie başıyla onayladı ve eli titreyerek, bıçağını Gillian'ın koluna yaklaştırdı. Gillian keskin bıçağın ilk kesişimini hassas teninde hissetmeden hemen önce Brodick Gillian'ın bileğini tuttu. Gillian ilk başta Brodick'in aşırı tepki gösterdiğini Brodick'e bildirdi ama sonra Annie yaraları deşmeye başlar başlamaz Brodick'in tutmasına sevindi. Kenara çekilme ihtiyacı içgüdüselkti fakat Brodick'in tutuşu hiçbir harekete izin vermeyecek nitelikteydi.

Tedavi Gillian'ın tahmin ettiği kadar kötü değildi neredeyse. Kolu, iltihaplı deri yüzeyinin altında şişkinlik yapan enfeksiyonun basıncı nedeniyle zonklamaktaydı ama yaraları açılır açılmaz, Gillian rahatladığını hissetti.

Alec Gillian'ın sağ kolunun altına sıkıştı ve Gillian'a sarıldı. Korkmuş bir halde, "Çok acıyor mu?" diye sordu.

Gillian sakın bir şekilde, "Hayır," diye yanıtladı.

Alec Gillian'ın ne denli sakın olduğunu görünce, gerginliğinden arındı. Merakla sordu: "O adamın, yüzüne yumruk attığı zamanki kadar çok acıyor mu?"

"Sus, Alec."

Alec, "Ama acıyor mu?" diyerek diretti.

Gillian iç çekti. "Hayır."

Annie temiz kumaş parçalarıyla yaraları temizlemekteydi ancak Alec son soruyu sorduğunda mola verdi. "Birisi size vurdu mu, leydim?" diye sordu. Bu tatlı kadın öylesine dehşete kapılmıştı ki Gillian onun endişesini hemen gidermeyi denedi.

Israrla, "Bir şey yok, gerçekten," dedi. "Lütfen kaygılanmayın."

Annie'den, "O adam... Kimdi?" sorusu geldi.

Herkes Gillian'ın yanıtını beklerken odaya ölüm sessizliği egemen oldu.

Gillian başını iki yana salladı. "Önemli değil."

Dylan her bir ağızdan çıkan onaylamalar korosuna, "Ah, bilakis çok önemli," dedi.

Alec, "O adam bir İngiliz'di," deyiverdi.

Çocuğun cümlesinden kuşku duymadığını belirtmek için başıyla onaylayan Annie başka bir kumaş aldı ve yaraları temizleme işine kaldığı yerden devam etti.

Annie, "O adamın İngiliz olduğunu biliyordum," diye söylendi. "Bir kadına el kaldıracak olan herhangi bir Kuzey İskoçyalı tanımıyorum. Hayır, tanımıyorum."

Birkaç asker aynı fikri paylaştıklarına ilişkin baş onayı verdi. Konuyu değiştirme ihtiyacı hisseden Gillian aklına gelen

ilk düşünceyi dile getirdi. "Bugün güzel bir gün değil mi? Güneş parlak ve rüzgâr yumuşacak..."

Alec Gillian'ın sözünü kesti. "O adam sarhoştur, fena halde sarhoştur."

"Alec, hiç kimse ayrıntıları dinlemek istemiyor..."

Brodick hissettikleriyle çelişen ılımlı bir ses tonuyla sözcükleri uzata uzata konuşarak, "Ah ama dinlemek istiyoruz," dedi. Sabırlı olmayı denedi; gelgelelim bütün hikâyeyi baştan sona dinleme gereksinimi Brodick'i çıldırtıyordu. Hangi tür bir deli böylesine zarif bir leydiye ve bir çocuğa sıkıntı verebilirdi? Alec hayatta kaldığı o dehşetin karanlık bir resmini şimdiden çizmişti ve orada bulunan herkesi, Gillian'ın gösterdiği yürekliliğin ışığından haberdar etmişti. Evet, Brodick bütün ayrıntıları istiyordu ve akşamdan önce tüm hikâyeyi dinlemekte kararlıydı.

Alec, "Adam sarhoştur değil mi, Gillian?" diye üsteledi.

Gillian ona yanıt vermedi ancak çocuk vazgeçmedi. Gillian Alec'in dayaktan bahsetmesini fiilen yasaklamadığı için Alec bildiği her şeyi anlatmakta ısrarcıydı.

"Brodick Amca, sen şeyi biliyor musun?"

"Hayır, neyi?"

"O adam Gillian'a yumruğuyla vurup Gillian'ın ayaklarını yerden kesti ve sonra ne yaptı biliyor musun? Gillian'ı tekmeledi, tekmeledi ve tekmeledi. Ben gerçekten korktum ve adamı durdurmaya çalıştım ama adam durmadı."

Dylan, "Onu nasıl durdurmaya çalıştın?" diye sordu.

Alec omuzlarını kaldırdı. "Bilmiyorum," itirafında bulundu. "Belki ağlamışumdır."

Gillian, "Annie, daha bitmedi mi?" diye sordu.

Kadın, "Bitmek üzere," yanıtını verdi.

"Peki sen şeyi biliyor musun? Kendimi Gillian'ın üstüne attım fakat Gillian beni iterek uzaklaştırdı ve sonra Gillian'ın ne yaptığını biliyor musun? Benim üstüme yuvarlandı ve ben hiç tekme almayayım diye ellerini kafama koydu."

Liam merak ediyordu. "Sonra ne oldu Alec?"

"Beni okşadı ve bana susmamı, çünkü her şeyin düzeleceğini söyledi. Hiç kimsenin beni incitmesine müsaade etmeyecekti. Müsaade etmedi de... Bir kere bile tekme yemedim."

Gillian elini Alec'in ağzına kapamak istiyordu. Adamlar çocuğun anlatıklarından dehşete kapılmış görünüyorlardı fakat bakışları Gillian'a kilitlenmişti. Gillian kendisinin olan bitenden utandığını ve mahcup olduğunu duyumsuyordu.

Robert'tan, "Leydi Gillian'a dokunan yalnızca bir İngiliz miydi?" sorusu geldi. "Yoksa başka adamlar da var mıydı?"

Alec, "Gillian'a bir adam daha vurdu," dedi.

Gillian, "Alec, keşke anlatmasaydın..." diye söze başladı.

"Ama sana vurdu, hatırlamıyor musun? Nasıl hatırlamazsın?"

Gillian başını eğdi. "Hatırlıyorum Alec. Bundan söz etmek istemiyorum sadece."

Çocuk, Brodick'e doğru döndü. "Adam Gillian'a vurduktan sonra Gillian'ın ne yaptığını biliyor musun? Adamı sırf çıkartmak için gülümsedi."

Annie kumaşlarını toplayıp taburelerden birini kenarına koyduktan sonra Gillian'ın kolunun altına kalın bir havlu yaydı. "Beyim, enfeksiyonu akıtma işini bitirdim."

Brodick başıyla onayladı. "Çocuk aç. Eğer zahmet olmayacaksa, çocukcağız ekmeğinden bir parçayı takdirle karşılayacaktır."

Alec, "Ekmeğin üstü ballı olursa..." imasında bulundu.

Annie gülümsedi. "Elbette ballı."

Brodick, "Onu dışarıda yemelisin," diye emretti. "Robert seninle gelecek ve senin yaramazlık yapmadığını görecekt."

"Ama Brodick Amca, ben Gillian'la kalmak istiyorum. Gillian'ın bana ihtiyacı var ve beni özleyebilir."

Brodick, "Gillian'a ben eşlik edeceğim," vaadinde bulundu. "Robert?"

Asker ilerledi. Alec askerin masanın etrafından dolaştığını gördü ve Gillian'a daha da sokuldu. Gillian aşağıya eğilip fısıldadı: "Sana ihtiyacım olursa, sesleneceğim."

Alec Gillian'dan birkaç dakikalığına ayrılırsa Gillian'ın bir yere kaybolmayacağına ikna olmadan önce Gillian, annesinin üzerine söz vermek zorunda kaldı. Sonra Alec telaşından doğru dürüst teşekkür etmeyi unutarak Annie'nin elinden ekmeği kapığı gibi kapı aralığından dışarıya doğru koştu.

Gillian, "Görgü kurallarını daha sonra anımsayıp sana teşekkür edecektir," dedi. "Ona olan sabrını takdir ediyorum. O sadece bir çocuk ve çok zor bir dönemden geçiyor."

"Fakat sen onu zarara uğramadan getirdin." Dylan bu yorumu Gillian'ın arkasındayken yaptı ve bir kez daha ellerini Gillian'ın omuzlarına koydu. Gillian Dylan'ın övmek ve rahatlatmak için mi yoksa kaçmasını engellemek için mi böyle davrandığından emin değildi.

Annie bir dakika sonra içinde ateşte kızdırdığı ağır kokulu biranın bulunduğu dikkörtgen bir tavayla birlikte ortaya çıktı. Tavayı demir sapına sardığı kalın bir paçavrayla tutuyordu ve parmağının ucuyla sıvının sıcaklığını yokluyordu.

"Çok sıcak değil, leydim ama hassasiyeti olan yeri acıtacaktır. Eğer çılglık atmanız icap ederse..."

"Çıt çıkarmayacaktır." Brodick sabit ama anlamsız olmayan bir sesle yorumunu yineledi.

Bu küstah adamın sesi sanki bir gerçeği beyan ediyormuş gibi çıktı ve Gillian Brodick'in amirlik taslayan tutumlarına biraz olsun kaygılanmaktan kendisini alamadı. Cesur olacağına ya da olmayacağına karar verecek kişinin Gillian olması gerekiyordu. Niye Brodick bu kararı kendisinin vereceğini düşünüyordu?

Annie korkmuş ve kararsız bir yüz ifadesiyle duraksamayı sürdürüyordu. Gillian yukarıya doğru kısa süreli bir bakış fırlattı. "Tedavin niçin anne ateşi olarak adlandırılıyor?"

Gillian bu soruyu Brodick kadına baş onayı vermeden ve kadın şu sıvıyı Gillian'ın açık yaraları üstüne dökmekten bir iki saniye önce sormuştu. Acı ani, korkunç ve tüketiciydi. Gillian kolu sanki derisi yüzüldükten sonra küllü suya daldırılmış gibi hissetti. Gillian'ın derisi adeta kemigine dek

işleyen alevler içerisinde yanıyordu. Gillian'ın tepkisi de bir o kadar aniydi. Midesi bulandı, başı döndü ve görüşü bulanıklaştı. Dylan ve Brodick onu sabit tutmamış olsalardı, Gillian iskemleden fırlardı. Dayanılmaz derecede acı veren ısıtıp dinmek bilmedi. Yürek burkan acının ilk kasılmasından sonra Gillian'ın derisi zonklamaya başladı. Dylan'a dayadığı sırtını kamburlaştıran Gillian derin, kesik kesik nefesler aldı, gözyaşlarına hâkim olmak için gözlerini sımsıkı kapadı, yüksek sesle çığlık atmamak için çenesini kenetledi ve Brodick'in elini var gücüyle sıktı.

Brodick Gillian'a bir sempati ışığı göstermiş olsaydı, Gillian duygularını kontrol edemez ve bir bebek misali huşu- ra hıçkırığa ağırdı. Fakat Gillian Brodick'e yardım için bakıp Brodick'in sakın, serinkanlı yüz ifadesini gördüğünde, özde- netimini yeniden kazanmaya muktedir oldu.

Dylan'a dayandığının idrakine varan Gillian kendisini is- kemlede öne doğru oturmaya zorladı. Ama Tanrı biliyor ya, denemesine rağmen Brodick'in elini sıkırmaktan cayamada. İstirabın bir saniyesine daha katlanamayacağından emin ol-duğunda, ısıtıp dinmeye başladı.

Annie sanki Gillian'ın yanı sıra ağlamak istiyormuşçasına çıkan bir sesle, "En kötüsü bitti genç hanım," diye fısıldadı, "Şimdi cildine sakinleştirici merhem süreceğim ve kolunu güzel bir sargıyla sıkıca sarmalayacağım. Acı diniyor mu artık?"

Gillian denedi fakat konuşmayı şimdilik olanaksız buldu, bu nedenle zoraki bir baş onayı verdi. Brodick'in omzundan öteye baktı, karşı duvardaki bir ahşap parçasına odaklandı ve bayılmamayı diledi.

Dakikalar içerisinde Gillian'ın kolu kalın beyaz bir mer- hemle kaplandı ve dirsekten bileğe sarmalandı. Bu iş zor za- naattı, çünkü Gillian Brodick'in elini bırakmayı hâlâ reddedi- yordu. Acı artık katlanılabilir olduğu için Gillian Brodick'in, başparmağıyla avcunu okşadığını hissediyordu. Brodick'in yüz ifadesi değişmemişti ama küçük bir okşamanın güçlü bir

etkisi vardı. Gillian kendisini sanki Brodick onu kollarına al- mış ve kollarında tutuyormuş gibi duyumsadı.

Annie sargının uçlarını Gillian'ın bileğinde bağla- dıktan sonra Gillian son bir yatıştırıcı nefes aldı ve elini Brodick'inkinden nihayet uzaklaştırdı.

Annie, "Tamamdır," diye fısıldadı. "Yarın olabildiğince zinde olacaksın. Lütfen birkaç gün boyunca yarayı ısıtma- maya çalış."

Gillian bir kez daha başıyla onayladı. Kadına yardımı için teşekkür ettiğinde Gillian'ın sesi kısıktı.

Gillian yavaşça ayağa kalkarken, "Beni bir dakikalığına bağ-ışlarsan..." dedi. Dylan Gillian'ın dirseğini tuttu ve Gillian'a yardım etti. Gillian Dylan'a doğru çıktı, yavaşça yerin- den doğruldu ve kulübeden ayrılmadan önce başını eğerek Annie'yi selamladı. Gillian yanlarından geçerken askerler başı selamı verdiler.

Gillian onların kapı aralığında olup biteni izlediklerini adı gibi biliyordu, bu yüzden ağaçlara doğru koşma dürtü- süne teslim olmadı. Robert nöbet tutarken Alec derede çıp- lak ayakla hoplaya zıplaya yürüyordu. Neyse ki Gillian ters istikamete doğru acele acele yürüdüğünde çocuk onu fark etmedi veya ilk huşuğunu kaçırdığında işitmedi.

Liam Gillian'ın gidişini seyrederken kaygıyla kaslarını çat- tıktan sonra Annie'ye doğru döndü. "Şu anne ateşinden kaldı mı?"

Annie, "Evet, birkaç damla," diye yanıtladı.

Liam masaya gitti, İskoç kamasını çıkardı ve bileğinin üst tarafına küçük bir kesik attı. Arkadaşlarının hepsi onun ne yapacağını biliyorlardı ve onlardan hiçbirisi birazcık dahi şa- şırmadı, çünkü Liam grubun her şeyden kuşkulananı ve en meraklısı olarak tanınırdı.

Sivinin taze bir kesikte nasıl hissettirdiğini öğrenmek iste- yen Liam kolunu Annie'nin masada bıraktığı kumaşın üstü- ne koydu ve "Bu kesige sıvıdan biraz dök. Ne hissedeceğim bakayım," dedi.

Annie talebin delice olduğunu düşünse bile bu düşüncesini dile getirmeyecek kadar akıllıydı. Kendisini bir mağarada ayı ailesiyle berabermiş gibi hissediyordu. Bu adamlar Highlands'daki en vahşi savaşçılardı. Kolayca gücenip çabuk tepki göstermeleri nedeniyle düşmanlarını korkutuyorlardı. Fakat aynı zamanda müttefiklerin en iyisi onlardı. Annie Buchanan'la akraba olduğu için kendisini şanslı sayıyordu, çünkü bu durum Annie'yi ve kocasını daha uygar öteki oymaklara av olmaktan çıkarıyordu.

Annie buyurulanı yapmak için ilerledi. "Senin keşiğin leydininkiyle kıyaslandığında önemsiz kalıyor," diye yorumladı. "Bu yüzden neredeyse hiç acımayacak."

Yorumunu yaptıktan sonra tavaya hafifçe dokundu ve sıvının keşiğe dökülmesini sağladı. Liam tepki göstermedi. Merakı giderildiği için Annie'ye baş onayı verdikten sonra dönüp uzun adımlarla yürüyerek dışarıya çıktı. Brodick ve diğerleri onun peşinden gittiler. Liam'ın çevresini sararak onun bir açıklama yapmasını sabırla beklediler. Liam nihayet konuştuğunda, Aaron gülümsedi çünkü Liam'ın sesi tıpkı boğulan bir kurbağanın viraklaması gibi çıkıyordu.

Liam, "Canımı çok fena acıttı," diye fısıldadı. "Kızın o acıya nasıl dayandığını bilmiyorum."

Robert Alec'i omzunun üstünde bir un çuvalı gibi taşıyarak yanlarına geldi. Çocuk, Gillian'ın orada olmadığını ayırmısayıncaya dek, zevkten dört köşe bir vaziyette, tiz sesler çıkarmayı sürdürdü. Yere atlayıp avazı çıktığı kadar Gillian'ın adını haykırırken yüzünden tam manasıyla dehşete kapılmışlık ifadesi geçti. Robert Alec'i susturmak için Alec'in ağzına bir şaplak attı.

"Gillian ağaçların tam ötesinde, Alec. Buraya geri dönecektir. Kendine gel."

Ancasına doğru koşarken çocuğun yanaklarından yaşlar döküldü. Brodick onu kollarına aldı ve kaba bir biçimde onun sırtını sıvazladı. Boğuk bir sesle, "Senin ne kadar küçük olduğunu unutmuşum çocuğum," dedi. "Gillian seni terk etmedi."

Paniklemeden utanan Alec, yüzünü Brodick'in boyun kıvrımına gömdü. "Beni terk etmiş olabileceğini düşündüm," diye itiraf etti.

"Sen onu tanıdığın beri o seni hiç terk etti mi?"

Alec, "Hayır... Ama bazen... Korkuyorum," diye fısıldadı. "Eskiden korkmazdım ama şimdi korkuyorum."

Brodick, "Pekâlâ," dedi ve bir iç çekiş eşliğinde sözlerini sürdürdü. "Güvendesin artık. Sana herhangi bir şey olmasına müsaade etmeyeceğim."

Alec, "Gillian'ın dediği de budur," diye anımsattı. "Hiç kimsenin beni incitmesine müsaade etmeyecek, asla." Başını kaldırıp Brodick'in gözlerinin içine baktı. "Sen de ona özen göstermek zorundasın çünkü o çelimsiz bir leydi."

Brodick güldü. "Onun çelimsiz olduğunu hiç fark etmedim."

"Ama öyle. Uyuduğumu düşündüğünde ağlıyor bazen. Sana ihtiyacı olduğunu söyledim ona. Onu hiç kimsenin incitmesini istemiyorum bundan böyle."

Brodick çocuğa, "Onu hiç kimsenin incitmesine müsaade etmeyeceğim," güvencesini verdi. "Şimdi endişelenmeyi kes ve Robert'la birlikte onun aını getirmeye git. Gillian yürüyüşünden döner dönmez buradan ayrılacağız."

Gillian açık alana on dakika daha geri dönmedi ve döndüğünde gözlerinin kırmızılığın ağırlığı belli oluyordu. Gillian Annie'ye teşekkür ederken, Brodick aygırının yanında bekledi ve Gillian Brodick'e doğru hızla ilerlediğinde, Brodick Gillian'ı kaldırıp eyere oturttu, sonra kendisini Gillian'ın arkasına savurdu. Gillian ateş tedavisinden ötürü o denli tükenmişti ki Brodick'in üstüne yığıldı.

Brodick Gillian'ı koruma ve rahat ettirme gereksinimine yenik düştü birdenbire. Ona nazik davranmaya çabaladı. Dakikalar içerisinde Gillian mışıl mışıl uyudu. Brodick atını ileriye doğru dürttü, Gillian'ın başını yumuşak bir biçimde kendi kolunun kıvrımına yasladı. Gillian'ın uzun saç bukle-

leri, Brodick'in uyluğuna sürtünüyordu. Gillian o kadar melek yüzlüydü ki Brodick elinin sırtını kullanarak Gillian'ın yanağını şefkatle okşadı. Gözlerini Gillian'dan alamadığı andan itibaren başına musallat olan arzuya teslim bayrağını çekti nihayet. Gillian burnunu buruşturup iç çektiğinde gülümseyen Brodick aşağıya eğildi ve Gillian'ın yumuşak dudaklarını öptü.

Aklı, Brodick'e mantıklı olmasını söyleyip duruyordu. Gillian İngiliz'di ve Tanrı biliyordu ya, Brodick İngiliz olan herhangi birine veya herhangi bir şeye katlanamıyordu. Genç ve ahmakken, o nefret uyandıran ülkeye bir akınında ağzının payını güzelce almıştı. Iain Maitland'ın karısı Judith kadar uygun bir gelin bulmak istemişti ama aradığını bulamamıştı, çünkü İngiltere'nin sunmak zorunda kaldığı yegâne hazineyi Iain bulmuştu.

Brodick Gillian'la tanışmaya dek hep buna inanmıştı. Şimdi ise bundan o kadar emin değildi.

"Sen cesur bir kızsın," diye fısıldadı. Ve bir baş onayı eşliğinde ekledi: "Sana onu vereceğim."

Fakat daha fazlasını değil.

Sekizinci Bölüm

Alec'in gereksinimleri önce geliyordu. Bazı yanıtları almakta sabırsızlanan Brodick, çocuğun Gillian'a soru sormaktan usanmasını beklemeye karar vermişti. Vakit geç olmuştu, gün batımını epeyce geçmişti ve ay ısl ısl parlıyordu. Kadın ve çocuk yorgundu. Grup, yüce çamların üç yanı sardığı, gözlerden uzak, dar bir alandaki Carnith Tepesi eteğinde kamp kurdu. Açıklık alan, Kayın Gölü'nün çimenli kıyısında sona eriyordu. Taş zeminli, temiz göl havzası, benekli alabalıklarla doluydu.

Aaron Gillian'ın titrediğini fark ettikten sonra Liam'ın yaktığı küçük kamp ateşinin yakınına bir ekose kumaş serdi. Gillian Aaron'a, askerin küçük bir çocuk misali kızarmasına neden olan bir gülümseme eşliğinde teşekkür etti.

Alec Gillian'ın yanına tembel bir Roma devlet adamı misali sereserpe uzanırken, Gillian yün kumaşın kenarında bacaklarını altına almış vaziyette oturuyordu. Brodick, meleğinin sanki az evvel bir meydan savaşına katılmış gibi görüldüğünü düşünüyordu. Gillian'ın yüzünün rengi griydi, dudakları kıpkırmızıydı ve gözleri ateşten parıl parıl parlıyordu. Fakat Gillian halinden şikâyet etmiyordu. Robert'in ikram ettiği herhangi bir yiyeceği istemedi ancak Alec'in boş midesini doldurduğuna kanaat getirdi. Alec'e yiyeceğini her seferinde yalnızca küçük parçalar şeklinde vermeseydi, Alec içinden

gelen sese kulak verecek ve yiyeceğini bir seferde mideye indirecekti. Gillian fısıldayarak Alec'e yeniden hastalanmaması için yavaş yavaş yemesini hatırlatmayı sürdürüyor ve Alec'in bitmek tükenmek bilmeyen gevezeliğini, sabrı taşmaksızın dinleyerek hayret verici bir tahammül gösteriyordu.

Gillian ona banyo yapmasını önerinceye dek çocuğun nesişi yerindeydi. Alec hemen ayağa fırladı ve bağıarak amcasına doğru koştu. "Banyo yapmaya ihtiyacım yok."

Gillian çocuğun patlamasına şaşırmanın tek kişiydi. "Banyodan sonra kendini daha iyi hissedeceksin," sözünü verdi.

Alec başını iki yana salladı. "Hayır, hissetmeyeceğim," diye haykırdı. "Beni kandıramazsın."

Brodict, "Alec, leydiyle böylesi bir ses tonunda konuşmayacaksın," diye buyurdu. "Ve arkama saklanmaktan vazgeç. Bir Maitland ödeklilik etmez."

Brodict çocuğun şaşırmış yüz ifadesinden *ödekl* sözcüğünün çocuk için herhangi bir anlam taşımadığı sonucuna vardı; gelgelelim çocuk bu sözcüğün iyi bir anlama gelmediğini tahmin etmiş olmalıydı çünkü amcasının yanında durmak için vakit kaybetmeksizin bir adım öne çıktı. Çocuk omzunu Brodict'in kalçasına yasladı.

Alec, "Banyo yapmak istemiyorum," diye homurdandı. "Neden istemiyorsun?"

Alec Gillian'ı işaret etti. "Bana kendi sabununu kullandıracak ve sonra ben..."

Brodict, "Sen ne?" diyerek üsteledi.

"Kız gibi kokacağım."

"İkna olmadım, Alec."

Gillian, "Bu sabunu ödünç almak için hatırı sayılır bir zahmete girdim," diye seslendi.

"Onu çaldın."

Gillian Brodict'e göz atmadan önce, "Hayır Alec, onu ödünç aldım," düzeltmesini yaptı. "Sabunun üzerinde gülün taç yaprakları var ve Alec sabunu ben kullandığım için böyle düşünüyor olmalı..."

Çocuk Gillian'ın açıklamasını Gillian adına sonlandırdı. Geriye doğru bir adım atıp gözünün ucuyla Gillian'ı ihtiyatlı bir biçimde izlerken, "Sabun beni kız gibi kokutacak," diye ısrar etti.

Robert Alec'in arkasına geçti, kolunu Alec'e kanca misali sardı ve Alec'i göle taşıdı. Liam Gillian'dan sabunu istedi, sonra onların peşinden gitti.

Gillian Robert'ın Alec'e, banyo yaptıktan sonra kesinlikle güller gibi kokacaklarına, bu tatlı kokunun onları hiçbir şekilde kadınlara dönüştürmeyeceğine ilişkin söz verişini işitti.

Alec bir dakika sonra gülüyordu ve kriz sona ermiş benziyordu. Aaron ve Stephen yardım önerme niyetiyle ileri atıldıklarında Gillian ayağa kalkma ve bacakları uyuştugu için gezinme kararı aldı. Onlar sormaksızın Gillian'ı dirseklerinden tutup ayağa kaldırdılar.

"Teşekkür ederim, centilmenler."

Koyu derili asker, "Bana Stephen diyebilirsiniz," dedi.

Aaron, "Hepimizin isimlerini aklınızda doğru olarak tuttuğunuzdan kuşkuluyum," yorumunu yaptı.

"Çoğunuzunkini biliyorum. Robert Alec'i göle götürdü, Liam onunla birlikte gitti ve sen de Aaron'sın, ne var ki diğerlerinin isimlerini henüz bilmiyorum."

Kızıl saçlı asker hızla ilerlerken, "Benim adım Fingal," dedi.

Bir diğeri de yaklaşıyorken seslendi: "Ben Ossian." Uzun boyluydu ve omuzları bir uçtan diğer uca öyle kalındı ki boynunu görünmüyordu.

Gillian kendisini altı adım uzunluğunda bir erkek duvarıyla kuşatılmış gibi hissetti birdenbire. Adamların hepsi Gillian'a sanki gökyüzünden ayaklarının dibine düşmüş bir acayıplığa bakarmış gibi bakıyorlardı. İngilizeli bir kadınla daha evvel hiç karşılaşmamışlar mıydı? Peki şimdi niye bu kadar özel davranıyorlardı? Gillian bütün gün onların refakatindeydi ve bu onların merakını gidermek için kesinlikle yeterli zaman dilimiydi.

Gillian iki askerin arasını görebilmek için sola adım attı ve Brodick'in, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde, bir ağaca yaslandığını ayımsadı. Brodick de Gillian'ı seyrediyordu, fakat askerlerinin aksine Brodick gülümsemiyordu. Gillian başını çevresindeki adamlara doğru belli belirsizce eğdiğinde, Brodick'in bu incelikli imayı yakalayıp askerlerine, ona nefes alacak yer açmalarını buyuracağını tüm benliğiyle umuyordu. Brodick Gillian'ın yardım talebini karşılama eğilimindeymiş gibi görünmüyordu, her nasılsa.

Ossian, "Akşam yemeğini fazla yemediniz, leydim," dedi. "Kendinizi rahatsız mı hissediyorsunuz?"

Gillian, "Kendimi gayet iyi hissediyorum, teşekkür ederim," yanıtını verdi.

Stephen, "Karşımızda cesur olmak zorunda değilsiniz," yorumunda bulundu.

"Ama görüyorsunuz, söz..."

"Lütfen bana Stephen deyin," Gillian rıza göstermeden önce Stephen ekledi: "Söylediğimi kastediyordum. Karşımızda cesur olmak zorunda değilsiniz."

Duvara bir asker daha katıldı. Gillian için hatırlanması en kolay asker olacaktı, çünkü askerin hem muhteşem kahverengi gözleri hem de sol yanağında çapraz bir yara izi vardı.

Asker Gillian'a, "Adım Keith," diye hatırlattı. "Ve karşımızda daima serbestçe konuşabilirsiniz. Biz beyninizin muhafızlarıyız."

"Fakat o benim beyim değil."

Dylan konuşmaya Gillian'ın yorumu sırasında katıldı. Adamlardan hiçbirinin Gillian'la ters düşmediğini ayımsadı ancak adamların hepsi şişmiş kelle misali sırtıyorlardı.

"Leydim, Annie Drummond Liam'a bir kese ilaç tozu vermiş. Suyu karıştırarak yarısını bu gece, kalanını da yarın gece içecekmisin."

Liam gölden dönmüştü ve Gillian'ın eline bir fincan sıvı tutuşturdu. "Ben tattım leydim," dedi. "Acı, bu nedenle bir dikişte içmek isteyebilirsiniz. Kokusu da berbat."

Gillian Liam'ın mavi gözlerini birkaç saniyelğine inceledi, sonra kuşkuyla sordu: "Beni uyutmak için uyuşturmayı mı düşünüyorsun Liam?"

Liam güldü. "Hayır leydim, biz dersimizi Kevin Drummond'la birlikte aldık. Bu sıvı ilaç, ateşinizin düşmesini yardımcı olacak."

Gillian Liam'a inanmakta karar kıldı ve sıvıyı içebildiğince çabuk içti. Kusma dürtüsü baskın geliyordu ama derin, kesik nefesler almak yarar sağlıyordu. Beti benzi atan Gillian, "Tedavi, hastalıktan daha kötü," dedi.

Stephen, "Kolunuz acıyor mu?" diye sordu.

Gillian'ın yanıtı, "Hayır," oldu. "Eğer beni bağışlarsanız, centilmenler, beynizle konuşmak için beyninizin bitişiğindeki kaya parçasına oturmak istiyorum."

Keith ekose kumaşı yerden alıp Gillian'ın yün kumaşa oturması için kaya parçasının geniş yüzeyine sermek için acele ederken, Fingal ve Ossian Gillian'ın geçebilmesi maksadıyla yoldan çekildiler.

Gillian yerine otururken, düşünceliliğinden ötürü Keith'e teşekkür etti.

Fingal, "Sizin için yapabileceğimiz başka bir şey var mı, leydim?" diye sordu.

Gillian, "Hayır, teşekkür ederim," dedi. "Hepiniz bana karşı çok iyi ve naziksınız," diye ekledi.

Ossian Gillian'a, "Bize görevimizi yaptığımız için teşekkür etmenize gerek yok leydim," dedi.

"Lütfen bana Gillian de."

Ossian Gillian'ın önerisiyle mahcup olmuş benziyordu. "Diyemem leydim."

Brodick Gillian'ın önünde durmak için yürürken, "Hayır diyemez," duyurusunda bulundu. "Şimdi bizi yalnız bırakın," diye emretti.

Askerler göle yönelmeden önce Gillian'ı başlarıyla selamladılar birer birer. Gillian onları gözden kayboluncaya dek izledi. Aynı esnada düşüncelerini bir araya topladı çünkü

olup bitenlerin ayrıntılı açıklamasını yapma vaktinin geldiğini biliyordu. Geçmişini yeniden yaşamaya ilişkin düşünmek bile yorucuydu.

Omuzlarını dikleştiren Gillian ellerini kucagında kenetledi ve Brodick'in ona, konuşmaya başlamasını söylemesi için bekledi. Dylan kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve Gillian'ın yan tarafında duruyordu.

Brodick, "Sen ve Alec nasıl bir araya geldiniz?" diye sordu.

"Nereden başlayacağım konusunda emin değilim."

Brodick, "En baştan," diye buyurdu.

Gillian başıyla onayladı. "Bu saplantı uzun zaman önce başladı."

Dylan, "Saplantı mı?" dedi.

Brodick, "Kesintisiz olarak açıklamasına izin ver," diye önerdi. "Sonra her ikimiz de sorular sorarız."

Gillian, "Bir kız kardeşim var," dedi. "Adı Christen ve biz küçükken, evimiz işgale uğradı ve babamız öldürüldü."

Artan rüzgârın çam ağaçları arasında çıkardığı kasvetli ıslık sesi tüyler ürperticiydi. Gillian o karanlık geceyi en ince ayrıntısına dek anlatmaya başladı. Aslında olan biteni fiilen mi yoksa Liese'in aktardığı kadarıyla mı hatırladığından emin değildi. Arianna'nın hazinesine ve kralın, aşkını öldüren adamı bulma saplantısına dair hikâye, Brodick'in ilgisini çekiyordu fakat Brodick eşzamanlı sorularla, Gillian'ın canını sıkıyordu. Gillian duraksadığında, Brodick başıyla onaylıyor ve Gillian'ı devam etmeye teşvik ediyordu.

Gillian, "Baron başka birinden önce şu hazineyi bulursa, büyük bir ödül alacak. Ağgözlülükle tamamen motive olmuş durumda," açıklamasını yaptı. "Buna rağmen baronun o kutunun Christen'a İngiltere'den ayrıldığı sırada verildiğinden kesinlikle emin olduğunu ya da mutlaka Christen'ı aramaya yoğunlaştığını sanmıyorum."

Brodick Gillian'ın ekose kumaşını kaldırıp omuzlarına sardığında konsantrasyonunu bozdu. Boğuk bir sesle, "Titriyorsun," dedi.

Brodick'in özen göstermesine şaşırarak Gillian kekeleyerek teşekkür etti.

Brodick bu minnettarlığa tezat oluşturacak biçimde omuz silkti ve "Devam et," diye emretti.

"Baron, Christen'ın gerçekten Highlands'da saklandığını öğrenmiş."

"Peki, bu bilgiyi nereden almış?"

Gillian, "Ona bir teklifle gelen Kuzey İskoçyalı'dan. Hatırla..." dedi. "Baron yıllardır bütün oymakları soruşturdu ama bir ay öncesine kadar oymakların hiçbirinden yanıt almadı, yani Kuzey İskoçyalı gelinceye kadar. Kuzey İskoçyalı, barona Christen'ın nerede olduğunu bildiğini ve baron karşılık olarak ona bir iyilik yaparsa, baronun gereksindiği bilgiyi vereceğini söylemiş."

Brodick, "Peki o zaman bu Kuzey İskoçyalı'nın, yapılmasını istediği iyilik neymiş?" diye sordu.

"Kuzey İskoçyalı, Bey Ramsey'yi öldürebilmek için kendisine çekmek amacıyla Ramsey'in erkek kardeşinin şenlikten kaçırılmasını istemiş. İkisinden de ölmesini istiyor."

Dylan sessiz kalamadı. "Fakat Maitland çocuğu kaçırıldı."

"Evet, yanlış çocuğu kaçırdılar."

Soruları Gillian'ın başı zonklayınca dek birbiri ardınca sorulandı. Gölden Alec'in kahkahası geliyordu. Gillian askerlerin Alec'i oyaladıklarını biliyordu, bu nedenle Alec Brodick'in sorgulamasına müdahale etmeyecekti.

Brodick, "Bu muammaya nasıl dahil oldun, Gillian?" diye sordu.

"Bana kız kardeşimi ve hazineyi bulmam, bizim güz şenliğimiz başlamadan önce ikisini de barona geri götürmem söylendi."

"Peki ya başarısızlığa uğrarsan?"

"Morgan Amcam öldürülecek." Gillian'ın sesi beklenmedik biçimde bir huşarıyla bozuldu. Tükenmişlik Gillian'ı duygusallaştırıyordu. "Amcam benim gözbebeğim. Beni evine aldı ve kendi kızı olarak büyüttü. Amcamı seviyorum ve her ne pahasına olursa olsun koruyacağım."

"Baron senin akrabın değil mi?"

"Hayır, değil. Beni sorgulamanız bitiyor mu artık? Alec'i yatırmak istiyorum. Geç oldu."

Brodick, "Neredeyse bitiyor," yanıtını verdi. "Baronla işbirliği yapan şu Kuzey İskoçyalı'nın ismini ver bana."

"Sana o ismi veremem, çünkü hiç duymadım."

Brodick aşikâr öfkesiyle, "Bana doğruyu söylüyor musun? Baron veya baronun arkadaşlarından biri o adamın ismini mutlaka söylemiştir," dedi.

"Niye yalan söyleyeyim? Bir haini korumak için mi?"

Brodick, "Ama sen onu gördün, değil mi?" diye üsteledi. "Alec bana senin Kuzey İskoçyalı'yı tepeden inerken gördüğünü söyledi."

"Evet."

Dylan, "Peki, onu tekrar görsen, tanırsın mı?" diye sordu.

Gillian, "Evet," diye yanıtladı. "Alec ve ben hemen aşağısında bir patika olan tepciğe iyice gizlenmiştik. Onu bana doğru at sürerken net bir şekilde gördüm. Yine de bu işle alakadar tek hain o değil... Alec, onu şenlikten kaçanların iki... Hatta belki de üç kişi olduklarını dile getirdi." Gillian öyle yorgundu ki başını zorlukla yukarıda tutabiliyordu. Fısıldadı: "Kuzey İskoçyalı'nın Dunhanshire'a neden geri döndüğünü biliyorsunuz, değil mi?"

Dylan'ın yanıtı, "Yanlış çocuğu kaçırdığını barona haber vermek için," oldu. "Böylelikle Alec öldürülecekti. Doğru değil mi?"

"Evet."

Dylan, "Leydim, neden dövdün? O piç kurusu bir gerekçe gösterdi mi sana?" diye sordu merakını gizleyemeyerek.

"Bir kadını döven bir adam, ödleğin tekidir, Dylan ve ödlekler, eylemlerini haklı göstermek için gerekçelere gereksinim duymazlar." Brodick'in sesi öfke yayıyordu.

Gillian ekose kumaşı yaklaştırdı. "İlk kaçma girişimimiz

başarısızlıkla sonuçlandı ve baron, Alec ile beni cezalandırmak istedi."

Dylan, "Çocuğun anlattığına göre sen onu korumak için kendini onun üstüne atmışsın," dedi. "Cesurca bir davranış sergilemişsin, leydim."

Gillian aynı fikirde değildi. "Ben cesurca bir davranış sergilemedim, onu öklürmelerinden korktum. Şimdiye dek hiç o kadar korktuğumu sanmıyorum. Kuzey İskoçyalı'nın yolda olduğunu henüz işitmiştim, yolda oluş nedenini biliyordum ve Alec'i kurtarma telaşına düştüm..." Gillian ansızın durdu ve derin bir nefes aldı. "Çok fazla şey ters gitmeye başlamadan önce. Onlar bizi birbirimizden ayırabilirlerdi ve Alec'i benden uzakta gizleyebilirlerdi. İhtimalleri her düşündüğümde tekrar tekrar dehşete kapıldım. Cesurca mı? Hiç zannetmiyorum."

Brodick sorgulamasına devam etmeden önce Dylan ile birbirlerine baktılar. "Bu cezayı özellikle kim verdi? Baron mu yoksa baronun askerlerinden biri mi?"

"Niçin bilmek istiyorsun?"

"Bana cevap ver."

"Baron."

"Alec sana başka bir adamın daha vurduğunu söyledi. Bu doğru mu?" Brodick'in sesi alçak ve ürkütücü derecede tehditkardı.

"Hatırlamıyorum."

Brodick, "Evet, hatırlıyorsun," diye tersledi. "Söyle bana."

Brodick'in ses tonundan irkilen Gillian gerildi. "Aslında, baronun arkadaşlarından biri bana vurdu. Yine de bunu niçin bilmek istediğini anlamıyorum. Olan okdu, biten bitti."

Brodick yumuşak bir biçimde, "Hayır genç hanım," dedi. "Bu daha başlangıç."

Dokuzuncu Bölüm

Savaşının çeliğe benzer dış görünümünün altında gerçek bir centilmenin kalbi vardı. Bu dışavurum hem şaşırtıcı hem de eğlenceliydi, çünkü çözüme yönelik bir şeyler yapmayı apaçık istemesine karşın Brodick'in bunu nasıl yapacağına ilişkin en ufak bir fikri dahi yoktu. Brodick sorgulamaya nihayet dur dediğinde, Gillian Brodick'in kararı değişmeden önce hızla ayağa kalktı. Gitmek için döndü ama ayakları ekose kumaşa dolaşınca Brodick'in kollarına doğru tökezledi. Brodick Gillian'ı durdurmak için fazlasıyla özenli bir iş yaparak genç kadını omuzlarından tuttu fakat tutmakla kalmadı. Gillian'ı tutar tutmaz, alıkoymakta karar kıldı. Böyle yapmak en doğal hakkıymışçasına, kolunu Gillian'ın omuzlarına attı ve sendeletici ağırlığıyla Gillian'ı yere devirmemek için kendine doğru çekti. Gillian Brodick'i nazik bir biçimde kendisinden uzaklaştırmayı denedi ama bu bir işe yaramadı, böylelikle serbest bırakmasını söylemek için başını kaldırıp Brodick'e baktı. Brodick Gillian'ın bakmasını bekliyordu. Brodick'in merhamet ve şefkat yüklü keskin bakışları, koyu renk gözlerindeki çarpıcı eski Gillian'ın kalp atışlarını hızlandırdı ve dizlerini titretti.

Brodick'in Gillian'da bıraktığı etkiye dair herhangi bir fikri var mıydı? Ténindeki sıcaklık, Gillian'ın ona daha fazla sokulma arzusunu tetikliyordu. Vücut ısı, Gillian'a kendi-

sini üstünde yığılı on battaniyenin hissettireceğinden daha iyi hissettiriyordu. O gür ve boğuk sesi de harikulade duy-gusaldı. Öylesine dizginelemeyen bir kendini beğenmişlikle yürüyüş şekli bile sanki dünyanın sahibi olduğuna inandığını kanıtıyormuş gibiydi. Kalçaları ve kash bacakları doğal seyrinde estetik bir devinim sergiliyordu...

Gillian bu uygunsuz düşüncüyü engelledi. Böyle ayrıntıları önemsememeliydi. Fakat şu da bir gerçektir ki Gillian o ana dek ne Brodick'e benzeyen bir adam tanınmıştı ne de bu tür bir şey hissetmişti. Gillian'ın tek yapmak istediği birkaç dakikalığına başını Brodick'in omzuna yaslayıp gözlerini yummaktı. Gillian onunlayken kendisini savunmasız ve emniyetsiz hissetmiyordu. Brodick hiçbir şeyden korkmayan türde bir erkeğe benziyordu. Kendisinin yenilmez olduğunu mu düşünüyordu? Böyle düşünmek, Brodick'i yenilmez mi kılıyordu? Brodick'in kendini beğenmişliği ve özgüveni acaba nereden geliyordu? Gillian Brodick'ten biraz kendini beğenmişlik, biraz özgüven ödünç alabilmeyi nasıl da arzuluyordu.

Gillian başını kaldırıp Brodick'e baktı ve gülümsedi. Brodick'i bir günden daha az bir süredir tanıyor olmasına rağmen kendisini yıllardır Brodick'le birlikteymiş gibi hissediyordu. Tuhaf olan da buydu. Eski dostlarmış gibi yakınlığın ve sessizliğin sağladığı rahatlıkla birbirlerine dayanarak göle yürüdüler. Gillian kendisini ve Brodick'i iki aşık olarak tasavvur etti bir an için.

Evet, Brodick'in Gillian'da bıraktığı etki bir hayli ilginçti. Brodick Gillian'ı yalnız olmadığına inandırıyor. Gillian'ın canavarları öldürmesine yardım mı ediyordu? Hayır, kesinlikle etmiyordu. Gillian kendi savaşına Brodick'i karıştırmazdı. Kendi sorumluluğunun farkındaydı. Ejderhayla tek başına savaşacaktı ve başarısızlığa uğrarsa...

"Üşüyor musun, Gillian?"

"Hayır."

"Titriyorsun."

"Amcamı düşünüyordum."

"Endişelenmene değer mi?"

"Ah, evet, değer."

Brodick Gillian'ın kulağına eğildi. "Bu gece amcan için herhangi bir şey yapabilir misin?"

Gillian hassas tenindeki Brodick'in sıcak tatlı nefesinin okşayışını umursamamaya gayret ederek, "Hayır," diye karşılık verdi.

"Öyleyse için rahat olsun artık. Endişelenmen amcana fayda sağlamayacak."

"Söylemesi kolay."

Brodick, "Belki de," diye itiraf etti.

Alec koşarak ve arkasında bir sopa sürükleyerek onların yanından geçti. Çocuk yalınayaktı ve bağı çıplaktı; belki ki iyi vakit geçiriyordu. Kahkahası ağaçların arasında yankı yapıyordu.

"Uyuyamayacak kadar coşkulu."

Brodick, "Mışıl mışıl uyuyacaktır," dedi.

Suyun kenarına varıncaya dek Brodick Gillian'ı bırakmadı. Sonra sordu: "Kendi başına halledebilir misin yoksa yardıma ihtiyaç duyar mısın?"

"Halledebilirim, teşekkür ederim."

Kampa geri dönmek için harekete geçtiğinde Gillian'a, "Kolunu ıslatma," diye hatırlattı.

"Bekle."

Brodick Gillian'a doğru döndü. "Evet?"

"Sen..."

Gillian aniden durdu. Gillian'ın neden duraksadığını merak eden Brodick genç kadına doğru bir adım ilerledi. Gillian başını eğdi ve ellerini sanki dua edemiş gibi birbirine kenetledi. Şimdi fena halde savunmasız... Ve tatlı görünüyordu Brodick'in gözüne.

Brodick, "Evet?" diye yineledi.

"Bana kendimi güvende hissettiriyorsun. Bunun için sana teşekkür ederim."

Brodick nasıl yanıtlayacağını bilmiyordu. En sonunda tez bir baş onayı vermesinin ardı sıra yürüyerek genç kadının yanından uzaklaştı.

Gillian'ın kolu günün daha erken saatlerindeki kadar ağrımasa da hâlâ ağrıyordu ve Gillian çok yakında ateşinin düşeceğinden umutluydu. Sabahleyin muhtemelen daha iyi olacaktı. Yorgunluk Gillian'ın üstüne mengene misali çöküyordu. Belki bir banyo Gillian'a kendisini daha iyi hissettirirdi. Gillian banyo yapmaya karar verdi. Su kıyıya yakın yerde derin görünmüyordu, taş zemin pürüzsüze benziyordu ve elbette, Gillian sargısının ıslanmamasına özen gösterecekti.

Tunigini başının üzerinden çıkarmayı denediğinde çok zorlandı, o vakit kolunu çok fazla acıttı ve gözyaşlarına boğulup dengesini yitirdi.

Yere düşmeden önce onu ayağa kaldıran kuvvetli kolları duyumsadı. Göremiyordu; tunik yüzünü kapatmıştı fakat Gillian Brodick'in kurtarmaya geldiğini biliyordu.

Brodick boğuk bir sesle, "Bunu çıkarmak mı yoksa giymek mi istiyorsun?" diye sordu.

Gillian başıyla onayladı. Bu doğru dürüst bir yanıt değildi, o yüzden Brodick Gillian'ın yerine karar vererek tuniği Gillian'ın başı üzerinden çıkardı. Tuniği çimene fırlatan Brodick Gillian'ın çenesini yukarı doğru kaldırdı, gözyaşlarını gördü ve Gillian'a sarıldı. "İstedğin kadar ağlayabilirsin. Burada seni rahatsız edecek hiç kimse yok."

Gillian gözyaşlarını Brodick'in ekose kumaşıyla kuruladı. Acıması bir ses tonuyla fısıldadı: "Sen buradasın."

Brodick'in çenesi Gillian'ın başı üstüne indi ve Brodick Gillian sakinleşinceye dek onu kollarında tutmaya devam etti. Gillian'ın geriye doğru çekilmesine izin vererek sordu: "Şimdi daha iyi misin?"

"Evet, teşekkür ederim."

Gillian yapmakta olduğu şeye inanamıyordu. Kendisini durduramadan önce parmak uçlarında yükseldi, kollarını Brodick'in boynuna doladı ve Brodick'i dudaklarından öptü.

Gillian'ın dudakları sadece saniyeler boyunca Brodick'in kılere süründü fakat bu yine de bir öpüşmeydi ve Gillian kendine gelip uzaklaşarak Brodick'e bakmaya cesaret ettiği zaman, Brodick'in yüzünde oldukça tuhaf bir ifade vardı.

Brodick Gillian'ın içinden geleni yaptığı için pişmanlık duyduğunu biliyordu fakat gözlerini dikip Gillian'ın zümrüt yeşili gözlerine bakarken bir kadının safca yanlış nedeniyle kendi yaşamının az önce kesin bir değişikliğe uğradığını da adı gibi biliyordu.

Kendi cesaretine çok şaşırın Gillian yavaşça geriledi. "Bana ne olduğunu bilmiyorum," diye fısıldadı.

"Bu sona erdiğinde..."

"Evet, Brodick?"

Tek kelime daha konuşmak istemeyen Brodick başını iki yana salladı ve beklenmedik bir biçimde dönüp oradan uzaklaştı.

Brodick ne söylemek üzereydi? Gillian Brodick'in peşinden gitmeyi ve Brodick'ten açıklama yapmasını istemeyi arzuluyordu, sonra birdenbire fikrini değiştirdi. Brodick Gillian'a ne düşündüğünü bildirmek istediğinde söylerdi. Ayrıca Gillian bunun ne olduğunu tamı tamına bildiğinden epeyce emindi. Yakında İngiltere'ye geri dönecekti, bu nedenle ona bağlanmak aptalcaydı.

Tanrı aşkına, Gillian Brodick'i neden öpmüştü? Delirmiş miydi yoksa yalnızca su katılmadık bir salak mıydı? Gillian'ın başı sanki yeterince derinde değilmiş gibi şimdi bu tarz bir kafa karışıklığına hiç ihtiyacı yoktu. Gillian Brodick'in ardından gidip ona aslında onu öpmeye niyetlenmediğini açıklamayı tasarlıyordu - olan olmuştu - düşünmeden yapılan bir eylemin, Brodick'in şefkati ve Gillian'ın merakıyla beslendiği aşıkardı. Gillian parmaklarını dudaklarına götürüp uzun bir pişmanlık iç çekişi koyverirken, belki de bunu hiç yaşanmamış olarak kabul etmesi gerektiğini düşündü.

Bir banyonun söz konusu olamayacağında karar kıldı, çünkü kafası bu kadar karışıkken muhtemelen boğulurdu.

Ellerini ve yüzünü, yıkayabildiği kadar ayrıntılı bir biçimde yıkadıktan sonra kampa dönüp Brodick'le yüz yüze gelebilme cesaretini toplarken Gillian'ın giyinmesi zaman aldı.

Buchananlar'ın hepsi açıklık alanın öbür tarafında beraber oturuyorlar ve Gillian'ın yaklaştığını fark edinceye dek birbirleriyle konuşuyorlardı. Anı sessizlik, Gillian'ın cesaretini kırdı ve Gillian hem yüzünün kızaracağı hem de diğer askerlerin meraklanmalarına neden olacağı korkusuyla Brodick'e bakma cüretini göstermedi. Açıklık alanın zıt tarafında yatağını hazırlarken, başını aşağıda tuttu. Alec sopasıyla çamurda daireler çiziyordu.

Gillian, "Yatmaya hazır mısın, Alec?" diye seslendi.

"Erkeklerle birlikte uyuyacağım. Olur mu?"

Gillian, "Olur," yanıtını verdi. "İyi geceler, öyleyse."

Yüzünü ağaçlara, sırtını askerlere çevirerek yatağına uzandı. Her hareketini gözlemleyen bir toplulukla beraberken bir an bile dinlenemeyeceğine ikna olmuştu ama tükenmişlik kazandı ve Gillian birkaç dakika sonra uykuya daldı.

Adamlar Gillian'ı rahatsız etmemek için konuşmalarını alçak sesle sürdürdüler. Gillian'ın yeterli battanisi olup olmadığı gibi aptalca meselelere dair kaygılanan Brodick Gillian'ı seyretmeden edemiyordu. Rüzgâr hızlanmıştı ve yağmur yüklü bulutlar ay ışığını örterek ilerledi. Uzakta şimşek çaktı ve hava kapanıp ağırlaştı.

Hava karadıkça Alec heyecanlandı. Robert ateşi söndürdü ve kamp neredeyse karanlıklara bulandı. Battaniesini kapatan çocuk ayağa fırlayıp, "Benim Gillian'la birlikte uyumam lazım," deyiverdi.

Brodick çocuğun karanlıktan korkup korkmadığını merak ederek, "Niye?" diye sordu.

"Çünkü Gillian geceleyin korkar." Alec izin için beklemeksizin battaniesini açıklık alanın karşı tarafına sürükledi ve Gillian'ın yanına yerleştirdi. Sopasını, kapabileceği mesafeye dikkatle bırakan Alec esnemesinin akabinde Gillian'ın sırtına doğru kıvrıldı.

Brodick Alec'in gözlerini açık tutma mücadelesini seyretti ve sonra fısıldamasını işitti: "Amca?"

"Ne var, Alec?"

"Gitmeyeceksin... Değil mi?"

"Hayır, gitmeyeceğim. Uyu."

Gillian gece boyunca süren derin uykusundan, eziyet gören bir havanın sesine benzer bir inleme nedeniyle uyandı. O tüyler ürpertici ses, Gillian'a tanıdık geldi. Alec yine kâbus görüyordu. Gillian çabucak onun yanına yuvarlandı ve çocuğu sakinleştirmek için kollarına aldı.

Alec'in alnını okşuyorken, "Şşşş..." diye fısıldadı. "Her şey yolunda artık. Güvendesin."

Feryatlar ağlamalara dönüştü ve Alec'in korkusu hafifledi. Gillian Alec'in rahatlayışını hissedinceye ve soluk alıp verişinin yatıştığını işitinceye kadar Alec'i okşamaya devam etti.

Yüreke durduran inleme bir saat sonra tekrar başladı ve Gillian bu ritüeli ikinci kez tekrarladı. Şafak sökmeden önceki saatte, Gillian bir defa daha uyandı ama bu sefer tamamen farklı bir nedenden ötürü. Gillian sol kolunu germiş vaziyette sırtüstü yatıyordu. Kolu kıpırdayamaz haldeydi ve ağrılı bir şekilde zonkluyordu. Gillian başını çevirdi ve Alec'in, sargısını yastık olarak kullandığını gördü. Alec'e rahatsızlık vermemek için çok yavaş hareket ederek kolunu Alec'in altından usulca kurtardı. Karnının üstünde bir şeyin durduğunu ayımsadığında elini aşağıya, yan tarafına doğru götürüyordu. Bu bir eldi; ağrıdı ve Gillian'a ait değildi. Afallamış bir halde, zihnini temizlemeye çabalarırken birkaç saniye boyunca o ele baktı ve sonra elden başlayıp yukarıdaki kaslı kola ve geniş omuza doğru giden yolu yavaşça takip etti. Gözlerini kırıştırdı. Brodick'le beraber uyuyordu. Doğrularak oturdu, etrafına bakındı ve bir kozanın merkezinde olduğunu anladı. Brodick'in bütün askerlerince oluşturulan bir çemberin içerisine alınmıştı. Onların oraya nasıl geldiklerini ve Brodick'in kolları arasına nasıl girdiğini idrak edemiyordu. Buna kafa yormayı denedi ama mevcut durumunun herhan-

gi bir bölümünü aklı uygun hale getiremeyecek kadar uykuluydu; bu yüzden tekrar yattı, başını Brodick'in omzuna ve elini Brodick'in göğsüne koyup bir kez daha uykuya daldı.

Çok uzun zamandır ilk defa korunduğunu hissediyordu. Tanrı'ya şükürler olsun ki kâbusları Gillian'ı rahat bırakıyordu.

Onuncu Bölüm

Brodict şafaktan bir saat sonra Gillian'ı sarsarak uyardı. Zavallı Gillian sersemlemiş görünüyordu ve Brodict onun uykusunu bölmekten nefret ediyordu, çünkü Gillian uykusunu alamamıştı ve onlar önlerinde uzanan düşman topraklarından zorlu bir geçiş yapmaya mecburlardı.

"Yolumuza kaldığımız yerden devam etmek zorundayız, Gillian."

Gillian omuz çantasını koltuğunun altına kıştırarak göle doğru aceleyle giderken, "Yalnızca bir dakikaya ihtiyacım olacak," dedi. Ellerini ve yüzünü çabucak yıkadıktan sonra saçlarını fırçaladı ve çantasında bir kurdele aradı. Sargı sebebiyle Gillian'ın sol kolu işe yaramıyordu ve Gillian saçlarını toplayamıyordu. Ensesinden kurdeleyle tutturma teşebbüsü de başarısızlıkla sonuçlandıktan sonra Gillian saçlarını toplamaktan vazgeçti.

Kampa geri döndüğünde savaşçılar onu bekliyorlardı. Liam Gillian'ın çantasını alıp Robert'a fırlattı.

Liam kızarmış üçgen köşeli lapaya benzeyen bir yiyeceği Gillian'ın eline tutuştururken, "Yemelisin leydim," dedi.

"Aç değilim Liam ama teşekkür ederim..."

Liam yiyeceği geri almadı. "Yemelisin leydim," diye ısrar etti.

Gillian geçimsiz olmak istemiyordu, bu nedenle kendisini o yumuşak yiyeceği yutmaya zorladı.

"Liam, saçlarını bu kurdeleyle arkadan bağlar mısın, lütfen? Ben bağlayamayacağım sanırım." Gillian Liam'ın yüzündeki dehşete düşmüşlük ifadesini görünce sesini alçaltarak, "Uygun olmaz mı?" diye sordu.

"Hayır leydim, olmaz. Beyin, saçlarına dokunabilecek olan tek erkek."

Gillian'ın beyi ha? Gillian böylesine saçma bir fikre nasıl itiraz edebilecekti? Buchananlar'ın inatçı bir topluluk olduğunu ve kafalarına herhangi bir fikri koyduklarında, hiçbir gücün o fikri yerinden oynatamayacağını önceden öğrenmişti.

Onlar aynı zamanda, Gillian'la Alec'i koruyan, iyi ve onurlu adamlardı. Gillian bu gerçeği göz önünde bulundurarak sabrımdan ödün vermedi.

"Tamam öyleyse," diyerek rıza gösterdi.

Gillian Brodict'e koşup onun yardımını istediğinde, Brodict atıyla birlikte genç kadına doğru ilerliyordu. Genç kadının teklifini duyduğunda afallamış olsa da kurdeleyi aldı. Gillian arkasına döndü, saçlarını omzunun üstünden savurdu ve tek eliyle yukarı kaldırdı. Brodict Gillian'ın elini iterek uzaklaştırdı, sanki kendi atının kuyruğunu tımar ediyormuş gibi Gillian'ın saçlarını tutup kurdeleyi sıkı bir düğüm atarak kabaca bağladı.

Bu adam bir boğa kadar kibardı. Gillian Brodict'in kasıtlı olarak bu kadar kaba davranmış olabileceğini düşünüyordu çünkü Brodict'ten bir kadının işini yapmasını istemişti fakat gülümsemesini korudu ve Brodict'e defalarca teşekkür etti.

"Bey Ramsey Sinclair'in kalesine akşam vaktinden önce varır mıyız?"

Brodict kısaca, "Hayır," dedi. Gillian'ı belinden tuttu ve atının sırtına oturttu, sonra Gillian'ın arkasına sığırdı ve dizginleri eline aldı. "Maitlandlar'a gidiyoruz."

Gillian Brodict'e doğru hızla döndüğünde, Brodict'in çenesine çarptı. "Alec'i evine götürmeden önce Ramsey'ye gitmeliyiz ve onu, kardeşiyle birlikte tehlikede olduklarına dair uyarmalıyız."

"Hayır."

"Evet."

Brodict Gillian'ın ona karşı çıkışındaki cesaretine hayret ediyordu. Daha evvel hiçbir kadın Brodict'e itiraz etmeye cüret etmemişti ve Brodict Gillian'a nasıl bir yanıt vereceğinden pek emin değildi. Gillian Brodict'in yetkisel konumunu kavrayamıyor muydu?

"Sen bir İngilizsin... Ve ben senin bu durumunu göz önünde bulunduracağım. Bana karşı gelmemeni gerektiğini anlamadığının farkındayım, bu nedenle sana şunu açıklayayım... Benimle inatlaşma."

Gillian kulaklarına inanamayarak karşılık verdi. "Bu kadar mı? Sana karşı gelmemem gerektiğine ilişkin açıklaman 'Benimle inatlaşma' mı?"

"Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır, elbette kızdırmaya çalışmıyorum."

Kararlarını Gillian'la tartışarak değerli zamanını boşa harcamayacağını Gillian'ın anladığını varsayan Brodict Dylan'a seslenmek için döndü ama Gillian elini Brodict'in göğsüne koyduğunda Brodict'in tüm dikkati dağıldı. Gillian'ın sesi alçak ve ısrarcıydı. "Sinclair Bey'i uyarmalıyım."

Brodict Gillian'ı inceleyen, başını belli belirsiz eğdi. Yumuşak bir ses tonuyla, "Onu tanıyor musun?" diye sordu. "Ramsey'yi gördün mü?"

Gillian Brodict'in niye birdenbire bu denli gerildiğini ve hırçınlaştığını anlayamadı. Brodict'in davranışı çok şaşırtıcıydı fakat Gillian bu konuda yorum yapmamaya karar verdi çünkü Brodict'i makul kılmayla daha fazla ilgileniyordu.

"Hayır, o adamla hiç karşılaşmadım ama onun hakkında epeyce bilgim var."

Brodict tek kaşını kaldırdı. "Bana bildiklerini anlat."

Brodict'in hırçın ses tonunu umursamayan Gillian, "Ramsey'in Sinclair oymağını yönettiğini ve onların yeni beyi olduğunu biliyorum. Bu doğru değil mi?" dedi.

Brodict, "Doğru," diye yanıtladı.

Gillian'ın parmak uçları Brodict'in göğsünden aşağıya doğru bir yol izledi yavaşça; dokunuşu fena hakde dikkat dağıtıcıydı. Brodict Gillian'ın, kendi yaptığı hareketin farkında olup olmadığını ya da bu hareketi onun işbirliğini kazanmak için yapıp yapmadığını merak ediyordu. Bu kadın tatlı bir sözün ve sevecen bir okşayışın Brodict'i yönlendireceğine fiilen inanıyor muydu? Hakikaten gülüncütu bu. Brodict'i iyi tanıyan biri, Brodict'in bir şeye karar verdiğinde o kararını asla değiştirmedikini bilirdi.

Gillian konuşmasına, "Ve ona dair peşin hükümlere vardım," diyerek devam etti. "Bir erkek çok zinde bir savaşçı değilse bey olamaz. Onun hemen hemen senin kadar kuvvetli olduğunu kafamda canlandırıyorum."

Gerginliği yatışan Brodict kendini beğenmiş bir şekilde onay vererek, "Hemen hemen," dedi.

Gillian gülümsemedi, fakat bu dürtü neredeyse galip geliyordu. "Ramsey'in Alec'le yaşıt bir erkek kardeşi olduğunu da biliyorum. Michael henüz bir çocuk, bu yüzden ona göz kulak olmak hem senin hem de benim görevim. Her çocuğun zarardan korunması gerekiyor ve Michael istisna değil."

Gillian'ın itirazı akılcıydı. Brodict ilk başta Gillian'la Alec'i onunla güvende olacakları lain Maitland'a götürdükten sonra Ramsey'i uyarmaya gidecekti.

Brodict kararını yeniden değerlendirdi. "Senin birincil kaygın bu çocuk, değil mi?"

Gillian'dan, "Evet," karşılığı geldi.

"Dylan'ı ve öteki iki askeri Ramsey'i uyarmaları için gönderdiğim ama geri kalanımız Maitlandlar'a gideceğiz. Bu seni hoşnut eder mi?"

"Evet, teşekkür ederim."

Brodict okşamaktan vazgeçirmek için Gillian'ın elini tuttu ve "Gelecek günlerde, benimle inatlaşamayacaksın," dedi.

Bu bir rica değil bir emir cümlesiydi ve Gillian Brodict'e rıza gösterdiğini düşündürmekte karar kıldı. "Ferman sizin."

Brodict'in talimatlarını aldıktan sonra Dylan, Ossian ve

Fingal Sinclair topraklarına gitmek amacıyla oradan ayrıldı. Alec Robert'ın atına bindi ve onlar varacakları yere doğru at sürerlerken, liderliği Liam aldı. Öğle saatinde atlarını dinlendirmek için durduklarında, Keith ve Stephen gruptan ayrıldılar. Bu iki asker bir saat sonra olabildiklerince mağrur görünerek ve yerinde duramayan gri bir kısırağı yönlendirerek gruba tekrar yetiştiler.

Gillian'ın bu hayvana ilk bakışta kamyı kaynadı. Gillian onların atı geri vermeyi tasarlamadıklarını öğrenince şoke oldu. Askerler Maitlandlar'ın diyarına ulaştıklarında bu kısırağı sahibine geri götüreceklerine ilişkin söz vermedikleri müddetçe ona binmeyi reddetti, gelgelelim bu askerler beyleri kadar inatçıydı ve böyle bir iadeye razı olmazlardı. Stephen kısırağın bir Buchanan tarafından alınmasıyla, at sahibinin onurlandığı konusunda Gillian'ı ikna etmeye çabalarırken, Keith konuyu değiştirerek akıllıca davranmaya çalıştı.

Stephen, "Adamı aşağılamamızı mı istiyorsun?" diye sordu.

"Hayır, elbette istemiyorum ama..."

Keith Gillian'a, "İade, adamı utandırır," dedi.

"Buna inanacağını sanıyorsan..."

"Gitme vakti." Brodick Gillian'ı kısırağı oturturken bu emri verdi. Brodick'in eli Gillian'ın baldırındaydı. "At sürmeyi biliyorsun, değil mi?"

Gillian Brodick'in elini iterek uzaklaştırmayı denedi fakat Brodick sorusunun yanıtlanmasını sabırla beklerken tutuşunu sıkılaştırdı yalnızca.

Gillian Brodick'e, Brodick'in şahsi küstahlığından bir söz vermekte karar kıldı. "Sizden daha iyi beyim."

Brodick başını iki yana salladı ve Gillian'ın, o ölçüyü aşan böbürlenmesi eşliğinde sunduğu tatlı gülümsemesini umursamamaya gayret etti. "Küstah kadınlardan hoşlanmam."

Gillian neşeyle, "Öyleyse benden hiç hoşlanmayacaksın," misillemesini yaptı. "Ben müthiş küstahımdır. Morgan Amcama sor istersen. En büyük kusurumun bu olduğunu söyler hep."

"Hayır, küstahlık en büyük kusurun değil."

Gillian Brodick'in ne yapacağını anlamadan önce Brodick'in eli Gillian'ın ensesini kavradı ve Brodick Gillian'ı kendisine doğru kabaca çekti. Brodick o denli çabuk hareket etmişti ki Gillian'ın gözlerini kırpıma bile fırsatı olmadı ve Brodick'in dudakları Gillian'ın dudaklarına hükmedici bir biçimde yerleştiğinde, Gillian Brodick'e hâlâ gülümsüyordu.

Brodick Gillian'ın nefesini dudaklarında hissetti. Brodick'in ağız sıcaklığı Gillian'ın vücuduna bir heyecan sarımsısı gönderdi. Bu öpüşme canlandırıcıydı ve sonra gittikçe daha da hararetlendi. Brodick'in dili Gillian'ınkini oksuyordu ve bu haz çok yoğundu; Gillian bunun bir günah olduğundan emindi ama kendisini denetleyemiyordu. Gillian'ın tek yapmak istediği, Brodick kadar tutkulu bir şekilde ona karşılık vermektir.

Gillian Brodick'e daha da yaklaşmak, kollarını Brodick'in boynuna dolamak, Brodick'i yakın tutmak ve asla bırakmamak istiyordu. Tam da bunu yapmaya çalıştı ve Brodick öpüşmeyi bitirdiğinde, Gillian tepetaklak yere düşecekti neredeyse. Brodick Gillian kadar şaşkın olmadığı için - hatta bu kavrucu öpüşmeden hiç etkilenmiş benzemiyordu - düşmeden önce Gillian'ı yakalayabildi.

Gillian Alec'in kıkırdamaları arasında duyulan öksürük seslerinin bilincindeydi ama yüzünün utançla yandığını bildiği için askerlerden herhangi birine bakmak için arkasına dönmedi.

Kısık bir sesle, "Beni bir daha asla öpmemelisin Brodick," diye fısıldadı.

Brodick atına sıçrayıp liderliği alırken gülüyordu. Gillian Brodick'e yetişmek için atını tırısı kaldırdı.

Gillian fısıldayarak, "Söylemek istediğim şeyi kastediyorum," dedi.

Brodick Gillian'ı duymamış gibi davrandı ve Gillian bu meseleyi oluru bırakma kararı aldı.

O gün, atları dinlendirmek ve Alec'in bacaklarını esnetmesine izin vermek için yalnızca bir kere daha durarak sürekli

olarak at koşturdular. Onlar engebeli, vahşi fakat nefes kesici güzellikteki diyarda at koştururlarken Gillian Brodick'in gerisinde kaldı.

Gece molası verdiklerinde, Gillian dere kenarına gitti ve Brodick'in yaptığı ama açıklama getirmediği yoruma kafa yorarken hem ellerini hem de yüzünü yıkadı. Kafa yordukça daha da meraklandı. Brodick Gillian'ın daha ciddi başka bir kusuru olduğuna işaret ederek Gillian'a küstahlığının, en büyük kusur olmadığını söylemişti.

Gillian Brodick'ten kendince açıklamasını istemek için yanıp tutuşuyordu ama bunu yapmamaya karar verdi. Bu durum oldukça sinir bozucu olsa da Gillian merakını bir süreliğine denetleyebilirdi. Gillian ve Alec uzun günün ardından öyle çok yorulmuşlardı ki akşam yemeğinden sonra doğruca yatıp derin bir uykuya daldılar. Gillian şafak sökmeden uyandı ve bir kez daha kendisini Brodick'in kuvvetli kollarına sokulmuş halde buldu. Halinden hoşnut gözlerini yumdu ve tekrar uyudu.

Alec uykusunu alabilsin diye ertesi güne geç bir başlangıç yaptılar ve öğleden sonra ortalarına kadar durmadılar. Alec daha fazla dinlenmişti artık, ne var ki Gillian'ı gözden uzak tutmamakta direniyordu hâlâ. Gillian birkaç mahremiyet dakikasına gereksinim duyduğunda, Alec'e Keith'le birlikte oturmasını buyurmak zorunda kaldı ve Gillian geri döner dönmez, Alec Gillian'a koşup Gillian'ın elini kavradı.

Şu zavallı masum, Gillian'ı tekrar gördüğüne çok sevinmiş benziyordu.

"Gözünün önünden kaybolmayacağım, Alec."

"Brodick Amca evime yaklaştığınızı söylüyor."

"Bu vadi sana tanıdık geliyor mu?"

Alec, "Hayır," itirafında bulundu. Sonra Gillian'ın eline asıldı. "Gillian?" diye fısıldadı.

Gillian aşağıya doğru eğildi. Alec'in şimdi neye endişelendiğini merak ederek sordu: "Evet?"

"Senin atına binebilir miyim?"

"Robert'in atına binmekten hoşlanmıyor musun?"

"Robert konuşmama izin vermiyor, güvenliyken bile."

"Benim atıma binebilirsin."

"Ama Brodick Amcaya sormak zorundasın."

Gillian, "Soracağım," diye onayladı. "Sen yemeğini bitir, ben de hemen sormaya gideyim."

Brodick ormandan yürüyerek geri dönüyordu ve Gillian ona yaklaştığında, Brodick'in kafası meşgulmüş gibi görünüyordu.

"Brodick, Alec'in evine daha ne kadar var?"

"Birkaç saat."

"Alec'in kısa bir süreliğine benim atıma binmesinde bir sakınca olur mu?"

"Robert'ın atına binecek."

"Fakat Robert onunla konuşmuyormuş."

Sinirlenen Brodick, "Askerimin kafasında daha önemli meseleler mevcut," dedi.

"Bir çocuk bunu anlamaz ki."

Brodick bir iç çekiş eşliğinde, "Pekâlâ," dedi. "Senin atına binebilir. Güvenli topraklardayız artık."

Atına yöneldiği sırada duraksadı. "Onun yaşı bütün çocuklar onun konuştuğu kadar çok konuşuyorlar mıdır?"

"Bilmiyorum. Alec şimdiye dek tanıdığım tek çocuk."

Brodick beklenmedik bir şekilde, "Onunla iyi anlaşıyorsun," dedi. "İyi bir yürek taşıyorsun, Gillian."

Gillian Brodick'in uzaklaşmasını izledi. Güneş sanki Brodick'i takip ediyormuş gibiydi. Brodick vadiyi geçiyorken, ılık huzmeleri Brodick'in başında ve omuzlarında parlıyordu; işte o altın renkli parlıtuda, Gillian'ın tunçtan savaşçısı, dünyayı istila eden iblislerle savaşabilsin diye Tanrı tarafından başmelek Mikail'in görüntüsünde yontulmuş bir heykeli andırıyordu. Bu an, Gillian'ın Brodick'i daha önce hiç farkına varmadığı biçimde ayımsadığı andı. Gillian şimdi bir kadın olarak tepki gösteriyor ve gözlerinden yaşlar getiren bir arzuyla kendi kendini yiyip bitiriyordu. Gillian'ın aklına, ansızın, Annie ve Kevin Drummond'ın evi geldi. Gillian onların güzel küçük kulübesini kafasında canlandırdı ama hayalinde

kapı aralığında duran kişi Kevin değildi, Brodick'ti ve Brodick el işareti yaparak Gillian'ı içeriye çağırıyordu.

Hayaller tehlikeliydi çünkü Gillian'ın asla sahip olamayacağı şeyleri arzulamasına neden oluyordu.

Liam, "Leydim, bir sorun mu var?" diye sordu.

Gillian Liam'ın sesini duyunca irkildi. "Hayır, bir sorun yok."

Liam sorusunda ısrarcı olamadan önce Gillian eteklerini topladı ve kendi atına doğru aceleyle gitti. Sol eliyle doğru düzgün tutamıyordu ve başarısız iki denemeden sonra vazgeçip yardım için Brodick'e seslendi.

Brodick aygırını genç kadınıkine yaklaştırdı, aşağıya doğru eğildi ve Gillian'ın atına binmesine yardımcı oldu. Robert ise Alec'i genç kadının kucağına oturtuktan sonra kendi atına yöneldi.

Gillian diğerlerinin duymaması için sesini alçaltarak, "Brodick?" dedi.

"Evet?"

"Bana küstahlığın en büyük kusurum olmadığını söyledin. Düşündüğün başka bir kusur mu var?"

Brodick Gillian'ın bir yolunu bulup bu soruyu sormasının ne kadar zaman alacağını merak etmişti ve gülmek için kendisini zor tutuyordu. "Senin bir sürü kusurun var," dedi. Gillian omuzlarını dikleştirirken, Brodick Gillian'ın zümrit renkli gözlerinde alevlenen bir kıvılcım gördüğüne yemin edebilirdi. Gillian çabuk öfkeleniyordu ve Brodick bu kusuru bir hayli sevimli buluyordu. "Gelgelelim, diğerlerine oranla, öteki bütün kusurları gölgede bırakan tek bir kusurun vardı."

Gillian, "Var mıydı?" diye sordu. "Bu kusurum yok mu artık?"

"Hayır, yok."

Gillian çileden çıkmış bir halde, "Söyle ne olursun," diye mırıldandı. "Bu berbat kusur neydi?"

Brodick sırıttı. "İngiliz olman..."

On Birinci Bölüm

Gillian kendisini başka bir dünyaya girmiş gibi hissediyordu. Highlands'da günbatımı dahi farklı görünüyordu. Gökyüzü adeta altın renkli fırça darbeleri ve portakal rengi beneklerle kaplı, geniş ve parlak bir tuvale dönüşmüştü. Güneşin merkezi, Gillian'ın şimdiye dek hiç görmediği, göz alıcı kırmızı bir renkteydi ve Gillian gökyüzündeki renk cümbüşünün yarın da aynı muhteşemlikte olacağını biliyordu. Tanrı'nın özenerek yarattığı bu diyanı kesinlikle kayırdığını düşünüyordu.

"Gillian, sen şeyi biliyor musun? Neredeyse evimdeyim artık."

Gillian, "Yaklaşmış olmalıyız," diye karşılık verdi. "Dağın zirvesine neredeyse tımandık."

Alec yüksek sesle esnedi. "Morgan Amcanı kortutup ona çığlık attırdığın anın hikâyesini gene anlat bana," diye yalvarırdı.

"Sana o hikâyeyi şimdiye dek en az beş defa anlatım."

"Ama gene dinlemek istiyorum. Lütfen."

"Sen gözlerini kapa, dinlen... Ben de sana o hikâyeyi yeniden anlatayım."

Alec Gillian'ın göğsüne sokuldu ve bir kez daha esnedi. "Hazırım şimdi."

"Ben minik bir kızken..."

"Bütün bir yıl boyunca konuşmamışsın."

Çocuğun bu hikâyeyi hatırladığı belliydi. "Evet, bu doğru. Neredeyse tam bir yıl boyunca konuşmadım."

Brodick atını yavaşlattı ve Gillian'la yan yana gelmeyi bekledi. Gillian'ın Alec'e neler söylediğini işitişti ve hikâyenin geri kalanını öğrenmek için can atıyordu.

"Ve Morgan Amcanla yaşamaya gittin, hatırlıyor musun?"

Gillian gülümsedi. "Hatırlıyorum."

"Ama onu anlatmak zorundasın."

"Bir gece korkunç bir kâbus gördüm..."

"Benim bazen gördüğüm kâbuslar gibi."

Gillian, "Evet," dedi. "Oda hizmetçim Liese, çılgınlık atarken beni uyandırdı ve her zaman yaptığı gibi kucığına alıp yatıştırdı."

"Ve o zaman seni az kalsın kafaüstü yere düşürüyormuş çünkü sen onunla nihayet konuşmuşsun."

"Bu doğru Alec."

"Ve o kötü adam sana kız kardeşini öldürdüğün yalanını söylediği için Liese de sana senin onu öldürmediğini söylemiş. Kötü adam adilik ediyormuş ama sen şeyi biliyor musun?"

"Hayır, neyi?"

"Brodick Amca onu bunu yaptığına pişman edecek."

Gillian utanmıştı, çocuğun söylediklerini Brodick'in işitbildiğinden haberdardı, yine de hikâyeyi anlatmayı sürdürdü.

"Christen'in yaşadığını öğrendiğime çok sevindim fakat sonra onun kayıp olabileceğinden endişelendim. Liese bana kardeşim hakkında endişelenmememi söyledi çünkü Morgan Amcamın onu bulmama yardım edeceğinden emindi. Tek yapmam gerekenin amcama sormak olduğunu söyledi. Sabaha kadar beklememi istedi ama Liese'in kucığından atlayıp amcamın odasına koşarak gittiğimde Liese'i şaşırtım."

"Çünkü gecenin yarısıydı, değil mi?"

Gillian, "Doğru," diye yanıtladı.

Alec kırık kırık gülmeye başladı çünkü sıranın neye geldiğini biliyordu. Gözlerini büyük bir sabırsızlıkla kırıştıtarak merakla bekleyen Alec'in omuzları sarsılıyordu.

"Liese beni durdurmayı denedi fakat yeterince hızlı değildi ve beni amcamın özel odasına dek takip edemedi. Amcamın yatağının kenarına doğru koştu, platforma tırmandım ve amcanu uyandırmak için kaburgalarından dürttüm. Amcam öylesine derin bir uykudaydı ki horluyordu ve ben amcamı ne denli sert dürtsem dürteyim amcama gözlerini açtıramadım."

Bu hikâye Brodick'in dikkatini adeta esir aldı ancak Brodick Gillian'ın hikâyeyi anlatış tarzı nedeniyle mi yoksa Alec'in tepkisi yüzünden mi bu kadar dikkat kesildiğinden emin değildi. Çocuk, Gillian'ın kucığında hareketsiz durmakta zorlanıyordu.

Alec, "Peki ya sonra ne yaptın?" diye sordu.

"Ne yaptığımı sen çok iyi biliyorsun. Sana bu hikâyeyi defalarca anlattığım için benim bildiğimden daha iyi biliyorsun."

"Ama onu anlatmak zorundasın."

"Zavallı adama bağırdım ve adamcağızı bir hayli korkuttum."

Alec kısık sesli bir kahkaha kopardı. "Ve sonra çılgık attı, doğru mu?"

"Ah evet, tam anlamıyla çılgık bastı."

"Ve sonra sen de çılgık attın, değil mi?"

Gillian güldü. "Evet. Zavallı amcam öyle irkildi ki yukarıya sıçrayıp kılıcını kapı fakat ayakları örtülere dolandığı için yataktan düştü ve platformdan aşağıya yuvarlandı. Ve bu da hikâyenin sonuydu."

"Ama bütün gün boyunca ha bire konuşarak amcamı her yerde nasıl takip ettiğini anlatmak zorundasın."

Gillian, "Sen söyledin işte," dedi. "Amcam bana konuşmadığım bir yıl boyunca bir gün onun adını söylemem için her gece dua ettiğini anlattı..."

"Fakat sen konuşmaya başlayıp da susmak bilmediğinde, amcan biraz huzur ve sessizlik için dua etmeye başlamış, öyle değil mi?"

Gillian, "Evet," yanıtını verdi. "Alec, evine vardığında bir hayli telaş olacağını biliyorsun ve ben senin bu gece erken yatacağından kuşkuluyum. Niye gözlerini yumup biraz dinlenmiyorsun?"

Esneyen Alec kollarını Gillian'ın beline sardı. "Gillian?" diye fısıldadı.

"Evet?"

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, bal ayısı."

Bitkin düştüğü bariz biçimde anlaşılan çocuk birkaç dakika sonra uykuya daldı. Onlar dağın yamacındaki dik yokuşu tırmanıyorlarken keyifli bir sessizlik vardı. Arada sırada Brodick arkasına dönüp sanki zihninde bir şeyleri çözümlemeye çalışıyormuş gibi şaşkın bir yüz ifadesiyle Gillian'a bakıyordu.

Rüzgâr hızlanarak Gillian için adeta kemiklerini dilimliyormuşçasına üşüten bir hal aldı. Gillian Alec'in titrediğini duyumsadı ve ekose kumaşı Alec'e sardı.

Çocuğun, Gillian'ın sol koluna dayalı ağırlığı çok geçmeden dayanılmaz bir hale geldi ve Gillian en sonunda Brodick'ten yardım istemek zorunda kaldı. Alec öylesine tükenmişti ki amcasının kucağına aktarılırken uyanmadı. Çocuğun başını göğsüne özenle yerleştirirken Brodick'in gözlerindeki sevecenlik, Gillian'a Morgan Amcasının uykudan önce masalları anlatırken Gillian'ı kucağında tutuşunu anımsattı ve Gillian evini aniden o denli çok özledi ki ağlamamak için kendisini zor tuttu.

Brodick Gillian'ın onu seyredişini yakaladı. Gillian utançını bertaraf etmek için, "Başını örtmezsen, Alec'in kulağı ağrıyacaktır," deyiverdi.

Brodick ekose kumaşı Alec'in başına çekti ancak dikkatini Gillian'da odaklamaya devam etti.

"Seni bu kadar endişelendiren nedir, genç hanım?"

Gillian, "Hiçbir şey," yalanını söyledi. "Düşünüyordum..."

Brodick, "Ne hakkında düşünüyordun?" diyerek onu tetvik etti.

Öylesine yaklaşmıştı ki Brodick'in bacağı Gillian'ınkine sürtünüyordu. Gillian bu durumu fark etmemiş numarası yapıyordu.

Brodick, "Bana cevap ver," talebinde bulundu.

Gillian iç çekti. "Evlenip çoluk çocuğa karıştığında, senin iyi bir baba olacağını düşünüyordum."

"Sana, hâlihazırda çocuklarımın olmadığını düşündürten nedir?"

Gillian'ın gözleri faltaşı misali açıldı. "Ama sen evli değilsin."

Brodick gülümsedi. "Bir erkeğin çocuk yapması için evli olması gerekmez."

"Tamamen cahil olmadığının farkındayım."

"Ama sen tamamen masumsun, değil mi?"

"Bu sizi ilgilendirmez, söz."

Gillian'ın yanakları utançtan pespembe oldu. Brodick Gillian'ın kesinlikle baştan çıkarıcı bir kadın olduğunu düşündü.

Gillian, "Var mı?" diye fısıldadı.

"Ne var mı?"

"Çocukların."

"Hayır."

"Öyleyse bana şaka yollu takılıyordun."

Gillian cümlesine bir yanıt istiyormuşa benziyordu, bu nedenle Brodick atını dürtüp liderliği devralmadan önce Gillian'a tez bir baş onayı verdi.

Birkaç dakika sonra Gillian şimşek sesini işitti ve yer sarsılmaya başladı. Stephen, Aaron, Liam ve Robert Gillian'ı çevrelemek için ilerlediler.

Gillian, "Alec'i ve beyinizi koruyun," diye emretti.

Stephen, "Leydim, Maitland diyarındayız artık. Herhangi bir tehlike yok," açıklamasını yaptı.

"O zaman dördünüz birden niye başıma üşüşüyorsunuz?"

Robert sırtıttı. "Maitlandlar'ı haberdar ediyoruz sadece."

"Neyden haberdar ediyorsunuz, Robert?"

Maitland askerleri bir anda ağaçların arasından gürültüyle çıktılar ve onların etrafını sardılar. Gürültü, Gillian'ın kısırağını ürküttü. Gillian atını sakinleştiremeden önce Liam dizginleri tuttu ve kısırağını başını aşağıya eğdirdi.

Savaşçılar tarafından çembere alındılar, yakınlıkları bunalıcı oldu. Sayıca en az kırk kişiydiler ve her biri korkunç görünüyordu.

Bir asker, hattı yarıp geçti ve Brodick'le konuşmak için atını ilerletti. Bu adamda belli belirsiz tanıdık gelen bir şeyler mevcuttu.

Gillian Liam'a, "Bu asker, beyinize kızgın mı?" diye sordu.

Liam, "Hayır leydim," yanıtını verdi. "Onun adı Winslow ve o daima kaşlarını çatır."

Stephen Gillian'a, "Winslow, Iain Maitland'ın ordu kumandanıdır," dedi. "Hem de Brodick'in kardeşidir."

Onun Gillian'a bu denli tanıdık gelmesi normaldi, çünkü Gillian iki kardeşin gözlerindeki renk ve keskin bakışın benzerliğini şimdi daha iyi görebiliyordu. Winslow'un kaş çatışı bile Brodick'inki gibiydi. Maitland kumandanı Gillian'a doğru döndüğünde, gözlerini kısı ve kardeşine bir şeyler söyledi.

Stephen atını kasıtlı olarak bir yanından Gillian'a yaklaştırdı ve Liam Gillian'ın öbür yanına yanaştı.

Robert Gillian'ın arkasından fısıldadı: "Winslow kim olduğunuzu bilmek istiyor, leydim."

Gillian Brodick'in, sanki kim olduğunu hatırlayamayacak kadar önemsiz biriymişçesine omuz silkmesini izledi.

Gillian kendi kendine böyle olması gerektiğini söyledi.

Gillian Brodick için önemli değildi; sadece bir sonuca yönelik vesileydi. Kısa bir süre için Gillian ve Brodick masum bir çocuğu ailesine geri götürme ortak amacını güdüyorlardı. Fakat şimdi onlar Maitland diyarındalardı ve pek yakında onların görevi son bulacaktı. Alec yeniden ebeveynleriyle birlikte olacaktı, Brodick evine gidecekti hiç kuşkusuz ve Gillian kız kardeşini aramaya başlayacaktı. Gillian'ın aklı birlikte geçirdikleri zamanın sona erdiğini anlayışla karşılıyordu ancak yüreği üzüntüyle sancıyordu. Brodick'in Buchanan Beyi olarak görevlerine geri dönmesi mantıklı ve doğrudu. Öyleyse Gillian kendisini niye bu denli yalnız hissediyordu? Gillian'ın ona veya başka bir erkeğe gereksinimi yoktu... Amcası dışında elbette. Morgan Amca, Gillian'ın yegâne ailesiydi ve araştırması bittiğinde, Gillian başarılı olursa amcasına geri dönecekti.

Fakat Brodick'i ya da Brodick'in - ona göre hiçbir anlam ifade etmeyen ve Gillian için her şey demek olan - öpüşünü asla unutmayacaktı.

Winslow bir kez daha Gillian'a doğru bakıp bariz bir memnuniyetsizlikle kaşlarını çatıyordu, Gillian'ın dikkatini çekti. Gillian onun İngiliz sözcüğünü telaffuz ettiğini işitti ve kızdığını varsaydı çünkü Brodick Maitlandlar'a bir yabancıyı getirmişti.

Brodick'in yanıtı sertti ancak Brodick öylesine seri bir şekilde konuşuyordu ki Gillian tek bir kelimeyi bile yakalayamadı. Brodick'in söyledikleri kardeşini yatıştırmış gibi gözüküyordu yine de, çünkü Winslow aksilenmekten vazgeçti ve istemeye istemeye başıyla onayladı. Sonra Brodick battaniyeyi Alec'in yüzünden kaldırdı. Winslow o denli afalladı ki bir haykırış koyverdi. Alec derhal uyandı, ekose kumaşı aşağıya itti, doğrularak oturdu ve Maitland askerlerine gülümsedi.

Adamların hepsi Gillian'ın kulaklarını uğuldatan naralar atmaya başladılar.

Alec bu ilgiden hoşnuttu. Babasının askerlerine neşeyle el salladıktan sonra Gillian'a bakmak için Brodick'in kucagında

geriye doğru döndü. Alec'in sevinci görülmeye değerdi ve Gillian bu harikulade anı asla unutmayacaktı. Bu çocuğu yuvasına getirdiği için Tanrı'ya şükür duası etti.

Gillian'ın mutluluk sağan yüz ifadesi Brodick'in nefesini kesti ve genç kadın Brodick'e bakıp gülümsediğinde Brodick'e kendisini yenilmez hissettirdi. Bir kadın böylesine kısa bir süre zarfında Brodick'te nasıl böylesine bir etki uyandırabiliyordu? Brodick dünyasının sonsuza dek değişti-rildiğini hissediyor ve bundan bir nebze olsun hoşlanıp hoşlanmadığını bilmiyordu.

Winslow kardeşinin düşüncelerini bölerek, "İain eğitim alanlarından geri dönüyor," dedi.

Brodick, "Onu bu duruma hazırlamalısın," dedi. "Bir oğulun ölümden dirilişi, bir babayı şoke edecektir mutlaka."

Winslow güldü. Oradan ayrılmadan önce, "Sevindirici bir şaka," yorumunu yaptı.

Maitland askerleri Gillian'ın başına üşüşmeye çalıştılar, bu üşüşmeye Buchanan askerleri hemen karşı çıktı ve şayet Brodick tomurcuklanan düşmanlığa son noktayı koymasaydı, Gillian gerçek bir kavganın patlak vereceğinden emindi. Kızgın sözler ve sert itişmeler takas edildi ama hakiki bir hasar meydana gelmedi.

Brodick kafileyi son yalçın tepeye yönlendirdi. Dağın kenarında her şekil ve ebatla pek çok kulübe vardı. Bazılarının kapıları soluk renkli bazılarının ise parlaktı. Atlarının üstünde oradan geçerlerken, erkekler ve kadınlar onları takip etmek için evlerinden dışarıya fırladılar. O erkek ve kadınların hepsi sanki bir mucizeye tanıklık ediyorlarmış gibi görünüyorlardı. Gillian birkaçının istavroz çıkardığını fark etti. Birkaçı ise sevinç gözyaşlarına engel olmak için gözlerini sil-di.

Maitlandlar'ın evi geniş bir alanın doruğundaydı. Kapının üstünde duran geniş ve siyah kumaş, gri taş yapının bir hayli ürkütücü görünmesine neden oluyordu. Pencerele dahi örtülmüşütl.

Brodick kolunda Alec'le atından indi, Gillian'a yardım etmesi için Robert'a el işareti yaptı ve çocuğu yere bıraktı. Gillian'a koşan Alec genç kadının eline asıldı ve onu merdivene doğru çekmeye başladı.

Kalabalık sükûnet içerisinde hızla etraflarını sarıyordu. Brodick aval aval bakan meraklı yabancılar denizinde son derece rahatsız olduğunu gözlemlediği Gillian'ın öbür elini birazcık sıkarak sıkıca tuttu. Girişte durdu, yukarıya doğru uzandı ve siyah kumaşı kapılardan söktü. Söküşün ardı sıra kopan tezahürat, yer sarsıntısı gibiydi. Brodick kapıyı çeke-rek açtı ve Gillian içeriye girebilsin diye bir adım geriledi ama Gillian başını iki yana salladı ve bu yaygarada sesini duyurabil-mek için Brodick'e yaklaştı.

"Alec'in yuvaya dönüşü özel olmalı. Burada beklemekten mutluluk duyacağım."

Brodick sırttı. Gillian'ı yumuşak ve nazik bir biçimde ileriye doğru iterken, "Sen içeriye gidersen ben daha mutlu olacağım," yanıtını verdi. Gillian Alec'in ebeveynleriyle birkaç dakika yalnız kalabilmesi için bekleme kararı aldı ve dürtüklemelerin ya da iteklemelerin miktarı ne olursa olsun bu kararından caymayacaktı.

Girişin ortasında ikinci kata uzanan merdivenin bitişiğinde alçak bir sandık duruyordu, üzerinde etrafa titrek bir ışık yayan bir mum vardı. Gillian'ın solunda kalan üç basamak büyük salona iniyordu. Şöminede ateş yanıyor ve dikkörtgen biçimli odanın karşı tarafında uzun bir ahşap masa duruyordu. Masanın bir ucunda bir kadın oturuyor ve iki mumun ışığında dikiş dikiyordu. Gillian kadının yüzünü göremedi fakat onun Alec'in annesi olduğundan emindi. Kadın, kapının açıldığını kesinlikle duymuş olmasına karşın başını kaldırmadı. Kalabalığın dışarıda yaptığı gürültüden hiç etkilenmemiş gibiydi.

Gillian Maitland Beyi'nin görmeden önce Bey Maitland'ın sesini işitti.

Iain, "Tanrı aşkına, tüm bu gürültüyü kim çıkarıyor?" diye sordu.

Ses arka koridordan geliyordu. Alec'in babası kilerden büyük salona girdi, Brodick'i fark etti ve herkesin niye bağırıldığını ondan öğrenmek istedi.

Alec anne ve babasının odasına varan merdiveni çıkma-ya başlamıştı ama babasının sesini işittiğinde arkasına dönüp tekrar aşağıya doğru koştu. Taş zemini bir uçtan diğer uca hızla geçti, büyük salona inen basamaklardan atladı ve kollarını iki yana açtı.

"Anne... Baba... Evimdeyim."

On İkinci Bölüm

Şok, Alec'in anne ve babasını neredeyse öldürecekti. Iain Maitland hayatında ilk kez tümüyle mahvolmuş bir vaziyet-
teydi. Sanki az önce taş bir duvara balıklama dalmışçasına, inanmayarak başını iki yana sallayıp geriye doğru sendeledi. İskoç grisi gözleri buğulandı. Boğuk bir sesle, "Alec?" diye fısıldadı. Ve sonra kükredti: "Alec!"

Judith Maitland ayağa fırladı ve dikiş sepetini yere düşürerek bir sevinç çılgılığı koyverdi. Elini kalbine götürdü. Oğluna doğru titrek bir adım attı ve sonra bayıldı. Ne yazık ki Judith yere düşmeden önce Brodick onu yakalayamayacak kadar uzaktaydı ve Judith'in kocası, karısının düşüşünü seyretmekten daha fazlasını yapamayacak kadar sarsılmış bir durumdaydı hâlâ.

Alec kendisini babasının bacaklarına attığında, babasını da yere düşürdü. Iain sersemlemiş halinden kurtulmayı denedi. Titreyen o kudretli savaşçı başı eğik ve gözleri kapalı bir şekilde dizlerinin üstüne çöktü ve güçlü kollarıyla oğlunu kucakladı.

Alec başını babasının omzuna yasladı ve endişe içinde annesine baktı. "Annemi yerden kaldırmam gerekiyor mu, baba?" diye sordu.

Iain ayağa kalktı ama oğlunu bırakmadı, bu nedenle Brodick'e, karısı için bir şeyler yapmasını emretti.

Brodict elini Judith'in omuzlarından aşağıya kaydırdı ve Judith'i hem yumuşak hem de nazik bir biçimde kollarına aldı. Judith'in yüzü bembeyazdı ve uyandırılmak amacıyla silkelenmesi kendine gelinceye dek boşunaydı.

Brodict, "Annemi bir hayli şaşırttın Alec," yorumunu yaptı. "Annen senin ölüp gömüldüğünü sanıyordu."

İain başını iki yana salladı. "Hayır, yüreğinde hâlâ bir umut taşıyordu."

Judith gözlerini açtı ve kendisini Brodict'in kollarında buldu. "Niye sen..."

"Anne, uyandın."

Brodict Judith'i yavaşça yere indirdi fakat bir kez daha baygınlık geçirmesi olasılığına karşın belinden tuttu. İçine attığı duyguları aniden depresen Judith kontrolsüz bir şekilde ağlamaya başladı. Alec bu görüntüyü seyredip üzülürken İain Judith'e elini uzattı ve Judith'i tuttu.

"Ağlamamalısn anne. Ben ölmedim. Evimdeyim. Baba ona ağlamamasını söyle."

İain güldü. "Annen sen evde olduğun için mutlu. Ona bir dakika ver, o da sana ne kadar mutlu olduğunu söylesin."

Judith titreyen eliyle Alec'in yüzüne dokundu. "Dua ettim senin için..."

Brodict yavaş yavaş gerileyerek uzaklaştı. Maitlandlar'ı birkaç dakika boyunca baş başa bırakmak ve Gillian'ı bulmak istiyordu. Büyük salona birlikte girdiklerini sanmıştı ancak Gillian'ın arkada kaldığını ayımsadı. Gillian'ı merdivenin hemen yanındaki ahşap kanepede otururken buldu. Ellerini kucağında kenetemişti, gözlerinde mahsun bir ifade vardı.

Brodict kaşlarını çatarak, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Maitlandlar'ın tekrar bir araya gelişinin tamamlanmasını bekliyorum. İzlememin davetsiz misafirlik olacağını düşün-düm. Birkaç dakikalığına yalnız kalmaları gerekiyor."

Brodict genç kadının yanına oturdu ve ahşap kanepenin boş kalan her yerini doldurdu. Gillian kendisini Brodict'e yapışmış halde buldu. Brodict'i daha önce bir aynaya benzet-

mişti ve şimdi bu tasavvur bütünüyle daha gerçek görünüyordu.

Brodict Gillian'ın elini tuttu ve elbisesinin kolunu yukarıya doğru kıbarca sıyırdı. "Bu gece yatmadan önce şu sargıyı çıkarman gerekecek."

"Çıkaracağım."

Brodict Gillian'ın elini bırakmadı; Gillian da ondan uzaklaşmadı. "Brodict?"

"Evet?"

Gillian tekrar konuşmadan önce Brodict'in gözlerine bir dakika süresince sabit bir şekilde baktı. "Sana yardımın için teşekkür etmek istiyorum. Sen olmasaydın, Alec anne ve babasına geri dönemezdi asla."

Brodict aynı fikirde değildi. "Onu evine ben getirmedim, Gillian. Sen getirdin. Ben yalnızca yardım ettim... Ama yardım etmeseydim, sen yine de bir yolunu bulurdun."

İain Brodict'e seslendi fakat Gillian Brodict'in kendisine bir kez daha bakması için onun elini sımsıkı kavradı. "Evet?"

"Alec'in anne ve babasıyla konuştuktan sonra... Evine gidecek misin?"

Brodict ayağa kalktı ve Gillian'ı ayağa kaldırdı. Aralarında sadece birkaç santimlik bir mesafe vardı. Brodict'in başı Gillian'a doğru eğildi, Gillian ise Brodict'in yüzüne baktı; onlar kavuşmak üzere olan âşıklar gibilerdi. Kahretsin, fakat Brodict ansızın Gillian'ı öpmek istedi. Uzun, sıcak bir öpücüük, bir diğerine, bir başkasına ve sonrakine... Öncülük ederdi.

Brodict'in Gillian'a bakış biçimi, genç kadının kollarından aşağıya ürpertiler gönderdi. Gillian, "Gidecek misin?" diye fısıldadı.

Brodict sabırsızlıkla, "Bana bunu neden soruyorsun?" dedi.

Brodict'in ses tonundaki keskinlikten irkilen Gillian geri-ledi ve dizlerinin arka tarafı ahşap kanepeye çarptı.

"Maitlandlar"la konuştuktan sonra evine gidecek misin? Sen bir beysin, sonuçta. Acilen yerine getirmen gereken pek çok görevin olmalı."

Brodict, "Yerine getirilmesi gerekenlerin sayısı çok fazla," diyerek onu onayladı.

Gillian sesindeki hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak, "Evet," dedi. "Alec ve benim için tüm yaptıklarından ötürü sana müteşekkirim Brodict ama Alec sağ salım evinde olduğuna göre senin görevin sona erdi. Sensiz... Ne yapardım... Bilmiyorum." Abuk sabuk konuştuğunun farkındaydı fakat kendisine engel olabilecekmış gibi görünmüyordu. "Elbette eve gitmelisin. Ben yalnızca düşünmüştüm ki..."

"Evet?"

Gillian nazik bir şekilde omzunu silkeli. "Sıkı dostun Ramsey Sinclair'i belki yeniden görmek isteyebileceğini düşünmüştüm."

Brodict başparmağıyla Gillian'ın çenesini yukarıya doğru hafifçe dürttü. "Maitlandlar'dan ayrılmadan önce onu göreceğim. Onun pek yakında burada olması gerekiyor."

"Bunu düşünmene sebep olan..."

Brodict Gillian'ın sorusunu bitirmesine müsaade etmedi. "Dylan'ı onu uyarması için yolladım, hatırlıyor musun?"

"Evet ama..."

"Ramsey mümkün olan en yakın zamanda seninle konuşmak isteyecektir. Buraya gelecektir."

Gillian, "Sonra da evine gideceksin?" dedi.

"Açıkladığım gibi halledilmesi gereken çok fazla görevim var."

Yeniden hayal kırıklığına uğrayan Gillian, "Bana basit bir yanıt veremez misin?" diye sordu.

Iain Brodict'in ismini haykırdı.

"Hadi gel, Gillian. Iain seninle tanışmak isteyecektir. Şaşkınlığını üstünden atabilmesi için yeterince zamanı oldu."

"Ya karısının?"

"Karısının şoku atlması tam bir haftayı bulacaktır. Alec'i

bir an olsun gözlerinin önünden ayırmayacağını tahmin ediyorum."

Gillian elbisesindeki tozu silkeledi. "Korkunç görünüyorum."

"Evet korkunç görünüyorsun."

Gillian basamaklardan inmek için eteğini kaldırdı ama Brodict Gillian'ın kolunu tutarak onu durdurdu. Alçak sesle, "Benden dolaysız bir yanıt vermemi istedin. Bense şimdi senin niye dolaysız bir soru sormadığını merak ediyorum," dedi.

"Tanrı aşkına, bu da ne demek oluyor? Sana sormam gerektiğini düşündüğün soru nedir?"

Brodict, "Sormak istediğin soru," dedi.

"Sen insanı çileden çıkaran bir adamsın."

"Öyle olduğum söylenir," dedi. "Sabırsızımdır da," diye ekledi. "Ama şu durumda, beklemeye razıyım."

"İşte orada anne. O Gillian." Alec'in bağırtısı salonun her yerinde yankılandı.

Gillian çocuğun koşarak yanına gelişini izlerken gülümseyip Brodict'ten uzaklaştı. Alec Gillian'ın elini tuttu ve çekmeye başladı. "Babamdan korkma. Leydilerin çoğu korkar fakat belki sen korkmazsın çünkü çoğundan farklısın," dedi.

Gillian kendisine Alec'in varsaydığı kadar güvenmiyordu, çünkü Iain Maitland heybetli bir adamdı. Keskin bakışlı İskoç grisi gözleri olan uzun boylu, kaslı bir erkekti. Koyu renk saçları dalgalanmaya müsaitti ve yüzündeki sert ifadeyi yumuşatıyormuş gibiydi. Iain böylesine heybetli olmasaydı, Gillian onun neredeyse Brodict kadar yakışıklı olduğunu düşünenecekti.

Judith Maitland'ın gülümsemesi, kocasının korkutucu tavrını hafifletmeye yardımcı oluyordu. Judith güzel bir kadındı ancak gözlerinin rengi gerçekten büyüleyiciydi. Gözleri menekşe rengindeydi. Davranışlarında, Gillian'ın kendisini bir kraliçenin huzurundaymış gibi hissetmesine neden olan kısmen kraliyete özgü bir eda mevcuttu.

Bir banyoya ve temiz elbiselere aşırı derecede ihtiyaç duyan Gillian kendisinin mütevazı bir köylü kadın gibi görünüşünü düşünüyordu.

Brodick tanışır tanışmaz, Judith Gillian'ın elini sık- mak için hızla ilerledi. "Oğlumuzu bulup bize getiriniz. Hakkınızı nasıl ödeyeceğimizi bilmiyorum," derken Judith'in sesi titriyordu.

Gillian Brodick'e tez bir bakış fırlattı. Maitlandlar'ın Alec'in kaybolduğuna inandıkları ortadaydı ve Tanrı Gillian'a yardım etsin, Gillian gerçekten olup bitenleri nasıl açıklaya- caktı?

Judith, "Gelip sofraya oturun," diye ısrar etti. Gillian'ı masanın ucundaki iskemleyle yönlendirirken ekledi: "Uzun yolculuğunuzun ardından susamış ve acıkmış olmalısınız. Alec bize sizin, İngiltere'den onca yolu katederek buraya gel- diğinizi söyledi."

"Evet buraya İngiltere'den geldim."

Judith Gillian'a, "Ben de İngiliz'im," dedi.

Kocası, "Hayır, Judith," diyerek düzeltti. "Sen İngiliz'din."

Karısı gülümsedi. "Buradaki erkekler uygun zamanda ta- rihi değiştiriyorlar."

Iain, "Sen bir Maitland'sın," karşılığını verdi. "Ve herke- sin bilmesi gereken tek gerçek bu. Brodick, kendine şarap doldur ve otur. Aileye ve arkadaşlara kapıları açmadan önce meydana gelen olayların her ayrıntısını dinlemek istiyorum. Alec, gelip babanla otur." Bu son emri dile getirirken sesin- deki şefkat hissediliyordu.

Çocuk masanın etrafını koşarak dolandı ve babasının is- kemlesinin yanına bir tabure çekti. Gillian, oğlunun omzuna dokunduğunda Iain'in elinin titrediğini fark etti. Alec babası- na gülümsedi ve yerine yerleşti ama leydilerin yerlerine oturma- larını beklemek için acilen ayağa dikildi tekrar.

Maitland kumandanı Winslow salona uzun adımlarla yü- rüyerek geldi, beyine ve leydisine baş selamı verdi ve sonra "Ramsey Sinclair az önce sınırlarımızı geçmiş, tahminimce bir saat içerisinde burada olur," dedi.

Iain, "Talihin yüzümüze güldüğü haberini almış mı?" diye sordu.

Brodick kardeşine dönmeden evvel, "Ona Dylan'ı yolla- dım," açıklamasında bulundu.

"Gillian, kardeşimle tanışmanı istiyorum. Winslow, bu genç hamım, Leydi Gillian."

Winslow genç kadını başıyla selamladı. Kaşlarını çatarak, "Leydi Gillian, İngiltere'den misiniz?" diye sordu.

"Evet İngiltere'denim. Bu, değiştiremeyeceğim ve değiş- meyecek bir gerçek sür. Sizi hoşnutsuz ediyor mu?"

Winslow hafifçe gülümseyerek Gillian'ı şaşırttı. "Duruma bağlı leydim."

"Hangi duruma bağlı?"

"Kardeşime." Winslow daha fazla açıklama yapmadan konuyu değiştirdi ve Brodick'e doğru döndü. "Buradan ay- rılmadan önce karımı ve oğullarımı göreceksiniz? Şayet görmezseniz hayal kırıklığına uğrayacaklardır."

"Elbette göreceğiz onları."

Iain, "Onları buraya getir, Winslow," diye emretti. "Bu gece kutlama yapmalıyız. Çocuklar geç saatlere kadar uyanık kalacaklar."

Gillian, "Winslow, Ramsey'in kardeşi Michael'ın beyiyle birlikte gelip gelmediğini biliyor musun?" diye sordu.

Asker bu sorunun tuhaf olduğunu düşünseydi, soru hak- kında yorum yapmazdı. "Bilmiyorum leydim fakat yakında öğreneceğiz." Bir kez daha başıyla selam verdi ve salondan ayrıldı.

Judith misafirleri için bir su testisi alıp getirme işini ken- disini gördü.

Alec, "Baba, Graham nerede?" diye sordu.

"Kardeşin, Patrick Amcanla beraber fakat çok yakında eve dönecek ve seni gördüğüne çok sevinecek."

Alec heyecanlı bir ses tonuyla, "Beni özlediği için mi?" diye sordu.

Iain gülümsedi. "Biz hepimiz seni özledik Alec."

"En çok annem özlemiş. Hâlâ şiddetli bir biçimde titriyor çünkü ben onu şaşırttım. Bak baba. Suyu dökemiyor bile. Tekrar ağlayacak mı?"

Iain güldü. "Muhtemelen," yanıtını verdi. "Bu sevinç şaşkınlığını atlatmak, annenin ve benim zamanımızı alacaktır."

Alec Judith'in halini abartmamıştı. Judith suyun hatırı sayılır bir miktarını masanın üstüne çoktan dökmüştü, bu nedenle kupanın içine tek damla dahi isabet ettirmeyi başaramamıştı. Judith'in elleri şiddetle titriyordu ve oğluna her baktığında gözleri yaşlarla doluyordu.

Iain elini karısınınkinin üstüne koydu. Sakin bir ses tonuyla, "Otur aşkım," dedi.

Judith iskemlesini kocasına yaklaştırdı, yerine oturdu ve kocasının yan tarafına yaslandı. Iain Gillian'ın kadehine su doldurdu ama Gillian elini kadehine uzattığında ellerinin ne kadar kirli olduğunu ayımsadı ve ellerini, çabucak, kucağında sakladı.

Iain kolunu karısına sardı ancak dikkati, her nasılsa, Gillian'a odaklandı. "Baştan başla ve bana oğlumu nasıl ve ne zaman bulduğunu anlat. Her bir ayrıntıyı dinlemek istiyorum," diye buyurdu. "Beş yaşında bir çocuğun çağılayanlardan canlı çıkması bir mucize."

Gillian, "Alec beş yaşında mı?" sorusunu yöneltti.

"Ama yedi olacağım."

Iain Alec'e, "Erkek kardeşin yedi yaşında," hatırlatmasını yaptı.

"Ama ben de yedi olacağım."

Alec tabureden kalktı ve masanın etrafını dolaşıp Gillian'a doğru koştu. İzin almaksızın Gillian'ın kucağına çıktı, genç kadının kollarını çekerek kendisine doladı ve ona sırttı.

Judith gülümseyerek, "Alec'le yakın arkadaş olmuştunuz," yorumunu yaptı.

Brodict, "Iain, belki Alec yatıncaya dek ayrıntıları dinlemek için bekleyebilirsin," diye önerdi.

Alec, "Ama geç saatlere kadar uyanık kalmam gerekiyor

çünkü babam kutlama yapmak zorunda olduğumuzu söyledi," deyiverdi. "Öyle söylemedin mi baba?"

Babası, "Evet," diyerek onayladı.

"Sen şeyi biliyor musun, Gillian?" Alec yüksek sesle fısıldadı.

Gillian aşağıya eğildi. "Hayır, neyi?"

"Yattığımda, ben uykuya dalıncaya dek annem yanımda oturacaktır ve kardeşim de benimle aynı odada uyur, bu nedenle belki de kötü rüyalar görmem ve korkmam."

"Belki bu gece hiç rüya görmezsin."

"Fakat senin de korkmaman için biriyle beraber uyuman gerekiyor, çünkü ben yanında olmayacağım."

Gillian, "Benim için kaygılanmana lüzum yok," diyerek Alec'e güvence verdi.

Alec ikna olmadı. "Ama ya korkarsan? Belki Brodict'ten daha önce uyuduğu gibi tekrar seninle birlikte uyumasını isteyebilirsin."

Gillian susması için Alec'in ağzına hafifçe vurdu ve küçük düşüğünü düşündüğünden yüzünün kızardığını hissetti. Brodict'in bakışlarının üzerinde olduğunu biliyor ancak ona bakmaya cesaret edemiyordu.

Judith güldü. "Alec canım, Gillian'ı utandırırıyorsun."

"Anne, sen Gillian'ın bana ne dediğini biliyor musun?"

"Hayır, ne dedi?"

Çocuk kıkır kıkır gülerken, "Bana bal ayısı," dedi.

Iain'in bakışları Gillian ve Brodict arasında gidip geldi. "Peder Laggan döndü," diye bildirdi. "Ve onun yanında Stevens adında genç bir peder daha var."

Brodict, "Bunu bana niçin söylüyorsun?" diye sordu.

Iain Gillian'a anlamlı bir bakış atarak, "Size iki pederin el altında bulunduğunu bildirmek istedim sadece," açıklamasını yaptı.

Gillian, "Brodict'le beraber uyumayı ben istemedim," deyiverdi. "Bir pedere gereksinimim yok."

"Evet, bal gibi de istedin."

"Alec, büyüklerinle zıtlaşman hiç nazik bir tavır değil."

"Ama anne..."

"Sus canım."

Gillian Brodick'e ters ters baktı. Brodick eğer yalnızca hızlı bir açıklama sunsaydı, bu çirkin yanlış anlamayı kolayca düzeltebilirdi.

Brodick bu yanlış düzeltmeye meyilli değildi. Gillian'a göz kırptı. "Bir yüzün bu denli kızarabileceğini bilmezdim," yorumunu yaptı.

Gillian "Açıkla," talebinde bulundu.

Brodick, "Neyi açıklayayım?" diye sordu.

Gillian Judith'e doğru döndü. "Kamp yapıyorduk... Ve işin aslı, kulağa geldiği gibi değil... Ben uyudum ve uyandı-
ğında... Onların hepsi etrafımı sarmıştı..."

Iain, "Onlar mı?" sorusunu yöneltti.

"Onun askerleri."

"Onun askerleriyle de mi birlikte uyudun?"

Gillian Iain'in ona şaka yollu takıldığını anlamadı. "Ha-
yır... Yani biz... Uyuduk. Bütün olan biten bu benim."

Judith, "Gillian'a eziyet etmekten vazgeç," dedi. "Bunun Gillian'ı nasıl da üzdüğünü göremiyor musun? Gillian Kuzey İskoçyalılar'ın mizah anlayışını bilmiyor. Koluna ne oldu?" Judith mevcut konuyu daha az hassasiyeti olan bir konuyla değiştirmeyi düşünerek bu soruyu sormuştu. "Sargayı fark ettim ve meraklandım..."

Alec annesinin sözünü kesti. Gillian'ın kucakından atlayıp haykırdı: "Baba, yürüyüşe çıkmamız gerekiyor."

"Şimdi mi?"

"Evet baba, şimdi."

"Alec, Brodick ve Gillian'la konuşmak istiyorum. Seni na-
sıl bulduklarını dinlemek için sabırsızlanıyorum."

"Ama baba, ne yaptığımı sana anlatmam gerekiyor ve son-
ra sen bana kızacaksın. Bu konu hakkında düşünebilmem için yürüyüşe çıkmak zorundayız."

Iain Alec'in gözlerinde beliren endişe üzerine, "Buraya gel oğlum," diye emretti.

Çocuk babasının yanına giderken ayaklarını sürüdü ve başını aşağıda tuttu. Iain ellerini Alec'in omuzlarına koyup öne doğru eğildi.

Alec hızla gözyaşlarına boğuldu. "Gerçekten korktum baba ve Gillian'ın koluna kesikler attım... Sonra kolu ta-
mamen şişti ve Annie onu iyileştirmek zorunda kaldı. Bu tümüyle benim hatamdı çünkü bir leydiyi incittim ve ley-
dileri asla incitmemem gerekiyor ama gerçekten korktum. İngiltere'den hoşlanmıyordum ve eve gelmek istiyordum." Alec kollarını babasının boynuna doladı ve hıçkırı hıçkırı ağlamaya başladı.

Gillian, "Alec sizi hayal kırıklığına uğratacağı için çok en-
dışeleniyordu beyim," diye açıkladı. "Ona yardım etmeye çalıştığımı anlamadı. Bir iple vadiye inmişti fakat ip çok es-
kiydi ve çözülmeye başlayınca Alec..." Gillian yardım etmesi için Brodick'e baktı. Açıklama görevi birdenbire kahredici bir hale büründü ve Gillian öylesine yorgundu ki nereden başlayacağını bilmiyordu.

Iain, "Oğlum pek mantıklı konuşmuyor," dedi. "İngiltere'de kaldığından mı bahsediyor?"

Gillian bu zorlu sınama için kendisini hazırladı ve sakince konuştu. "Doğruyu söylüyor. Alec İngiltere'deydi."

"Sana söyledim, baba."

Iain kafasını salladı fakat dikkatini Gillian'da sabitledi. "Oğlum İngiltere'ye nasıl gitmiş?"

"Alec çağlayanlara girmede. Şenlikten kaçındı ve İngiltere'deki bir şatoda hapsedildi. Onunla karşılaştığım yer orası."

Iain'in yüzündeki ifade değişti. Alec'i Judith'in kucakına oturttu ve ayağa kalktı. Oğlunun hatırasına, bağırma isteğini bastırıp sesinin ılımlı çıkmasına özen gösterdi.

"Onu kim kaçırdı?"

Iain sanki oğlunun tehlikeye düşmesinden bütünüyle so-
rumlu tuttuğu kişi Gillian'mış gibi ona öfkeyle bakarak genç kadının üzerinde bir kale misali yükselirken, Gillian bir an için gerçek korkuyu tüm benliğiyle hissetti.

Gillian söze, "Bu bir yanlışlıktı," diyerek başladı.

Iain, "Kahrolasica bir yanlışlıkmiş..." diye kükredi.

Alec'in gözleri faltaşı misali açıldı. "Kızgın mısın baba?"

Babası derin bir nefes aldı. "Evet," deyiverdi.

Gillian, "Sana kızgın değil Alec," diye fısıldadı.

"Bunu biliyor."

"Gillian'ı tersleme." O ana dek sessiz kalan Brodick bu emri verirken Iain kadar kızgındı. "Gillian şu durumda senin oğlun kadar masum. Otur da ben sana öğrendiğimi anlata-
yım. Hepsini duymaya can atacağın farkındayım ama sesini
Gillian'a karşı yükseltemezsin. Buna izin vermem."

Gillian Iain'in patlamaya hazır olduğunu görebiliyordu ve
iki bey gerçek bir kavgaya tutuşmadan önce açıklamakta acele
etti. "Bunun bir yanlışlık olduğunu söylediminde..."

Iain, "Evet?" diye sordu.

"Alec'i kaçıran adamlar, Ramsey'in kardeşi Michael'ı ka-
çırdıklarını zannediyorlardı. Yanlış çocuğu kaçırdılar."

"Tanrı aşkına..." Iain o denli çileden çıkmıştı ki cümlesini
tamamlayamadı.

Judith, "Otur kocam," dedi. "Gillian'ın anlattıklarını din-
le."

Iain hızla iskemlesini çekip yerine oturdu. Arkasına yas-
lanırken birkaç saniye boyunca gözlerini Gillian'a dikip sert
baktı.

"Konuşmaya başla."

"Bu çok uzun bir hikâye beyim ve Ramsey buraya gelmek
üzere, değil mi? Lütfedip bekleyebilirsiniz..."

Çenesi kenetlenen Iain, başını iki yana salladı.

"Baba, sen şeyi biliyor musun?" Çocuk konuştuğunda ba-
basına gülümsedi ve Iain oğlunun sırtını sıvazlamak için elini
uzattı.

Iain boğuk bir sesle, "Hayır, neyi Alec?" diye sordu.

"İki kez gizlice kaçtık ama ilk yakalanmamız tamamen
benim hatamdı çünkü beklemem gerektiği kadar bekleme-
dim."

Iain oğlunun yarım yamalak açıklamasını çözümlemeye
uğraşırken gözlerini kırıştırdı. "İlk kaçışımızda ne oldu?"

Alec, "Benim yaptığım vadiye inmek oldu," diye böbürl-
lendi. "Ama sağlam bir ip almadım."

Gillian laf arasına, "İp çok eskimişti," cümlesini sıkıştır-
dı.

Iain, "Oğlun bir vadiye çok eskimiş bir ipe mi indi?" diye
bağardı. "Alec buna teşebbüs ediyorken ya sen neredeydin?"

"Baba Gillian bana beklememi söyledi ama ben bekleme-
dim. Sonra da bir güzel asılı kaldım, değil mi Gillian?"

"Evet, asılı kaldın."

"Ahırda beklemem gerekiyordu."

Annesi, "Fakat beklemedin," dedi.

"Hayır. Ve Gillian'ın kusacağını düşündüm çünkü kenar-
dan aşağıya bakıp beni gördüğünde yüzü yeşerdi. Gillian aşağı-
ya bakmak zorunda kaldığında hem midesinin çok fena bu-
landığını hem de bazen başının döndüğünü söyledi bana."

Judith, "Korkuyordun ama..." diye mırıldandı.

Kocası, "Korkuyordun ama Alec'e ulaşmak için bir şekilde
aşağıya indin mi?" dedi.

"Başka bir seçeneğim yoktu."

Alec, "Beni kurtarmak zorundaydı baba," açıklaması-
nı yaptı. "Ve tam zamanında indik çünkü beni yakaladıktan
hemen sonra ip koptu. Bana çok korktuğunu söyledi fakat
kusmadı."

Ne annesi ne de babası gülümsedi çünkü her ikisi de
oğullarını hakikaten kaybetmenin eşiğine geldiklerini düşü-
nüyorlardı.

Alec'i Gillian'ın kurtardığını da idrak ediyorlardı.

Iain, "Kendimi biraz daha sabırlı olmaya zorlayacağım ve
açıklamanı dinlemek için Ramsey'in gelmesini bekleyece-
ğim," dedi. "Fakat en azından, çocuğumu benden çalan piç-
lerin adlarını ver bana... Tanrı şahit, onların kim olduklarını
şimdi ve şu dakikada bilmek istiyorum."

"Seni Gillian'la bu ses tonunda konuşmamana ilişkin

uyardım. Şimdi sana emrediyorum İain. Gillian'ın üzölme-sine müsaade etmeyeceğim."

Judith Maitland Brodick'in öfke patlamasına kimin daha çok şaşırdığında karar veremedi. İain hayrete düşmüş görü-nüyordu, Gillian ise hem duyduklarına hem de gördüklerine inanamıyor gibiydi.

İain çabucak kendine geldi. Öne doğru eğildi ve öfkeli bir şekilde homurdanarak, "Sen bana emir vermeye mi cüret ediyorsun?" dedi.

Brodick de öne doğru eğildi. "Tam olarak yaptığım bu..."

Gillian filizlenen husumete engel olmayı umarak, "Bana bağırılması beni üzmez," deyiverdi.

"Fakat beni üzer Gillian."

Gillian Brodick'in şimdi ona neredeyse bağırduğunun far-kında olup olmadığını merak ediyordu. Yardım almak için Judith'e baktı ancak babasının dikkatini kasıtsızca çeken bu kez Alec okdu.

Masanın etrafından dolaşıp Gillian'a doğru koşarken, "Baba Gillian'a bağırma," diye feryat eden Alec Gillian'ın ku-cağına tırmandı. "Gillian bana asla bağırmadı, hatta o adam tarafından dövüldüğünde bile bağırmadı. O adamı bir güzel kandırdı, baba."

"Birisini onu dövdü mü?" diye sordu İain.

Alec başıyla onayladı. "Adam beni dövmesin diye Gillian kendini ortaya attı."

Çocuk, Gillian'ın ona verdiği yüzüğü aniden hatırladı ve kurdeleyi başının üzerinden çekip çıkardı. "Gillian bana tıpkı Brodick Amca gibi benim savunucum olacağını ve bu yü-züğü ben eve geri dönmünceye dek saklayabileceğimi söyledi. Bana hiç kimsenin beni incitmesine izin vermeyeceğini vaat etti ve hiç kimsenin beni incitmesine izin vermedi. Güven-de olduğumu hatırlatması için bu yüzüğe ihtiyacım yok artık ama yüzüğü hâlâ saklamak istiyorum."

Gillian yumuşak bir biçimde, "Saklayamazsın Alec," dedi.

Alec yüzüğü istemeye istemeye, Gillian'a verdi. "Brodick Amca, hançerini sonsuza dek saklayabileceğimi söyledi."

Gillian güldü. "Ben yine de büyükannemin yüzüğünü saklamana müsaade etmeyeceğim."

Judith elini kocasınınkinin üstüne koydu. "Bu sevgili leydi olmasaydı, oğlumuzun öleceğini idrak ediyorsun, değil mi?"

"Elbette, idrak ediyorum..."

"Öyleyse ona bağırman ve başkalarının eylemlerinden sorumluymuş gibi davranman yerine teşekkür etmeni öne-ririm. Ben dizlerimin üstüne çöküp Tanrı'ya onu Alec'e yol-ladığı için şükretmeyi planlıyorum. Gillian Alec'in koruyucu meleği olmuş."

Bu duygusal konuşma Gillian'ı mahcup etti ve genç kadın meclikleğe itiraz edecek başını iki yana salladı. Judith keten bir bezle gözlerini kuruladıktan sonra ayağa kalktı.

İain duraksayarak söze, "Gillian..." diye başladı. "Oğlumun koruduğun için sana teşekkür ederim... Seni tüm bunlardan sorumlu tutmak istemedim herhangi bir şekilde. Eğer sende böyle bir izlenim uyandırdıysam, özür dilerim. Bu bana ne denli zor gelse de olan biteni öğrenmek için Ramsey'in bize katılmasını bekleyeceğim."

Judith'in gözleri hoşnutlukla parladı. "Bugüne dek ilk defa özür dilediğine tanık oluyorum. Bu kayda değer bir fir-sat. Ve şimdi böylesine uysal bir ruh haline büründüğünden ötürü hem sana hem de Ramsey'e Gillian'ın anlatacaklarını kutlamadan sonraya erteklemenizi önerebilir miyim? Alec'in yuvaya dönüşünü kutlamak amacıyla arkadaşlarımız ve ak-rabalarımız kısa bir süre sonra burada olacaklardır." Judith kocasının onaylamasını beklemedi. "Gillian şimdi yıkanıp üzerini değiştirmek isteyecektir."

Alec, "Gillian banyo yapmayı seviyor anne," dedi. "Beni de yıkadı. Yıkanmak istemedim ama yıkadı beni."

Judith güldü. Gillian'ın kolunu tutarken, "Sana iyi bakmış Alec," dedi. "Hemen şimdi sıcak bir banyoya ne dersin?"

"Bunun çok hoşuma gideceğini söyleyebilirim."

Judith, "Senin için temiz kıyafetler bulayım ve şunları derhal yıkatayım," dedi. "Maitland ekose kumaşı seni sıcak tutacaktır," diye ekledi. "Gündüzler sıcak geçmesine karşın geceleyin hava bir hayli soğur."

Gillian'in Maitland ekose kumaşı kuşanacağını işiten Brodick bu durumdan hiç hoşlanmadı. Sözlerinin nasıl yorumlanacağını düşünmeksizin, "Gillian bu kutlama için Buchanan ekose kumaşı kuşanacak," dedi.

Iain kollarını kavuşturdu ve iskemlesine yaslandı. "Ondan niye sizin renklerinizi kuşanmasını istiyorsun? Hak mı talep ediyorsun..."

Brodick Iain'in sözünü kesti. "Askerlerim... Üzülürler. Onu senin ekose kumaşının içerisinde görürlerse, kesinlikle başkaldırırlar Iain. Bu kızı sevdiler, onu sahiden sahiplendiler ve koruyorlar. Kız, Highlands'dayken; bizim renklerimizi kuşanacak. Buchanan askerlerini hakarete maruz bırakmayacağım."

Iain sırttı. "Adamlarının üzüleceklerinden mi endişelisin? Kulaklarına inanayım mı? Tanrı aşkına, onlar savaşçı adamlar..."

Iain kadın değişler diyecekti fakat karısı ona keskin bir bakış fırlattığında fikrini çabucak değiştirdi. Öyle söylemek yerine bir gülümseme eşliğinde *çocuk değişler* deyiverdi.

Judith güldü, çünkü kocasının karısı hatırına diplomatik olmaya çalıştığını biliyordu. Sonra Gillian'la beraber merdivene yöneldi ama Gillian Brodick'e doğru dönmek için duraksadı.

"Brodick, kardeşin Winslow'a onun eşini ve çocuklarını göreceğine dair söz verdin."

"Ne söz verdiğimi hatırlıyorum."

"Öyleyse ben geri döndüğümde burada olacak mısın?"

Gillian'ın ona dolaysız bir soru sormaya hâlâ cesaret edememesinden öfkelenen Brodick, "Evet," dedi.

Gillian Judith'in peşinden koşturmadan önce başıyla onayladı. Brodick'in bir süre daha kalacağına ilişkin rahatla-

masını gizlemeye çalıştıktan sonra böyle hissettiği için kendisine kızdı. Bir aptal gibi davranıyordu çünkü kendisinin Brodick'e bağlanmasına izin veriyordu ve Gillian'ın, sırtını bu adama dayamaya hakkı yoktu. Hayır, Gillian Brodick'ten *daha fazlasını* isteyemezdi.

Gillian sonraki bir saat boyunca banyo yapıp saçlarını yıkarken Brodick'i düşüncelerinden çıkarmaya gayret etti. Judith giymesi için Gillian'a uçuk sarı renkli elbisesini getirdi. Elbisenin göğüs kısmı epeyce dar geldi ve bu darlık Gillian'ın göğüslerinin şişkinliğini fazlasıyla gösterdi, ancak Judith elbisenin yine de tam oturduğunu düşünüyordu. Brodick, Buchanan ekose kumaşlarından birini yukarıya göndermişti ve Judith Gillian'a kumaşı belinde nasıl katlayacağını gösterdi. Sonra, "Bunun nasıl yapılacağını öğrenmek uzun zamanımı aldı. Çok uzun bir süre boyunca pilileri asla doğru düzgün katlayamadım. Bunu başarmanın tek yolu bol bol uygulama yapmak," açıklamasında bulunurken kumaşın bir ucunu Gillian'ın sol omzuna astı ve kemere soktu.

"Bu ekose kumaş, Kuzey İskoçyalılar için çok önemli, değil mi?"

Judith, "Ah evet," dedi. "Onlar... Doğrusunu söylemem gerekirse biz... Çok hayalperest insanlarız. Ekose kumaşın daima yüreği örtmesi lazım," dedi. "Biz renklerinizi gururla taşırsınız." Bir adım geriledi ve Gillian'ı inceledi. Beğenisini, "Güzel görünüyorsunuz," cümlesiyle dile getirdi. "Şimdi gelip ateşin yakınına otur da saçlarını fırçalayayım. Saçın neredeyse kurumuşa benziyor. Sana birkaç soru sormamın sakıncası olur mu?" Gülümsedi.

"Sorularını yanıtlamamda hiçbir sakınca yok. Bilmek istediğin nedir?"

"Alec'le nasıl karşılaştın? Sen de mi tutsak alınmıştın?"

"Evet tutsaktım."

"Ama neden? Sen İngilizsin ve yardım için kralına kesinlikle başvurabilirsin."

"Kralım, Alec ve benim içine düştüğümüz sıkıntıdan so-

rumlu olan adamların sıkı dostu ve bir bakıma bütün olayların tek sorumlusu olan kişi."

Judith Gillian'ın saçlarını fırçalıyorken, Gillian Judith'e Arianna'nın hazinesini anlattı. Judith bu hikâyeden büyüledi ve Gillian, babasının ölümünü anlatırken, sevgili Leydi Judith sahiden hüzünlenmiş görünüyordu.

"Prens John, Arianna'ya âşık olmuş ve bu hikâye kulağa bir hayli romantik gelmesine rağmen John'un sevdalandığı anda evlenmesi gerçektir. Arianna'nın öldürülmesi ise trajiktir fakat kralıma hiç sempati duymuyorum. Karısını defalarca aldatmış."

"Şimdiye dek iki kez evlenmiş, değil mi? Ve bildiğin kadıyla ilk karısı hâlâ yaşıyor."

Gillian, "Evet yaşıyor," yanıtını verdi. "John evliliğinden uzun yıllar sonra Hadwisa'dan ayrılmış. Onların çocukları olmamış... Ve onlar ikinci derece kuzenlermiş. Canterbury Başpiskoposu o evliliği yasaklamış ama John Roma'dan özel izin almış."

"John'un ilk evliliği kilise tarafından tanınsaydı, o zaman, John ikinci kez evlenmeyi nasıl başaracaktı?"

"Bordeaux Başpiskoposu ile Poitiers ve Saintes piskoposları o ilk evliliğin geçerli olmadığını ilân etmişler."

"Neye dayanıyor?"

Gillian, "Akrabalığa," diye yanıtladı.

"Çünkü onlar ikinci derece kuzenler kadar yakın akrabalarmış..."

Gillian, "Evet," dedi. "John derhal, Isabella'yla evlenmiş ve başını her türlü belaya sokmuş, çünkü Isabelle zaten bir başkasıyla nişanlıymış. Evlendiklerinde yalnızca on iki yaşındaymış."

Judith, "John her istediğini alıyor," yorumunu yaptı. "Değil mi?"

Gillian, "Evet alıyor," diyerek onayladı.

Judith başını iki yana salladı. "Ben orada yaşadığımdan beri İngiltere hatırı sayılır ölçüde değişmiş."

"John bütün nahos değişikliklerden suçlu. John'un nüfuzlu pek çok baronla arası açık ve ortalıkta isyan fısıltıları dolaşıyor. Daha kötüsü, John'un kiliseyle de arası açık ve papamız yasak altında İngiltere'nin her yerini gezerek intikam almaktaymış."

Judith nefesini tuttu. "John aforoz edilmiş mi?"

"Henüz değil fakat John papanın kararına boyun eğmezse, pek yakında aforoz edileceğine inanıyorum. Mesele, Canterbury Başpiskoposu'nun konumundan kaynaklanıyor. John, Norwich Piskoposu John de Grey'in seçilmesini istiyordu ve Canterbury'nin genç keşişleri hâlihazırda Reginald'ı seçmişler; papaca onaylanması için Roma'ya göndermişlerdi."

"Peki Papa, Reginald'da karar kılımsı mı?" Gillian başını iki yana salladı. "Hayır, kendi adamı Stephen Langton'ı seçmiş. John öyle çok öfkelenmiş ki Langton'ın İngiltere'ye girmesine izin vermeyi reddetmiş ve Canterbury'deki manastırın denetimini eline almış, yani papamız yasak altında tüm ülkeyi dolaştığında. Hiçbir dini hizmet uygulanamıyor. Kiliseler kapalı ve kilitli; papazlar evlilikleri kutsamayı geri çeviriyor olmalılar. Aşırı derecede gerekli olmadıkça kutsal törenlerin herhangi birini yerine getiremiyorlar. Şimdi İngiltere'de karanlık bir zaman yaşıyor ve ben, durumun daha da kötüleşeceğinden korkuyorum."

"John'un öfkeyle hareket ettiğini duydum."

"John gaddarlığıyla tanınır."

"Senin ona yardım için başvurmadığına şaşmamalı."

Gillian, "Hayır başvuramazdım," dedi.

"Senin için kaygılanan bir ailen var mı?"

Gillian, "Morgan Amcam şu anda esir tutuluyor," diye fısıldadı. "Ve güz hasadından önce tamamlamam gereken bir görev verildi bana. Başarısızlığa uğrarsam, amcam öldürülecek."

"Ah Gillian, bu görev için zamanın var, değil mi?"

"Kocanın yardımına gereksinim duyuyorum."

Judith Iain'in namına söz verdi. "Kocam elinden geldiğince yardım edecektir."

"Amcamı elinde tutan adam, kralın yakın bir akıl hocası ve John onu dinleyecektir, beni değil. Daha nüfuzlu baronların birinden yardım istemeyi düşündüm ama onlar birbirileriyle savaşıyorlar ve ben kimе güvenebileceğimi bilmiyordum. İngiltere kaosta ve ben gelecektek en düşüneniyorum."

Judith, "Senden daha fazla soruya yanıt vermeni istemeyeceğim," dedi. "Kocam ve Ramsey'le daha sonra ayrıntılı bir şekilde konuşacaksınız."

Gillian, "Sabrın için teşekkür ederim," cevabını verdi.

Kapı çalındı ancak Judith gelen kişiyi içeri davet edemedi. Önce Alec odaya koşarak girdi. Gillian'ı fark ettiğinde ise öylece kalakaldı.

Gillian ayağa kalktı ve Alec'e gülümsedi. "Ne oldu, Alec?"

Alec, "Çok güzel... Çok güzel görünüyorsun," deyiverdi.

Judith oğlunun bu sözlerini onayladı. Gillian'ın uzun saçları kuruyunca, narin omuzlarına dökülen ve nazik yüz hatlarını çerçeveleyen bukleler cümbüşüne dönüşmüştü. Judith Gillian'ın, bu güzelliğiyle geceye bir hayli heyecan katacağını sanıyordu.

"Anne, babam hemen aşağıya inmeni emrediyor. 'Müziği iştmiyor mu?' diyor. Herkes burada ve yemek yemeye hazır. Gillian, senin de aşağıya inmen gerekiyormuş. Brodick Amca inmeni söyledi."

Gillian, "Judith, sen önden git," dedi. "Sargım sırlıslıklam olmuş, zaten çıkarmam lazım."

Judith ona yardım etmek istiyordu fakat Gillian onun kocasına eşlik etmesi konusunda ısrarcıydı. Yalnız başına kalır kalmaz, tekrar oturdu ve göreceği şeyden ödü koparak sargıyı yavaş yavaş açtı. Yara, Gillian'ın beklediğinden daha da ürkütücüydü, gelgelelim, Tanrı'ya çok şükür ki iltihaplanma yoktu ve şişlik inmiş benziyordu. Deri büzülmüş, benekler halinde su toplamış, soyulmuştu ve korkunç derecede çirkindi. Gillian kendi kendisine burnu büyüklüğün günah olduğunu ve yara izlerini umursamaması gerektiğini hatırlattı. Üstelik

kolu elbiselerinin yenleriyle örtülü olacaktı daima ve kendisinden başka hiç kimse kolunu asla görmeyecekti. Yara dokunulmayacak kadar hassas hâlâ ve Gillian hem sabun hem de soğuk suyla o bölgeyi temizlerken yüzünü buruşturdu. Annie Drummond'ın talimatlarını takip etmeyi bitirdiğinde Gillian'ın kolu zonkluyordu.

Gillian kuru derinin üzerinde parmaklarını gezdirdi, ardından elbise kolunu bileğine kadar indirdi ve kendi önemsiz meselesini bir yana bıraktı. Gillian'ın endişelenmesi gereken çok daha mühim meseleler vardı. Düşünceleri amcasında yoğunlaştı. Morgan Amcaya iyi davranılıyor muydu? Kendi kadrosunun onunla beraber kalmasına müsaade edilmişse her şey yolunda olmalıydı... Fakat ya Alford onu...

Gillian yüzünü ellerine gömdü. *Lütfen, Tanrım onu koru. Üşümesine ve hastalanmasına izin verme. Lütfen onun benim hakkımda kaygılanmasına izin verme.*

Gillian'ın dualarına kahkaha sesleri karıştı ve genç kadin bir iç çekiş eşliğinde ayağa kalkıp hiç istemediği halde Maitlandlar'ın yanına gitti.

On Üçüncü Bölüm

Tam da Judith'in düşündüğü gibi Gillian geceye gerçek anlamda bir heyecan kattı. Alec'in dönüşünü kutlamak için epeyce bir insan toplanmıştı ve salona uğultulu bir şenlik havası hâkimdi. İçerisi mumların ışığıyla aydınlanıyordu. Uşaklar ellerindeki içki dolu gümüş tepsileri dengede tutarak kalabalığın arasından kendilerine yol açmaya çalışıyorlarken, genç bir adam bir köşede lavta çalıyordu. Şişte kızaran domuz, bir elinde ocak demiri, diğerinde ise tahta kaşık tutan yaşlı bir kadın tarafından kontrol ediliyordu. Yaşlı kadın tahta kaşığı, yemek servis edilmeye hazır olmadan önce etten parçalar koparmak isteyen askerlerin cesaretini kırmak maksadıyla kullanıyordu.

Gillian büyük salonu incelerken canlı müzik ve neşeli konuşmalar onu çepeçevre kuşattı. Genç kadın merdiveni inmeye başladı ve müzik birdenbire durdu. Lavta çalgıcısı yukarıya doğru baktıktan sonra erkekler ve kadınlar yüzlerini Gillian'a çevirip sus pus oldular.

Brodict yukarıya doğru göz atıp Gillian'ın basamaklardan yavaşça inişini gördüğünde lain'in sorduğu diğer bir soruyu yanıtlamakla meşguldü. Düşüncelerinin denetimini hızla kaybetti, aynı esnada görgü kurallarını unuttu, çünkü erkek kardeşine ve arkadaşına arkasını ansızın dönüp merdivene doğru yürüdüğünde bir cümlemin tam ortasındaydı.

Brodict Gillian'ın endamını daha önce kesinlikle fark etmiş olmasına karşın genç kadının yumuşak vücut kıvrımları Brodict'e şimdi daha belirgin geliyordu. Brodict Gillian'ın vücut yapısını fazlaca sergilediğini düşündüğü elbisesinin kesiminden pek hoşlanmadı ve Gillian'ın kadınsı özelliklerini izleyicilerden gizlemek için gidip başka bir Buchanan ekose kumaşını daha getirerek Gillian'ın boynuna asmayı ciddi ciddi düşündü. Kahretsin... Ama Gillian gerçekten çok güzeldi.

Gillian kaşlarını çatan Brodict'e bir kez baktı ve aniden arkasına dönüp üst kata yeniden çıkma isteğiyle mücadele etti. Fakat merdiveni hâlihazırda yarılamıştı ve geri çekilerek bir ödlek gibi görünecek değildi. İlgî utandırıcı, sessizlik sağır ediciydi. Gillian birkaç adamın irkılmış, birkaçının şaşkına dönmüş göründüklerini fark etti. Yalnızca Brodict'in askerleri, sadık adamları Robert, Stephen, Liam, Keith ve Aaron, Gillian'a gülümsediler. Gillian merdivenden inmeyi sürdürürken onlara bakmakta, kalabalığa ve Brodict'e aldırmamakta karar kıldı.

Fakat Brodict umursanmamayı sineye çekmeyecekti.

Basamakların dibinde bekledi ve Gillian ona nihayet ulaştığında, Brodict elini açtı. Duraksayan Gillian elini Brodict'inkine yerleştirdi ve başını kaldırıp ona baktı. Brodict'in ona hâlâ ters ters baktığını gördüğü için utanarak tatlı tatlı gülümsedi ve "Bana kötü kötü bakmaktan vazgeçmezsen, sana esaslı bir tekme atacağım yemin ederim. O vakit, kaş çatmak için bir gerekçen olacak," diye fısıldadı.

Brodict Gillian'ın bu cılız gözdağına öyle çok şaşırdı ki kahkahayı patlattı.

"Beni incitebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Hiç kuşkusuz."

Brodict şaşılacak derecede yüksek bir sesle tekrar güldü ve gülerken gözleri muzırlıktan nasıl da parıl parıl parlıyordu! Gillian birdenbire kendisini çok daha özdenetimli ve kendinden emin hissetti. Seyircilerini neredeyse hiç kafaya takmıyordu. Üstelik seyircileri ona aval aval bakamıyorlardı

şimdi, çünkü Brodick'in adamları alışkanlık gereği Gillian'ın dört bir yanını çevrelemişlerdi.

Robert, "Beyim, Maitlandlar'ın gözlerini dikip leydimize bakmalarına müsaade etmemelisin. Bu yakışık almaz," diye mırıldandı.

Brodick, "Peki buna nasıl engel olacağım?" diye sordu.

Liam istekli bir şekilde, "Bu vazifeyi yerine getirmekten mutluluk duyacağız," dedi.

Stephen, "Evet, onlara şehvetli düşüncelerini unutturacağız," diye homurdandı.

Liam'ın yan tarafını dirseğiyle dürtten Aaron, "Leydimizin karşısında *şehvet* sözcüğünü kullanma," dedi.

Neyse ki müzik yeniden başladı ve kalabalık, kutlamaya kaldığı yerden devam etti.

Brodick Liam'ın sorduğu bir soruyu yanıtlarken Gillian'ın elini tutmayı sürdürdü ve o sırada Gillian'ı gözlemediği için, Gillian sabit gözlerle Brodick'e bakmak amacıyla söylediklerini dinliyormuş numarası yaptı. Brodick öyle hoyrat bir yakışıklılığa sahipti ki Gillian onun kadınları nasıl da etkilediğine ilişkin herhangi bir fikri olup olmadığını merak ediyordu.

Brodick omuzlarına varan altın sarısı saçları ve bir günlük sakalıyla bu gece tehlikeli bir görünüm de sergiliyordu. Saçlarının kısmen kuru oluşu Brodick'in saçlarını yıkadığını ortaya koyuyordu. Aynı zamanda ya kendi yanında getirdiği ya da lain'in ona ödünç verdiği temiz bir beyaz gömlek giymişti. Teni o beyaz kumaşla kıyaslandığında daha da bronz görünüyordu ve Buchanan ekose kumaşının bir şeridi Brodick'in geniş omuzlarından birinde asılı duruyordu.

Brodick Gillian'ın bakışlarının üzerinde olduğunu fark etti. Brodick'in gözlerindeki ışık Gillian'ı soluksuz bıraktı ve Gillian kendisini Brodick'in kollarına bırakıp onu öpmeye dair ani bir arzu hissetti. Ani arzusunu bastırmak adına derin bir nefes aldı ve hanımefendice olmayan düşüncelerini bu adamın okuyamamasından ötürü Tanrı'ya şükretti.

Robert'tan, "Bana kalırsa Maitland askerlerini dışarı çıkar-malı ve onlara bir çift laf söylemeliyiz beyim," diye önerdi.

Liam, "Bir yumruk bir çift laftan daha etkilidir Robert," dedi. "Onların hepsiyle birden kapışmaya ne dersin?"

Gillian *yumruk* kelimesini iğitinceye dek Buchanan askerlerinin homurdanmalarına fazla dikkat etmemektedir.

"Bu gece kavgaya etmeyeceksiniz," diye buyurdu. "Bu bir kutlama; bir arbede değil."

Stephen, "Ama leydim, güzel bir kavgaya bir kutlama için daima vesiledir," açıklamasını yaptı.

"Kavgaya etmekten hoşlandığınızı mı söylüyorsun bana?"

Askerler Gillian'ın sorusu nedeniyle kafaları karışmış bir vaziyette birbirlerine baktılar. Genellikle asık suratlı olan Robert sırttı.

Liam Gillian'a, "Yaptığımız budur," dedi.

Gillian Brodick'in bu acayip konuşmayı sonlandırmasını beklemeye devam etti fakat Brodick tek kelime dahi etmedi. Gillian Brodick'in elini sıkıduğunda, Brodick de onunkini sıkarak misilleme yaptı.

Gillian söze, "Kavgaya etmekten hoşlanıp hoşlanmamanız umrumda değil," diyerek başladı. "Bu gece bir soruna sebebiyet verirsiniz, Maitland Beyi bundan hiç hoşlanmayacaktır."

"Ama leydim, beyin askerleri gözlerini dikip sana bakmayı sürdürüyorlar. Buna müsaade edemeyiz."

"Evet, müsaade edebilirsiniz."

Stephen, "Küçük düşürücü bir durum bu," diye açıkladı.

"Eğer birisi gözlerini dikip bakıyorsa, o zaman bu benim hatamdır."

"Evet... Bu senin hatan." Brodick nihayet konuşmuştu. "Bu gece çok fazla güzelsin."

Gillian memnun mu yoksa sinir mi olacağına karar veremedi. "Ağzından çıkan yegâne iltifat, kulağa tenkit gibi geliyor."

Brodick Gillian'a, "Bu bir tenkitti," dedi. "Hem bu şekil-

de görünüp hem de umursanmamayı bekleyemezsin. İnsanların gözlerini dikip bakmaları senin kendi hatan."

Gillian elini çekerek Brodick'in elinden uzaklaştırdı. "Peki ya görünüşümü değiştirmek için tam olarak ne yapabilirim?"

Aaron, "Saçların leydim," dedi. "Belki bu gecelik, saçlarını toplayabilir ve bir örtüyle örttebilirsin."

"Öyle bir şey yapmayacağım."

Liam, "Bir de giydiğin elbise..." sonucuna vardı. "Leydim, bu gece için daha... Uygununu bulamadın mı?"

Gillian başını aşağıya doğru eğip kendisine baktı ve sonra başını kaldırdı. "Bir un çuvalı işe yarar mı, Liam?" diye sordu.

Kafadan çatlak asker sanki bu olasılığa gerçekten kafa yoruyormuş gibiydi. Gillian gücenerek gözlerini devirdi. "Bana baktıklarını söylediğiniz şu askerler büyük ihtimalle kafa karışıklığı yaşamışlardır yalnızca, çünkü Buchanan ekose kumaş kuşandığının farkına varmışlardır. Bu şeyi kuşanmamam gerekirdi."

Robert, "Neden kuşanmayacakmışsın, leydim?" diye sordu. "Seni ekose kumaşımızı kuşanmış halde görmek hoşumuza gidiyor."

Gillian, "Sizin renklerinizi sadece bir Buchanan kuşanmalı," yanıtını verdi. "Ve benim, olmadığım bir şeyi ilan etmemem gerekiyor. Eğer beni affederseniz, yukarıya çıkıp eski elbiselerimi giyeceğim."

Brodick, "Hayır giymeyeceksin," dedi. Gillian'ın elini yakaladı ve onu arkasından sürükledi. Brodick'in amacı onu Iain ve Judith'in yanına götürmekti, bu sayede onlar tanışmaya fazlaca meraklı olan askerlerine Gillian'ı takdim edebilirlerdi. İri yapılı sonradan görme bir adam Brodick'in hedefi olmaktan ısrarcıydı. Brodick Gillian'la beraber ilerledikleri yoldan çekilmesi için adamı dizüstü çöktürmek zorunda kaldı.

Gillian Brodick'in bu davranışından ötürü dehşete kapıldı. Fısıltıyla konuşarak Brodick'e, "Sen Buchanan Beyisin," hatırlatmasını yaptı.

Brodick, "Kim olduğumu biliyorum," diye çıkıştı.

"Bey gibi davran öyleyse," diyerek Brodick'i tersledi.

Brodick güldü. "Ben bey gibi davranıyorum. Aslında şöhetimizi ve geleneklerimizi devam ettiriyorum."

"Sen ve askerlerin, kabadayılar gibi davranıyorsunuz."

"Bunu fark ettiğin için sana aferin."

Gillian Brodick'i mantık yoluyla ikna etmeyi denemekten vazgeçti. İnsanları dirsekleye dirsekleye en sonunda Iain ve Judith'e ulaştılar. Maitland Beyi ilgisini ve bariz hoşnutsuzluğunu Brodick'e çevirmeden önce Gillian'ı başıyla selamladı.

"Askerlerine hâkim ol," diye buyurdu. "Yoksa ben hâkim olmasını bilirim."

Brodick sırtıttı. Gillian Brodick'in adamlarının ne yapmak üzere olduklarını öğrenmek için arkasına döndü ve onların Maitlandlar'ı kavga etmeye kışkırtmak için ellerinden gelenin en iyisini yapmalarından ötürü daha fazla endişelendi.

Gillian'ın, Buchanan askerlerine emir verme hakkı yoktu, fakat Gillian her nedense kendisini onların eylemlerinden sorumlu hissediyordu. Çok kısa bir süre içerisinde hepsini bir hayli sevmişti ve onların sanki sorun çıkaran beş serseriymiş gibi Iain'in hışmına uğramalarını istemiyordu. Görünen o ki şekerlemeler bir çocuk için ne kadar zevkliyse, dövüşmek de onlar için aynı ölçüde zevkliydi.

"Lütfen beni bir iki dakikalığına mazur görün, Maitland Beyi. Brodick'in askerleriyle konuşmak istiyorum."

Gillian Brodick'i tümüyle umursamayarak ev sahibi ve sahibesine reverans yaptı çünkü bir bakıma Brodick'in görevini üstleniyordu. Sonra dış bileyen kalabalık bir Maitland savaşçı grubunun ortasındaki Buchanan askerlerine doğru hızla yürüdü.

Maitlandlar'ın duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Eğer bu gece centilmenler gibi davranırsanız, hoşnut olurum," dedi.

Askerler hayal kırıklığına uğramış görünüyordular ama

razı geldiklerini çabucak baş onayı vererek bildirdiler. Gillian, Maitlandlar'a doğru dönerken gülümsedi.

"Beyiniz bu gece askerlerinden hiçbirinin dövüşmeyeceğini buyurdu. Bunun hepiniz için ne denli hüsrana uğrattığını anlıyorum fakat Buchananlar'ın onurlu adamlar olduklarını siz de biliyorsunuz ve onlar sizi daha fazla kıskırtmayacaklar."

Liam, "Eğer bizimle dövüşemeyeceklerse zahmet etmemize gerek yok," dedi. "Beyiniz oyunun zevkini kaçırmış."

Maitland askerlerinden biri Liam'ın omzuna şaplak attı. "Öyleyse bir bira fıçısı açmamıza ne dersiniz? Size Eric'in bir testi dolusu birayı bir dikişte midesine indirebileceğini gösterelim. Bu başarıyı gölgede bırakamayacağımıza dair bahse girerim."

Aaron karşıt görüşteydi ve Leydi Gillian'a baş selamı verdikten sonra Buchananlar bira alıp getirmek için kilere giden Maitlandlar'ı takip ettiler.

Görünüşe bakılırsa rekabet sürüyordu.

Gillian eteklerini toplayıp Maitlandlar'ın yanına aceleyle geri dönerken, "Her biri çocuk gibi..." diye mırıldandı.

Judith Gillian'ı güzel, çilli bir yüzü olan kızıl saçlı ve iki isimli en yakın arkadaşı Frances Catherine ile tanıştırmak için erkeklerin yanından çekerek uzaklaştırdı.

Judith, "Kocasını Patrick, Iain'in kardeşi," diye açıkladı. "Üstelik Frances Catherine ve ben uzun zamandır arkadaşız."

Frances Catherine'in içten gülümsemesi birkaç saniye içerisinde Gillian'ın içini rahatlatı.

Frances Catherine, "Judith ve ben, seni çekici buluyorduk," itirafında bulundu. "Brodict'in ilgisini çekmeyi başarmışsın ve bu küçük bir başarı değil Gillian. Brodict İngilizler'den pek hoşlanmaz," diye eklerken gerçeği yumuşatıyordu.

Judith, "Brodict uzun bir süre önce kendilerine iki gelin bulmak için Ramsey ile birlikte İngiltere'ye gittiklerini anlattı mı sana?" diye sordu.

Gillian'ın gözleri faltaşı misali açıldı ve Gillian Brodict'e doğru şöyle bir baktı. "Hayır anlatmadı. O ve arkadaşı, İngiltere'ye ne zaman gittiler?"

"En azından altı ya da yedi yıl önceydi."

Frances Catherine arkadaşına, "Büyük olasılıkla sekiz yıl önce," dedi.

Gillian, "Ne oldu?" diye sordu.

Frances Catherine, "Her ikisi de Judith'e aşıklandı," dedi. Judith, "Aşık değillerdi," diyerek itiraz etti.

Frances Catherine, "Evet aşıklandı," diyerek ısrar etti. "Ama elbette, Judith Iain'le evliydi zaten, bu nedenle onlar İngiltere'de upkı Judith gibi birer gelin bulmayı kararlaştırdılar."

Gillian gülümsedi. "O zamanlar çok gençtiler, değil mi?"

Frances Catherine, "Ve ahmakça beklentileri vardı," dedi. "Tanıştıkları leydilerden hiçbiri Judith'in eline su dökmeydi..."

"Ah, Tanrı aşkına, Frances Catherine. Benden sanki azizymişim gibi bahsetmen gerekmiyor. Onlar bana benzeyen leydiler aramıyorlardı. Sırf yerlerinde duramadıkları için eşlerini burada bulmuşlardı. Çok geçmeden akılları başlarına geldi ve eve geri döndüler. Her ikisi de Iain'e, Kuzey İskoçyalılar'la evleneceklerine ilişkin yemin ettiler."

Frances Catherine, "Ve konu kapandı," dedi.

Judith bir gülümseme eşliğinde, "Sen çıkagelinceye dek," yorumunu yaptı.

Gillian, "Brodict bana karşı çok nazikti," dedi. Kekeleyerek ekledi: "Fakat hepsi bu kadar. O çok nazik bir erkek."

Frances Catherine daha bir şekilde, "Hayır değil," yanıtını verdi.

Judith güldü. "Bu nazik erkek için birtakım duygular besliyor musun?"

Frances Catherine, "Ona böyle bir soru sormamalısın," dedi. "Ama besliyor musun Gillian?"

"Elbette önemsiyorum onu. Yardımına koştı ve Alec'i

evine getirmeme yardımcı oldu. Ona daima minnettar kalacağım. Gelgelelim..." İki leydi sanki Gillian'ın sözünü keseceklermiş gibi gözüktüklerinde, Gillian alelacele ekledi: "Buradaki görevim biter bitmez İngiltere'ye dönmeliyim. Aptalca... Hayallerle gönül eğlendiremem."

Judith, "Bilmediğin karmaşıklıklar var, Frances Catherine," açıklamasını getirdi.

Arkadaşının yanıtı, "Aşk karmaşıktır," cümlesi oldu. "Benim için son bir soruyu daha yanıtla Gillian ve söz veriyorum ki seni sıkboğaz etmekten vazgeçeceğim. Kalbini Brodick'e verdin mi?"

Frances Catherine'in kocası onların sözünü kestiğinde Gillian bu soruyu yanıtlamaktan kurtuldu. Patrick Maitland renk itibarıyla ağabeyi Iain'e benziyor olsa da vücut yapıları pek benzer değildi. Karısına karşı ağabeyi kadar korumacıydı her nasılsa ve Gillian her iki kardeşin de karıları için neler hissettiğini diğerlerinin görmesinde herhangi bir sıkıntı yaşamadıklarına tanık oldu. Onların aşkı aşikâr, heyecanlandırıcı, imrendiriciydi.

Frances Catherine Gillian'ı Patrick'le tanıştırdı, sonra Gillian'a toplam altı çocuğunu, yani kendisine benzeyen ikiz kızlarını ve dört yakışıklı oğlunu iftiharla gösterdi. Bebek bir yaşında ya vardı ya yoktu ve yoğun bir gayretle babasının kollarından fırlar etmeye çalışıyordu. Bebek gülümsediğinde iki parlak diş göze çarpıyordu.

O esnada Alec dikkatini çekmek için Gillian'ın eline asıldı ve ağabeyi Graham'ı Gillian'a tanıttı. İlk çocuk bir hayli utanıyordu. Gillian'a bakmadı ama resmîyetle beline dek eğilerek baş selamı verdikten sonra arkadaşlarına tekrar katılmak için koşarak uzaklaştı.

Judith, "Oğlumuz Graham'a kocamı eğiten yiğit bir asker adı verildi," açıklamasını yaptı. "Graham öleli neredeyse sekiz yıl oldu fakat biz Graham'ın aramızdan ayrılışının yasını hâlâ tutuyoruz. Harika bir adamdı ve benim için bir büyükbaba gibiydi. Ah, Helen bize el sallıyor. Yemek hazır

olmalı. Gel Gillian, sen ve Brodick, Iain ve benimle birlikte oturmalısınız. Frances Catherine, kocanı alıp getir ve bize katılın."

Karanlık çöktü ve devasa salonun her yerine fazladan mumlar konuldu. Bütün kadınlar yemek tabaklarını taşımaya yardım ettiler. Yardım etmeyi önermesine karşın Gillian'ın tek parmağını dahi kaldırmasına izin verilmedi. Gillian böylesine büyük bir ziyafetin bu denli çabuk hazırlanabilmesi karşısında afalladı. Güvercin, sülün, som balığı, tuzlanmış alabalık, kalın kabuklu ekmek (siyah ve kahverengi), ballandırılmış pastalar, tatlı elma turtaları, yiyecekleri kolay yutmak için parıltılı sürahiler dolusu şarap, bira ve bir dağ deresinden yeni doldurulmuş buzlu soğuk su bu ziyafette yer almaktaydı. Keçi sütü de vardı ve Gillian kaymaklı içecekten bir kadeh dolusu içti.

Yemek sırasında Alec bir askerin kucagından diğerininkine geçirildi. Yemek yiyemeyecek kadar heyecanlıydı ve öyle hızlı konuşuyordu ki kekeliyordu.

Iain, "Oğlumun gözleri altında koyu renk halkalar var," dedi. "Seninkilerde de var, Gillian. Her ikinizin de bir güzel uyumanız gerekecek."

"Her ikisi de kabuslar görüyorlar," Brodick yalnızca Iain'in işitebilmesi için sesini alçaltmıştı. "Gillian bu gece nerede uyuyacak?"

Iain, "Graham'ın eski odasında," diye yanıtladı. "Gillian için endişelenmene lüzum yok. Judith ve ben, Gillian'ın rahatsız edilmeyeceğinden emin olacağız."

Müzik yeniden başladı ve Patrick derhal ayağa kalktı. Bebeği Judith'in kucagına bıraktıktan sonra karısını çekerek ayağa kaldırdı. Kocasını salonun ortasına dek takip ederken Frances Catherine'in yüzü heyecandan kızardı. Diğer çiftler de çabucak onlara katıldılar.

Birkaç cesur genç asker, Gillian'ı dansa kaldırmak için öne çıktı fakat Brodick'in tek bir karanlık bakışı onların hızla uzaklaşmalarına yetti.

Brodick'in bir anda tepesi atıyordu. Tanrı aşkına, bu herifler Gillian'ın Buchanan ekose kumaşı kuşandığını görmiyorlar mıydı? Şu kahrolasica gece boyunca Gillian'ı neden rahat bırakamıyorlardı? Kızcağızın hepten yorgun olduğu gün gibi ortadaydı. Çünkü İain bile onun gözlerinin altında koyu renk halkalar olduğuna ilişkin yorum yapmıştı. Brodick başını tiksintiyle iki yana salladı. Gillian'ın biraz huzur bulmasından emin olmak için ne yapmak zorundaydı?

Bu denli sahiplenici olmaya ne hakkı vardı? Gillian ona ait değildi. Onlar sırf Alec'in hatırı için bir araya gelmişlerdi. Brodick, "Kahretsin," diye homurdandı.

"Efendim?" Gillian Brodick'e doğru eğildiğinde Gillian'ın kolu Brodick'ine sürtündü. "Bir şey mi söyledin, Brodick?"

Brodick Gillian'a yanıt vermedi. İain neşe içerisinde, "Kahretsin," dedi," diyerek Gillian'ı bilgilendirdi. "Dedi değil mi, Judith?"

Judith yeğenini sıvazlarken gözleri parıldayarak, "Evet, kesinlikle dedi," diye yanıtladı. "Kahretsin," dedi."

Gillian, "Ama neden?" sorusunu yöneltti. "Brodick'in ne derdi var?"

İain güldü. "Derdi sensin," yanıtını verdi. "Brodick'in derdi sensin."

Brodick sert sert baktı. "İain karışma."

"Leydim, bu dansı bana lütfeder misiniz?"

Gillian'ın tam arkasında duran Alec, dikkatini çekmek için Gillian'ı omuzlarının arasından dürtüyordu. Gillian arkasına dönüp Alec'e gülümsediğinde, Alec başını eğerek reverans yaptı. Alec tapılacak bir çocuğu ve Gillian Alec'i kollarına alıp sıkıca kucaklama dürtüsüne direnmek zorunda kaldı.

Brodick Gillian'ın dans edemeyecek kadar yorgun olduğunu çocuğa sabırla açıklıyorken, Gillian sanki İskoçya Kralı'nın bizzat kendisi tarafından onurlandırılmışçasına ayağa kalktı ve sonra Alec'in tutması için elini açarak uzattı.

Alec dans etmeyi, başı dönünceye dek daireler çizmek olarak algılıyordu. Brodick salonun yan kısmına doğru iler-

ledi ve onları izlerken kollarını göğsünde kavuşturarak bir sütuna yaslandı. Gillian'ın koyu renk buklelerinin, arkasındaki şöminede alev alev yanan ateşin ışıyla kırmızı kırmızı parıldadığını fark etti. Gillian'ın gülümsemesi de Brodick'in gözünden kaçmadı. O gülümseme öylesine tatlı bir sevinçle doluydu ki...

Sonra Brodick tüm bu ayrıntıları ayımsayan yegâne erkeğin kendisi olmadığını fark etti. Dans sona erer ermez askerler, akbabalar misali, Gillian'ın başına üşüştiler. En azından sekiz adam, ilgisini çekmek için Gillian'ın etrafını kuşatmıştı.

Hepsi de Gillian'la dans etmek istiyordu ancak Gillian onların tekliflerini nazikçe geri çevirdi. Kalabalığın içinde Brodick'i buldu ve ne yaptığını düşünmeksizin Brodick'e doğru yürüyüp onun yanında durdu. Ne birbirlerine baktılar ne de konuştular, fakat Gillian Brodick'e yaklaştığında, Brodick de vücutları temas edinceye dek Gillian'a yaklaştı.

Brodick, "İngiltere'yi özlüyor musun?" diye sorduğunda dosdoğru karşuya bakıyordu.

"Morgan Amcamı özlüyorum."

"Ama İngiltere'yi özlüyor musun?"

"Orası memleketim."

Dans edenleri seyredenlerken sessizlik içerisinde geçen birkaç dakikanın ardından Gillian, "Bana evinden bahset," diye sordu.

"Bu hoşuna gitmeyecektir."

"Niye hoşuma gitmesin?"

Brodick omuz silkti. "Buchananlar Maitlandlar'a benzerler."

"Peki bunun anlamı nedir?"

"Biz... Daha sertiz. Bize Spartalılar derler ve bazı bakımlardan ben bile öyle olduğumuzu düşünüyorum. Sen bizim yaşam biçimimize ayak uyduramayacak kadar narinsin."

"Buchanan diyarında yaşayan kadınlar da var, öyle değil mi?"

"Evet elbette."

"Narin olduğumu söylerken neyi kastettiğinden emin değilim ama içimde bunun övgü olmadığına dair bir his mevcuttur. Fakat gücenmeyeceğim. Ayrıca Buchanan kadınlarının benden hiç de farklı olmadıklarına dair bahse girerim. Eğer ben narinsem, o zaman onlar da narinler."

Brodick Gillian'a doğru kısa bir bakış attı. "Onlar seni, akşam yemekleri niyetine yerler."

"Yani?"

"Duyguların sadece birkaç dakika içerisinde yerle bir olur."

Gillian gülümseyerek, "Bana şu kadınları anlat," talebinde bulundu. "Beni çok meraklıdırın."

Brodick, "Anlatacak fazla bir şey yok," yanıtını verdi. "Kuvvetliler," diye ekledi. "Ve kendi başlarının çaresine kesinlikle bakabilirler. Kendilerini saldırıdan koruyabilirler ve herhangi bir erkek kadar kolayca ve süratle öldürebilirler." Gillian'a kısa bir bakış daha atarak sözlerine devam etti. "Onlar savaşçıdırlar ve onların narin olmadıklarından adım gibi eminim."

"Onları eleştiriyor musun yoksa övüyor musun?" Gillian bilmek istiyordu.

"Onları övüyorum elbette."

Gillian doğrudan doğruya Brodick'in önünde durabilmek için yer değiştirdi. "Bana oymağındaki kadınları anlatma nedenin neydi?"

"Sen istedin."

Gillian başını iki yana salladı. "Bu konuşmayı sen başlattın. Şimdi bitir."

Brodick iç çekti. "Bunun asla işe yarayamayacağını bilmeni istedim sadece."

"Hangi işe yarayamayacağını?"

"Sen ve ben."

Gillian Brodick'in saygısızlığıyla onuru kırılmış ya da küstahlığıyla hakarete uğramış numarası yapmaya çalışmadı. "Sen çok açıksözlü bir adamsın, değil mi?"

"Seni ümitlendirmek istemiyorum yalnızca."

Brodick son yorumuyla Gillian'ı çileden çıkardığının farkındaydı - Gillian'ın gözleri fırtınalı bir denizin rengine bürünmüştü - fakat sözlerini geri almayacak ya da gerçeği yumuşatmayacaktı.

Brodick hakikatle ilgileniyordu, hayallerle değil. Fakat Gillian'dan uzaklaşma fikri Brodick için gittikçe daha da kabullenilemez bir hal alıyordu. Brodick'in sorunu neydi? Ya disiplinine ne oluyordu? Disiplini Brodick'i şimdi tamamen yüzüstü bırakıyordu, çünkü Brodick denese de bakışlarını Gillian'dan uzaklara çevirmenin imkânsızlığını keşfediyordu. Gillian'ın dudaklarına odaklandı, dudaklarının öpüşürkenki o harikulade yumuşaklığını anımsadı. Kahretsin, Gillian'ı tekrar öpmek istiyordu.

Gözlerini kısın Brodick Gillian'a sanki gürllemek üzereymiş gibi görünüyordu.

"Beni asla sevmeyeceğini söyleyerek kendini muhtemelen çok asil hissediyorsundur..."

Gillian'ın bu yorumuna şaşırın Brodick boğuk bir sesle, "Seni sevmeyeceğimi söylemedim," karşılığını verdi.

Gillian, "Bal gibi de söyledin," diyerek itiraz etti. "Beraber yaşamamızın söz konusu dahi olmadığını bana az önce belirttin."

"Söz konusu bile değil. Perişan olursun."

Gillian gözlerini kapadı ve hoşgörü için Tanrı'ya yalvardı. Sinirlenmişti ve belli etmemeye çalışıyordu. "Şunu doğru anlamama izin ver. Beni sevebilirsin ama katiben benimle birlikte yaşayamazsın. Doğru anlamış mıyım, bakalım?"

Brodick sözcükleri uzatarak konuştu: "Aşağı yukarı."

"Kendini durumunu açık etmeye zorladığın için ben de aynısını yapacağıma inanıyorum. Senin gibi küstah, sabit fikirli, inatçı bir Spartalı'ya aşık olma talihsizliği yaşamam bile - ki bu duygunun bir kuş misali uçabilmekle neredeyse birebir özdeş olduğunu da söyleyebilirim - seninle evlenemem. Bu nedenle beraber yaşamamızın söz konusu olamayacağına inanman hiç önemli değil aslında."

"Niye?"

"Ne niye?"

"Benimle niye evlenemezmişsin?"

Gillian gözlerini kırptırdı. Bu adam onu çıldırtıyordu.

"İngiltere'ye geri dönmeliyim..."

"Seni öldüresiye döven o piç kurusu, seni öldürmek için yeni bir fırsat yakalayabilsin diye mi?"

"Morgan Amcamı ne pahasına olursa olsun koruyacağım."

Bunu duymak Brodick'in hoşuna gitmedi. Çenesi gerilen Brodick'in öfkesi daha da belirgindi.

"Peki, kız kardeşini bulduğun zaman, ondan da mevcut yaşantısını terk etmesini isteyecek misin?"

Gillian, "Hayır, istemeyeceğim," diye fısıldadı. "Eğer Arianna'nın hazinesini bulabilirsem... İşte o hazine, amcamı tutsak alan adamı yatırtmaya yetecektir."

"Birlikte olduğumuz bütün bu süre zarfında bana ilginç gelen, o adamın adını bir kere dahi anmamış olmandır."

"Biz o kadar da uzun bir süredir birlikte değiliz."

"Adamın adını niye söylemiyorsun? Kim olduğunu bilmemi istemiyorsun değil mi Gillian?"

Gillian Brodick'e yanıt vermeyi reddetti. "Oturmak istiyorum. Beni mazur görür müsün, lütfen?"

"Diğer bir deyişle, bu meseleyi konuşmaktan sıkıldın mı?"

Gillian kafasını salladı, sonra fikrini değiştirdi. "Doğrusu şu ki sana söyleyeceğim bir şey daha var."

Gillian duraksadığında, "Söyle öyleyse," diye emretti Brodick.

"Beni bu denli eksik bulan bir erkeği asla sevemem."

Gillian uzaklaşmayı denedi ancak Brodick onu omuzlarından yakaladı ve geriye doğru çekti.

"Ah, Gillian, sen eksik değilsin." Brodick'in başı Gillian'ınkine doğru yavaşça eğildi. "Sen... Sadece... Son... Derece... Tatlısın."

Brodick kollarını Gillian'a doladı ve Gillian'ı hoyratça sarımaladı. Dudakları Gillian'ınkile dokundu. Gillian'ın tatlı dudaklarına sırf dokunmak dahi öyle sarhoş ediciydi ki olcaklar kesinlikle kaçınılmazdı ve olması gerektiği gibiydi.

Brodick zamanı durdurdu.

Brodick'in dudakları katıksız bir sahiplenmeyle Gillian'ınkileri kapsadı. Buna karşın hissettiği şekilde hissettirme aciliyeti de vardı. Brodick Gillian'ın bunu önemsedini biliyordu fakat çok daha fazlasını istiyor ve çok daha fazlasına gereksinim duyuyordu. Gillian'ı uzun uzun ve adamakıllı öperken duran zaman diliminde müzik, kalabalık ve gürültü tamamen unutuldu. Brodick'in dili Gillian'ın ağız içinde geziniyorken, Brodick Gillian'ın titrediğini duyumsuyor ve Gillian'ı asla bırakmak istemediğini düşünerek onun belini sımsıkı tutuyordu. Sonra Gillian'ın, kollarını onun boynuna doladığını ve uylukları birbirlerine değinceye dek ona dayandığını hissetti. Gillian Brodick'in öpüşüne eşit hararetle karşılık veriyordu ki böylesi hem çok dürüstçeydi hem de Brodick'i ham bir arzuyla fiilen sarsıyordu.

Birisi seslenip de Brodick'in birdenbire aklı başına geldiğinde, Brodick Gillian'ı omzunun üstüne atma ve en yakın yatağı bulma düşüncesiyle meşguldü. Öpüşmeyi öyle beklenmedik bir biçimde bitirdi ki Brodick gerilediğinde, Gillian'ın kolları hâlâ Brodick'in boynundaydı.

Nerede olduğunu ve ne olup bittiğini anlamak Gillian'ın birkaç saniyesini daha aldı ve zihni nihayet berraklaştığında, Gillian kendi utanç verici davranışından ötürü dehşete kapıldı. İzleyen en azından altmış yabancı vardı ve Gillian bu günahı yüklü şehvet gösterisi hakkında Morgan Amcasına nasıl bir açıklama yapacaktı?

Gillian o denli tükenmişti ki ne yapacağını bilmiyordu. Brodick'e, onu bir daha asla bu şekilde öpmemesini söylemek istiyordu ama aynı zamanda Brodick'ten tıpkı bu şekilde ve tam şimdi öpmesini talep etmek de istiyordu. Gillian'a neler oluyordu böyle? Gillian kendi düşüncelerini bile ta-

numlayamıyordu. Kızgın ve hayal kırıklığına uğramış bir halde Brodick'e bağırdı.

"Beni bir daha asla bu şekilde öpmeyeceksin." Bu buyruk sarsıcı duygularla yüklüydü.

"Evet, öpeceğim."

Brodick'in sesi kulak tırmalayıcı bir neşelilikte çıkmıştı fakat Gillian orada durup Brodick'le iddialaşacak değildi. Arkasına döndü ve oradan uzaklaşmayı denedi.

Brodick Gillian'ın elini yakalayıp Gillian'ı tekrar kendine doğru çekti. "Gillian?"

Brodick'e bakmayı reddeden Gillian, "Evet?" dedi.

"Ramsey burada."

Gillian aniden kafasını kaldırdı. "O mu?"

Brodick başıyla onayladı. "Onunla tanışırken öpüşümü hatırlayacaksın. Hatta gecenin geri kalanında da bunu düşünüyör olacaksın."

Bu bir emirdi ve Gillian Brodick'in küstahlığına mı yoksa otoriter yapısına mı daha fazla gücendiğini kestiremedi.

"Öyle mi yapacağım?" diyerek meydan okudu.

Brodick gülümsedi. "Evet."

Son sözünde kararlı olan Gillian kulak misafirliğine imkân tanımamak için Brodick'e bir adım yaklaştı ve son sözünü söyledi: "Seni sevmeyeceğim."

Brodick de Gillian'a bir adım yaklaştı, Gillian bunu bir çeşit göz korkutma girişimi olarak varsaydı ve Brodick Gillian'ın kulağına doğru eğilip fısıldadı: "Zaten seviyorsun."

On Dördüncü Bölüm

Bey Ramsey ve Sinclair grubu salona girdikleri anda Maitland oymağındaki her bekâr kadın dikkat kesildi. Ramsey Iain Maitland'a ulaşmak için uzun salonu geçerken, tıpkı bir bildirgin sürüsü gibi davranan genç kızlardan ortaklaşa bir iç çekiş yükseldi.

Brodick Gillian'ın Yakışıklı'ya tepkisini gözlemledi. Ramsey içeriye girmeden önce Brodick Gillian'a köşede oturmasını ve kutlamalar sona erinceye kadar onunla konuşmayı beklemesini bir hayli kararlı bir şekilde önermişti.

Gillian'ın Brodick'in arkadaşına olan tepkisi, Brodick'i hatırı sayılır ölçüde hoşnut etti. Öteki kadınlardan farklı olarak Gillian ayağa fırlayıp da beyin peşine takılmadı. Öyle yapmak yerine meraklı göründü ve Ramsey'in arkasından giden küçük kardeşi Michael'ın farkına vardığında biraz rahatladı. Şu bir gerçektir ki Gillian sanki onun kim olduğunu öğrenmekle çok daha fazla ilgileniyormuşa benziyordu. Salona giren her adamı endişeli bir ifadeyle kasıtlı olarak inceledi. İskemlesinde tamamen rahatladığı zaman, Brodick Gillian'ın grupta o hainin olup olmadığını görmek için beklediğini anladı.

İçeri en son giren Dylan'dı. Edindiği bilgiyi derhal sunmak için beyine doğru yürüdü ve sunmayı bitirdiğinde, "Leydi Gillian nerede? Onun diğerleriyle dans ettiğini görmüyorum," dedi.

Brodick başıyla köşeyi gösterdi. Dylan döndü, Gillian'ı gördükten sonra gülümsedi. Gururla, "Bizim ekose kumaşı kuşanmış," yorumunu yaptı. "Buradaki en güzel leydi o, değil mi?"

Brodick sakın bir şekilde, "Evet, buradaki en güzel leydi o," onayını verdi.

"Beyim, bu bir kutlama ama leydimizin tek başına oturduğu gözümden kaçmıyor. Niçin? Maitlandlar onu umursamıyorlar mı? Bu oymak onu bir yabancı olarak mı addediyor? İain kendi yandaşlarına, onun kutlama yapmalarındaki yegâne neden olduğunu söylememiş mi? Tanrı aşkına, onun cesareti ve dayanma gücü sayesinde Alec'in yaşadığını idrak edemiyorlar mı?"

Dylan sorduğu her soruyla, suratı öfkeden kıpkırmızı oluncaya dek sinirlendikçe sinirlendi. Leydi Gillian'ın hafife alınma olasılığı Dylan'ı bariz biçimde öfkeliyordu.

"Herhangi birinin Gillian'ı umursamamasına izin vereceğimi aklın alıyor mu? Askerlerini bul ve Gillian'ın niye tek başına oturduğunun gerekçesini onlardan öğren. Yanına hiç kimseyi yaklaştırmıyorlar."

Dylan etrafına şöyle bir göz gezdirip rahatladı. Öfkesi memnuniyete dönüşüverdi çabucak. Robert ve Liam, Gillian'a ulaşma hevesindeki herhangi bir askerin hevesini kursağında bırakabilmek adına şömenin yanında duruyorlardı. Stephen, Keith ve Aaron, aynı kararlılıkla, salonun hem girişinden hem de güney yanından genç kadına ulaşılmasını etkin biçimde engelleyebilmek için karşı taraftaki yerlerini almışlardı.

Brodick konuyu değiştirdi o vakit. "Ramsey onların aslında Michael'ı istediklerinden nasıl haberdar olmuş?"

"Ona ben söylemedim."

"Neden söylemedin?"

Dylan, "Orada, MacPhersonlar da dahil olmak üzere çok fazla adam vardı," diye açıkladı. "Kime güveneceğimi bilmiyordum..."

Brodick, "Onlardan hiçbirine güvenmemelisin," deyiverdi.

"Bu doğru." Dylan hemfikirli. "Bu nedenle Ramsey'e sadece İain ve senin onunla mümkün olduğu kadar çabuk konuşmak istediğini söyledim. Michael'ın bizimle gelmesi konusunda ısrarcı oldum. Ramsey'le nihayet baş başa kalabildiğimde, ona Alec'in bulunduğundan söz ettim."

Brodick iki beyin derin bir sohbete daldıklarını görünce, "İain'in tüm gerçeği Ramsey'e şimdi anlattığını zannediyorum," yorumunda bulundu. Oğlunun başına gelenleri açıklarken İain'in öfkesi yüz ifadesini karartıyordu. Fakat Ramsey bu korkutucu habere hiçbir tepki göstermiyordu. Ellerini kenetlemişti ve sanki havaya dair şikâyetleri dinliyormuş gibi görünüyordu.

Dylan o görüntüyü, "Ramsey haberi hayra yorumlamışa benziyor," diye yorumladı.

Brodick aynı fikri paylaşıyordu. "Hayır, hiç de hayra yorumlamışa benzemiyor. Ökeden kuduruyor. Ramsey'in ellerini nasıl da kenetlediğini görmüyor musun? Ramsey duygularını maskeleyemedi İain ve benden daha iyidir."

Dylan, "Maitland Beyi el işaretiyle seni çağırıyor," dedi.

Brodick hiç vakit kaybetmeksizin arkadaşlarına iştirak etmeye gitti. Omzuna bir şaplak vurup böğrünü dirsekleyerek Ramsey'e sevgi gösterisinde bulundu. Ramsey'in karşılığı da dirseklemek oldu.

Ramsey söze, "Seni tekrar görmek güzel, eski dostum," diyerek başladı.

"Highlands'da senin hakkında çirkin bir söylenti dolaşıyor Ramsey ama ben o söylentiye inanmayı reddediyorum. MacPherson zavallılarını kanadının altına aldığını söylüyorlar fakat ben böylesine iğrenç bir dedikodunun doğru olabileceğine ihtimal bile vermiyorum."

Ramsey, "MacPhersonlar'ın oymağına katıldıklarını pekâlâ biliyorsun. Sinclair adını almaya gönüllü oldular. Fakat onlar zayıf zavallılar değiller Brodick, yalnızca yetersiz

eğitilmişler. Onların, seni ve beni eğiten İain gibi bir oymak şefi hiç olmamış."

Brodick, "Bu doğru," demek zorunda kaldı. "İain ona ne anlattın?"

"Ona, Alec'in yanlışlıkla kaçırıldığını ve Michael'ın asıl hedef olduğunu anlattım."

Ramsey'den, "Alec'i eve getiren kadın nerede?" talebi geldi. "Onunla şimdi konuşacağım."

İain, "Ben de konuşacağım," dedi. "Eğlence bitti."

İain ihtiyar heyetine işaret etti ve dakikalar içerisinde yandaşlar kalabalığı orayı terk etti. Ramsey erkek kardeşine iyi geceler diledi ve bir süreliğine Maitlandlar'la birlikte kalmak isteyip istemediğini sordu.

Michael heyecanlandı. "Alec babasına bizi balık tutmaya götürmesini söyledi ve babası bizim boğulmamıza izin vermez."

Ramsey, "Umarım izin vermez," diye yanıtladı. "Sen buradayken, görgü kurallarını aklından çıkarmayacaksın ve Leydi Maitland'ın sözünü dinleyeceksin."

Winslow içeriye geri dönerken, Michael, Alec ve ağabeyi Graham üst kata koşarak çıktılar. Maitland kumandanı, doğrudan doğruya, Frances Catherine'e biraz evvel iyi geceler dileyen Gillian'ın yanına gitti.

"Karım bana kızdı çünkü onu seninle tanıştırmadım. Şayet yarın zaman ayırabilirsen..."

"Buradan ayrılmadan önce karımla tanışmayı çok isterim."

Winslow şaşırdığını belli eden bir ses tonuyla, "Buradan ayrılmak mı?" yinelemesini yaptı. "Nereye gideceksin?"

"Ramsey'le birlikte Sinclair topağana."

Winslow kulaklarına inanamayarak, "Brodick buna izin veriyor mu?" diye sordu.

"Ondan izin almadım Winslow."

"Ağabeyim, Ramsey'le birlikte herhangi bir yere gitmene asla izin vermez," dedi.

"Niye izin vermesin ki?"

"Karımın adı Isabelle."

Konudaki ani değişiklik kastiydi elbette. Winslow konuşmayı sonlandırmak istiyordu. Winslow'un tutumu Gillian'a Winslow'un ağabeyini anımsatıyordu, çünkü Brodick de aynen bu şekilde kestirip atıveriyordu.

Winslow Gillian'a karısından hoşlanacağını söylediğinde, Gillian Winslow'un bir o kadar da otoriter olduğuna karar verdi. Winslow o cümleyi bir temenni olarak kurmamıştı. Hayır, Gillian'a Isabelle'den hoşlanmasını buyuruyordu.

"Karından hoşlanacağıma eminim ve karımla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Winslow başıyla onayladıktan sonra, "Beyler seni bekliyorlar," dedi.

Gillian derin bir nefes alarak omuzlarını dikleştirdi ve baş onayı verdi.

Salon hâlâ yanan mumların ve şöminede gürleyen alevin ışığıyla aydınlanıyordu. Gillian'ın onlara katılmasını bekleyen heybetli meclis, yekpare meşe masanın uzak ucunda toplanmıştı. İain solunda Ramsey, sağında Brodick olmak üzere başta oturuyordu. Beyler Gillian'ın gelişini görür görmez ayağa kalktılar. Gillian masanın diğer ucundaki iskemleyi çekip oturdu. Dylan ve Winslow, beylerinin arkasında yerlerini aldılar.

İain, "Oğlumun başına tam olarak neler geldiğini şimdi dinleyeceğim," dedi.

Brodick iskemlesini masanın karşı tarafına sürükledi, Gillian'ın bitişiğine oturdu, kollarını göğsünde kavuşturdu ve arkadaşlarına kendi yer tercihi konusunda tek kelime bile etmemelerini öneren kana susamış bir bakış sundu.

Ramsey düşüncelerini kontrol altında tutuyordu ancak İain kendi halinden bir hayli memnun görünüyordu. Dylan sanki onay veriyormuşçasına başını fiilen öne doğru salladıktan sonra beyinin arkasında durmak için ilerledi.

İain Brodick'i gözlemliyorken eğleniyormuşa benziyordu

ve Gillian Maitland beyinin aslında çok iyi bir adam olduğuna birdenbire kanaat getirdi. Onunla ilk karşılaştığında, onu korkutucu ve kaba bulmuştu ama şimdi öyle düşünmüyordu. Gillian'ın fikrini değiştirme gerekçesi belki de beyin, karısına ve çocuklarına gösterdiği sevgi olmuştu.

Öte yandan Ramsey hakkında hüküm vermek daha zordu. Ramsey birinin, kardeşine zarar vermek istediğini henüz öğrenmesine rağmen Brodick'ten hayret verici bir biçimde çok daha rahatlamış görünüyordu. Hikâyenin geri kalanını dinlediğinde acaba ne yapacaktı?

Brodick Ramsey'e, "Dylan'dan, sana ordu kumandanını da beraberinde getirmeni söylemesini istemem lazımdı," dedi.

Ramsey, "Eve geri döndüğümde, bilmesi gerekeni Gideon'a anlatacağım," karşılığını verdi.

Iain, "Benim ordu kumandanım Winslow ve Brodick'in ordu kumandanı Dylan özel bir neden için buradalar Gillian," açıklamasını yaptı.

Gillian ellerini masanın üstünde kenetledi. "Hangi özel neden için, beyim?"

Öne eğildiğinde Brodick'in kolu Gillian'ınkine süründü. "Kıyas." Brodick bu sözcüğü Gillian'ın omurgasından aşağıya doğru ürpertiler gönderen sert bir sesle söylemişti. Gillian zihninde birbiriyle yarışan sorular varken daha fazla açıklama bekledi ama Brodick tek kelime daha etmedi.

"Ne tür bir kıyas? Savaşı mı kastediyorsun?"

Brodick Gillian'a yanıt vermek yerine Iain'e doğru döndü. "Konuya girelim. O yorgun."

Iain, "Gillian, niye baştan başlamıyorsun... Ben de sözünü kesmeyeceğime söz veriyorum," dedi. "Bunu çabucak nihayetlendirelim ki sen de biraz istirahat edebilsin."

Gillian, öbür İngilizler'in ihanetinden ötürü, Ramsey'in suçlamalarda bulunarak ona ateş püsküreceğini beklemişti açıkçası. Neyse ki yanılmıştı. Yanıldığı için rahatladı ve Brodick'e yaslandı.

"Bu gece o kadar yorgun değilim," demekle yetindi. "Fakat anlayışınıza minnettarım. En baştan başlamam gerekiyor, babamın beni ve kız kardeşimi uyandırıp bizi güvenli bir yere götürmeye çalıştığı geceden itibaren."

Sonraki saat boyunca, Gillian adamlara kendi hayat hikâyesini anlattı. Sesi titremeksizin yaşanan olayları dile getirirken bir kez olsun duraksamadı. Olup biten her şeyi sade bir şekilde ve kronolojik sırasıyla aktardı. Önem taşıyan en küçük bir ayrıntıyı dahi atlamamaya çalıştı ve anlatmayı bitirdiğinde boğazı kurumuştur ve kaşınmaktaydı.

Adamlar onun sözünü kesmediler ve sonraki sessizlik süresince, ateşte yanan odunların çıtırdaması işitildi sadece. Gillian'ın sesi kısılmış olmalıydı, çünkü Brodick ona bir kadeh su doldurdu. Gillian suyu içti ve Brodick'e teşekkür etti.

Az önce duydukları dikkate alındığında, Iain ve Ramsey şaşılacak derecede sakinlerdi. Gillian'ı sırayla sorguladılar ve Gillian bir saat daha yoğun bir sorguya maruz kaldı.

Brodick, "Düşmanın seni kendisine çekmek için senin erkek kardeşini kullanmayı düşünmüş Ramsey, böylelikle seni öldürebileceğini," dedi. "Kim senden bu denli aşırıya kaçacak kadar nefret ediyor?"

Ramsey, "Ah bir bilsem," diye homurdandı.

Gillian, "Ramsey, Christen'i tanıyor musun?" diye sordu. "Onu evlat edinen ve onun kendilerine ait olduğunu iddia eden aileden haberdar mısın?"

Ramsey başını iki yana salladı. "Yalnızca kendi oymağının üyelerini tanımaya çalışıyorum," dedi. "Yıllardır evimden uzaktaydım Gillian ve Sinclair diyarına geri dönüp bey olduğumda sadece babamın yandaşlarından belli bir kısmını tanıyordum."

Gillian Ramsey'e, "Ama Christen bir Sinclair değil," hatırlatmasını yaptı.

Ramsey, "Evet, bana onun MacPhersonlar'dan olduğunu söyledin fakat maalesef, onların da çoğunu tanıyacak zama-

nım yoktu," itirafında bulundu. "Kardeşini nasıl bulacağımızı sahiden bilmiyorum."

"Peki, bana yardım edecek misin?"

Ramsey Gillian'ın sorusuna şaşırmış gibiydi. "Elbette yardım edeceğim."

"Yaşlı adamların, Christen'dan haberleri vardır." Brodick bu yorumu yaparak herkesin dikkatini çekti.

Iain başıyla onayladı. "Haklısın. Yaşlı adamlar hatırlayacaklardır. Onların bütün ailelerden ve dedikodulardan haberleri olur. Christen buraya geldiğinde kaç yaşındaydı?"

Gillian "Altı veya yedi yaşındaydı," yanıtını verdi.

Ramsey söze, "Eğer bir aile, küçük bir kızı kendi kızları olarak sahiplenirse..." diye başladı.

Iain onun sözünü kesti. "Gelgelelim, Gillian bize o ailenin, akrabalarına katılmak için kuzeye gitmeden evvel birkaç yıl boyunca sınıra yakın bir yerde yaşadığını demin söyledi."

Brodick kararlı bir şekilde, "Yine de kız şayet onların kendi çocuğu değilse bu bilgi açığa çıkmıştır," dedi.

Ramsey, "Soruşturacağım," diye vaat etti.

Iain, "Onu bulmak sandığın kadar zor olmayabilir," dedi. "Brodick yaşlı adamlar konusunda haklı. Graham ve Gelfrid hayattalarken, süregelen her şeyi biliyorlardı."

Ramsey tekrar Gillian'a doğru dönmeden önce, "Evet biliyorlardı," onayını verdi. "Söyle bana Gillian, onu bulduğunda ne yapacaksın? Ondan İngiltere'ye seninle birlikte geri dönmesini mi isteyeceksin?"

Gillian başını eğdi. "Hayır istemeyeceğim," dedi. "Fakat benim umudum, Christen'in Arianna'nın hazinesini anımsayacağı ve hazinenin saklandığı yeri bile biliyor olabileceği yönünde."

Iain, "Kutu ona verildiğinde çok küçükmüş," dedi. "Sen onun kuvvetli bir hafızaya sahip olmasını umuyorsun. Bense onun herhangi bir şey hatırlayacağından bile kuşkuluyum."

Brodick, "Seni hatırlayamayabilir de," dedi.

Gillian bu olasılığa inanmayı reddetti. "Christen benim kardeşim. Beni tanıyacaktır," diye ısrar etti.

Ramsey, "Bize Christen'in senden bir yaş daha büyük olduğunu söyledin," dedi.

Gillian, "Neredeyse üç yaş daha büyük," diye düzeltti.

"Öyleyse nasıl oluyor da ayrıntıları bu denli berrak bir biçimde hatırlıyorsun? Tanrım, sen bebek sayılacak yaştaymışsın."

"En gözde arkadaşım Liese, nur içinde yatsın, hatıralara tutunmama yardımcı oldu. O geceyi ve hayatta kalanlardan öğrendiklerini sık sık anlatırdı. Liese unutmamı istemiyordu çünkü günü geldiğinde talep edeceğimin farkındaydı..."

Gillian aniden durduğunda Brodick onu hafifçe dürttü. "Ne talep edeceğinin farkındaydı?"

"Hak."

Ramsey, "Peki ya bunu nasıl başarmayı planlıyorsun?" diye sordu.

"Emin değilim henüz ama bir tek şey biliyorum. Babamın adına leke sürdürmeyeceğim. Morgan Amcamı esir tutan adam, babamın Arianna'yı öldürdükten sonra hazineyi çaldığını kanıtlayabileceğini zannediyor. Ben de bunları babamın yapmadığını kanıtlama derdindeyim. Babam, mezarında rahat uyuyacak." Konuşurken duygulandığından ötürü Gillian'ın sesi titriyordu. Gillian duygusallaşmasının ardı sıra, "Işık tutabilecek nitelikte bir planım var," dedi. Adımı kasten söylememesine rağmen Baron Alford'a gönderme yaparak sözlerini sürdürdü. "Açgözlülük o canavarı harekete sevk ediyor... Ve o canavar, oyunlardan hoşlanıyor. Kendisini çok akıllı sanıyor fakat belki ben bu durumu onun aleyhine çevirmek için bir yol bulabilirim. Ne olursa olsun, ümitliyim."

Geçmiş tekrar yaşamaktan yorulan Gillian suyundan bir yudum daha aldı ve bu konuşmayı sonlandırmakta karar kıldı. "Herhangi bir ayrıntıyı atladığımı sanmıyorum," dedi. "Size her şeyi anlatmaya çalıştım."

Gillian bu gece için izin isteme ricasını dile getirmek üzereydi ki Iain yorumuyla onun fikrinin değişmesine neden oldu.

Iain yumuşak bir şekilde, "Tümüyle her şeyi değil," dedi. Gillian iskemlesinde arkasına yaslandı ve ellerini kucağına koydu. Safılık numarası yaparak, "Neyi atladım?" sorusunu yöneltti.

Brodick elini Gillian'ınkinin üstüne koydu. "O İngiliz şeytanla şu anlaşmayı yapan Kuzey İskoçyalı'yı gördüğünden haberdarlar," dedi.

"Onlara söyledin mi?"

Brodick, "Alec babasına, o da Ramsey'e söylemiş," açıklamasını yaptı. "Fakat elbette ki iyi biliyorsun Gillian. Eğer çocuk buna değinmeseydi ben kesinlikle değinirdim."

Ramsey, "Alec'in bize o hainden bahsetmesini neden istemedin?" diye sordu.

Gillian derin bir nefes aldı. "Ben sizi ele veren adamı sap-tayınca kadar sizin beni burada alıkoymayı düşünebileceğinizden endişelendim."

Iain ve Ramsey şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Gillian onların planının tam olarak bu olduğunu içten içe biliyordu. Onlar Gillian'ı Highlands'da alıkoymayı planlıyorlardı. Gillian onların bunu itiraf etmelerini istiyordu. "Yapmayı düşündüğünüz şey bu mu?"

Her iki bey de soruyu umursamadılar. Ramsey'den, "Nasıl biriydi?" sorusu geldi.

Gillian, "Koyu renk uzun saçlı ve sağlam çeneli iri bir adamdı. Adamın göze hitap etmeyen bir görünüşü vardı," itirafında bulundu.

"Az önce Highlands'daki erkeklerin çoğunu tarif ettin. Gillian. Onu bulmamıza yarayacak ayırt edici işaretler yok muydu?"

"Yara izi gibi mi?"

"Onu tanımamızı sağlayacak herhangi bir iz."

"Hayır üzgünüm, ona ilişkin alışılmışın dışında herhangi bir iz gerçekten yoktu."

"Bunun işimizi kolaylaştıracağını umuyordum yalnızca," dedi Ramsey ve sonra Gillian'a daha fazla soru sormak için

yeniden öne doğru eğildi. Gillian, Sinclair Beyi'nin kendini böyle tutmasına hayret etti. Beyin sesi kulağa çok sakın ve kontrollü geliyordu ama Gillian şimdiye dek duyduklarından ötürü beyin öfkesinin başına vurması gerektiğini biliyordu. Buna karşın Ramsey duygularının yüzeye çıkmasına izin vermiyordu ve Gillian ondaki özdenetimin bir hayli hayranlık uyandırıcı olduğunu düşünüyordu.

Alec merdivenden aşağıya koşarak indi. "Baba, seni rahatsız edebilir miyim?" diye seslendi.

Babasının gülümsemesi, çocuğun gereksinim duyduğu tek izindi. Alec çıplak ayakla salonun karşı tarafına koştu.

"Alec niye hâlâ uyanıksın?"

"Sana iyi geceler öpücüğü vermeyi unuttum baba."

Iain Alec'i kucakladı, yatmadan önce onu ziyaret edeceğine söz verdi ve üst kata geri yolladı.

Gillian Alec'in, yatmayı geciktirmek için gözle görülür şekilde gayret sarf ettiğinden, salonu geçmesinin zaman alışını izledi. Gençlerin uykuya savaştıklarını düşündü ancak yaşlılar uykuya bayılıyorlardı ve o esnada Gillian kendisini tamamen ihtiyarlamış gibi hissetti.

Bitkin bir halde, "Başka bir sorunuz var mı?" diye sordu.

Ramsey, "Sadece bir tane daha," dedi.

Iain, "Evet sadece bir," onayını verdi. "Onların adlarını istiyoruz, Gillian, üçünün birden."

Gillian bir beyden diğerine bakmasının peşi sıra, "Peki ya, onların kim olduklarını öğrendiğinizde... Ne yapmayı planlıyorsunuz?" diye sordu.

Iain, "Bırak da biz buna kafa yoralım," dedi. "Senin bilmen gerekmiyor."

Gillian hemfikir değildi. "Ah ama bilmem gerektiğini düşünüyorum. Söyleyin bana," diye belirtti.

Brodick sert bir sesle, "Ne yapacağımızı sanıyorsun?" diye sordu.

Brodick'in öfkesiyle sarsılan Gillian, "Benimle bu ses tonunda konuşmaya cüret etme Brodick," diye emretti.

Brodict Gillian'ın patlamasıyla afalladı ve ona nasıl yanıt vereceğinden emin olamadı. Baş başa kalsalardı, Brodict, sırf inadına Gillian'ı büyük olasılıkla kucagına çekip öperdi ama yalnız değillerdi, karşılarında bir topluluk mevcuttu ve Brodict Gillian'ı utandırmak istemiyordu. Yine de öpmek istiyordu ve bu farkındalık Brodict'i kızdırtıyordu. Brodict'in tüm disiplini nereye gitmişti? Brodict Gillian'a yakın olduğunda, düşüncelerinin kontrolünü yitiriyordu demek ki.

Brodict, "Lanet olsun," diye homurdandı.

Gillian, "Ve benim karşımda lanet okuma," diye fısıldadı.

Brodict Gillian'ın kolunu yakaladı, Gillian'ı yanına çekti ve Gillian'ın kulağına fısıldamak için aşağıya doğru eğildi. "Sende bana karşı koyma cesaretinin olması hoşuma gidiyor."

Gillian Brodict'i anlayıp anlamadığını merak ediyordu. "Öyleyse sizi çıldırtmak üzereyim beyim."

Brodict, "Hayır," karşılığını verdi. "Soruyu yanıtlamak üzeresin. İngilizler'in isimlerini istiyoruz."

Alec'in hâlâ salonda olduğunu hiç kimse fark etmiyordu. Alec babasının sesindeki sertliği işittiğinde, izleyip dinlemek için arkasına dönmüş, sonra yavaş yavaş sokulmuştu. Babasının Gillian'a kızabileceğinden endişeleniyordu ve endişesi gerçeğe dönüşürse, işte o vakit çocuğun kararı, Gillian'ın savunuculuğuna soyunmak olurdu. Eğer savunuculuk da işe yaramazsa, Alec gidip annesini bulurdu.

Brodict iskemlesinde arkaya yaslanmıştı ve Gillian'ın sorunun yanıtını vermesini sabırsızlıkla bekliyordu.

Gillian ansızın, "Evet," dedi. "Siz güz şenliği bitinceye dek hiçbir şey yapmayacağınıza söz verir vermez, size onların isimlerini vermekten mutluluk duyacağım."

Ramsey Gillian'ın talebini bütünüyle umursamayarak ısrarcı oldu. "Şimdi bize onların isimleri lazım Gillian."

"Ama önce bana sizin sözünüz lazım Ramsey. Morgan Amcamı tehlikeye atmanıza müsaade etmeyeceğim."

Iain, "Amcan zaten tehlikede," diyerek mevcut duruma dikkat çekti.

"Evet, fakat şu an hayatta ve ben onu yaşatmak niyetindeyim."

Ramsey, "Onun hâlâ hayatta olduğundan nasıl emin olabiliyorsun?" diye sordu.

Gillian, "Eğer amcam öldürülürse, İngiltere'ye geri dönmek için hiçbir nedenim olmaz. O canavar bunun farkında. Amcamı görünceye dek o canavara herhangi bir şey veremeyeceğim," açıklamasını yaptı. "O canavarın amcama zararı dokunmayacaktır şimdilik."

Iain iç çekti. Diplomatik olmayı deneyerek, "Hepimizin işini zora sokuyorsun," dedi. "Oğlumu evine ve bana getirdiğin için sana ebediyen minnettar kalacağım. Amcanın, senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ve amcamı kurtarmak için gücüm dahilindeki her şeyi yapacağım söz veriyorum... Ama Gillian, oğlumu bir hayvanmışçasına kilit altında tutan, seni öldüresiye döven adamın adını istiyorum..."

"Baba, Gillian'a kızma." Alec babasına doğru koşarken bu ricayı haykırarak dile getirmişti. Çocuğun gözleri yaşlarla doluydu. "Gillian yanlış hiçbir şey yapmadı. O adamın adını biliyorum."

Iain Alec'i kucagına oturttu ve Alec'in endişesini gidermeye çalıştı. "Kızımıyorum," diyerek güven tazeledi. "Ve Gillian'ın yanlış bir şey yapmadığını biliyorum."

Brodict, "Alec, bütün isimleri duydun mu?" diye sordu.

Çocuk babasının göğsüne dayandı ve kafasını usulca salladı. "Evet," dedi. "Ama... Sadece Gillian'ı inciten adamunkini anımsıyorum."

Brodict yumuşak bir biçimde, "En çok istediğim isim onunki," dedi. "Kim o Alec?"

Gillian karşı çıktı. "Alec lütfen."

"Söyle bana, Alec. Kim o?"

Alec, "Baron," diye fısıldadı. "Onun adı Baron."

On Beşinci Bölüm

Gecenin ortasında yankılanan çığlık sesleriyle Judith Ma-
itland gözlerini araladı, Alec'in tüyler ürpertici çığlıklarını
işittiğini anladı ve örtüleri üstünden hızla attı. Fakat Judith
yataktan çıkamadan önce Iain çocukların odasına çoktan var-
mıştı.

Graham ve Michael gözleri korkudan faltaşı misali açıl-
mış halde örtü yığınlarının üstünde doğrulmuş oturuyorlar-
dı. Alec babasını tekmeleyerek ve tırmalayarak onunla dö-
vüşüyordu. Çocuk kâbus görüyordu ve onu yatıştırarak ya
da sarsarak kendine getirmenin mümkünatı yoktu. Oğlunun
yürek parçalayıcı çığlıkları dayanılmazdı ve Iain oğlunu dur-
durmak için ne yapacağını bilmiyordu.

Judith oğlunun yanına oturdu, onu kollarına aldı ve sal-
ladı. Birkaç dakika sonra çocuk sakinleşti. Vücudu annesine
dayalı vaziyette gevşeyen çocuk yeniden huzurlu bir uykuya
dalmış gibi görünüyordu.

Iain, "Aman Tanrım, oğlum ne atlattı böyle?" diye fısılda-
dı.

Gözyaşları Judith'in yanaklarından süzülüyordu. Judith
başını iki yana salladı ve üzüntüsü kahredici olduğu için ko-
nuşamadı. Iain Alec'i Judith'in kucağından kaldırdı, başının
tepesinden öptükten sonra yatağına tekrar yattı. Judith
onun üzerine battaniyesini örttü.

Sonraki saat içerisinde oğullarının çığlıklarıyla iki kere
daha uyandılar ve her seferinde onun yanına koştular. Judith
Iain'den Alec'i onların yatağına getirmesini istedi ve Iain eğer
bir kez daha çığlık atarsa Alec'in onlarla birlikte uyumasına
izin vereceği vaadinde bulundu.

Judith ve Iain'in yeniden uyumaları uzun zaman aldı fa-
kat nihayet uyuduklarında, bir kez daha rahatsız edilmediler.
Şafak söktükten sonraya ve büyük oğulları Graham onların
odasına koşarak girinceye dek her ikisi de mışıl mışıl uyudular.
Graham yatakta babasının yattığı tarafa gitti, babasının
omzuna dokundu ve fısıldayarak, "Baba, Alec gitmiş," dedi.

Iain paniklemedi. Oğlunun hâlihazırda iyileştiğini var-
sayarak Graham'a annesini rahatsız etmemesi için sessiz ol-
masını el işaretiyle anlattı. Sonra yataktan kalktı, ellerini ve
yüzünü yıkayıp giyindi, Graham'ın Michael'la beraber bek-
lediği koridora çıktı.

Iain kapıyı arkasından çekerek kapatırken, "Büyük olası-
lıkla aşağı kattadır," diye fısıldadı.

Graham, "Aşağı kata inmedi baba," deyiverdi.

Iain, "Endişelenmekten vazgeç," dedi. "Alec ortadan kay-
bolmamıştır."

Graham an be an huysuzlaşarak, "Fakat daha önce ortadan
kayboldu baba," diyerek karşılık verdi.

"Her ikiniz de aşağıya inin ve Helen'ı bulup kahvaltınızı
edin. Alec için endişelenmeyi bana bırakın."

Çocuklardan teki dahi yerinden kılmıdamadı. Michael'ın
başı öne eğikti ama Graham konuşurken babasının gözlerine
bakıyordu. "Aşağısı karanlık."

"Ve sen karanlıktan hoşlanmıyorsun." Iain sesinin kaygılı
çıkması için elinden gelenin en iyisini yapmayı denedi.

Michael kafasını kaldırmadan, "Ben de karanlıktan hoş-
lanmıyorum," diye itiraf etti.

Ana kapı açıldığında, Brodick ve Ramsey içeriye girdiler.
Kendi tercihleri gereğince, ikisi de yıldızların altında uyum-
uşlardı. Başlarına üşüşen duvarların arasında kapalı kal-

maktan hiç mi hiç hoşlanmıyorlardı. Etraflarını saran çam kokusu ve sert rüzgârla uyuşturularak uyumaya alışkınları. Şu bir gerçektir ki onların yataklarından hoşlandıkları yegâne zaman, yanlarında kadınlarla yattıkları zamandı ama bayan arkadaşlarıyla birliktelerken gece boyunca asla uyumazlardı.

Michael, ağabeyini fark etti ve merdiveni koşarak indi. "Ramsey, Alec gitmiş."

"Gitmiş demekle neyi kastediyorsun?"

"Yatağında değil."

Iain mecburen aşağıya indi o vakit. Büyük salona girdi ve antrenin yakınındaki iki pencereyi örten goblenleri geriye çekti. Salon bir anda ışıqla doldu.

Iain paniğe kapılmamayı deneyerek, "Buralarda bir yerde olmalı," dedi.

Ramsey, "Lanet olsun nerede o zaman?" dedi.

Ramsey'in kaygılandığı salona dolan ışıqla misali ortadaydı ama diğer taraftan Brodick hiç de endişeli görünmüyordu.

"Gillian'la beraberdir."

Hem Ramsey hem de Iain arkadaşlarına baktılar. Iain üst kata hızla geri dönerken, "Niye Gillian'la beraber olsun ki?" diye sordu.

"Gillian'la beraberken kendisini güvende hissediyor."

Iain kendi çevresinde fırl fırl döndü. "Peki, anne ve babasıyla beraberken kendisini güvende hissetmiyor mu?"

Brodick merdivene yöneldi. "Elbette hissediyor fakat Gillian'ın, yatağında yatmasına izin vereceğini biliyor. Gillian'la birlikte uyuyordur ve ben senin yanında olmadıkça Gillian'ın odasına girmeyeceksin."

"Tanrı aşkına..." Iain bu düşüncesini tamamlamadı. Holde uzun adımlarla yürüdü ve kapıyı çalma zahmetine katlanmaksızın Gillian'ın oda kapısını açtı. Oda karanlıktı, Brodick Iain'e sürtünerek onu geçti ve pencereye doğru gitti. Gobleni kaldırdı, duvara kancalanmış kordonla bağladı ve sonra arkasına döndü.

Alec Brodick'ın tahmin ettiği üzere Gillian'ın yatağın-

daydı. Başlı Gillian'ın omzuna yaslı halde genç kadına sarılıp yatmıştı. Gillian, uyurken bile, sanki Alec'i korumaya çalışıyormuşçasına sağ kolunu çocuğa sarmış, sırtüstü uyuyordu. Gillian'ın öbür kolu yatağın diğer tarafına doğru, avcu yukarıya bakacak şekilde uzanmıştı. Aydınlighta, o sol kolun üstündeki yara izleri ve derisi soyulmuş sıyrıklar ürkütücü görünüyordu.

Ramsey kapı girişinde durdu ve genellikle kontrollü tavırlar sergilemesine karşın Brodick'in tavırlarından nasiplendiği günlere geri döndü. "Onun koluna ne olmuş böyle? Kötü durumda."

Neyse ki Ramsey bu yorumu fısıldayarak söylemiş, ne Gillian'ı ne de Alec'i rahatsız etmişti.

Brodick güneşin onlara rahatsızlık vermemesi için gobleni çekerek eski haline getirdi ve odadan ayrılma amacıyla Iain'i hafifçe dirsekleddi.

Iain yerinden kılmıdamadı. "Bir melek diğerini koruyor," diye fısıldadı. Sonra arkasına dönüp koridora çıktı. Ramsey'e, "Gillian'ın istediğini yapacağız," dedi.

Ramsey bu olasılık üzerine kaşlarını çatarak, "Kıyası bekletiyor muyuz?" diye sordu.

"Evet bekletiyoruz."

Brodick hâlâ yatak odasındaydı. İskemlenin üstünde kendi ekose kumaşını görmüştü, aldı ve hem Gillian'ı hem de Alec'i Buchanan renkleriyle örttü. Kapıyı arkasından çekip kapatırken ve üzerinde garip bir hoşnutluk duyumsarken Gillian'a bir kez daha baktı. Brodick'in zihninde, birdenbire Gillian'ın gitmesine asla müsaade etmeyeceğine dair bir düşünce çaktı.

Beğensin veya beğenmesin, Gillian Brodick'e ait olacaktı.

Gillian şafaktan bir saat sonra uyandı. Kendisini tümüyle dinlenmiş hissediyordu. Ellerini ve yüzünü yıkamasının akabinde elbiselerini özenle giydi. Uşaklar Gillian'ın elbiselerini önceki gece yıkayıp ateşin karşısına asmış olmalıydılar, çünkü elbiseler kuru ve lekesizdi.

Gillian'ın uçuk sarı elbisesinin üstüne giydiği ve amcasının ona gözlerinin rengini daha da ön plana çıkardığından sıklıkla söz ettiği tunik, koyu zümrüt yeşiliydi. Gillian belinin etrafındaki ipten örülme şeridi, kalçalarının eğimi üzerine doğru sarkacak biçimde bağladıktan sonra saçlarını fırçaladı, renklenmesi için yanaklarını çimdiklekti ve alt kata indi.

Gillian, Judith ve çocuklarla beraber kahvaltı yaptı. Graham idman yapan askerleri seyretmek gayesiyle Michael ve Alec'i tarlaya götürmesine izin vermesi için annesine yalvardı. Judith'in izin vermesinin ardı sıra çocuklar kullanacakları tahta kılıçları kapı kapıdan dışarıya doğru koştular.

Judith, "Şimdi sohbet edebiliriz," dedi. "İyi uyudun mu? Erken kalkmışsın. Senin en az öğlene dek yataкта kalacağından emindim. Tükenmiş olmalısın."

Gillian "İyi uyudum," yanıtını verdi. "Ve erken kalkmak istedim. Bugün ayrılmalıyım."

"Bizden bu kadar çabuk mu ayrılıyorsun?"

Gillian, "Evet," diye yanıtladı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Ramsey'le birlikte onun evine."

Judith'in gözleri faltaşı misali açıldı. "Brodict biliyor musun?"

"Henüz bilmiyor. Sen onun nerede olduğunu biliyor musun?"

"İain ve Ramsey'le beraber, aşağıdaki ahırlarda. Peşinden gelmemin sakıncası var mı? Senin Ramsey'le birlikte buradan ayrılmak istediğini işitince, Brodict'in tepkisini görmek istiyorum gerçekten."

"Niye itiraz etsin ki? Kız kardeşimi aramak zorunda olduğumu biliyor ve kız kardeşimin bir MacPherson olduğundan haberdar, bu nedenle onu bulmaya çalışmak için Sinclair toprağına gitmem gerektiğini anlayışla karşılayacaktır."

"Ramsey'le beraber."

"Neden bu denli inanmaz görünüyorsun? Ben bugün onların diyarına Ramsey'le beraber gideceğimden bahsettiğim-

de Winslow'un da dün gece aynı davranışta bulunduğunu biliyor musun? Winslow da bana Brodict'in benim planlarımdan haberdar olup olmadığını sordu. Bu çok tuhaftı."

"Sanırım sana bunu açıklamaya mecburum."

Gillian, "Evet lütfen," dedi.

Judith söze, "Ramsey, Iain ve Brodict kardeşten farksızdılar," diyerek başladı. "Ve onlar birbirlerine son derece sadıktırlar. Ama Brodict'le birlikte geçirdiğin süre boyunca onun çok sahiplenici bir erkek olduğunu kesinlikle fark etmişsindir." Başını sallayarak konuşmasını sürdürdü. "Buchanan erkeklerinin hepsi öyledir."

"Bana söylemeye çalıştığın şey nedir?"

Judith iç çekti. "İain ve ben yeni evlendiğimizde... Kocam, Ramsey'in yakınında olmasından hoşlanmazdı."

"Niçin? Ona güvenmiyor muydu?"

"Ah evet, ona pekâlâ güveniyordu ve Brodict de güveniyor fakat kadınlar, görüyorsun ya, Ramsey'e hayranlar. Ramsey'in yakışıklı bir şeytan olduğunu itiraf etmek zorundasın."

"Evet ama Iain ve Brodict de yakışıklılar."

"İain biraz... Kıskançtı... Fakat bir süre sonra durukdu çünkü kalbimin ona ait olduğunu biliyordu. Brodict senin kalbinin kime ait olduğunu bilmiyor, görüyorsun işte ve bu yüzden senin Ramsey'le birlikte buradan ayrılman, Brodict'in zoruna gidecektir."

Gillian, "Brodict'in zoruna gitmeyecektir," diyerek Judith'i temin etti.

Judith güldü. "Brodict'i çok iyi tanıdığını düşünüyorsun, öyle mi?"

Gillian, "Evet tanıdığımı düşünüyorum," dedi.

"Ramsey'le Brodict arasında küçük bir çekişme de mevcut. Bu çekişme, beklenilen aksine, onların arasını açmadı. Sana dün gece anlattığım gibi, yaklaşık sekiz sene önce, onların ikisi birden İngiltere'ye gelinler bulmaya gittiler. Sana anlatmadığım kısım, Brodict'in gelin olarak alabileceğini düşündüğü bir kadın bulmasıydı."

Arkadaşı duraksayıp kızarmaya başladığında, "Ne oldu?" diye sordu Gillian.

"O kadın kendisini Brodick'e sunmuş."

"Nişanlanmışlar mı?"

Judith başını iki yana salladı. "Hayır ama kadın kendisini ona sunmuş. Anlıyor musun?"

"Yani kadının Brodick'i yatağına götürdüğünü mü söylüyorsun?"

Sesleri fısıltı düzeyine düşmüştü ve şimdi ikisinin de yüzleri kızarıyordu.

"Bildiyim kadarıyla Brodick o kadını yatağına götürmüş; fakat kadın rıza göstermiş olmalı, aksi takdirde Brodick kadına dokunmazdı."

"Ve sana anlattı mı bunu?"

Gillian şaşkına dönmüş gibiydi. Judith yanıt verirken güldü. "Yüce Tanrım hayır, bunu bana Brodick anlatmadı. İain anlattı, ne var ki kocamın bana nihayet güvenmesi için başının etini yemem tam altı ayımı aldı. Sana bu hikâyeyi anlattığımla erkeklere asla bildirmemelisin. Bana söz ver."

Gillian hikâyenin geri kalanını dinleyebilmek için alelacele, "Söz veriyorum," dedi. "Kadına ne olmuş? Brodick çok onurlu bir erkek, masum bir kadını asla..."

Judith, "Fakat kadın masum değilmiş," diye fısıldadı. "Başka erkeklerle de beraber olmuş."

Gillian o kadının İngiliz olmasına üzülerken şaşkınlığını fısıltıyla dile getirdi. "Ne diyorsun?"

"O erkeklerden biri de Ramsey'miş."

"Hayır."

Judith fısıldayarak, "Şşş..." dedi. "Uşakların kulak misafiri olmalarını istemiyorum."

"Onların ikisi de kadını..."

"Evet, hiçbiri kadının bir seferde ikisini birden oyuna getirdiğini bilmiyormuş."

Gillian'ın ağzı açık kalmıştı. "Brodick'in İngilizler'den bu denli hoşlanmamasına şaşmamalı. Onlar her şeyi anladıklarında ne olmuştuk?"

"Hiçbiri o kadını istememiş, elbette. Eve geldiler ve kendi kadınlarından biriyle evlenecekleri ya da hiç evlenmeyecekleri üzerine ant içtiler."

"Brodick o kadını sevmiş mi?"

Judith, "Sevdiğinden kuşkuluyum," yanıtını verdi. "Eğer sevseydi, Ramsey'e öfkelenirdi ama adeta hiçbir şey olmamış gibi davrandı."

"Peki, ya Ramsey?"

Judith, "Ramsey o meselenin hiç üstünde durmadı. Kadınlar Ramsey'e bayılıyorlar... Ve senin Ramsey'le birlikte buradan ayrılışın, işte bu nedenden ötürü Brodick'in zoruna gidecektir."

"Brodick'in Ramsey'e güvendiğini söyledin bana."

Judith Gillian'a dobra dobra, "Brodick'in hakkında kaygılanacağı kişi sensin," dedi. "Daha önce söylediğim gibi kadınlar Ramsey'e hayranlar."

Gillian, "Ve Brodick'in, hakkında kaygılanacağı kişi benim... Ah Tanrı aşkına," diye çığlık attıktan sonra güldü. "Yanılıyorsun, Judith. Brodick öyle veya böyle umursamayacaktır."

Judith ayağa kalktı. "Gidip öğrenelim mi?"

İki kadın yan yana yürüyerek tepeden aşağıya doğru indiler. Beyleri ayırt etmek kolaydı çünkü beyler kılıçlarıyla alıştırma yapan askerleri gözlemliyorlarken, bir tarlanın ortasında yükselen ağaçlar misali ahırların ötesinde beraberce dikiliyorlardı.

İki leydi onlara doğru yaklaşıp, üçü birden döndüler. Gillian İain'in, gözlerini karısından ayıramadığını fark etti. Belli ki aşk, onların karı ve koca olarak yaşadıkları yıllar boyunca hiç eksilmemişti. Judith, "Gillian'ın sana söyleyeceği bir şey var," dedi.

Gillian söze, "Beyim," diyerek başladı.

İain, "İain," düzeltmesini yaptı.

Gillian tez bir baş onayı eşliğinde söze tekrar başladı. "İain, öncelikle nezaketin ve konukseverliğin için sana teşekkür ederim."

"Teşekkür etmesi gereken kişi benim Gillian, oğlumu evine ve bana getirdiğin için."

Judith Gillian'ın planını desteklediğinden kocasını haberdar etmek için, "Gillian Ramsey'le birlikte onun evine gitmek istiyor... Açıkçası ben de Gillian'ın gitmesi gerektiğini düşünüyorum," dedi. "Bugün yola çıkmak istiyor."

Iain Brodick'e bir bakış fırlatarak, "Öyle mi?" yanıtını verdi.

"Ramsey, eve bugün mü gitmeyi planlıyordun?"

Ramsey, "Evet," diye yanıtladı ve Gillian Ramsey'in de Brodick'e baktığını ayırmıyordu.

"Ramsey'i ele veren o adamı bulmak, senin için son derece önemli. Bunun farkındayım."

Iain söze karıştı. "O adam hepimizi ele verdi, genç hanım."

"Evet." Gillian cesaretini kaybetmeden önce durumunu açıklayabilmek için aceleyle rıza gösterdi. Bilhassa bu denli yakinken, devlere ne yapacaklarını söylemek cesaret kırıcıydı. Gillian tepeyi inerlerken Judith'e söylediklerini vakit kaybetmeksizin yinelemek niyetindeydi.

"Buraya yerine getirmek için geldiğim görevi güz şenliğine kadar tamamlamak zorundayım. Yani fazla zamanım yok. Tanrı'nın izniyle kız kardeşimi bulacağım. Kız kardeşim MacPhersonlar'dan biri olduğu ve MacPhersonlar da şu anda Ramsey'in oymağında yer aldıkları için araştırmayı başlatmak üzere bugün Ramsey'le birlikte Sinclair diyarına gitmem en mantıklısı. Hepinizden işbirliği yapmanızı umuyorum."

Konuşmasını bitirdikten sonra Gillian kollarını kavuşturdu ve kendinden emin görünmeye çalıştı.

Iain kuru bir ifadeyle, "Fikrinin değişmeyeceğini biliyorum," dedi. "Ramsey'in topraklarına gitmek isteyeceğini bekliyorduk."

Gillian Judith'e, "Beni boşuna endişelendirdin," diye fısıldadı.

Judith de fısıldayarak, "Göreceğiz," karşılığını verdi.

Iain, "Ramsey sen ne düşünüyorsun? Bugün evine giderken Gillian'ı beraberinde götüreceksin mi?" diye sordu.

"Leydi Gillian'ın arzusu buysa, derhal gidebiliriz."

Judith, "Ya sen Brodick?" diye sordu. "Gillian'ın Ramsey'le birlikte Ramsey'in evine gitme planı hakkında ne düşünüyorsun?"

Gillian Brodick'e yanıtlaması için fırsat vermedi. "Brodick benimle gelecek," deyiverdi.

Brodick sakın bir şekilde, "Bu doğru mu?" diye sordu.

Gillian'ın kalbi aniden güm güm atmaya başladı. Paniğe kapıldığı ve hâlihazırdaki değişikliğin bundan kaynaklandığını anladı çünkü Brodick'in onu terk etmesinden korkuyordu. Bölgesine kısa bir sürede Brodick'e bu denli bağlanmasındaki nedeni merak ediyordu. Brodick'i kendi sorunlarına karıştırmaması gerektiğinin farkındaydı ama onu bir daha asla göremeyeceğini bilmesine rağmen Brodick'ten uzaklaşma düşüncesine katlanamıyordu.

Judith yumuşak bir biçimde, "Buchananlar MacPhersonlar'la kan davası güdüyorlar," diye fısıldadı. "Senin Brodick'ten belki de çok fazla şey istediğini düşünüyorum."

Brodick, "Gillian'ın benden şimdiye dek istediği tek şey bu," dedi.

Iain, "Judith, Buchananlar MacPhersonlar'la kan davası gütmüyorlar," diyerek karısının yanlış kanısını düzeltti. "Buchananlar MacPhersonlar'dan hoşlanmıyorlar sadece. Zavallı olarak algıladıkları kimselerden hoşlanmazlar."

Gillian, "Herkes sizin kadar kuvvetli olamaz, Brodick. Zayıfları korumanız gerek, ezmeniz değil," dedi.

Üç bey birbirlerine bakarlarken sırtıyorlardı ve Gillian bu tutumuyla beyleri gerçekten eğlendirdiğini fark etti. Beylerin onu saf buldukları aşikârdı.

Gillian, "Öyle değil mi?" diye sorarak meydan okudu.

Brodick'in yanıtı, "Hayır, öyle değil," oldu. "Zayıflar Highlands'da uzun yaşamazlar."

Hem Ramsey hem de lain aynı fikri paylaştıklarına ilişkin baş onayı verdiler.

Brodick şimdi Ramsey'e hitap ederek, "MacPhersonlar asalak tiplerdir," dedi. "Onlar sen de dahil olmak üzere bütün Sinclairler'in gücünü tüketeceklerdir. Bakılmaktan hoşlanırlar... Ve kuvvetli taraf olmayı katiyen istemezler. Sizi tüketip harap eder etmez, başka bir merhametli beye gidecekler ve onun oymağına katılmak için yalvaracaklardır."

Gillian, "Merhametten bir günahmış gibi bahsediyorsun," dedi.

Brodick, "Bu durumda günah," yanıtını verdi.

Iain, "Ramsey sadece kısa bir süredir bey, ama hâlihazırda merhametli bir adam olmasıyla nam salmış," yorumunu getirdi. "MacPhersonlar'ın ona gelmelerindeki gerekçe bu."

"Kasıtlı olarak tembellik eden, kendisini ve ailesini başkalarına baktıran sağlıklı bir adama karşı hoşgörüm azdır benim de. Gelgelelim, MacPhersonlar hakkında ikinizin de yanıldığını düşünüyorum. Onların askerleri yetersiz eğitilmişler ve durum bundan ibaret. Onlar zayıf değiller, beceriksizler."

Tartışma sürüyordu, fakat doğruya doğru bir hareket Gillian'ın dikkatini çekti. Ağaç sırasının yakınında duran ve beyleri izleyen dört genç leydi vardı. Dört leydi de kendilerine çekidüzen vermekle meşgullerdi. Diğerleri saçlarını tarayıp eteklerini düzeltirken kızıl saçlı kadın, yanaklarını çimdiklemeye devam ediyordu. Hepsisi de kıkır kıkır gülüyorlardı. Onların kaygısız tavrı, Gillian'ı gülümsetti. Gillian bu kadınların Maitland Beyi'yle konuştuklarında ellerinden gelen en iyi şekilde görünmek istediklerini fakat beyin konuşması bitinceye dek nezaketen beklediklerini varsaydı.

Iain, "Bizim endişemiz tam olarak şudur Ramsey," dedi. "Sen MacPhersonlar'ı eğiteceksin ve MacPhersonlar sana saldıracaklar."

"Neyse ki Iain ve ben onların seni mahvetmelerine izin vermeyeceğiz," dedi Brodick. "Sen arkayı kollamazsan, biz kollarız."

Ramsey amirane bir biçimde, "Ben ne yaptığımı farkındayım," dedi. "Ve siz ikiniz işlerime karışmayacaksınız."

Judith, "Gillian'ın gördüğü kişinin bir MacPherson olduğu geliyor mu aklınıza? Aradığınız hain onlardan biri olabilir mi?" diye sordu.

Iain, "Bu düşünce aklımızdan geçti," yanıtını verdi.

Judith Brodick'e baktı. "Eğer o adam, Gillian'ın onu gördüğünden haberdar olduysa... Onu saptayabileceğini biliyorsa, o zaman Gillian'ı susturmaya çalamayacak mı? Alec bize, onu kaçıran üç adamın varlığından söz etti, böylelikle o hainin yalnız başına hareket etmediğinden haberdarız."

Gillian, "Ama adam, benim onu gördüğümü bilmiyor," diyerek itiraz etti. "Demek ki ben bir hayli güvendedim."

Judith kocasına, "Gillian'ın o haini gördüğünden üçünüzün dışında haberdar olan var mı?" diye sordu.

"Kardeşim Patrick'in haberi var ve ben uzakta'yken, Patrick sana, oğullarımıza ve Ramsey'in kardeşine göz kulak olacak. Dylan ve Winslow da haberdar, ayrıca Ramsey kendisinin ordu kumandanı Gideon'a mevcut durumu açıklamayı planlıyor."

Iain Ramsey'e doğru dönerek ekledi: "Bu mesele hallo-luncaya kadar Patrick Michael'ı bir an bile gözünün önünden ayırmayacaktır."

Ramsey, "Kardeşim için Patrick'in himayesinden daha güvenlisi olamaz," diye karşılık verdi.

Judith yumuşak bir sesle, "Winslow'a niye söylendi?" diye sordu.

Gillian kekeleyerek, "Brodick'in kardeşine kesinlikle güvleniyorsundur," dedi. "Winslow'un kendi beyinin güvenini boşa çıkaracağından kaygılanıyor olamazsın."

Judith, "Winslow'a güvenim sonsuz," dedi. "Kocama sorduğum soru bu değil ama senin de bildiğin gibi Winslow birliklerimizin kumandanıdır," açıklamasını yaptı. "Ve ben Iain'in, ona söylemesinde iyi bir gerekçesinin olduğunu biliyorum. Bu gerekçenin ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

Iain rahatsız olmuşa benziyordu. Gillian'a göz attıktan sonra karısına doğru döndü.

"Winslow'un hazırlık yapabilmesi için durumdan haberdar olması gerekiyordu."

Judith sorgulamaktan vazgeçmeyecekti. "Neyin hazırlığı?"

"Birliklerimizin."

Gillian kaskatı kesildi. "Meydan savaşı için mi?"

"Evet."

"İngiltere'ye mi gidiyorsunuz?"

"Evet."

"Ne zaman?" Gillian merak ediyordu.

Brodick, "Sen bize o İngilizler'in isimlerini verdiğinde," diye yanıtladı.

Gillian Brodick'e doğru bir adım ilerledi. "Bize mi? Dylan da benim askerlerini hazırlasın diye mi?"

Brodick gülümsedi. "Benim askerlerim daima hazırlar. Dylan ayrıntıları gözden geçirecektir yalnızca."

"Ama neden?"

"Böyle bir soruyu bana nasıl sorabiliyorsun? Iain benim hem müttefikim hem de arkadaşım... Alec benim vaftiz öğrencim. Çocuğun namına misilleme yapmak, benim görevim."

Ramsey, "Fakat bir gerekçe daha var değil mi?" diye sordu.

İhtiyatı elden bırakmayan Brodick yavaşça kafasını salladı. "Evet, bir gerekçe daha var."

Judith'den, "Peki, bu gerekçe ne olabilir?" sorusu geldi.

Brodick açıklamayacağını Judith'e bildirmek için başını iki yana salladı.

Gillian Ramsey'ye doğru döndü. "Ya senin ordu kumandanı? Birliklerini hazırlayacak mı?"

"Evet."

Gillian duyduklarına inanamayarak, hâlâ aklının başında olduğuna inandığı tek kişiye hitap etti. "Judith, onlar İngiltere'ye saldıracaklarını düşünüyor olamazlar."

Judith, "Sakılabileceklerini düşünüyorlar," diye yanıtladı. Iain kuru bir ifadeyle, "Sadece üç adamın peşine düşeceğiz, ülkenin tümüne saldırmayacağız," dedi.

Gillian, "Ama onların üçü de nüfuzlu baronlar," dedi. "Eğer savaşçılar bir meydan savaşı için silahlanmış vaziyette İngiltere'ye girerlerse; sizi temin ederim ki bu, Kral John'un kulağına gidecektir. Siz hedefleseniz de hedeflemesiniz de, İngiltere'yle savaşma tehlikesiyle karşı karşıya kalacaksınız."

Brodick Gillian'a, "Ah... Anlamıyorsun," karşılığını verdi. "Senin kralın bizim orada olduğumuzu bilmeyecek bile. Hiç kimse bizi görmeyecek."

"Görünmez olacağınızı mı sanıyorsunuz?"

Ramsey Gillian'ın konu eğer bu denli tiksindirici olmasaydı büyüleyici bulabileceği, kalp durduran, anlık bir sırtış gösterdi. "Şimdi Gillian, laf dokundurmanın lüzumu yok."

Gillian hüsrana uğramış bir edayla, "Kral John sizin orada olduğunuzu elbette öğrenecektir," diye haykırdı. "Söyle bana Brodick... Hiç kimsenin öğrenmeyeceği şu sakırtıyı tam olarak ne zaman planlıyorsunuz?"

Brodick, "Iain bu soruyu zaten yanıtladı," cevabını verdi. "Sen bize o İngiliz domuzlarının isimlerini verir vermez, hemen gideceğiz."

Gillian, "Anlıyorum," dedi, "Planlarınızı en ince ayrıntısına kadar anladığımdan, size onların isimlerini asla vermeyeceğim. Onların hakkından gelmenin bir yolunu bulacağım. Öyle ya da böyle, hak yerini bulur."

Iain sert sert baktı. "Gillian, ne yapabileceğini zannediyorsun? Sen bir kadınsın..."

Brodick Gillian'ı savundu. "Gillian kuvvetli, kararlı ve çok akıllı. Gillian'ın o piçleri bozguna uğratmanın bir yolunu bulacağına dürüstçe inanıyorum."

"Teşekkür ederim."

Brodick, "Bu bir övgü değildi," diyerek karşı çıktı. "Ben doğru bildiğimi söylüyorum sadece. Ne var ki haklarımızı elimizden almama müsaade edemem Gillian. Biz de senin yaptığın gibi bu işte payımıza düşeni yaparız."

Gillian, "İntikam benim ilk gerekçem değil," itirazında bulundu. "Ama sizin ilk gerekçeniz değil mi?"

Brodict omuz silkti. Gillian tartışmanın sona ermesi ümi-diyle Ramsey'e doğru döndü. "Yalnızca birkaç dakika içeri-sinde buradan ayrılmak için hazır olabiliyim."

Ramsey başıyla onayladı. "Bizimle birlikte geliyor musun Brodict?"

"Bu dolambaçsız sorunun vaktidir genç hanım."

"Brodict, Annie Drummond koluma o iğrenç anne ateşi-ni dökmek üzereyken hatırladığım kadarıyla sen ona benim çıt çıkarmayacağımı söyledin."

"Ve sen çıt çıkarmadın değil mi?"

Gillian, "Hayır çıkarmadım," diye yanıtladı. "Fakat sen bana sormadın. Bana söyledin. Ben sadece senin liderliğini takip ediyorum."

Brodict sabrını zorlayarak, "Tanrı aşkına," diye homur-dandı. "Şayet benden sizinle birlikte gelmemi istiyorsan, o zaman sor bana. Bunu şimdi yap Gillian, yoksa ben gidiyo-rum."

Gillian Brodict'in böyle bir tehditte bulunmasıyla dehşe-te kapılarak, "Beni bırakacak mısın?" diye fısıldadı.

Brodict sanki Gillian'ın boğazını sıkmak istiyormuş gibi görünüyordu. "Sor bana," talebinde bulundu.

"Sana ihtiyacım olduğunu düşünmeni istemiyorum..."

"Bana ihtiyacın var."

Gillian bir adım geriledi. Brodict bir adım ilerledi. Bir iç çekiş eşliğinde Gillian yeniden denedi. "Yalnızca, seni bir hayli iyi tanımaya mecbur oldum ve sana güveniyorum."

"Bana güvendiğini önceden biliyordum."

"Durumu niye böyle zorlaştırıyorsun?"

"Ben zor bir adamım."

Ramsey, "Evet zor bir adamdır," onayını verdi.

Diğerlerinin, Gillian'ın söylediği her kelimeyi içtiktikleri barizdi. Kendisini bir budala gibi hisseden Gillian, "Bizimle birlikte gelir misin?" diye sordu.

"Evet."

"Teşekkür ederim."

Brodict başparmağıyla Gillian'ın çenesini yukarıya doğru kaldırdı. "Evine geri dönünceye dek seninle kalacağım. Sana söz veriyorum," dedi. "Endişelenmekten vazgeç artık."

Seyircilerini dikkate almayan Brodict aşağıya doğru eğildi ve Gillian'ı öptü. Brodict'in dudakları Gillian'ın dudaklarına nazikçe dokundu ve bu öpüşme, Gillian göz açıp kapayıncaya dek son buldu fakat Gillian'ın kalp atışlarını hızlandırma-ya yetti.

Bir kahkaha tufanı, Gillian'ı ürküttü ve Gillian sesin geldiği yöne döndü. Gillian'ın gözleri faltaşı misali açıldı: o vakit, çünkü ağaçların yanında bekleyen en az on iki kadın mevcuttu.

Gillian, "Maitland Beyi, sizinle konuşmayı bekleyen epeyce genç leydi var," dedi.

Judith güldü. "Onlar kocamla konuşmayı beklemiyorlar. İain çoktan alıkonuldu."

Gillian, "Alıkonuldu derken?" diye sordu.

Judith, "Evli," açıklamasını getirdi.

Iain söze, "Gillian Highlands'da olduğu sürece, benim sorumluluğumdadır," diyerek başladı. "Oğlumun hayatta kalma nedenidir... Bu yüzden Gillian'ın koruyucusu ben olacağım."

Ramsey, "Ben de Gillian'a karşı çok büyük bir sorumluluk hissediyorum," dedi. "Kardeşim onun sayesinde güven-de kalacak ve ben bana başkaldırıldığından onun sayesinde haberdarım şimdi."

Iain Brodict'e baktı bu sefer ve "Gillian'ın şerefine leke sürdürmeyeceğim," dedi.

Brodict, "Yani?" sorusunu yöneltti.

Judith, "İnsanlar konuşacaklardır," dedi. "Gillian'ın duy-gularının incinmesini istemem."

Gillian, "Peki, insanlar ne söyleyeceklerdir?" diye sordu.

Judith yeni arkadaşını utandırmamak için dolaysız bir ya-nıt vermekten kasıtlı olarak kaçındı. "Bazıları acımasız ola-

caktır. Maitlandlar değil elbette fakat ötekiler kötü kötü şeyler söyleyeceklerdir."

"Judith sana, Brodick'in metresi olduğun hakkında söylentiler çıkacağını söylemeye çalışıyor."

Judith, "İain, bu kadar açıksözlü olmak zorunda mısın?" diye feryat etti.

"Bilmesi lazım."

Gillian'ın sorusu, "Şimdi söylenti var mı?" oldu.

Iain omuz silkti.

Brodick, "Bu tatmin edici bir yanıt değil," dedi. "Gillian'ın adına leke sürülüyor mu şimdi?"

Bu olasılık üzerine Brodick'in sesi öfkeli çıktı. Gillian omuzlarını dikleştirdi. "Söylentinin ne olduğunu umursamıyorum," dedi. "Böyle bir söylentinin, aklımın ucundan geçmediğini itiraf edeyim... Demek ki zihnim başka düşüncelerle dolu olduğundan buna ihtimal vermedim..." Gillian titremeyi kesti aniden ve onuru kırıldığı için yüzünün yandığını hissetmesine karşın konuşurken sesini kararlı bir hale getirdi. "Zamanımı dedikodu yaparak harcayan insanlar, aşağılık ve ahımtarılar. Onlar benim bir metres olduğumu söylüyor olabilirler ama ben yüreğimde ne olduğumu biliyorum ve Tanrı'ya hesap vermek zorundayım yalnızca."

Brodick hiddetle, "Ben pekâlâ umursuyorum," dedi. "Ve hiç kimsenin seni kötülemesine izin vermeyeceğim."

Ramsey, "Onları nasıl durdurmayı planlıyorsun Brodick?" diye sordu.

Iain, "Evet," dedi. "Bu konuda ne yapmayı planladığını bize anlat."

Brodick'in aklında gerçekten bir tek muhtemel çözüm vardı. Brodick uzun bir iç çekiş eşliğinde konuştu. "Onunla evlenmek tek çözüm sanırım."

Nefesi kesilen Gillian yere yıkılıyordu neredeyse. "Yanlış sanıya kapılmışsın."

Judith dahil herkes Gillian'ın itirazını duymamazlıktan geldi. Iain, "Bana mantıklı geliyor," dedi.

Ramsey, "Evet akla uygun," onayını verdi. "Brodick

Gillian'a karşı çok sahiplenici bir tutum sergilemekte. Dün gece Brodick onun yanında olmasının haricinde, ona yaklaşmama müsaade etmedi."

Iain, "Kadınların, senin etrafındalarken nasıl da kendilerinden geçtiklerini Brodick gayet iyi biliyor," yorumunu yaptı. "Sen ve Brodick gelinler bulmak için İngiltere'ye gittiğinde, şu talihsiz hadise meydana geldi. Brodick o meseleye büyük olasılıkla hâlâ kızgın."

Brodick, "Kızgın değilim," deyiverdi.

Arkadaşları, Brodick'in karşı çıkışına akdirmadılar. Ramsey omuz silkti. Iain'e, "O hadise sekiz seneyi aşkın bir süre önce cereyan etti," diye hatırlattı. "Üstelik Brodick ilgisini diğer erkelere o denli kolayca yönlendirebilen bir kadınla mutlu olamazdı."

"Hiçbirinizin o kadını eve getirmeyişinizdeki temel neden bu."

"Hiçbirimiz o kadını istemedik. O kadın ahlaksızdı."

Iain bir kıkırdama eşliğinde, "Ahlaksız sözcüğü hafif kalıyor," dedi.

Brodick sanki Iain ve Ramsey'i öldürmek istiyormuş gibi görünüyordu ama arkadaşları buna kayıtsız kaldılar.

"Bu hikâyede sizin şimdi anlattığınızdan daha fazlası var, değil mi?" diye sordu Judith.

Soruyu hiç kimse yanıtlamadı. Iain Judith'e göz kırptı ve Judith ayrıntıları öğrenmenin bir yolunu daha sonra bulacağına karar kaldı.

Ramsey, "Gillian dün gece senin ekose kumaşını kuşanmıştı Brodick," dedi o vakit.

Iain'den, "Gillian'a kendi renklerini kuşandırmakta ısrarcıydı," yorumu geldi. "İnsanların spekülasyon üretmelerine şaşmamalı."

"Kutlama sırasında senin, Gillian'ı tüm Maitland oymağının önünde öptüğünü duydum."

Brodick omuz silkti. "Tüm oymağın değil, sadece bir kısmının."

Iain sözüne, "Herkesin bilmesini istiyordun..." diyerek başladı.

Brodick onun sözünü kesti. "En doğrusunu yaptım."

Judith Gillian'a merakta olduğuna dair anlamlı bir bakış fırlattıktan sonra, "Herkesin neyi bilmesini istiyordu?" diye sordu.

Iain, "Gillian'ın ona ait olduğunu," diye açıkladı.

Ramsey, "Gillian'ı tanıkların huzurunda öpmesinin nede-ni tabii ki de bu," dedi.

Zavallı Gillian sanki biraz önce kafasına sert bir darbe ye-miş gibi görünüyordu. Judith Gillian'a merhamet duyuyor-du, çünkü Gillian'ın, Kuzey İskoçyalılar'ın patavatsızlıklarını anlamadığını biliyordu.

"Bunun yalnızca dostane bir öpücük olduğundan eminim, bir kuzenin selamlaşırken diğer bir kuzene vereceği türde."

Brodick, "Aynen öyleydi," diye homurdandığında Gillian abartılı bir biçimde başını salladı.

Judith derin bir nefes alarak davasından vazgeçti. Iain'le beraber yaşadığı yıllarında öğrendiği bir şey varsa o şey, Ku-zey İskoçyalılar'dan hiçbirisinin nasıl incelikli olunacağını bilmemesiydi. Onlar herhangi bir şeyin yapılmasını istiyor-larsa, o şeyi kendileri yaparlardı ve onlardan biri bir kadını istiyorsa, o kadını alırdı. İşte bu kadar basitti. Erkekler ka-dınlara saygı duyarlardı elbette, bu nedenle kadınları yatak-larına götürmeden önce onlarla genellikle evlenirlerdi fakat ağızlarından bir kere çıkan sözü ölünceye dek tutarlardı. Şu aşamada, Brodick'in Gillian'ı istediği gün gibi ortadaydı ve kararını değiştirmesi söz konusu dahi olamazdı. Brodick Gillian'ı alacaktı ve Brodick'in iki sadık arkadaşı, Brodick'e buleşmeyi onayladıklarını ve yardım etmek için ellerinden geleni yapacaklarını bildiriyorlardı.

Onlardan hiçbirisi, her nasılsa, Gillian'ın bu konudaki hislerini hesaba katmıyordu. Judith ondan yana olduğunu belirtmek için arkadaşının elini sıvazladı. Gillian kesinlikle afallamış görünüyordu.

"Brodick?"

"Evet, Judith."

"Gillian'ı seviyor musun?"

Bu soruyu ölüm sessizliği takip etti. Brodick'in böylesine şahsi bir soruyla sıkıştırılmaktan hoşlanmadığı ayan beyan ortadaydı. Judith yine de geri adım atmadı, Gillian'ın menfa-atlerini gözetiyordu. "Seviyor musun?"

Iain, "Sevgilim, senin sorman gereken bir soru değil bu," dedi.

Judith, "Bunun sormam gereken bir soru olduğunu dü-şünüyorum," diye itiraz etti. "Birisi de Gillian'ı gözetmeli."

Ramsey, "Biz Gillian'ı gözetiyoruz," dedi.

Iain, "Brodick'in Gillian'ı istediği apaçık ortada," deyiver-di.

Judith, "İstemek yetmez," dedi. "Gillian'ın İngiliz oldu-ğunu hepiniz unuttunuz mu?"

Ramsey ve Iain aynı anda, "Gillian eskiden İngiliz'di," cümlesini dile getirdiler.

Judith nasıl da kızdığını onlara belli etti. Ramsey'e, "Sen ve Brodick, Kuzey İskoçyalılar'la evleneceğinize veya hiç ev-lenmeyeceğinize ilişkin yemin etmediniz mi?" diye sordu.

Iain, "Evet yemin ettiler," yanıtını verdi. "İngiltere'deki şu talihsiz hadiseden sonra..."

Brodick, "Şuna *talihsiz hadise* demekten vazgeçer misin?" talebinde bulundu.

Ramsey, "O sözü verdik," diye itiraf etti. "Fakat anlaşılan o ki Brodick fikrini değiştirmiş."

Brodick homurdanarak, "Ben Gillian'ın itibarını düşünö-yorum," dedi.

Judith, "Öyleyse Gillian'dan uzak dur sadece," önerisini öne sürdü.

Brodick, "Bu makul bir çözüm değil," dedi.

Judith, "Neden değilmiş?" diye kışkırttı.

Ramsey, "Çünkü Brodick Gillian'dan uzak durmak iste-miyor," dedi. "Bunu çok açık bir şekilde görüyor olman ge-rekir, Judith."

Judith başka bir şekilde denemeye karar verdi. "Brodick, Gillian'a Buchananlar'la yaşamasının hayatında ne gibi değişikliklere yol açacağından bahsettin mi?"

Brodick omuz silkti. "Gillian'la evlenmeyi henüz karara bağladım," itirafını yaptı.

"Bana perişan olacağımı söyledi." Gillian'ın sesi kısık bir fısıltı olmaktan öteye geçememişti. Gillian Brodick'in, onun geleceğini belirlemeye dair aşırı saygısızlığına hâlâ şaşırıyordu... Ama öfke, güvensizliğe dönüşüyordu çabucak ve Gillian saniyeler içerisinde tir tir titriyordu. Onların bir anda kahrkaha atarak bunun yalnızca bir oyun olduğunu söyleyiverceklerini düşünerek kendi kendisini telkin etmeyi sürdürüyordu.

Ve telkini gerçekleştiğinde, Gillian bir parça hayal kırıklığına uğrayacağını da biliyordu.

Brodick, "Evet, Gillian perişan olacaktır," dedi.

Ramsey kahrkahayı bastı. "Gillian'a hakikati söylemişsin o halde. Buchananlar dediğiniz şu barbarlara uyum sağlamaya çabalayan erkek ya da kadın, herhangi birine gıpta etmem."

"Perişan olmayacağım," diye haykırdı Gillian. "Peki ya bunun nedenini biliyor musun?"

Erkekler sanki Gillian'ın sorusunu işitmemiş gibi davrandılar. İain Gillian'ın ilk yorumunu dikkate aldı. "İşte, görüyor musunuz? Gillian zaten olumlu bir bakış açısına sahip. Bu güzel bir başlangıç."

Gillian, "Siz centilmenler dalga geçmeyi bırakır mısınız?" talebinde bulundu. Nihayet kendine gelmişti ve bu tartışmaya son noktayı koymakta kararlıydı.

Judith, "Onların dalga geçtiklerini sanmıyorum," dedi. Gillian'a yaklaştı ve fısıldadı: "Bunu hâlihazırda anlamadırısan, galiba sana açıklamam gerekiyor..."

Gillian heyecan içerisinde parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Telaşla sordu: "Açıklaman gereken nedir?"

"Onlar asla dalga geçmezler. Brodick'in seninle evlenmeye niyetlendiğine inanıyorum."

On Altıncı Bölüm

"Brodick, seninle özel olarak konuşmak istiyorum." Gillian'ın ağzından süratle çıkan sözcükler tartışmaya mahal bırakmadı ve Gillian öfkesini maskeleyemedi bile. Öfkeli olduğunu Brodick'e bildirmek istiyordu.

Brodick Gillian'ın öfke gösterisinden etkilenmemiş görünerek tahammülsüz bir şekilde, "Şimdi olmaz Gillian," karşılığını verdi. "Ramsey, on dakika içerisinde buradan ayrılacağız. Hazırlanabilir misin?"

Ramsey, "Elbette," diye yanıtladı. Gillian ve Judith'i başıyla selamladıktan sonra tepeyi bir kez daha tırmanmaya koyuldu.

Iain kolunu karısının omuzlarına attı ve batıya doğru döndü. "Görevlerime geri dönmeye önce çocuklara beraber bakalım. Çocuklar biraz önce Patrick ve Frances Catherine'in evine gittiler."

Judith'in başka bir seçeneği yoktu çünkü kocası, onu gerek götürüyordu. Judith Iain'e, "Sen onları balık tutmaya götürdüğünü vaat ettin," hatırlatmasını yaptı.

"Hayır, Alec benim namuma vaat etti."

"Yine de onları götüreceksin?"

"Elbette götüreceğim." Iain güldü. Michael'ın, ağabeyine vaadini tekrarlayarak, "Ve onların boğulmalarına izin veremeyeceğim," diye ekledi.

Brodict Gillian'ın yanında durmaya devam ediyordu ama Gillian'la ilgilenmiyordu. Yüzden fazla Maitland askerinin eğitim yapıkları aşığı tarlada, Dylan'ın yerini saptamakla meşguldü.

Gillian kadınlar grubunun tepeyi koşarak çıkışını izliyordu. Kadınlardan çoğı küçük kızlar gibi kıkır kıkır güllüşüyordu.

"Onlar ne yapıyorlar?"

Brodict kadınlara göz attı. Tarlayı gözden geçirme işine geri dönmekten önce duygusuz bir biçimde, "Ramsey'in peşinden gidiyorlar," yanıtını verdi.

"Neden?"

Brodict araştırmasını sürdürüyorken, "Ne neden?" diye sordu.

Gillian iç çekti. "Leydiler neden onun peşinden gidiyorlar?"

Brodict omzunu silkerek, "Bunu hep yapıyorlar," dedi.

Gillian hâlâ anlamayarak, "Bütün leydiler onun peşinden mi gidiyorlar?" diye sordu.

Brodict Gillian'a tüm dikkatini nihayet verdi. Sakin bir ses tonuyla, "Evet, gidiyorlar," dedi.

"Fakat niye?"

"Bilmiyor musun?"

Gillian kafası tamamen karışmış bir vaziyette, "Bilseydim sormazdım Brodict," yorumunu dile getirdi.

Brodict aklına daha iyi bir söz gelmediğı için nihayet, "Onu yakışıklı buluyorlar," dedi. "Bana her halükârda söylenilen budur."

"Ramsey çok hoş ve bir hayli kibar biri ama sırf çekici olduğu için onun peşinden gitmeyi tasavvur edemiyorum."

"Kadınlar Ramsey'in davranışını veya karakterini umursamıyorlar. Ramsey'e bakmaktan hoşlanıyorlar."

Gillian başını iki yana salladı. "Senin ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Arkadaşlarının önündeki küstahça iddialarını unutmam için beni güldürmeye çalışıyorsun sadece."

"Sana yemin ederim, doğruyu söylüyorum. Kadınlar Ramsey'e bakmaktan hoşlanırlar, bu nedenle onun peşinden giderler. Ramsey'in yakışıklı olduğunu düşünmüyor musun?"

Gillian, "Şimdiye kadar bunu gerçekten düşünmemiştim ama evet yakışıklı bir adam." Brodict'in, arkadaşıyla ilgili bir kusur bulmaya çabaladığını sanmaması adına, "Evet, kesinlikle yakışıklı," diye ekledi. "İain de çok yakışıklı. Leydilerin senin peşine takılmamalarına şaşırıyorum. Ne de olsa sen çok daha fazla..."

Gillian kendisini tam zamanında durdurdu. Tanrı ona yardım etsin... Gillian Brodict'e ne denli çekici olduğunu söylemek üzereydi. Brodict'in dünyevi erilliğı, Gillian'ı günaha zorluyordu. Sırf Brodict'in yanında olmak bile Gillian'da ahlaksızca ve bir leydiye yakışmayan şeyler düşünme isteğı uyandırıyordu. O düşünceler şehvaniydi; Gillian şehvetli değildi. En azından Brodict Gillian'ın hayatına girinceye ve hayatını altüst edinceye dek değildi.

Ah, Gillian az kalsın Brodict'e, Brodict'in onu nasıl etkilediğini bildirecekti. Gillian'ın yapmak istediğı son şey, Brodict'in kendini beğenmişliğini şişirmektir. Brodict hâlihazırda bir ömür sürdürmeye yetecek kadar kendini beğenmişti.

Brodict, "Ben çok daha fazla neyim?" diye sordu.

Gillian başını iki yana salladı ve Brodict'in delici bakışlarını umursamamaya çabaladı. "Leydilerin, senin peşine niye takılmadıklarını biliyorum," dedi. "Onları korkutuyorsun."

Brodict güldü. "Bunu bilmek güzel."

"Ve her zaman kaşlarını çatıyorsun."

"Ah, Dylan orada."

Brodict vedalaşmaksızın uzun adımlarla uzaklaştı. Gillian Brodict'in bu kadar nezaketsiz olabildiğine inanamıyordu; Brodict Gillian'a göz ucuyla bakma zahmetine dahi girmemiş, basıp gitmişti.

Gillian, "Ah hayır," diye fısıldadı. Kendi kendine, "Benden

kaçamazsın," diye mırıldanarak eteklerini topladı ve tepeden aşağıya doğru hızla indi.

Gillian, "Brodict, seninle konuşmakta ısrarlıyım ve dinlemek isteyip istememen umrumda bile değil," dese de Brodict Gillian'dan çok önde olduğu için Gillian Brodict'in tek kelime dahi işittiyinden kuşkuluydu.

Gillian hızlanmak niyetinde değildi ama tepe Gillian'ın tahmin ettiğinden çok daha dikti ve genç kadın ne olduğunu anlayamadan kendisini koşarken buldu ve yavaşlayabileceğini hiç zannetmiyordu.

Bir kılıç dövüşünün ortasına daldı. Bir askere çarptığında, "Affedersiniz," diye kekeledi.

Adam Gillian'ı duymadı fakat sırtına Gillian tarafından toslanıldığını belli ki farkındaydı. Başka bir askerin onu arkasından saldırarak alt etmeyi denediğine inanan asker, vurmaya üzere olduğu kişiyi keşfettiğinde, arkasına fırladık misali dönüvermiş, kılıcını havaya kaldırıp havada geniş bir kavis çizerek aşağıya doğru savurmuştu bile.

Askerin ürkütücü narası ağaçların tepesine ulaştı. Gillian geriye zıpladı ve diğer bir askerle çarpıştı. Askere doğru çabucak dönüp, "Çok özür dilerim," dedi.

Sonra o asker haykırdı. Gillian kargaşaya sebebiyet verdiği için utanarak ve döneceği yeri bilmeden olduğu yerde fırlayıp döndükten sonra yaşamları sanki buna bağlıymışçasına dövüşen, nefes nefese kalmış askerler kalabalığına çevrelenmiş bir halde o sahte meydan savaşının tam merkezinde öylece kalakaldı. Askerlerden hiçbiri yalnızca alıştırmayı yaptığının farkında değilmiş gibiydi.

Bu kaosta Gillian Brodict'i gözden kaybetti.

Gillian kalabalığın içinden yumuşak ve zarif bir şekilde geçerken, "Çalışmanızı böldüğüm için lütfen beni bağışlayın," diyerek özür diledi.

Brodict Gillian'ın kalp atışlarını sekteye uğratacak bir kükreş koyverdi. Sonra herkes bağırmağa başladı. Gillian bir kaderine boyun eğmişlik iç çekişle bunun sebebinin ayrımsadı.

Mücadele durmuş ve Gillian ona sanki biraz önce gökyüzünden düşmüş gibi dik dik bakan kuşkucu savaşçılar çemberinin içine alınmıştı.

"Çok özür dilerim centilmenler. Çalışmanızı bölmek istemezdim. Ben gerçekten... Ah, Brodict orada. Lütfen geçmeye izin verin."

Adamlar kıpırdıyamayacak kadar afallamışlardı. Brodict'in buyruğu onlara her nasılsa ulaşmıştı ve Brodict'e saniyeler içerisinde geniş bir yol açılmıştı. Brodict bacakları iki yana ayrıktaydı, elleri belinde ve yüzündeki sert bir ifadeyle o yolun bir ucunda duruyordu.

Gillian öbür taraftan gitmenin iyi bir fikir olabileceğini düşünüyordu ama omzunun üzerinden göz attığında Dylan ve Winslow'un o ucu da engellediklerini gördü. Winslow Gillian'ı öldürmek istiyormuşa benziyordu. Dylan şaşkınlık içerisindeymiş gibiydi.

Tuzağa düşürüldüğünü duyumsayan Gillian bu utanç yüzünden boş tehditler savurma yoluna başvurmak zorunda kalacağına karar verdi ve omuzlarını dikleştirerek bir alığa dönüşmesinin yegâne sorumlusu olduğuna inandığı adama doğru yavaş yavaş yürüdü.

"Tanrı aşkına Gillian, aklından ne geçiyordu? Öldürülebilirsin."

Kalabalıktan gürlütülü bir onay homurtusu yükseldi. Utançtan yüzü yanan Gillian kendisini hoşnutsuz kalabalığa doğru dönmeye zorladı. Ellerini sanki dua ediyormuşçasına birbirine kenetledi ve yineledi: "Çok özür dilerim. Tepeyi inmeye koyuldum ve daha ne olduğunu anlamadan kendimi koşarken buldum. Affedersiniz centilmenler, çalışmanızı böldüğüm ve kaygılanmanıza sebep olduğum için."

Gillian'ın sesindeki samimiyet ve yürekteki dilettiği özür, askerleri hem sakinleştirdi hem de hoşnut etti. Askerlerden çoğu Gillian'ın ihlalini affettiklerini Gillian'a bildirmek için baş onayı verirlerken, birkaçı Gillian'ı başlarıyla selamladı. Gillian kendisini daha iyi hissetmeye başlıyordu ki tekrar

Brodict'e doğru döndü ve anlık hissiyatı derhal buharlaştı. Brodict'in sert bakışları güneşi terletecek kadar sıcaktı. Gillian, "Seninle konuşmak istiyorum," dedi.

Brodict, başı aşağıda bir boğa misali, Gillian'ın üstüne yürüdü. Gillian'a eriştiğinde, yavaşlamadı. Gillian'ın elini sıkıca tuttu ve yürümeye devam etti. Gillian seçme şansından yoksundu. Brodict'le beraber kâh yürüdü - yani koştu çünkü Brodict'in adımları Gillian'inkinden çok daha uzundu - kâh bir bez bebek misali sürüklendi.

Gillian Brodict'e ayak uydurmaya çalışırken, "Beni bırak ya da yavaşla," talebinde bulundu.

Brodict yavaşladı. "Tanrı'ya yemin ederim, sen bir azizin dahi sabrını sınarsın."

"Sen bir aziz değilsin Brodict, annen sana ne söylemiş olursa olsun."

Boğa fiilen gülümsedi. "Ah, fakat sen beni keyiflendiriyorsun Gillian. Senin yaptığın bu."

Gillian iltifatlara uygun bir ruh halinde değildi, özellikle de böylesine şaşkın bir ses tonunda sunulan iltifatlara.

"Öyleyse ben seni birazdan..."

Brodict Gillian'ın dün geceki yorumunu hatırlayarak, "Delirtecek misin?" diye sordu.

"Evet, delireceksin ve bunun nedenini biliyor musun?"

Brodict kuru bir ifadeyle, "Hayır," yanıtını verdi. "Ama bana söyleyeceksin değil mi?"

Brodict'in sesi, olurluna bırakmışlık tonundaydı. Gillian bunu aşağılama saymadı. "Paçayı sıyırtmana olanak tanıyorum."

"Yani?"

"İtibarın için endişelenmek zorunda değilsin artık. Eğer ben buna dair kaygılanmayacaksam, o vakit sen niye kaygılanasın ki?"

"Anlıyorum."

"Benimle evlenmeye mecbur değilsin."

"Bu doğru mu?"

Brodict Ramsey'in hayranlarının önceden toplandıkları ağaç sırasına doğru birdenbire yön değiştirdi.

"Beni şimdi nereye sürüklüyorsun?"

"Biraz mahremiyete ihtiyacımız var."

Gillian ne itiraz etti ne de Brodict Dylan'ın peşinden gitmeden yalnızca birkaç dakika önce Brodict'ten özel konuşmaları için bir anlık mahremiyet istediği gerçeğine işaret etti. Kendi durumunu onlara müdahale edilmeden veya Brodict tekrar koşarak uzaklaşmadan önce ne kadar çabuk açıklarsa o kadar iyi olacağını düşünüyordu.

"Niye teklif ettiğini biliyorum."

Brodict Gillian'a bir bakış fırlatarak, "Ne teklif etmişim?" diye sordu.

"Dikkatini verir misin lütfen? Benimle evlenmeyi teklif ettiğinde centilmence davranıyordun sadece."

Brodict, "Teklif mi?" diyerek küçümsedi. "Gillian, ben teklif falan etmem. Buyruklar veririm. Farkı anlıyor musun?"

Gillian Brodict'in gönlünü almayı deneyerek boşa zaman harcamayı reddetti. "Şimdi diploması zamanı değil," dedi. "Asilce davranmak zorunda olmadığımı sana anlatmam şart. Hepsi benim hatam, şahiden öyle. Bunu şimdi anlıyorum. Senden Ramsey'in evine benimle birlikte gelmeni istemem gerekirdi. Seni köşeye sıkıştırdım ve bu benim suçumdur."

Brodict Gillian'ın bu yorumuna bir hayli gücenerek, "Beni hiç kimse köşeye sıkıştırmadı şimdiye dek," dedi. "Ne yapmak istediysen ve neyi gerekli gördüysem onu yaptım."

"Benden sorumlu değilsin."

Gillian Brodict'in yaptıklarına ilişkin gerekçeleri üzerine ipsiz sapsız konuşurken, Brodict Gillian'ı ağaçların arasındaki mahrem bir yere çekti. Gillian'ın bu konuda düşünüp taşındığı ve zihninde her şeyi en ince ayrıntısına dek kurguladığı gün gibi ortadaydı. Gillian her şeyi yanlış anlamıştı elbette, ama Brodict Gillian'a yanlış fikirlerinin doğrusunu an-

latmadan önce Gillian'ın, Brodick'in gerekçelerini Brodick'e açıklamayı bitirmesine dek beklemekte karar kıldı.

Ağaçlar arasındaki açıklık alana vardıklarında, Brodick Gillian'ın elini serbest bıraktı, şişman bir ağaç gövdesine yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve Gillian'ın yaptığı uzun konuşmanın sona ermesini bekledi.

Brodick Gillian'ın söylediklerine yoğunlaşmayı denedi, fakat kendinden geçti. Gillian kızarmış yanakları, omuzlarına dökülen kızıl kahverengi saç kıvrımlarıyla fevkalade güzel görünüyordu. Brodick Gillian'ın ne denli güzel olduğuna ilişkin hiçbir fikri bulunmadığını biliyordu. Dış görünüş Gillian için önemli değildi ve Brodick Gillian ile tanıdığı öbür kadınlar arasında canlandırıcı bir fark olduğunu düşünüyordu. Gillian'ın gözleri koyu zümrüt yeşiline dönmüştü. Yüzeyin altında içten içe kaynayan, kesinlik arzeden bir ihtiras saklıydı ve Brodick Gillian'ı kollarına alıp asla bırakmamaya ilişkin ani bir arzuyla yanıp tutuşuyordu.

"Şimdi anlıyor musun?"

Gillian şimdi ne hakkında konuşuyordu ki? Brodick Gillian'ın söylediği tek kelimeyi dahi işitmediğini fark ederek sordu: "Neyi anlıyor muyum?"

Gillian hüsrana içerisinde, "Dinlemiyor muydun?" diye feryat etti.

"Hayır."

Gillian'ın omuzları çöktü. "Brodick, seninle evlenmeyeceğim." Gillian başını iki yana salladı. "Asilce davranmana izin vermeyeceğim."

"Gillian?"

"Evet?"

"Benimle birlikte olmak hoşuna gidiyor mu?"

Gillian anlamamış numarası yaptı çünkü bu, gizli tutmayı ümitsizce denediği tüm duygularını itiraf etmeye Brodick tarafından yönlendirilmekten daha güvenliydi.

"Şu anı mı kastediyorsun?"

"Tam olarak neyi kastettiğimi biliyorsun."

"Brodick..."

"Cevap ver bana."

Gillian başını eğdi. "Evet, seninle birlikte olmak hoşuma gidiyor... Hem de çok," diye itiraf etti. Aceleyle ekledi: "Ama bunun bir önemi yok... Birbirimizi çok kısa bir süredir tanıyoruz ve sen eve gitmek zorundasın. Seni bekleyen çok sayıda acil görevin olduğundan eminim. Sen Buchanan beyisin, sonuçta."

Brodick, "Ne olduğumun farkındayım," diyerek tersledi.

Gillian Brodick'e kendi taktiklerinden bir doz sunarak aynı terslikte bir yanıt verdi. "Benimle bu ses tonunda konuşmaya yeltenme. Hiç çekemem."

Brodick aniden sırtına Gillian öfkelenildi. "Eleştirimi eğlendirici mi buluyorsun?"

"Seni tamamen canlandırıcı buluyorum."

Gillian'ın birden nefesi kesildi. "Öyle mi?"

Brodick az da olsa utangaç bir edayla, "Evet öyle. Çoğu kadın benimle, senin konuştuğun tarzda konuşamazdı. Şu bir gerçek ki sen benimle bu tarzda konuşan ilk kadınsın... Böyle bir küstahlığa müsaade etmemem gerekirdi," dedi.

"Küstahlık ettiğime inanmıyorum ve ben başkalarını eleştirmem genellikle fakat sen beni delirtiyorsun."

"Bunu bilmek güzel."

Ökeden deliye dönen Gillian Brodick'e doğru bir adım ilerledi ve başını iki yana salladı. "Konuyu değiştirerek kafamı karıştırmaya çalışmaktan vazgeçsen keşke. Durumu benim için çok zorlaştırıyorsun. Ben yalnızca çabalıyorum..."

"Paçayı kurtarmama olanak tanımaya mı?"

Gillian iç çekti. "Evet."

Brodick Gillian'a elini uzattı ama Gillian geri geri uzaklaştı ve Brodick'e olduğu yerde kalmasını el işaretiyle gösterdi. "Yapma."

"Ne yapmayayım?"

"Öpme beni. Yapacağın bu, değil mi?"

Brodick ağaca tekrar yaslandı. "Yapmamı istiyor musun?"

Gillian heyecan içerisinde parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Evet... Yani, hayır. Ah, bana sorular sormayı kes," diye feryat etti. "Beni deli ediyorsun. Seninle evlenemem. Hem kız kardeşimi hem de o lanet olası kutuyu bulup İngiltere'ye geri dönmek zorundayım. Seninle evlenirsem, yalnız kalırım."

"Bana güvenin bu denli az mı? Seni koruyabileceğimi düşünmüyor musun?"

Gillian tereddüt etmedi. "Elbette sana güvenim tam. Beni koruyabileceğini biliyorum fakat bu senin savaşın değil. Benim savaşım. Seni bu savaşın ortasına atmayacağım. Eğer sana herhangi bir şey olursa, buna katlanabileceğimi sanmıyorum."

Brodick'in aklına ani bir düşünce geldi ve Brodick'i baştan aşağıya silkeledi. "İngiltere'de seni bekleyen bir adam mı var?"

Bu hararetli tartışmaya başladıklarından beri Brodick ilk kez kendinden emin bir ses tonunda konuşmamıştı. Brodick'in savunmasızlığı sevimliydi. Gillian yalan söyleyebileceğinin ve bu tartışmayı sonsuza dek nihayetlendirebileceğinin farkında olmasına rağmen, kendisini Brodick'e doğru söylemeye mecbur hissediyordu.

"Hayır, başka bir adam yok. Eve Morgan Amcam için geri döneceğim... Başka biri için değil."

"Amcam sana bir koca seçmiş mi?"

"Hayır."

Brodick Gillian'ı incelerken başını yana eğdi ve sonra sakince, "Beni uygun bulurdu," dedi.

Gillian Brodick'e itiraz etmedi. "Evet, uygun bulurdu."

"Senin bir beyle evli olduğunu bilmek amcam hoşnut eder miydi?"

Brodick'in zırlı yine tümüyle yerli yerindeydi ve Gillian'ın Brodick'te bir an için gördüğü kararsızlık tamamen yok olmuştu. O, *kendini beğenmiş savaşı*, Gillian'ın karşısındaydı artık.

"Oymağında böylesine önemli bir konuma erişmiş olduğunu bilmek amcamı hoşnut ederdi ama amcamın seni uygun bulmasının nedeni bu değil."

Brodick merakla sordu: "Ne öyleyse?"

"Amcam senin hırçın tabiatının iç yüzünü kolaylıkla görürdü. Sen sıcak yaradılıştın, inançlarında tutkulusun ve sevdiklerine aşırı derecede sadıksın. Onurlu bir adamsın Brodick ve amcamı kandıramazdın. Amcam senin kalbindekini bilirdi."

"Senden ne haber Gillian? Sen benim kalbimdekini biliyor musun?"

Brodick'in sesi bir fısıltı yumuşaklığındaydı ve bir arzu sarsıntısı, Gillian'ın başından ayak parmaklarına kadar hızla yayıldı. Etraflarındaki ağaçların dalları arasından süzülen güneş ışığında, Brodick'in vücudu sürekli renk değiştiren bir parlıtya bürünmüştü. Derisi ve altın sarısı uzun saçları parıl parıl parlıyordu. Böylesine zinde bir erkeğe bakmak, Gillian'ın ağzını kurutuyor ve karnını ağrıtyordu. Fantezileri yüzünü ısıtıyordu ve Gillian Brodick'in dudaklarına sabit gözlerle baktığını ayımsadığında, başboş düşüncelerini kontrol altına alabilinceye dek kendisini toprağa bakmaya zorladı. Brodick'le karşılaşınca dek bir erkekle ilişkiye girmek konusunda pek fazla bir şey düşünmemişti ve Brodick'in sayesinde, günah çıkarırken bir papaza nasıl baştan çıktığını anlatmak için epey zaman harcamak zorunda kalacağını biliyordu.

"Çok sayıda kadınla beraber oldun mu?" Gillian Brodick'e böylesine özel bir soru sorma cüreti gösterdiğine inanamıyordu ve sözünü geri alabilmeyi herhangi bir şeyden daha fazla arzuluyordu. "Yanıtlama," deyiverdi. "Sormamam gerekirdi."

Brodick, "Bana herhangi bir şey sorabilirsin," dedi. Duygusuzca bir ifadeyle ekledi: "Ve evet, kadınlarla beraber oldum," yanıtını verdi. "Sayı hakkında spekülasyon üretmemi ister misin?"

Gillian, "Hayır istemem," diye yanıtladı. Sabit gözlerle toprağa bakmayı sürdürüyordu. "Seni bekleyen bir kadın var mı?"

"Beni bekleyen birkaç kadın olduğunu zannediyorum."

Gillian'ın bakışları Brodick'e yöneldi. "Birkaç kadınla evlenemezsin, Brodick. Sadece bir."

Gillian'ın yanakları al aldı. Brodick gülmek için kendisini zor tutuyordu. "Bekleyen ve yatağımı paylaşmaya gönüllü kadınlar daima mevcuttur," açıklamasını yaptı. "Hiçbirinin evlilik beklentisi yok."

Gillian o kadınların her birinden nefret ettiğine karar kıldı. Gillian'ın içinde duyumsadığı bu kıskançlık patlaması anlamsızdı fakat Gillian'a kendisini berbat hissettiriyordu. Gillian Brodick'le evlenmeyecekti, buna karşın Brodick'in, yatağını başka bir kadınla paylaşıyor olması düşüncesinden iğreniyordu.

"Peki ya şu kadınlar, sen evlendikten sonra da yatağını paylaşmaya devam edecekler mi?" diye sorduğunda Gillian'ın gizleyemediği öfkesi sesine yansdı.

Brodick, "Bunu düşünmemiştim," itirafında bulundu.

Gillian, "Öyleyse bunu şimdi düşün," diye söylendi.

Brodick Gillian'a gülümsediğinde, Gillian kafasının içinde tam olarak neler döndüğünü Brodick'in bildiğine kanaat getirdi. Ah evet, Brodick Gillian'ın, onun kadınlarına ilişkin duyum almaktan hoşlanmadığını biliyor ve Gillian'ın tepkisinden adamakulü keyifleniyordu. Gillian'ın içinden, birdenbire, Brodick'i tekmelemek, aynı zamanda da öpmek geldi.

Gillian içinden geleni yapmak yerine terbiyesini takınmayı seçti. "Karın öteki kadınları yatağına almanı arzu etmezdi."

"Gillian, biz evlendiğimizde yalnızca sen olacaksın, başkası olmayacak. Paylaştığımız iyi ve kötü zamanlarda, ikimiz de birbirimize sadık kalacağız. Böyle mantık dışı şeyler için endişelenmen gerekmiyor. Ben yalnızca seni istiyorum. Morgan Amcan seni gözeteyeceğinden haberdar olacak mı?"

"Kendi başımın çaresine bakacağımı bilir. Ben aciz biri değilim. Amcam bana kendimi nasıl savunacağımı öğretti. Alec sana benim dayak yediğimi anlattığı için zavıf olduğum fikrine mi kapıldın?"

Brodick, "Hayır," diye yanıtladı. "Sen dayanıklılık gösterdin, zavıflık değil. O piş kurusunun gazabını kendine çekerek çocuğu zarardan korudun. Üstelik..." diye ekledi küstahça. "Ben aciz biriyle katiyen evlenmezdim."

Brodick'in sesindeki ve övgüsündeki sıcaklık, Gillian'ın neredeyse mahvoluşuna sebep oluyordu. Ah, Gillian kendisini Brodick'in kollarına atmayı nasıl da istiyordu. Kendisini Brodick'ten nasıl koruyacağını bilmiyordu ve İngiltere'ye geri döndüğünde asla eskisi gibi olmayacağını farkındalığıyla kaybının matemini tutmaya şimdiden başlıyordu.

Brodick, "Beni sevdiğini söyle bana," dedi.

Gillian'dan, "Seni seviyorum," itirafı geldi. "Ama buna sevinemiyorum. Nasıl olduğunu bilmiyorum... Öyle hızlı oldu ki... Kendimi senden korumaya fırsat bulamadım ve hiç aklımda yokken sevdalandım." Gillian düşüncelerini karara bağlıyormuş gibi yaparak başını iki yana salladı. "Yine de fark etmez. Seninle evlenemem."

Brodick'in tüm vücudu gevşedi. Brodick Gillian'ın sevdiğine önceden beri inandığı halde, Gillian'ın sevgisini sözcüklere döküşünü işitmek, Brodick'in inancını tazeledi. Gerginliği azaltan Brodick kendisini bir anda yeniden doğmuş gibi hissetti. Gillian Brodick'e kendisini temiz, yeni ve yıkılmaz hissettiriyordu.

"Benim olacaksın Gillian."

Brodick'in sesindeki coşkunluktan ötürü afallayan Gillian başını iki yana salladı. "Hayır."

Brodick bu kez sert ve kararlı bir sesle, "Evet," dedi. "Bunu bil. Başka bir erkek sana asla dokunmayacak. Sen bana aitsin."

"Bu karara ne zaman vardın?"

"Beni sevdiğini söylediğin zaman. Ben bunu zaten biliyordum fakat senden duymalıymışım demek ki,"

Gillian gözyaşlarına boğuldu. "Niye anlamıyorsun? Annie Drummond'inki gibi bir evim asla olamaz benim. Ne şimdi ne de sonra. Sen kafama aptalca düşünceler sokmaya çalışıyorsun ve ben sana engel olmak istiyorum. Katiyen sahip olamayacağım bir şeyi yüzüme çarpmam çok zalimce. Hayır," diye ekledi neredeyse bağırarak. "Hayal kurmayacağım. Bu tehlikeli."

Bu tuhaf istekle iyiden iyiye kafası karışan Brodick'in sorusu, "Annie Drummond'ın evini mi istiyorsun?" oldu. "Neden?"

"Ah, boş ver. Anlamazsın."

"Açıkla öyleyse de anlayayım."

Gillian kararsız bir ses tonuyla, "Annie'nin kulübesinin temsil ettiği şeyleri istiyorum," dedi. "Annie'nin bir yuvası, onu seven bir kocası var; yaşantısı... Hoş ve sakin."

Brodick, "Annie'nin ayaklabarıyla yürümedikçe, yaşantısının nasıl olduğunu bilemezsin," diye karşılık verdi.

Gillian, "Mantıklı olma çabasından vazgeç," talebinde bulundu. "Benim Annie'ninki gibi bir yaşantıya sahip olamayacağımı anlamana gayret ediyorum sadece. İngiltere'ye geri dönmek zorundayım."

Brodick aniden sertleşti. Bu gerçek, Brodick'in kafasına dank etti. Brodick Gillian'ın onunla evlenmeyi reddetmesindeki asıl nedeni nihayet tahmin ediyordu ve Gillian'ın onu şimdi bile korumaya çalıştığını anlıyordu.

"Ölmek için İngiltere'ye geri döndüğüne inanıyorsun değil mi, Gillian? Bana söylemediğin şey bu."

Gillian Brodick'e yanıt verirken uzaklara baktı. "Bu olasılık var." Bir kez daha gözyaşlarına boğuldu.

"Senin ağlamamı görmekten hoşlanmıyorum. Ağlamayı derhal keseceksin."

Gillian gözlerini kırptırdı. Yalnızca Brodick böylesine gülünç bir buyruk verebilirdi. Gillian'ın sırf onu üzmemek için kasten ağladığını mı düşünüyordu?

"Sen zor bir adamsın ve ben seninle evlenmeyeceğim."

Brodick o kadar süratli hareket etti ki Gillian tepki göstermeye vakit bulamadı. İki uzun adımda, Brodick Gillian'ı kollarına aldı.

"Beni sevdiğini itiraf ettiğinde bana söz vermiş oldun zaten. Gerisi önemli değil. Durum ne denli sarpa sararsa sarsın, bana vız gelir tırıs gider. Sen benimsin artık. Seni bırakacağım da dürüstçe inanıyor musun?"

Güçlü kalmak ve kendisini Brodick'e teslim etmemek zorunda olduğunu kendi kendisine söyleyen Gillian başını iki yana salladı ve kurtulma mücadelesi verdi. Aralarına biraz mesafe koymayı ümitsizce deneyerek, bütün gücüyle Brodick'in göğsünü itti. Brodick'e yakinken tek yapmak istediği, kendisini Brodick'in sıcaklığına bürümek ve dünyayı umursamamaktı. Gillian zamanı durdurmak istiyordu... Ve bu olanaksızdı.

Gillian'ın mücadelesi boşunaydı. Gillian Brodick'i kımlatamadı. Brodick'in acı kuvveti Gillian'ın kuvvetinin en azından on katıydı ve bir müddet sonra Gillian kıvranmaya son verdi ve başını öne eğdi.

Gözyaşlarına hâkim olmaya çalışan Gillian, "Ne yapacağız?" diye fısıldadı.

Gillian'ın, sorununu nasıl anlatacağına ilişkin hiçbir fikri yoktu. Kendisinin ne yapacağını değil, ikisinin ne yapacaklarını sormuştu. Gillian'ı sadece tutma anından hoşnut Brodick aşağıya eğildi, Gillian'ın başını tepesinden öptü ve Gillian'ın kadını hafif kokusunu içine çekerken gözlerini yumdu. Gillian'ın saçları gül kokuyordu. Gillian, Buchanan kadınlarına hiç benzemiyordu ve Brodick Gillian'a aslında biraz korkuyla karışık saygı duyduğunun farkına vardı. Gillian'ın cildini ancak bir bulutun olabileceği kadar pürüzsüz ve yumuşak olduğunu tasavvur ediyordu. Gillian'ın cildi öncelikle bir bebeğinki kadar güzel ve bir o kadar lekesizdi. Gillian'da en ufak bir şeytanlık yoktu. Hayır, Gillian öteki kadınlar gibi değildi. Brodick Gillian'la ilk karşılaştığında, Gillian'ın aşırı kuralcı ve fazlaca narin olduğuna ilişkin hüküm verdiğini ha-

ırladı. Fakat Gillian'ın içindeki çelik gücü neredeyse hemen anlamıştı. Gillian cesaretli ve onurluydu; ama bu vasıflar, Brodick'in Gillian'ı katiyen bırakmamasına zemin hazırlayan yüz nedenden sadece ikisiydi.

Brodick boğuk bir sesle, "Bana bir söz vereceksin," dedi. "Ve sonra, endişeleniyor olmaktan vazgeçeceksin."

"Peki, bu söz nedir?"

"Eğer İngiltere'ye geri dönersen, seninle birlikte gideceğim."

"Geri dönersem mi?"

"Buna karar verilmedi henüz."

"Ne diyorsun? Anlamıyorum. Kararı verecek olan benim."

Brodick itiraz etmedi ve Brodick'in sessizliği Gillian'ı endişelendirdi. Gillian Brodick'e bu yorumunu açıklamayı bir kez daha denedi fakat Brodick açıklamamakta inatla direndi.

"Ben geri döndüğümde, yalnız başıma gideceğim. Sen burada kalmalısın. Sana herhangi bir şey olursa, buna dayanamam."

Gillian'ın sesi titriyordu ve Brodick'in o seste işittiği kaygı Brodick'i şaşırtıyor ve hoşnut ediyordu. Brodick'i Gillian'ın umursadığı şekilde umursayan hiç kimse olmamıştı. Brodick'in tüm ailesi, erkek kardeşi Winslow'du; fakat bu, mesafeli ve katı bir akrabalıktı. Onlar birbirlerini bütün erkek kardeşlerin sevdiği gibi seviyorlardı, ancak birbirlerine sevgi gösterisinde bulunmuyorlardı.

Brodick, "Seni koruyabileceğime dair güvenin tam olacak," diye buyurdu.

"Sen neyle karşı karşıya olduğunu bilmiyorsun. Onlar sıradan adamlar değiller. Kralın desteğini ve dostluğunu kazanmışlar; Şeytan bile kesinlikle onlardan yana."

"Onlardan hiçbirinin damarlarında Highland kanı akıyor ve bu gerçek, onları savunmasız kılıyor."

Gillian, "Ciddi olur musun?" talebinde bulundu. "Bir Kuzey İskoçyalı da bir İngiliz kadar kolay kan kaybedebilir."

"Bana güveneceksin. Bunu emrediyorum."

Gillian tüm bunları bir duvara anlatmanın daha kolay olabileceğini düşünerek Brodick'le tartışmaktan vazgeçti.

"Sana güvenim tam ve endişelenmemeye gayret edeceğim, gelgelelim vereceğim yegâne söz budur. Sen bana dilediğin kadar emir verebilirsin ve bu durum, benim nasıl hissettiğimi değiştirmeyecektir."

Brodick sabırla, "Her adamın bir zaafı vardır," açıklamasını yaptı. "Onlarinkini bulacağım, sana söz veriyorum."

"Her adamın mı?"

Brodick vurgulayarak, "Evet," diye yanıtladı.

Brodick'in eli, Gillian'ın ensesine doğru kaydı. Gillian'ın her saç buklelerini, yumruğuna dolayan Brodick genç kadının başını geriye doğru çekiverdi. Sabit gözlerle Gillian'ın gözlerine bakarken, yüzü Gillian'ınkinin üzerinde bir karaltıymışçasına beliren Brodick'in nefesi sıcak ve tatlıydı.

Gillian, "Senin zaafın nedir Brodick?" diye sordu.

"Sensin."

On Yedinci Bölüm

Brodict başını indirdi ve Gillian'ın herhangi bir karşı çıkışını etkin biçimde engelleyerek onu öptü. Brodict'in öpüşü yumuşak ve nazik değil Gillian'ı ne kadar çok arzuladığını, Gillian'a her halükârda bildiren, sıkı ve talepkâr bir öpüştü. Brodict'in dili Gillian'ınkini okşamak amacıyla Gillian'ın tatlı, sıcak ağzına daldı ve saniyeler içerisinde Gillian Brodict'i aynı tutkuyla öpmeye başladı. İlk başta çekingen davranan Gillian'ın dili Brodict'in diline kısa süreli dokunuşlarla dokundu ama Gillian Brodict'in, tutuşunu sıkılaştırdığını hissedip gırtlğından gelen düşük sesli homurtuyu içtiğinde cesaretlendi. Brodict'in ihtirası Gillian'ı içine aldı, buna karşın Gillian ne zaman duracağını bildiği konusunda Brodict'e güvendiği için korkmuyordu. Gerçi şu an, Brodict duracakmışa benzemiyordu ve Brodict'in ağzı, Gillian'ın vücuduna büyümlü birtakım şeyler yapıyordu. Gillian'ın karın boşluğunda kendini hissettiren derin arzu giderek yoğunlaşıyordu.

Brodict Gillian'ın sırtını okşadıktan sonra genç kadını daha da yakınına çekti. Uylukları birbirine değiyordu. Gillian'ın göğüsleri Brodict'in göğsüne sürtünüyor ve Brodict'in erkekliği sıcak çelik hissi veriyordu. Brodict Gillian'ın, ondan daha fazlasını elde etme arzusuyla yanıp tutuşmasına neden oluyordu ve Gillian Brodict'in öpüşüne çılgınca karşılık verirken nefesini tutamıyormuş gibi görünüyordu.

"Brodict, istiyorum..."

Brodict Gillian'ı bir kere daha, neredeyse vahşice, öpmesinin akabinde ansızın geri çekilip onu serbest bıraktı. Brodict'in yüzü, Gillian'ın boyun kıvrımına gömüldü ve Brodict özdenetimini yeniden kazanmayı denerken birkaç uzun, derin, titrek nefes aldı.

Gillian Brodict'i bırakmak istemiyordu ve Brodict Gillian'ın kulak memesini dişlemeye başlayıp diliyle Gillian'ın cildini okşadığı zaman, Gillian bir haz sarsıntısının tüm vücudunda aktığını hissetti.

"Sakin..." Sesi çatlayan Gillian Brodict'in kollarında titredi.

Brodict Gillian'ın boynunun yan tarafını boydan boyaya öptü. "Sakin ne?" diye sordu.

Gillian başını Brodict'e daha rahat erişim sağlayabilme olanağı tanımak için yana eğdi ve derin bir nefes alarak, "Darma," dedi.

Brodict Gillian'ı yumuşak ve nazik bir şekilde kendisinden uzaklaştırdı. Eril memnuniyete ilişkin hınzır bir yüz ifadesi takınan Brodict böylesine kısa bir sürede Gillian'ı uyarılabilmekten ve serseme çevirebilmekten küstahça hazzediyordu. Gillian'ın ihtirası, Brodict'inkine denkti ve Brodict Gillian'ı, utançlağından arındırdığının farkındaydı. Gillian Brodict'in, gerdek gecesinde olmasını planladığı kadar engel tanımazca ve hoyratça davranabiliyordu. Tanrı, Brodict'e yardım etsin, muhtemel en yakın zamanda evlenseler iyi olurdu çünkü Brodict daha fazla bekleyebileceğini sanmıyordu ve onlar evliliğe bağlılık andı içip kutsanmadan önce Gillian'ı gözden düşürmek istemiyordu. Ama Gillian bunu zorlatıyordu. Gillian'a yalnızca bakmak bile, Brodict'te yanan arzuyu körüklüyordu. Şu inanılmaz yeşil gözler şimdi iyice tahripkâr görünüyordu. Gillian'ın saçları, omuzlarındaki bukleler karmaşasıydı ve dudakları, Brodict'in öpüşünden ötürü hem pespembe olmuş hem de şişmişti.

Gillian'ın kendisine gelmesini ve Brodict'le evlenmeye

razı olmasını beklemek söz konusu değildi. Gillian karara varana kadar onların en azından iki çocukları olurdu.

Etraflarındaki dünya onları şimdiki zamana geri dönmeye mecbur etmek için aralarına izinsiz sokuldu. Ramsey Brodick'e seslendi ve Brodick uzun, esef dolu bir iç çekiş eşliğinde geriledi.

"Gidip eşyalarını topla. Gitme vaktimiz geldi." Brodick döndü ve tarlalara doğru yürüdü.

Gillian Brodick'in peşinden koştu. "Anlayışın için teşekkür ederim."

"Neyi anlayışım?"

"Seninle evlenemeyeceğimi."

Brodick yoluna devam ederken güçlü kahkahası Gillian'a cevaben yankılandı.

Gillian, Maitlandlar'ın evine geri döndüğünde, ev hizmetlisi Helen Gillian'ın eşyalarını topladı ve Gillian yardımı için Helen'a teşekkür ediyorken verdiği bir sözü anımsadı. Neyse ki Helen yardım edebilirdi ve gideceği yere arka kapıdan çıkarak gitmesi için Gillian'a kestirme bir yol gösterdi.

On dakika geçti ve on dakika sonra doğası gereği kolayca sabırsızlanan Brodick avluda Gillian'ı beklerken öfkeden köpürüyordu.

Ramsey ile Winslow Brodick'in yanında bekliyorlar ve iki saniyede bir kapılara göz atıyorlardı.

Brodick, "Hangi cehennemde kaldı?" diye homurdandı.

"Belki Iain ve Judith'i bekliyordur. İşte bak... Onlar da geliyorlar. Gillian onlara veda etmek istiyordur muhakkak."

Gillian'ın tepenin karşı tarafından avluya doğru geldiğini ilk gören Ramsey'di.

"İşte geliyor."

Winslow gülümseyerek, "Unutmamış," dedi.

Winslow'un karısı Isabelle, Gillian'la beraber yürüyordu ve Winslow'un iki oğlu da onları takip ediyorlardı. Winslow'un, beş yaşını doldurmak üzere olan küçük oğlu Andrew ileriye doğru koştu ve Gillian'ın elini tuttu. Wins-

low Gillian'ın, oğluna gülümsemesini ve oğluyla konuşmasını izledi. Gillian'ın söylediklerinin Andrew'u eğlendirdiği belliydi çünkü Andrew kâhkahâ krizine tutulmuştu. Isabelle de gülmek için kendisini zor zapt ediyordu.

Brodick erkek kardeşine, "Neyi unutmamış?" sorusunu yöneltti.

"Gillian'a, Isabelle'i onunla tanıştırmadığım için Isabelle'in bana gücendiğini söyledim. Gillian bunu unutmamış."

Winslow, ailesinin Gillian'a niye bu kadar güldüğünü ansızın çözdü. "Isabelle'in, Gillian'ın söylediği tek kelimeyi dahi anlamadığını sanmıyorum. Kadınının, Keltçe'sini geliştirmesi lazım."

Brodick başıyla onayladı. "Gillian kıvrak bir zekâyâ sahip. Öğrenecektir."

"Gillian'ı alıkoyacak mısın?"

"Evet."

"Gillian bunu biliyor mu?"

"Henüz bilmiyor."

Ramsey bu konuşmaya kulak misafiri oldu ve içtenlikle güldü. "Bütün sorunları göz önünde bulundurduğunu var sayıyorum, Brodick."

"Bulundurdum."

Ramsey sözüne, "Gillian için kolay olmayacaktır..." diyerek başladı. Brodick Ramsey'in cümlesini tamamladı. "Buchanan oymağıyla birlikte yaşamak nedir biliyorum ve Gillian'ın uyum sağlaması konusunda endişeleniyorum."

Ramsey sırtı. "Benim söyleyeceğim bu değil. Seninle birlikte yaşamak, Gillian için kolay olmayacaktır. Adın çıkmış bir kere; sen zor bir adam olarak tanınıyorsun."

Brodick alınmadı. "Gillian, kusurlarının farkında."

Winslow, "Yine de sana varacak mı?" diye sordu.

"Gerçek şu ki Gillian benimle evlenmeyi reddetti."

Brodick'i kendileri kadar iyi tanıyan Ramsey ve Winslow yeniden gülmeye başladılar.

Ramsey'den, "Öyleyse düğün ne zaman?" sorusu geldi.

On Sekizinci Bölüm

Aşkın, yüreklere yıldırım hızında düşmesi beklenmedik bir şeydi.

Gillian Ramsey'in diyarına doğru at sürerlerkenki zaman diliminin çoğunu Brodick'i düşünmekle ve Brodick'in nasıl olup da bu denli kısa bir sürede kalbini çalmayı başardığını merak etmekle geçirdi. Adam, Gillian'ın aklını başından almıştı neredeyse. Gillian Brodick'in kusurlarından çoğunun pekâlâ farkındaydı ama aynı zamanda onu seviyordu ve böyle bir şey nasıl mümkün oluyordu? Aşkın, emekle beslenmesi gerekirdi. Gerçekleşmesi aylarca süren flört edişin ve bazen yıllar alan farkındalığın ardından söz konusu olabilirdi. Aşk, yüreklere yıldırım hızında düşmezdi.

Bu belki de şelvetti ve eğer öyleyse Gillian böylesine beraber bir günahı, günah çıkarına esnasında yerin dibine geçme kaygısı olmaksızın nasıl itiraf edebilirdi? Bu, şehvet miydi? Brodick yakışıklı bir şeytandı ve bu gerçeği fark etmemesi için Gillian'ın ölü olması lazımdı. Ramsey ile lain de yakışıklılardı ancak Gillian'ın kalbi onlardan hiçbirinin yanındayken hızla çarpıyordu. Brodick Gillian'ın üzerinde hipnotize edici bir etkiye sahipti. Brodick'in kısa bir bakışı bile Gillian'ı nefessiz bırakmaya yetiyordu.

Brodick şu sırada Gillian'a en ufak bir ilgi göstermiyordu. Brodick ile Ramsey, askerlerinin ve Gillian'ın açık ara

önünde gidiyorlardı. Brodick Gillian'ın ne yaptığını görmek için bir kez bile arkasına bakmamıştı. Gillian kendini nasıl toparlayabileceğine kafa yorarken, geçen sürenin çoğunda Brodick'in geniş omuzlarına odaklandı.

Gillian Ramsey'in evine gidiş nedeni hakkında düşünmek istemiyordu ama gerçeklik, Gillian'ın zihnine zorla sokulmayı sürdürüyordu ve Gillian kaygılarını ne denli engellenmeye çalışırsa çalışsın başarılı olamıyordu. Ya Gillian'ın kız kardeşi orada değilse? Ya evlenmişse ve MacPhersonlar'dan uzağa taşınmışsa? Daha da kötüsü, ya Christen Gillian'ı hatırlamazsa? Ya Christen olan biten her şeyi unutmuşsa?

Gillian düşüncelerine öyle çok daldı ki Brodick ve Ramsey'in durduklarını fark etmedi. Dylan elini uzatıp Gillian'ın ellerindeki dizginleri kaparak Gillian'ın atını durmaya zorladı. Gillian ile askerler, beylerin epey gerisinde beklediler. Gillian kumandana niye durduklarını tam sormak üzereyken batıdan tepeye dörtlünela koşarak tırmanan bir atı ve atın sırtındaki biniciyi gördü. Atının rüzgârıyla etrafı süpürerek gelen yabancı, belli ki Brodick ve Ramsey'e katılma amacı güdüyordu.

Gillian yabancıyla Brodick arasında baş gösterdiğini sandığı tartışmayı izlerken ne olduğunu öğrenmek için sabırla beklemekteydi. Her şeye rağmen tanık oldukları bir anlaşmazlık olmayabilirdi. Brodick sert bakıyor ve yabancı onaylamadığını belli ederek başını durmadan iki yana sallıyor olsa da Gillian Ramsey'in gülümsediğini fark etti.

"Dylan, beşine olumsuz anlamda baş sallayan şu adam kim?" diye sordu Gillian.

"Peder Laggan. Sinclairler'e, Maitlandlar'a ve ötekilerin çoğuna hizmet veriyor."

"Buchananlar'a da hizmet veriyor mu?"

"Hizmet vermek kaçınılmaz olduğunda, hizmet veriyor."

"Anlamıyorum. Buchananlar'dan hoşlanmıyor mu?"

Dylan kıkır kıkır güldü. "Bizden hiç kimse hoşlanmaz leydim. Bundan gurur duyarız. Oymakların çoğu bizi Peder

Laggan da dahil olmak üzere tüm pederlerin yalnız bıraktıkları gibi yalnız bırakılır."

"Sizden niye hoşlanmıyorlar?"

Buchanan kumandanı neşe saçarak "Bizden korkuyorlar," açıklamasını yaptı. "Peder Laggan bizim barbar olduğumuza inanıyor."

"Böyle bir fikri nereden edindin?"

"Peder Laggan'dan. Bizi barbarlar diye isimlendiriyor."

"Onun böyle bir şeye gerçekten inanmadığına eminim. Siz barbar değilsiniz. Sadece birazcık hararetlisiniz... Hepsi bu. Peder şimdi Brodick'le aşık atıyormuş gibi görünüyor. Onun nasıl baş salladığını görüyor musun?"

Dylan, "Brodick gene de kazanacaktır," dedi. "Daima kazanır."

Brodick onların kendisine dair konuştuklarını biliyor-muşçasına eyerinde aniden dönüp peder onunla atışmayı sürdürürken Gillian'a baktı. Üzgün olduğu anlaşılan Laggan şimdi heyecan içerisinde ellerini sallıyordu.

O vakit Brodick Gillian'a göz kırptı. Gillian Brodick'in bu davranışından hangi anları çıkaracağını bilmiyordu. Bu, Brodick'in diğerleri önündeki çapkınca davranışlarından birine benzemiyordu ama bu saçma işaretçik Gillian'ın yüreğini ısıtmıştı.

Gillian Dylan'a, "Ne tartıştıklarını biliyor musun?" diye sordu.

Dylan, "Biliyorum," yanıtını verdi.

Peder Laggan o esnada Gillian'a bakmak için eyerinde döndü. Pederin şaşırtıcı derecede beyaz saçları, koyu bronz ve köseleşmiş teni vardı. Dudakları memnuniyetsizliğinin göstergesi olarak birbirine yapışmıştı, bu nedenle Gillian ona ne gülümsedi ne de el salladı. Suskun bir biçimde yalnızca başını öne eğerek selam verdi.

Peder, Brodick'e doğru tekrar döner dönmez, Gillian, "Onların hangi konuda atıştıklarını söyle bana," talebinde bulundu.

"Sen."

"Efendim?"

"Onların tartışma konusunun sen olduğuna inanıyordum, leydim."

Gillian, "Katiyen," dedi. "Peder beni tanımıyor bile."

"Onu Brodick'e İain gönderdi ve Laggan'ın, şimdi senin vâsinmiş gibi davrandığına inancım tam. Laggan senin, yapmak istemediğin herhangi bir şeyi yapmaya zorlanmadığından emin olmak istiyor."

Gillian, "Ama ben Ramsey'in diyarına gitmek istiyorum," diyerek karşı çıktı. "İain, pedere durumumu açıklamış olmalı."

Dylan Gillian'ın ona pederin nedenleri hakkında ayrıntılı sorular sormamasını içtenlikle umuyordu. Dylan'a göre Gillian ne kadar az bilirse o kadar iyiydi.

Peder hâlâ kaç çatarak Gillian'a yer açmak için atını yana doğru dürterken Brodick Gillian'ın ilerlemesini eliyle işaret etti. Gillian'ın bir yanında Ramsey, öteki yanında ise Brodick yer aldı. Ramsey onları birbiriyle tanıştırtırken Gillian pedere gülümsedi fakat Gillian nerede olduğunu anladığında o gülümseme bir anda kayboldu. Gillian Brodick'in meyli çok az bir bayırın kenarında durduğunu düşünmüştü ama şu an kenardan sadece birkaç adım uzaklıkta olduğu için kendi aşağısındaki dik yokuşu görebiliyordu. Dizginleri öyle kuvvetli bir şekilde çekti ki at şahlandı ama Brodick'in çabuk hareketi Gillian'ı aşağı fırlamaktan kurtardı.

Brodick dizginleri Gillian'ın ellerinden kapmak zorunda kaldı. "Gillian, ne oldu sana?"

Gillian kendisini yalnızca ve yalnızca Brodick'e bakmaya odakladı. "Ben böyle derinliklere bakmaktan hoşlanmıyorum," diye fısıldadı. "Aşağıya bakmak, başımı döndürüyor."

Gillian'ın gözlerindeki korkuyu gören Brodick her iki atı da birkaç adım yukarı çıkmaya zorladı çabucak. Ramsey de aynı yaptı.

"Daha iyi mi şimdi?"

Gillian derin bir nefes aldı. Peder Laggan'a doğru dönmenden önce fısıldayarak, "Evet, çok daha iyi, teşekkür ederim," dedi.

Brodick, "Ramsey, bu konuda yardımına ihtiyacım olacak," derken alçak sesle konuştu.

Arkadaşı aynı ses yumuşaklığında, "Elimden geleni yaparım," diye söz verdi.

Meraklanan Gillian Brodick'e baktı. "Benim yardımımı da ister misin?"

Brodick sırtıttı. "Senin yardımın olmazsa olmaz."

"Öyleyse söyle bana lütfen, hangi konuda yardıma ihtiyac duyuyorsun? Elimden geldiği kadarıyla yardım etmekten mutluluk duyacağım."

Brodick, "Peder seninle konuşmak için bekliyor. Ona senin kaba olduğunu düşündürmek mi istiyorsun?" diyen Ramsey'e göz attı.

Tanrı'nın adamına elinde olmayarak kabalık etme ihtimali, Gillian'ın yüzünü kızarttı. Gillian alelacele, "Hayır, elbette istemiyorum," dedi. "Size iyi günler, peder. Tanıştığımıza memnun oldum."

Peder göz açıp kapayıncaya kadar kaybolan bir nezaket belirtisiyle, "İyi günler," dedi. "Şimdi, Kilise'yi hoşnut etmek için sana soracağım önemli birkaç sorum var."

Pederin damdan düşercesine tavrı ve acayip duyurusuyla sarsılan Gillian, "Kilise'yi hoşnut etmek mi istiyorsunuz?" diye sordu. Doğru duymadığından emindi.

Peder vurgulayarak, "İstiyorum," yanıtını verdi. Açıklama yapmaya mecbur olmaktan ötürü Brodick'e aşırı derecede düşmanca bir bakış göndermek için duraksadıktan sonra ekledi: "Ben senin baskı altında kalmadığından emin oluncaya dek şuradan şuraya adım atmayacağız."

"Peder, gitmem son derece önemli..."

Gillian kendi açıklamasını bitiremeden önce Ramsey Gillian'ın sözünü adeta bıçakla kesti. "Gillian Alec Maitland'ı kurtarmak için bir vadiye inmek zorunda kalmamış mı? İain bana eğlunun bir çıkıntıda tuzağa düşürüldüğünü anlattı."

Brodick, "Gillian senin tam karşında duruyor, Ramsey. Ona sor," diye önerdi.

Gillian dikkatini iki beye yönlendirmiyordu şimdi. "Peder, neden sordunuz bu..."

"İndin mi, Gillian?"

Ramsey Gillian'ın sözünü bir kez daha kesmişti ve Gillian Ramsey'i iyi tanımasaydı, Ramsey'in bunu kasten yaptığını düşünürdü ama bu durum gülünçtü elbette. Brodick'in aksine Ramsey kasıtlı olarak saygısızlık etmezdi. Bilakis, insan ilişkilerinde aşırı derecede ustaydı.

Gillian pederi incelemeye devam ederken oldukça dalgın bir biçimde, "Ne yaptım mı?" diye sordu. Ramsey'in diyarına ulaştırarak istikamette ilerleyemeden önce Kilise'yi ne demeye hoşnut etmek zorundaydı ki?

Sorusunu yineleyen Ramsey Gillian'dan, yanıt verdiği zaman ona bakmasını istedi. Ramsey çok ısrarlı olduğundan, Gillian sırtını dönmeden önce pedere hoşgörüsü için yalvardı.

"Evet, Ramsey, Alec'i kurtarmak için vadiye indim."

Ramsey Gillian'a başka bir soru yöneltemeden önce Gillian tüm dikkatini bir kez daha pedere verdi. "Peder, Kilise'yi hoşnut edinceye dek bir adım dahi öteye ilerleyemeyeceğimi mi söylüyorsunuz bana? Sizi doğru mu duydum?"

"Evet leydim, söylediğim tam anlamıyla budur. Ben bütünüyle ikna olmadan hiç kimse bu noktadan kıımılamayacak. Söylediğim şeyi kastediyorum, beyim." Son cümleyi ekleyen peder, Brodick'e delip geçen ters bir bakış daha gönderdi.

Brodick pederi, "İkna olacaksınız," diyerek temin etti.

Gillian, "Anlamıyorum..." dedi.

Peder, "Anlamamı sağlayacağım," dedi. "Buchananlar hilekârlık ve dalaverede uzmandırlar. İstediklerini elde etmek için her numaraya başvururlar. Hem annen hem baban hem de papazın seni korumak amacıyla burada bulunmadığı için vâsin ve papazın olarak konuşmayı kendi görevimmiş gibi benimsiyorum. Şimdi anlıyor musun?"

Gillian gerçekten anlamıyordu. Başını iki yana salladı ve pedere niye böyle bir hissiyata kapıldığını sormaya hazırlandı. Peder, Brodick'in yardım etmek için burada olduğunu idrak edemiyor muydu?

"Peder, ben Brodick'ten rica ettim..."

Peder öyle çok şaşırmişti ki Gillian'ın cümlesini tamamlamasına izin vermedi. "Ondan rica mı ettin? O esnada baskı altında değil miydin?"

Gillian Peder Laggan'ın kafasındaki tahtalardan birinin noksan olabileceğini düşünmeye başlıyordu. Bir defa daha sabır göstererek açıklamaya çalıştı. "Baskı altında tutan biri varsa, o benim. Brodick evine geri dönecekti eğer ben ondan rica etmeseydim..."

Brodick Gillian'ın sözünü kesti. "Onun kendi aklı var peder. Ben onu ne zorladım ne de oyuna getirdim. Öyle değil mi Gillian?"

Gillian, "Evet öyle," dedi. "Ama peder benim savunuculuğuma soyunmayı niye gerekli gördüğünüzü hâlâ anlamıyorum. Emin ellerde olduğumu ayımsayamıyor musunuz?"

Peder Laggan Gillian için ağlamak istiyormuş gibi görünüyordu. Gillian'ın sakın uysallığı karşısında şaşkına dönerek, "Sevgili Leydi, hangi kapının eşliğinde olduğunuzu muhtemelen bilmiyorsun," diye feryat etti. "Şu soruma cevap ver," dedi. "Buchanan diyarında bulundun mu hiç?"

"Hayır, bulunmadım..."

Peder çaresizlik içerisinde ellerini havaya kaldırdı. Zafer kazanmış bir edayla ve neredeyse bağararak konuştu: "Durum şimdi anlaşıldı."

Gillian, "Highlands'ın gördüğüm kadarı çok güzel," dedi. "Brodick'in diyarının da aynı güzellikte olduğunu tasavvur ediyorum."

Peder, "Ne var ki kendilerine Buchananlar diyen bu barbarlardan herhangi biriyle daha önce asla karşılaşmadın, değil mi kızım?" diye sordu.

Peder Laggan'ın bir hayli üzgün olduğu her halinden bel-

liydi ve Gillian onu teselli etmeyi umarak yanıt verdi: "Hayır, Brodick'in takipçilerinden çoğuyla karşılaşmadım ama onların çok hoş insanlar olduklarından ve barbar olmadıklarından eminim."

"Ey Yüce Tanrım, kız onların hoş insanlar olduklarını düşünüyor. Kızı duydu mu Ramsey? Duydu mu?"

Ramsey yanıtladığında gülmemek için savaş verdi. "Duydum peder fakat Brodick'in söylediğini sana hatırlatırım. Gillian'ın kendi aklı var. Gillian Brodick'in takipçilerini çok hoş bulacaktır bana kalırsa."

Peder sözüne, "Nasıl bulabilir ki..." diyerek başladı.

"Gillian, Buchanan beyini yeterince hoş buluyor. Gillian Brodick'i hoş bulmasaydı, Brodick Gillian'ın yanında olmazdı. Brodick bir konuya kafayı taktığında bir hayli... Büyüleyici... Olabiliyor." Ramsey son sözcüklerini sarf ederken netessiz kaldı ve sonra kahkahayı kopardı.

Peder, Brodick'e doğru döndü. "Gillian başına gelecekle rin farkında değil büyük olasılıkla."

"Gillian'a iyi bakmayacağımı veya oymağımdan bir ferdin, Gillian'a kötü davranacağını mı ima ediyorsun?"

Peder Laggan kendi sınırlarını aştığının farkına vardı ve verdiği hasarı alelacele onarmaya çalıştı. Ellerini havaya kaldırarak, "Hayır hayır, bende çok zarif bir leydi izlenimi uyandıran bu genç hanıma tavsiye veriyordum yalnızca... Ve onun böylesine haşin bir ortama nasıl ayak uyduracağımı aklım almıyor."

Gillian bu tuhaf konuşmaya neyin sebebiyet verdiğini ve Peder Laggan'ın niye bu denli üzüntülü olduğunu anlayamıyordu. Neler döndüğüne ilişkin bir açıklama yapacağını umarak Brodick'e baktı ancak Brodick pederle hızlı hızlı Keltçe konuşurken Gillian'ı umursamadı. Brodick'in aksanlı konuşması boğuk, düşmanlığı aşıkardı ve Gillian, Brodick'in bir din adamıyla öfkelenmiş bir vaziyette konuşmasından ötürü dehşete kapıldı.

Brodick pedere, Gillian'ın, kendisi için ne kadar önemli

olduğundan ve Gillian'a herhangi bir zarar gelmesine müsaade etmektense ölmeyi yeğleyeceğinden bahsediyordu. Gillian'ın, söylediği tek kelimeyi dahi anlamadığını biliyordu fakat Peder Laggan anlıyordu ve şu anda mühim olan buydu.

Gillian, "Bir pederle bu kadar haşın biçimde konuşmamlısın. Tanrı bundan hiç hazzetmez," deyiverdiğinde Brodick çok şaşırıldı. Pedere doğru dönen Gillian, "Brodick saygısızlık etmek niyetinde değil," dedi.

Brodick, "Benim için özür dilemen gerekmez," yorumunu getirdi.

Gillian, "Senin ruhunu koruyorum," karşılığını verdi.

Peder, "Onun ruhunu dikkate alıyor musun?" diye sordu.

Gillian'dan, "Birisini dikkate almak zorunda," yanıtı geldi. "Brodick yardım olmaksızın cennete gitmeyecektir. Bunun kesinlikle farkındasınızdır, peder, çünkü siz onu benim tanıdığımdan daha uzun süredir tanıyorsunuz."

Brodick, "Gillian, şu aptalca konuşmayı sonlandır," diye buyurdu.

Gillian Brodick'e aldırmadı. "Ama Brodick'in iyi bir yüreği var, peder. Brodick bunu hiç kimsenin bilmesini istemiyor sadece."

Peder gülümsedi. "Brodick'te o cevheri gördün mü?"

Gillian yumuşak bir şekilde, "Evet," yanıtını verdi. "O cevheri gördüm."

Peder, Gillian'ı incelerken gözlerini kıstı. "Sen huzur dolu bir evde mi büyüdün?"

"Evet. Amcamın evi çok huzurluydu."

"Buna rağmen razısın..." Peder Laggan başını iki yana salladı. "Daha evvel söylediğim gibi böylesine haşın bir ortama nasıl ayak uyduracağını bilmiyorum."

Gillian herhangi bir yanlış anlamaya meydan bırakmamayı umarak, "Peder, Brodick ve ben, Ramsey'in diyarına gidiyoruz," dedi.

Peder hüsrarla, "Fakat orada sonsuza dek kalmayacaksın," diye haykırdı. "Elbet bir gün, eve geri dönmek zorundasın."

"Evet, elbette eve geri döneceğim. Geri dönmem lazım..."

Ramsey, "Gillian bunu nasıl başardın?" deyiverdi.

Şaşırın Gillian Ramsey'e doğru döndü. "Neyi başardım Ramsey?"

"Şayet korkuyorsan, Alec'i kurtarmak için vadiye inmeyi nasıl başardın?"

"Bundan şimdi mi söz etmek istiyorsun?"

"Şimdi."

"Ama ben şimdi Peder Laggan'a açıklama yapıyordum..."

"Ramsey'in sorusunu yanıtla Gillian," diye emretti Brodick.

Gillian konuşmayı kontrol altında tutmaya çalışmaktan hemen vazgeçti. "Alec'i kurtarmak için vadiye nasıl mı indim? Bunun yanıtı basit. Gözlerimi kapadım."

"Zorlanmış olmalısın. Birkaç dakika önce sen çıkıntıya yakın duruyorken, yüzünün nasıl da bembeyaz olduğunu gördüm."

"Başka bir seçeneğim ve fazla zamanım yoktu. Alec'in ipi kopuyordu."

"Şimdi kızım, şayet bir anlığına senin işbirliğini kazanabilirsem, duruma uygun birkaç soru sormak istiyorum." Peder Laggan ısrar ediyordu.

Tam o sırada Ramsey, "Elbette başka bir seçeneğin vardı. Bariz biçimde korktuğun şeyi yapmak cesaret gerektiriyordu," dedi.

Brodick, "Gillian yapılması gerekeni yaptı. Elbette ki o cesur bir kadın," dedi.

Gillian bunun aksini düşünüyordu. "Hayır, hiç de cesur değildim. Öyle çok korktum ki titriyordum. Ve ağladım."

"Gillian bu konuda bana itiraz etmeyeceksin. Senin cesur olduğunu söyledim ve sen benim, ne konuştuğumun farkında olduğumu kabul edeceksin."

Gillian zıtlasmaktan hoşlanmıyordu. "Brodict, yanılmaz olan papadır. Sen değilsin. Bu yüzden bilemezsin..."

Peder, "Konuşmaya devam etmek istiyorum," derken ısrarcıydı. "Şimdi kızımı, benim şunu bilmem lazım. Kilise'yle aran iyi midir?"

"Efendim?"

Brodict tekrarladı: "Kilise'yle aranın iyi olup olmadığını bilmek istiyorum."

Gillian birinden diğerine baktı. "Aramın iyi olduğuna inanıyorum."

Laggan, "En son ne zaman günah çıkardın?" sorusunu yöneltti.

Gillian tereddüt etti.

Brodict emretti: "Ona yanıt ver."

Gillian'ın ötkesi alevlendi. "Benimle bu ses tonunda konuşmanızı söyledim sana," diye fısıldadı. "Bundan hoşlanmıyorum."

Peder Laggan Gillian'ı işitti. Gözleri kocaman açılarak, "Sen Buchanan Beyi'ni eleştirmeye mi cüret ediyorsun?" diye kekeledi.

Pederin, Brodict'i azarlamasını ıstımesinden ötürü utanan Gillian kendisini haklı göstermeyi denedi. "Onu duydunuz, değil mi? Kendimi savunmam gerekmez mi?"

"Evet, elbette kendini savunmalısın... Ama kızım, çoğu kadın kendisini savunmazdı. Onlar Brodict'in misillemesinden korkarlardı."

Gillian bu görüşe dudak büzdü. "Brodict bir kadına zarar vermezdi asla."

Peder Laggan gülümseyerek Gillian'ı şaşırttı. "Ne kadar aksi ve barbar olursa olsun, her erkek için özel bir kadın var edildiğini ıstıtmıştım ve şimdi bunun kesinlikle doğru olduğunu itiraf etmeliyim."

Brodict, "Bu sözü üstümüze alabilir miyiz?" diye sordu.

"Evet elbette." Peder hemfikirdi. "Leydi Gillian, sana tekrar soruyorum. En son ne zaman günah çıkardın?"

Gillian'ın yüzü kızardı. "Uzun zaman önce."

Bunu ıstıtmek Laggan'ın hoşuna gitmedi. "Peki, bu en kutsal ayine niye katılmadın?"

Gillian, "Ramsey'in diyarına ilerlemeden önce bu soruları yanıtlamam şart mı?" diye sordu.

Ramsey, "Yanıtlamalısın," dedi.

Brodict Gillian'a haurıladı. "Peder senin yanıtını bekliyor."

Gillian'ın başı ağrımaya başladı. Pederin bu sorgulamasının garip olduğunu düşünen tek kişi, belli ki Gillian'dı. Gillian Brodict'le baş başa kâkıkalarında, Brodict'ten açıklama yapmasını talep edecekti. O an için hepsinin gönlünü hoş etme kararı aldı. "Günah çıkarmaya gitmedim çünkü İngiltere'de bir yasaklama süregelmekte ve papazların son derece acil durumlar dışında ayin düzenlemelerine izin verilmiyor. Papamızın Kral John'la sürtüşmesi kulağınıza gelmiştir kesinlikle. İkisi, Canterbury Başpiskoposu'nun kim olacağı konusunda savaşıyorlar."

Peder Laggan başıyla onayladı. "Yasaklama. Evet, elbette. Ne düşünüyordum? Senin İngiltere'den geldiğini unuttum. Şu halde, günah çıkarmana kulak vermeme ister misin şimdi?"

"Şimdi mi?"

Gillian bu soruyu yüksek sesle sormak istememişti ama günahlarını Brodict ve Ramsey'in önünde, Peder Laggan'la arasında bir perde olmaksızın itiraf etme önerisinden öyle ürkmüştü ki kendi tepkisini denetleyememişti.

Brodict Laggan'ı, "Gillian bağışlanmayı gerektirecek herhangi bir şey yapmadı," diyerek temin etti.

Gillian anlaşılır biçimde mırıldanarak, "Nereden biliyorsun?" diye sordu.

Brodict güldü. "Biliyorum."

Gillian Brodict'e dik dik baktı. Sanki yaptığıyla övünüyormuş gibi bir ses tonu kullandığı için içten içe inleyerek, "Günah işledim," dedi.

"Hayır işlemedin."

Brodick'in itirazı, Gillian'ın sineye çekeceği en son şeydi. Gillian, "Çok fazla günah işledim," demekte ısrar etti. "Senin sayende, ahlaksızca düşüncelere kapıldım ve onların hepsi sana ilişti, şimdi anlıyor musun? Ben çok fazla günah işledim."

Sözcükler ağzından çıktıktan hemen sonra Gillian söylediklerinin farkına vardı. "Günahlarımın hepsi senin hatan, Brodick ve eğer ben cehenneme gitmek zorunda kalırsam, Tanrı şahit, sen de benimle geleceksin. Ramsey, şayet gülme ye bir son vermezsen, seni bu kayalıktan aşağıya atacağımı yemin ederim."

Peder, "Onu seviyor musun kızım?" diye sordu.

Gillian vurgulayarak, "Sevmiyorum," yanıtını verdi.

Laggan, "Bu bir koşul değil," açıklamasını getirdi.

Gillian, "Umarım değildir," diye feryat etti.

Laggan, "Fakat bu senin hayatını kolaylaştırdı," itirazında bulundu.

Brodick, "Gillian doğruyu söyleceksin," diye talep etti.

Gillian'ın elini tuttu. Gillian geri çekmeyi denedi ancak Brodick onu bırakmadı.

"Doğruyu söyledim. Ramsey'i sevmiyorum ve Ramsey bana gülmeyi kesmezse, Sinclairler pek yakında kendilerine yeni bir bey arayacaklar."

Laggan Ramsey'in kâhkahasını bastırabilmek bağırarak, "Ramsey'i değil," dedi. "Ben sana Brodick'i sevip sevmediğini soruyorum."

"Pedere seni sevdiğimi mi söyledin? Başka kime söyledin?"

Brodick'e göre bu soru bir cevabı hak etmiyordu. Brodick Gillian'dan onu sevdiğini bir kere daha söylemesini istedi sakince.

"Brodick, şimdi bunun zamanı değil..."

"Tam zamanı."

Gillian razı olmadı. "Sana söylediğim şey özeldi."

"Beni seviyor musun?"

Her kelimesine kulak kabartan bir seyirci grubu huzurunda doğruyu itiraf etmek istemeyen Gillian başını öne eğdi. "Gönül meselelerini tartışmak istemiyorum şimdi."

Brodick vazgeçeceği benzemiyordu ve Gillian'ın çenesini yukarıya doğru dürttüktan sonra tekrar sordu: "Beni seviyor musun?"

Brodick Gillian'a yanıt verdiremek için Gillian'ın elini sıkıttı. Gillian, "Sevdiğimi biliyorsun," diye fısıldadı.

Ciddi bir yüz ifadesi takınan Brodick ekose kumaş şeridini omzunun arkasından çekti ve şeridin ucunu ikisinin birleşmiş haldeki ellerinin üstüne sarkıttı.

Gillian ne olduğunu o vakit anladı. Panikleyerek elini çekip kurtarmayı denedi ama Brodick bırakmadı ve birkaç saniyelik mücadelenin ardından Gillian savaşımdan vazgeçti.

Gillian'ın kalbi Brodick'e aitti.

Brodick Gillian'ın gözlerine sabit bakışlarla bakarak emretti: "Sözcüklerle ifade edeceksin."

Gillian sessiz kalmakta, Brodick ısrarda inat etti. "Sözcükleri istiyorum, Gillian. Beni geri çevirme."

Gillian herkes tarafından izlendiğini hissedebiliyordu ve Brodick'in ne denli insafsız olabileceğini biliyordu. Brodick istediğini elde edinceye dek Gillian'ı kıskırtmayı sürdürdü. Üstelik Gillian'ın Brodick'i aşkıdan mahrum bırakması olanaksızdı ve Brodick bu sözcükleri yeniden işitmeye gereksinim duyuyorsa Gillian pekâlâ söylerdi.

Gillian bir iç çekiş eşliğinde savaşı kaybettiğini anladı ama zafer Gillian'ındı. Gillian fısıltıların en yalınıyla, "Seni seviyorum," dedi.

"Şimdi ve sonsuza kadar mı?"

Gillian bir anlığna duraksadıktan sonra tüm kaygılarını ve korkularını bir kenara bırakıp karar verdi.

"Evet."

Brodick, "Ben de seni onurlandıracak ve koruyacağım Gillian," dedi. Brodick'in eli Gillian'ın ensesine doğru hare-

ket etti ve Brodick Gillian'ı kabaca çekerek yaklaştırdı. Gillian göz ucuyla Peder Laggan'ın elini kaldırdığını ve istavroz çıkardığını gördü.

Brodick Gillian'ı öpmek için başını aşağıya eğdiğinde Gillian ona karşı koymadı. Brodick'in dokunuşundaki sahiplenme apaçık ortadaydı. Gillian'ın eli Brodick'in yanağını okşadı ve o an için Gillian ne seyircilerini ne kulağında yankılanan tezahüratları umursadı. Brodick Gillian'ı en nihayet bıraktığında, Gillian atından düşmemek için eyer kayışını sımsıkı tutmak zorunda kaldı. Brodick ekose kumaşının şeridini bir kere daha omzunun üzerine fırlatıp kemerini sağlamlaştırdığında, Gillian görünümüne çekidüzen vermeye çabaladı.

Gillian Brodick'in ona bir şey söylemesini beklemeye devam ediyordu fakat Brodick sessiz kalmaktan memnun görünüyordu, bu nedenle Gillian Peder Laggan'a doğru döndü.

Brodick, "Tanrı seninle olsun," dedi.

Bir suçluymuş gibi sırttan Ramsey Brodick'in omzunu dürttü. "Bu gece kutlamalıyız."

Gillian saf saf sordu: "Neyi kutlamalıyız Ramsey?"

"Kilise'yi hoşnut ettin."

"Öyleyse yola koyulabilir miyiz?"

"Evet."

Gillian Ramsey'e daha fazla soru sormadan önce Ramsey pedere doğru alelacele döndü. "Peder, bu gece bizimle yemek yer misiniz?"

Peder, "Bey MacHugh'a, uğrayacağıma dair söz verdim... Yolda karanlığa yakalanmazsam, konukseverliğini seve seve kabul ederim. Benim yaşlı kemiklerim geceleyin sıcak bir yatağa alıştı," dedi ve Brodick'e bakarak ekledi: "Sıcak ve boş bir yatağa."

Ramsey bir sırıtma eşliğinde, "Sıcak ve boş bir yatak seni bekliyor olacak," yorumunu yaptı.

Peder Laggan Gillian'a acıyarak baktıktan sonra, "Hâlâ vakit var... İş isten geçmeden evvel bir kızın, fikrini değiştirmesi işitilmedik bir şey değil. Leydi Gillian, bu geceden önce

karar vermen gerekirse veya aklın başına gelip de bunun delilik olduğunu anlarsan..." dedi.

Ramsey, "Ok yaydan çıktı, peder. Oluruna bırak," dedi.

Laggan'ın omuzları çöktü. "Seni uyarıyorum, Buchanan Beyi. Gözüm daima Leydi Gillian'ın üzerinde."

Ramsey güldü. "Bu, yeminini bozup Buchanan diyarına geri döneceğin anlamına mı geliyor? İain Maitland'a bütün Buchananlar'ın barbar olduklarını ve onların toprağına bir daha asla ayak basmayacağını söylediğini hatırlatırım."

Peder Ramsey'i, "Ne söylediğini hatırlıyorum," diyecek tersledi. "O talihsiz hadiseyi kesinlikle unutmuşum. Ne olursa olsun, vazifem belli. Bir gözüm hep Leydi Gillian'ın üzerinde kalacak ve onun mutsuz olduğunu ya da eriyip bittiğini görürsem, bana hesap vereceksin beyim. Ona iyi bakman, senin için en hayırlısı olacaktır. Elindeki hazinenin kıymetini bil."

Tutkulu söylevini nihayetlendirdikten sonra Laggan atının dizginlerini daha da yukarıya doğru kaldırdı ve atını asker kalabalığının arasından geçmeye yönlendirdi. "Tanrı sizinle olsun," dileğini yüksek sesle dile getirdi.

Gillian pederin atıyla uzaklaşmasını izledi ama Brodick Gillian'ın dikkatini çekmek için genç kadının saç buklelerini omzunun üstünden geriye doğru attı. Hararetle, "Sana iyi davranacağım," vaadinde bulundu.

Gillian "İyi davrandığından emin olacağım," diye yanıtladı. "Gidelim mi artık?"

Brodick Dylan'a liderliği almasını işaret ettikten sonra Ramsey'le konuşmak için döndü. Gillian kumandanın sarp kayahlılara doğru at sürdüğünü gördü. Hemen dehşete kapıldı ve atını aksi istikamete doğru sürdü. Brodick'in yanındayken bir anda güneyleki bayırı aşağıya doğru yarılıverdi.

Brodick aygırını dörtlüle kaldırırken Ramsey'e, "Gillian hangi cehenneme gidiyor?" diye sordu. Gillian'a yetişti, Gillian'ın atının dizginlerini yakaladı ve diğer tarafa yönlendirmeye çabaladı. Gillian Brodick'in elini iterek uzak-

laştırmak ve kendi atını ileriye doğru kıskırtmak suretiyle Brodick'e direndi.

"Yanlış yöne gidiyorsun."

Gillian zıvanadan çıkmış bir halde, "Doğru yön uçurumdan aşağıya doğru mu?" diye sordu.

"Şimdi Gillian, o öyle değil..."

"Bunu yapmayacağım."

Brodick sabırla sözüne bir kez daha başladı: "Eğer açıklamama müsaade edersen..."

Gillian'ın hareket ettiği kadar süratli hareket eden, erkek veya kadın, birini o ana dek asla görmediğine ilişkin ant içebilirdi. Gillian Brodick'e dizginleri bırakıramadığı için atından kayarak indi ve Brodick onu kestirme yoldan gitmeye ikna etmek amacıyla dil dökmeden önce hızlı adımlarla yürüdü.

Brodick Gillian'a tekrar yetiştirdi. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Ne yapıyormuş gibi görünüyorum? Yürüyorum. Bacaklarımı esnetme ihtiyacı hissediyorum."

"Bana elini ver."

"Hayır."

"Orada uçurum yok."

"Uzun yoldan gidiyorum."

Brodick, "Pekâlâ," diyerek razı oldu.

Gillian aniden durdu. "Söylediğini mi kastediyorsun? Beni zorlamayacak mısın?"

"Elbette seni zorlamayacağım. Uzun yoldan gideceğiz."

Brodick tiz bir ıslık çaldı ve elini havaya kaldırdı. Dylan derhal geri döndü.

Gillian Brodick'i utandırıyor olmalıydı çünkü o aptal tepeden aşağıya inmeyebilirdi. Bütün askerler Gillian'ı seyrediyorlardı fakat neyse ki oldukları yerde duruyorlardı ve bu nedenle Gillian'ın ne söylediğini işitemiyorlardı.

"Seni dostunun ve askerlerinin önünde utandırmak istemem ama yemin ederim ki beni şu uçurumdan indirirsen bunu hep yapacağım."

"Bu denli dehşete kapıldığın halde beni utandırma olasılığından mı endişeleniyorsun? Ah Gillian, sen beni asla utandıramazsın. Biz uzun yoldan gideceğiz."

Endişe rahatlamayla harmanlandı. "Bu bizim ne kadar daha zamanımızı alır?"

"Ne kadar hızlı at sürmemize bağlı."

Gillian ısrarcıydı. "Ne kadar?"

Brodick elini Gillian'a bir kez daha uzatırken, "Tam bir gün," itirafında bulundu.

"O kadar uzun mu? Acele etsek bile mi?"

Brodick, "O kadar uzun," diye yanıtladı. "Bana elini ver."

"Kendi atımı sürebilirim."

"Benimle beraber at sürmenden yanayım."

Gillian geri geri gitti. "Brodick?"

"Evet genç hanım?"

"Şu uçurumdan aşağıya inmek zorundayım değil mi?"

"Yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin."

Gillian derin bir nefes aldı, omuzlarını dikleştirdi ve sonra Brodick'in elini tuttu. Brodick Gillian'ı arkasına savurmak yerine karar değiştirip kucığına oturttu.

Gillian'ın titrediğini hissedebiliyordu ve Gillian'ı rahatlatmaya çabaladı. Kollarını Gillian'a dolayarak onu sıkıca kucakladı. "Senin bu endişen..."

"Çok anlamsız, değil mi?"

"Bu korkuya neyin sebep olduğunu biliyor musun? Bu denli korkmana sebep olan bir şey mi oldu?"

"Ödlek demek istemiyorsun?"

Brodick Gillian'ın çenesini kavrayarak, Gillian'ı ona bakmaya mecbur etti. "Kendine bunu yakıştırdığını bir daha asla duymayayım. Sen ödlek değilsin. Anlıyor musun?"

Gillian, "Evet," onayını verdi.

Brodick, "Söyle," diye buyurdu.

Gillian, "Ben ödlek değilim. Beni sıkıkmaya son verebilirsin artık," önerisinde bulundu.

Brodick'in tutuşunu gevşetmesini bekledikten sonra, "Karamı verdim. Uçurumdan aşağıya ineceğiz," dedi. Onlar sularını bekliyorlarken Gillian biraz cesaret bulmayı umarak aceleyle ekledi: "Yine de en son gitmeliyiz."

"Emin misin?"

Gillian sesi çok cılız çıktığı için Brodick'in onu duyduğundan emin olmamasına karşın, "Evet," demekte ısrarcıydı. Daha kuvvetli bir sesle, "Ve kendi atıma bineceğim," ilavesini yaptı. "Adamlarına zayıf biri olduğumu düşündürmeyeceğim."

Brodick atını tepeye gerisin geri tırmanması için dürterken, "Onlar böyle bir şeyi asla düşünmezler," dedi.

Ramsey'in diyarına uzanan dar, dolambaçlı patikayı inmeye başlarken, ne dorukta durdu ne de aygırının yürüyüşünü yavaşlattı. Gillian yüzünü Brodick'in ekose kumaşına gömdü, kollarını Brodick'in beline sardı ve Brodick'ten başka biri ilkin gidinceye dek beklemesini talep etti.

Brodick Gillian'a hayır demedi.

Onlar patikanın en sarp yerine varmadan önce durmak için hâlâ vakit vardı ve Gillian Brodick'in bunu yaptığından emin olacaktı. Cesaretini toplamak için zamana gereksinim duyuyordu. Şu katır kafalı adam bunu niye anlayamıyordu?

"Sonuncu olmak istiyorum."

"Birinci olmaktan hoşlanıyorum."

Gillian tiz bir sesle bağırdı: "Bekleyeceğiz." Panik, Gillian'ın nefesini kesiyordu ve Gillian'ın tek düşünebildiği şey, sonsuz karanlık bir boşluğa hiç durmamacasına düşmektir. Çığlık atma ihtiyacı Gillian'ın kontrolünü elinden alıyordu ve Tanrı ona yardım etsin, Gillian ya kusacak ya da bayılacaktı neredeyse.

"Brodick... Yapamam..."

"Aklından benimle ilgili geçen tüm şu ahlaksızca düşüncelerini anlat bana."

"Ne?"

Brodick isteğini sabırla tekrarladı. Brodick'in aygırı tö-

kezledi, kaya parçaları bir hayli gürültü çıkararak aşağıdaki vadinin ağzında bulunan dik kayaya doğru yuvarlandı ama Brodick atın, dengesini yeniden sağlaması için eyerdeki kendi oturuş pozisyonunu değiştirdi ve yola devam etti.

Brodick, "Şu ahlaksızca düşüncelerde kıyafetlerimiz üstümüzde miydi?" sorusunu yönelttiğinde gürültüyü işiten Gillian aşağıya bakmak için dönüyordu.

Yüzü kızaran Gillian, "Kıyafetlerimiz mi?" diye fısıldadı.

"Benimle ilgili fantezilerinde..."

"Onlar fantezi değildi."

Brodick neşeyle, "Elbette fanteziydi," diyerek itiraz etti. "Laggan'a hayallerin olduğunu söyledin."

Gillian feryat etti. "Ahlaksızca düşünceler."

"Ve sen o düşüncelerin benimle ilgili olduğunu da söyledin. Öyle değil mi?"

"Ah sus."

Brodick güldü. Sorusunu, "Üstümüzde miydi?" diyerek yineledi.

Gillian'ın omuzları çöktü. "Ne üstümüzde miydi?"

"Kıyafetlerimiz üstümüzde miydi?"

İyice sinirlenen Gillian, "Kıyafetlerimiz elbette üstümüzdeydi," diye haykırdı.

"Öyleyse onlar çok ilgi çekici ahlaksızca düşünceler olmaz."

"Şundan bahsetmeyi keser misin?"

"Neden?"

"Uygun değil, nedeni budur."

"Bilmeye hakkım var sanırım. Ahlaksızca düşüncelerinin benimle ilgili olduğunu söyledin değil mi?"

"Evet."

"E o zaman? Ne yaptığımı bilmek istiyorum."

Gillian gözlerini kapadı. "Beni öpüyordun."

"Hepsi bu mu? Başka bir şey yok mu?"

"Ne umuyordun ki?"

Brodick, "Çok daha fazlasını," dedi. "Nerenden öpüyordum?"

Gillian, "Dudaklarımdan," yanıtını verdi. "Buna bir son verir misin artık..."

Brodick hüsrana uğradığını belli eden bir sesle, "Sadece dudaklarımdan mı?" diye sordu. "Ben seninle ilgili fantezilerimden birkaçını sana anlatayım mı?"

Gillian'ın gözleri faltaşı misali açıldı. "Benimle ilgili... Düşüncelerin... Oldu mu?"

"Elbette oldu ama benim hayallerim çok daha ilginç."

"Öyle mi?"

"Sana onlardan bahsetmemi ister misin?"

"Hayır."

Brodick güldü ve Gillian'ın itirazını umursamadı. "Benim fantezilerimde senin üstünde hiçbir şey yoktu. Hayır, bu tam olarak doğru değil. Senin üstünde bir şey vardı."

Gillian sormaması gerektiğinin farkındaydı ama kendisine engel olamadı. "Benim üstümde ne vardı?"

Brodick aşağıya doğru eğildi ve Gillian'ın kulağına fısıldadı: "Ben."

Gillian aniden geri çekilip iki eliyle Brodick'in göğsünü itti. "Ah, aman Tanrım," diye feryat etti. "Eğer bu günah dolu konuşmayı sürdürürsek, her ikimiz de cehennemi boylayacağız. Üstümde kıyafetlerim olmadan nasıl göründüğümü nereden biliyorsun?"

Brodick, "Tahmin ediyorum," dedi. "Mükemmelsin, sırası gelmişken."

"Hayır değilim."

"Cildin ipeksi ve pürüzsüz... Fantezilerimde, uzandığım zaman senin yumuşak..."

Gillian Brodick'i susturmak için elini Brodick'in ağzına kapadı. Brodick'in gözleri safi şeytanlıkla parıltıyordu. Brodick acımasızdı ve belki de Gillian'ı Brodick'e çeken kişisel özellik buydu. Brodick kendisini tüm sınırlamalardan özgür kılmayı her nasılsa başarmıştı. Başka hiç kimsenin, hakkında ne düşündüğünü önemsiyormuşa benzemiyordu ve herhangi birine baskı yapmayı bilhassa istemiyordu.

Gillian böylesine özgür olabilmeyi arzuluyordu. "Seninle olmak... Özgürlüğe kavuşturucu bir deneyim," diye fısıldadı.

"Bu o kadar kötü değildi, değil mi leydim?"

Gillian Dylan'ın sesinden ötürü sızdı. Elini Brodick'in ağzından yavaşça kaldırırken sordu: "Efendim?" Brodick Gillian'ın elini yakalayıp avcunu öptü. Dylan onlara yetişmeden evvel birdenbire utanan Gillian elini geri çekti.

Dylan yineledi: "Aşağıya doğru at sürmek o kadar kötü değildi, değil mi?"

Gillian yukarıdaki kayalara göz attı, başını iki yana salladı ve kahkayı patlattı. "Hayır hiç de kötü değildi."

Birkaç dakika sonra Gillian bir kez daha kendi atını sürüyordu. Liderliği almakta karar kılarak kısırağını tırıs kaldırdı ve Brodick ile Ramsey'in yanından geçerken, "Sen hileye başvurduğun," diye seslendi.

Brodick, "Evet başvurduğum," diye itiraf etti. "Bana kızgın mısın?"

Gillian tekrar güldü. "Ben kızmam. Öç alırım."

Gillian farkında olmadan Buchanan felsefesini dile getirmişti.

On Dokuzuncu Bölüm

Ramsey Sinclair'in evi görkemliydi. Engabeli yüce tepelerin birbirine geçmiş vaziyetteki sarp kayalıklarıyla çevrili muhteşem bir vadinin ortasında yükselen platonun üstündeydi. Kesik kesik parlayan, rüzgârın savurduğu taze süpürgeotu dallarıyla bezeli çimenler, diyarı göz alabildiğince örtmekteydi. Süpürgeotunun ve çamın kokusu, öğleden sonra meltemiyle etrafa yayılıyor, saman damlı kulübelere çıkan keskin duman kokusuna karışıyordu. Beyin dev taş kalesi, altındaki kır manzarasına serpiştirilmiş evlerin üzerinde korumacı bir heybetlilikle yükseliyordu. Kalas ve taşın örülme bir duvar, oymağın güven ortamında yaşamasına olanak tanıyarak tüm binanın çevresini sarıyordu.

Demir menteşeli ağır kapılar açıldı ve Ramsey misafirleriyle birlikte kendi mülküne girdi. Askerler beyi selamlamak için koşarak gelirlerken etraflarında coşkulu bir tezahürat yankılandı. Genç leydilerden birkaçı da koşarak geldi.

Gillian Brodick'in aşırı korumacı muhafızları tarafından hemen kuşatıldı. Aaron Gillian'ın önüne doğru hareket etti; Dylan ve Robert Gillian'ın her iki yanında konuşlandı; Liam ise Gillian'ın arkasındaydı.

Muhafızların geniş omuzları pek çok şeyi görememesine neden olup Gillian'ın görüşünü imkânsızlaştırsa da genç kadın kalabalıktaki her yüze bakmayı deniyordu. Gillian'ın

Christen'ı derhal bulabilmesi mucizevi olduğu kadar harika bir durumken, Gillian bunun hiç de kolay olmayacağını biliyordu. Fakat ne zaman sarı saçlı bir kadın fark etse Gillian'ın yüreği tarifi imkânsız bir umutla hopluyordu.

Brodick ve Ramsey atlarından inmişlerdi ve şimdi askerlerce çevreleniyorlardı. Gillian Brodick'in onu hatırlamasını sabırla bekliyordu.

Dylan alçak bir sesle, "Onu görüyor musun leydim?" diye sordu.

"Onu mu?"

Dylan, "Haini," diye fısıldadı.

Gillian kalabalığı gözden geçirmeyi bir kez daha deniyorken, "Hayır üzgünüm..." dedi. "Henüz görmüyorum," diye fısıldadı. "Burada çok fazla kişi var..."

Dylan, "Ramsey'in adamlarından çoğu burada değil," açıklamasını yaptı. "Büyük olasılıkla kalenin arkasındaki tarlada alıştırma yapıyorlar hâlâ. Evet, onların alıştırma yaptıklarından eminim, yoksa Gideon, beyini selamlamak için burada olurdu."

Gillian kalabalığı incelemeye devam ederken, kendi oymağının ekose kumaşını kuşanmış haldeki meraklı ve cesur birkaç MacPherson askeri, Gillian'ı daha iyi görebilmek amacıyla yaklaştı. Genç ve ahmak bir adam birazcık daha yaklaşımaya cüret etti.

Kara Robert atını ilerletti ve adamı kenara çekilmeye ya da kaçmaya zorladı. Zehir damlatan bir sesle, "Leydiye bakmadan vazgeçeceksin," diye emretti.

İri kıyım asker önce arkadaşlarına göz attı, sonra yüzündeki aşağılayıcı gülümsemeyle bir kez daha Robert'a doğru döndü. "Yoksa ne olacak?" diyerek meydan okudu.

Robert adamın boş tehdidinden etkilenmedi. Asker, Robert'ın niyetini anlamadan önce Robert aşağıya eğildi, adamı gırtlığından tuttu ve göz hizasına kadar kaldırdı.

"Yoksa vücudundaki her kemiği kıracağım."

MacPherson askeri iri bir adamdı ama Robert onu sanki

bir ağaç dalı ağırlığındaymış gibi kaldırmıştı. Bu acı kuvvetin olağanüstü başarısı, Gillian'ı afallattı. Robert'ın terbiyesizce tavrına da şaşırın Gillian bir ricada bulundu. "Robert, lütfen onu yere indir."

Robert, "Ferman sizin leydim," diye homurdandı.

Brodick, Robert'in askeri fırlatması sırasında döndü. Adam arkadaşlarının ortasına düştü. Başını iki yana sallayan Brodick kalabalıkta kendine yol açtı fakat yüzükoyun yatan ve sersemlemiş MacPherson'ın tam önünde durdu. "Robert?"

"Onun, leydime bakış şeklienden hoşlanmadım beyim."

Asker ayağa kalkmaya çalıştı ama Brodick onu yerde tutmak için çizmeli ayağını onun göğsüne bastırdı. "Gillian'a nasıl bakıyordu?"

Robert, "Küstahça," diye yanıtladı.

Asker biraz muhalif bir tavırla, "O çok güzel," dedi. "Ona bakmak istersem bakarım."

Brodick yerdeki adama doğru baktı ve ayağını adamın göğsüne daha sıkı bastırdı. Tatlı tatlı, "Evet, o çok güzel," onayını verdi. "Ama ona başka bir erkeğin bakması hoşuma gitmiyor." Askerin yüzü kıpkırmızı oluncaya ve nefesi kesilinceye dek ayak basıncını arttıran Brodick kararlı, tehditkâr bir sesle, "Hem de hiç hoşuma gitmiyor," diye ekledi.

Ramsey Brodick'in yanında belirdi. "Ayağa kalkmasına müsaade et," dedi. Brodick bir adım geriledi ve askerin yeniden ayağa kalkmasını izledi. Sonra Ramsey bir adım ilerledi ve adamı bir kez daha kıçüstü oturtacak kuvvetle itirdi.

Ramsey, "Buchanan Beyi'nden özür dileyeceksin şimdi," diye kükredi.

Asker soluk soluğa, "Buchanan mı?" sorusunu yöneltti. "Buchanan Beyi'ni? Bilmiyordum..."

Ramsey askere doğru tehditkâr bir adım daha attı. Asker güçlükle ayağa kalktı ve "Özür dilerim, Buchanan Beyi. Kadınına bir daha asla bakmayacağım. Babamın başı üzerine yemin ederim," deyiverdi.

Ramsey tatmin olmadı. Askerin ve arkadaşlarının, üstle-

rinde hâlâ MacPherson ekose kumaşı taşıdıklarını ayımsamıştı. "Ya benim renklerimi kuşanırsınız ya da diyarımdan defolup gidersiniz."

Gillian Ramsey'i şaşkınlık içerisinde izliyordu. O ana dek Ramsey'in yumuşakbaşlı bir centilmen olduğunu düşünmüştü. Judith Maitland Gillian'a lain'in bir ittifak istediğinde ayrıntıları görüşmek için daima Ramsey'i sözcü olarak gönderdiğini çünkü Ramsey'in insan ilişkilerinde usta olduğunu anlatmıştı. Ramsey şimdi insani ilişkiler ustası gibi davranmıyordu kesinlikle. Esasında Ramsey'in öfkesi Brodick'inkiyle aşık atardı. Gillian Ramsey'in ötkelenmesine sebebiyet verdiği için utandı ve Ramsey'in bu davranışından ötürü herhangi bir olay çıkmasını engellemek istediğini bildirmek maksadıyla Robert'a baktı ama Robert, Ramsey'in davranışını, "Asker küstahça davranıyordu leydim," diye fısıldayarak savundu.

Gillian fısıltıyla, "Askerin küstahça davrandığını düşünmedim," dedi.

"Ama ben düşündüm leydim."

Çenesinin kasılması, Robert'ın haklı olduğunu düşündüğünün göstergesiydi ve Gillian Robert'la daha fazla iddialaşmaya karar verdi.

Aaron, "İşte Gideon," dedi. "Onunla konuşman gerek Dylan. Söylentilere göre senin eşitin olduğuna inanıyormuş."

Kalenin her iki yanındaki tepelerin üstünden kalabalık bir asker topluluğu sökün ediyordu ve güneş ışığı nedeniyle gözlerini kısarak bakan Gillian onların yüzlerini göremiyordu.

Robert, "Gideon, Ramsey'in ordu kumandanıdır. Öyleyse Dylan'ın eşiği değil mi?" yorumunu yaptığında, Gillian'ın dikkatini çekti.

Dylan atından aşağıya savrulurken, "Hiç kimse benim eşitim değil," yanıtı verdi. "Fakat onunla konuşmak için kendimi alçaltmak suretiyle Gideon'ı yatıştıracağım." Dylan atını uzaklaştırmak amacıyla dizginleri aldığında, "İzin verir misiniz leydim?" diye sordu.

Gillian, "Elbette," diye yanıtladı. "Ben de atımdan inmek istiyorum, Robert. Yer bulabilmem için atını hareket ettir misin, lütfen?"

Robert'dan, "Beyini beklemelisin," karşılığı geldi.

Liam, Dylan'ın yerini almak maksadıyla atını ileriye doğru dizginlerken, "Evet beklemelisin," onayını verdi. "Leydim, bizim ekose kumaşımızı kuşanırsan bunu bizim için kolaylaştırırın."

Gillian, "Neyi kolaylaştırırım?" diye sordu.

"Senin kimlerden olduğunu bilmelerini..."

Liam aniden durdu. Gillian kıskırtmak gayesiyle, "Kimlerdenmişim?" diye sordu.

Robert, "Bizden," dedi.

Ramsey Gillian'ın yanına ulaşabilmek için Robert'a atını ilerletmesini işaret ettiğinde, Robert daha fazla açıklama yapmaktan kurtuldu.

Ramsey Gillian'ı yere indirmek için attan kaldırdı. "Oymağımı bir avuç dolusu çocuğa göre değerlendirme," uyarısında bulundu.

Brodick, arkadaşının yan tarafından, "Gillian'ın ayakları yere basıyor artık," dedi. "Gillian'ı serbest bırakabilirsin."

Ramsey Brodick'i umursamadı ve Gillian'ı tutmaya devam etti. "İçeri gel. Neredeyse öğlen vakti ve kesinlikle acıkmanız olmalısın."

Brodick Ramsey'in elini Gillian'dan iterek uzaklaştırdı ve Gillian'ı eliyle işaret ederek yanına çağırırdı. Brodick'in bu davranışına sinirlenen Gillian yerinden kımıldamadı ve Brodick'i ayağına getirtti.

Gillian Ramsey'e, "Aç değilim," dedi.

Ramsey, "Öyleyse bu gece güzel bir ziyafet çekeceğiz," sözünü verdi. "Ama ziyafetten önce kaledeki her bir askerle tanışmış olacaksın. Eğer gördüğün adam onların arasında değilse, yarın ötekilere bakmaya gideceğiz. Bu zaman alacaktır, Gillian," diye ikaz etti. "Sinclairler'le MacPhersonlar birleştikleri için diyarın büyük bir kısmını gözden geçireceğiz."

Brodick, "Peki ya Gillian'ın kız kardeşi?" diye sordu.

Gillian elini Brodick'in eline sokuverirken, "Bütün kadınlarla da tanışmak istiyorum," dedi. "Size ihanet eden o adamı ortaya çıkarmanın önemini biliyorum ve onu bulmanıza yardım edebilmek için elimden gelen her şeyi yapacağım, fakat sizden benim için aynını yapmanızı rica ediyorum. Christen'i bulmalıyım."

Ramsey başıyla onayladı. "Kız kardeşinin MacPhersonlar tarafından alıkonulduğunu anlattın bize ve lain'in önerdiği gibi ihtiyarlar kız kardeşinden haberdarlardı muhakkak."

"Öyleyse bilgilenme talepleri niye umursanmadı? Kral John bütün oymaklara temsilciler yolladı ve hiç kimseden herhangi bir yanıt almadı."

Ramsey gülümsedi. "Niye yanıt versinler ki?"

"Anlamıyorum."

Brodick dobra dobra, "Kral John'dan hoşlanmıyoruz," açıklamasını yaptı.

Ramsey, "Hayır hoşlanmıyoruz," diyerek onayladı.

Kalabalık onlara yol açarken, onlar kalenin geniş kapılarına varan yontma taş basamaklara doğru yürüdüler. Gillian iki ihtiyar adamın merdivenin yakınında gezindiklerini fark etti. Biri uzun boylu ve bir baston misali zayıf, diğeri ise boy itibariyle onun yarısı kadardı ve dolunay misali yuvarlağı. Ramsey uzun adımlarla ilerlerken her iki adam da Ramsey'e baş selamı verdiler.

Gillian'ı onlara tanıttıktan sonra Ramsey Gillian'a doğru döndü. "Brisbane ve Otis'in Christen'i bulmana yardımcı olabileceklerini umuyorum. Her ikisi de MacPherson."

Ramsey adamlara Gillian'ın kız kardeşine ilişkin gerekli tüm ayrıntıları aktardı. "Hafızanızı yoklarsanız, küçük bir kızı evlat edinen bir aileyi hatırlayabileceğinizden eminim. Küçük kız yaklaşık altı yaşındaymış."

Brisbane, "Ama şayet o aile bize Lowlands'dan o çocukla birlikte geldiyse, kızın aslında onların kendilerine ait olmadığını nasıl bilelim ki?" dedi.

"Bilirsiniz. Burada olagelen her şeyi bilirsiniz. Siz ikiniz o dedikoduyu duymuşsunuzdur."

Otis, "Belki leydiye faydamız dokunabilir," dedi. "Fakat senin ona niye yardım ettiğini merak ediyorum beyim. Leydi sana ifade etmesi gerekenden daha fazla bir anlam mı ifade ediyor?"

Ramsey tersleyici bir ses tonuyla, "Bana çok büyük bir anlam ifade ediyor," cümlesini kurdu.

"Ama o İngiliz." Brisbane bu apaçık gerçeğe dikkat çekti. "Ve Otis'in kaygılanma nedeni bu beyim."

Ramsey, "Onun ne olduğunu biliyorum," dedi. "Leydi Gillian, Brodick'in kadını ve Brodick benim arkadaşım."

Bu duyuru, iki adamı neşelendirdi. Otis çok rahatlamış görünüyordu. "Öyleyse âşık değilsin sen..."

Ramsey, "Hayır," diyerek söze girdi. "Onun kalbi Brodick'e ait."

Brisbane Brodick'e doğru döndü. "O İngiliz olmasına rağmen... Sen ona yine de sahip çıkıyor musun?"

"Evet."

Konuşmadaki değişikliğe kızan Gillian, "İngiliz olmaktan ötürü mutluyum," dedi.

Otis Gillian'a sempatik bir şekilde baktı. Gillian'ın koluna girebilmek için Ramsey'e yolundan çekilmesini işaret ederken, "Ah kızım, İngiliz olmaktan ötürü mutlu değilsindir muhtemelen ama mutluymuşsun gibi davranmanın cesaretinin göstergesi. Benimle gel," diye ekledi. "Ve kız kardeşin hakkında konuşalım."

Brisbane Otis'ten aşağı kalmayacaktı. Brodick'i yolundan çekmek için sertçe dirsekleyerek Gillian'ın öbür koluna girerken, "Benim hafızam seninkinden çok daha güçlüdür, Otis," dedi. "Niye gölün etrafında bir gezinti yapıp baş başa vermiyoruz? Bilhassa bir aileyi hatırlıyorum. Onların aşağı yukarı senin yaşında bir kızı var ve onlar bize Lowlands'dan geldiler."

Her iki adam da Gillian'ı bırakmadıkları için Gillian re-

verans yapamadı ve ev sahibinden izin isteyemedi. Brodick'e baktı, Brodick'in baş onayını aldı ve bütün dikkatini onu oradan uzaklaştıran refakatçilerine verdi.

Ramsey ve Brodick Gillian'ın gidişini seyrettiler. Brodick Robert'a ve Liam'a Gillian'ı takip etmelerini işaret etmesine karşın, "Gillian güvende olacak mı?" sorusunu yöneltti.

Ramsey, "Elbette güvende olacak," diye yanıtladı. "Adamlarının korumasına lüzum yok."

Brodick, "Pekâlâ," deyip rıza gösterdi ve kendi adamlarına verdiği emri iptal etti. Kalabalığın, Sinclair beyiyle konuşmak için toplandığı salona giren Ramsey'in peşinden gitti.

"Otis ve Brisbane'in Gillian'a yardım edebileceklerini mi düşünüyorsun?"

"Soru, onların yardım edebilip edememelerine değil yardım edip etmeyeceklerine ilişkin olmalı." Ramsey şarapla doldurduğu kupayı arkadaşına uzattıktan sonra kendi kupasını da şarapla doldurdu. "Onlar Christen'in nerede olduğundan büyük olasılıkla haberdarlardır," açıklamasında bulundu. "Ama onlar Gillian'a herhangi bir şey anlatmadan önce Christen'in ailesiyle konuşacaklardır. Eğer Christen kız kardeşiyle görüşmek isterse, onlar bir buluşma ayarlayacaklardır. Aksi takdirde..."

"Sen onlara bu ayarlamayı emredeceksin."

Ramsey, "Evet," dedi. "Fakat bu zor olacaktır. Yaşlı adamlar inat edeceklerdir."

"Christen'ı bir MacPherson olduğu için korumak isteyeceklerdir değil mi?"

"Evet."

"Neden Christen'ı kendi kız kardeşinden korumak zorunda olduklarını düşünsünler ki?"

Ramsey, "İngiliz kız kardeşinden," dedi. "Endişelenmekten vazgeç Brodick. Şayet Christen buradaysa, onu buluruz. Ah, Gideon orada Dylan'la beraber. Ben acil bir işimi hallediyim izninle ve sonra ikimiz kafa kafaya verip planlarımızı kararlaştırırız."

Ramsey oymağının kaygılarına kulak verip Gideon'ın bu diyardan uzaktayken baş gösteren sorunlara ilişkin raporunu dinlediğinde bir saat çabucak geçti. Sorunlardan çoğunun MacPherson askerleriyle ilgili olduğunu işitmek, Ramsey'i şaşırtmadı. Gideon eğitim tarlalarındaki hadiseleri birbiri ardına sayıp dökerken Ramsey sabırlı olmaya çalıştı.

Şikâyet listesi sona erdiğinde, Sinclair kumandanının su-ratı kıpkırmızıydı. Gideon, beyine, "Bana hoşgörülü olmamı buyurdun," hatırlatmasını yaptı. "Ama sana şunu söyleyeyim: Böyle bir başkaldırıya müsaade etmek tehlikelidir. Uyumsuz tipler grubunun lideri her geçen gün daha fazla güçleniyor. Ben bir emir verdiğimde, MacPhersonlar'ın çoğu ilk olarak o lidere bakıyorlar ve eğer o lider, başıyla onaylarsa emrimi yerine getiriyorlar. Bu kabul edilemez," diye ekledi öfkeden titreyen bir sesle.

Ramsey şöminenin önünde sakince dikiliyor ve ordu kumandanının salonda volta atışını izliyordu. Brodick de MacPhersonlar'ın aleyhindeki tiradı dinliyorken masaya yaslanıyordu. Dylan Brodick'in yanında duruyordu.

Ramsey yeterince dinlediğinde, sessizlik için elini kaldırdı. Yumuşak bir biçimde, "Peki ne yapmamı öneriyorsun, Gideon?" diye sordu.

Ordu kumandanı beyiyle yüz yüze gelmek için kendi etrafında döndü. "Şu piçi dışarıya at."

"Şu piçin bir adı var mı?" Dylan'ın sorusuydu.

Gideon, "Proster," yanıtını verdi.

Ramsey, "Benden onu kovmamı mı istiyorsun?" diye sordu.

"Onu öldürmeme müsaade etmeni yeğlerim beyim fakat onun uzaklaştırılmasına da razı olurum."

"Ya onun takipçileri? Onlara ne yapmamı öneriyorsun?"

"Dürüstlükle mi?"

"Elbette."

Gideon iç çekti. "Onları da buradan defetmeni öneriyorum. Bu oymak birleşmesine karşı çıktığımı biliyorsun, be-

yim ve bunun bir yarar sağlamayacağını sana tekrar hatırlatırım."

"Kehanetinin gerçek olduğuna mı inanıyorsun?"

"İnanıyorum."

Ramsey, "Sorunlar yaşanacağını biliyordun Gideon. Senin görevin o sorunlara çözüm üretmenin bir yolunu bulmak... Ama uyumsuz tipleri kovarak değil," diyerek tersledi. "Proster'ı bulup bana gönder," diye buyurdu. "Onunla ve onun topluluğuyla bizzat ben ilgileneceğim."

Gideon bu sorundan kurtulduğu için rahatlamış görünüyordu ve onayladığını bildirmek için başını hevesle salladı. "Müdahaleni sıcak karşılıyorum beyim, çünkü sorun çıkar-tanların beni köşeye sıkıştırdıklarına yemin ederim. Sabrım kalmadı."

Ramsey'deki sabrın hiç kimsede olmadığını düşündü Brodick kendi kendine. Gideon'ın, beyini iyi tanımadığı gün gibi ortadaydı, çünkü Gideon, beyini iyi tanısaydı, o ince nezaket ve diplomasi katmanının altında Brodick'in yaradılışını bile gölgede bırakacak kadar barbar bir savaşçı yüreğinin at-tığını bilirdi. Brodick'in aksine Ramsey birden alev almazdı fakat sabrının sınırı zorlandığında veya fazlaca aşıldığında, Ramsey'in tepkisi infilak edici ve çok etkileyici bir hal alırdı. Ramsey Brodick'ten çok daha fazla acımasız olabilirdi ve on-ların aralarındaki sapasağlam dostluğun asıl nedenlerinden biri belki de buydu. Onlar birbirlerine güveniyorlardı. Evet, Brodick ikisini de lider olmaları için eğiten adama, yani Iain Maitland'a güvendiği ve hayran olduğu ölçüde Ramsey'e de güveniyor ve hayranlık duyuyordu.

Brodick Ramsey'in işte şimdiki merhametsiz bir lidere dö-nüştüğünü düşündü. Iain nadiren merhamet gösterir ve sa-bırsızlığıyla tanınırdı, bu nedenle geçmişteki heyet toplantı-larında kendi namına konuşması için Ramsey'e bel bağlamış-tı. Iain anlaşmazlığa düştüğü birini her an öldürebilecekken, Ramsey istediğini elde etmek için ikna yöntemini kullanırdı ve iknaya halletmenin işe yaramadığı zamanlarda tıpkı Iain ve Brodick'in yaptığı gibi kaba kuvvete başvururdu.

Şikâyetlerini dile getirir getirmez, Gideon'ın isteği çarpıcı bir şekilde su yüzüne çıktı. Gideon bir sırtıma eşliğinde, "Sen dinlenmeden önce dikkate alman gereken bir mesele daha var," dedi.

Ramsey tek kaşını kaldırdı. "Bu mesele seni eğlendiriyor mu?"

Gideon, "Evet eğlendiriyor," yanıtını verdi.

Ramsey iç çekti. "Dur, tahmin edeyim," dedi. "Bu mesele bizim Bridgid KirkConnell'imizi kapsıyor mu?"

Gideon güldü. "Sezgin kuvvetli beyim, bu meselenin Bridgid'imizi kapsamaması gerekiyor. Ona bir evlilik teklifi daha yapıldı."

Ramsey yüzündeki olurlara bırakma ifadesiyle sordu: "Bu sefer kim?"

Gideon, "Askerin adı Matthias," dedi. "O bir MacPherson. Çok sayıda değerli ve gururlu Sinclair askerini geri çevirdikten sonra Bridgid şayet onunla evlenmeyi kabul ederse olay çıkacağına ilişkin seni uyarmak isterim."

Gülme sırası, Ramsey'deydi. "Bridgid'in ne diyeceğini kestirmek kolay. İkimiz de onun şu Matthias'la evlenmeyi kabul etmeyeceğini biliyoruz, olacaklardan endişelenmene lüzum yok. Bridgid'i içeriye yolla da bu soruyu ona kendim sorayım. Brodick'i Bridgid'le tanıştırmak istiyorum."

Brodick, "Niye?" diye sordu.

Ramsey'in açıklaması, "Bridgid... İlgi çekici," oldu.

"Anlayışına sığınıyorum ama onun annesi öncelikli olarak huzura kabul edilmek istiyor beyim. Bridgid'in çağırılmasından önce seni konuşmayı diliyor."

"Bekliyor mu şimdi?"

Gideon'dan, "Hayır," yanıtı geldi. "Onu alıp getirmesi için birini göndereceğim."

"Bitirdiğimizde..." dedi Ramsey. "Bütün adamları güneş battığı zaman avluda toplamamı istiyorum. Her adam hazır bulunmalı," diye ekledi.

Brodick, "Mazaret kabul etme," diyerek söze karıştı.

Gideon, "Ferman sizin," dedi. Birkaç saniye boyunca Ramsey'i inceledikten sonra sordu: "Bir duyuruda bulunmayı mı planlıyorsun o vakit? Seni kutlayayım mı?"

Ramsey cevaben, "Hayır," dedi.

Gideon'ın yorumunu merak eden Brodick, "Seni niçin kutlayacak?" diye sordu.

"İhtiyarlar, Meggan MacPherson'la izdivaç yapmamı önerdiler. Ne yapacağıma hâlâ karar vermedim. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu izdivaca kafa yoracak zamanım olmadı. Şayet iki oymak evlilik sayesinde birleşirse bu durumun hayatımı kolaylaştıracağını itiraf etmeliyim."

Dylan, "Pek çok kalp kıracaksnı," yorumunu yapmadan edemedi. "Senin peşinden koşan bir hayli fazla sayıda genç ve güzel leydi var ama onlardan hiçbirinin öne çıkıp seninle konuşma cesareti gösteremediğini fark ettim."

Gideon, "Onlar Ramsey'i takip ediyorlar genellikle," dedi. "Bugün, her nasılsa, çok tutuktular. Onların uzak kalış nedenini bildiğime inanıyorum."

Brodick "Peki, bu neden neymiş?" diye sordu.

Gideon lafını esirgememekte karar kıldı. "Sensin beyim. Ramsey'le birlikte duruyordun ve kadınların öne çıkmama nedeni buydu. Sinclair beyine abayı bariz biçimde yakmış olmalarına rağmen, senden çok korkuyorlar."

Dylan sırttı. "Leydileri hâlâ korkutabiliyor olmanı bilmek güzel Brodick."

Ramsey genç leydilerin davranışına ilişkin konuşulmasından belirgin bir şekilde rahatsız olarak homurdandı. "Aptalca bir sohbete ayıracak zamanımız yok." Brodick Ramsey'in, görüntüsü nedeniyle takip edilmekten ötürü utandığından haberdardı ve Ramsey'in arkadaşı olma sıfatıyla, Brodick bu bilgiyi kendi yararına kullanırdı. Ramsey'in mevcut rahatsızlığını arttırabilirdi zamanlarda, tamamen aynı yapırdı.

Brodick sözcükleri uzata uzata, "Böylesine güzel bir çocuk suratına sahip olmak başa bela," dedi. "Yatağında her gece başka bir kadın bulma ıstırapı, seni gitgide zayıflatıyor

olmalı. Tahammül ettiğin bu berbat zorunluluğa dayanma gücünü nereden bulduğunu bilmiyorum.”

Ramsey'in çenesi, Brodick'i hatırı sayılır ölçüde hoşnut ederek kasıldı.

Ramsey, “Yatağında, yatağında ağırladıkların kadar çok kadını ağırladığını biliyoruz,” dedi. “Fakat ben söylediğim şeyi kastediyordum. Tartışılacak daha önemli meseleler var.”

Kendisini yorgun hisseden Ramsey, onu engellemeye çalışan Brodick'i yolundan çekmek maksadıyla kasten iterek ve arkadaşının sıkı bir kalkışa atmasına sebebiyet vererek masaya doğru yürüdü. Dylan ve Gideon'a oturmalarını işaret etti, masanın baş köşesine oturdu, soğuk suyla dolu testiye aldı, kupasına su doldurdu, kapı aralığında bekleyen genç kâhyadan onlara akşam yemeği hazırlanmaya dek açıklıklarını bastırmaları için biraz sıcak ekmek ile peynir getirmesini istedi.

Genç kâhya salondan ayrılır ayrılmaz, Ramsey olup biten her şeyi Gideon'a Brodick'in anlatmasını önerdi. “Ordu kumandanlarımız saldırı için birlikte çaba göstermek zorundalar,” dedi. “Iain Winslow'dan, Dylan'dan ve senden bizimle beraber İngiltere'ye at sürecek askerleri seçmenizi istiyor.”

Gideon, “İngiltere'ye mi saldırıyoruz?” diye sordu, afallamıştı.

Brodick'in cevabı, “Hayır,” oldu. “Fakat bunun düşüncesi bile yüreğimi ısıtıyor.”

Brodick arkasına yaslanmasının akabinde neler olduğunu ve Gillian'ın Alec Maitland'ı nasıl kurtardığını Gideon'a anlattı. Gideon hepsini anlamakta zorlandı. Brodick bitirdiğinde, başını iki yana sallayan asker fısıldadı: “Aman Tanrım, Alec'in hayatta kalması bir mucize.”

Brodick, “Alec'in mucizesi Gillian'dı,” dedi. “Gillian olmasaydı, Alec ölürdü.”

Ramsey, “Ve aramızda bir hain olduğunu hiç kimse öğrenemezdi,” cümlesiyle dikkat çekti.

“Böyle bir şeyi kim yapar ki?” Gideon bu soruyu sorduk-

tan sonra kendi sorusuna bir yanıt önerirken yumruğunu masaya vurdu. “O hain bir MacPherson olmalı çünkü bu durumdan tek faydalanan olanlar MacPhersonlar. Senin ölümüne sevinecek çok kişi var beyim ve hepsi Proster'in güdümünde. Proster henüz çocuk sayılacak yaşta olmasına karşın, onların sadakatini kazanmış. Onlar kelimenin tam anlamıyla asiler.”

Ramsey, “Benim fikrim seninki kadar sabit değil ve harekete geçmeden önce bundan emin olacağım,” dedi.

Kâhya elinde ekmek ve peynir dolu tahtadan düz bir tabakla salona alelacele girerken, Ramsey sessizlik için elini kaldırdı. Kâhya yiyecekleri masaya yerleştirdikten sonra Ramsey ona mutfaklarda beklemesini buyurdu ve konuşmaya kaldığı yerden devam etti. “Gillian'ın, kız kardeşini bulmasına yardımcı olmalıyız. Gillian'a söz verdim.”

Gideon bu meseleyi düşünürken çenesini ovuşturarak, “O kadının bir MacPherson olduğu kesin mi?” diye sordu.

Ramsey, “Evet,” yanıtını verdi. “Onun adı Christen. Christen Gillian'dan birkaç yaş büyük.”

Brodick, “Ailesi, Christen'i korumak için onun adını değiştirmiştir kesinlikle,” dedi.

“Yine de Brisbane ve Otis'in onu tanıyacaklarından umutluyum. Onların dikkatinden hiçbir şey kaçmaz.”

Gideon, “Benim yardımım dokunabilir,” dedi. “Babam da kuvvetli bir hafızaya sahiptir ve MacPhersonlar'ın çoğunu tanıır. Onlardan nefret eder ama onlara karşı naziktir... Babamın kız kardeşi bir MacPherson'la evlenmiş. Şimdi yaşamıyor fakat kocası tarafından kötü muamele görmüş ve babam bunu hiç aklından çıkarmaz. Yine de, size yardım edecektir beyim, şayet yardım edebilirse. Bir aile bir çocuğu evlat edinmişse, babam bu durumu büyük ihtimalle biliyordur. Kendisini daha iyi hissettiği için yatağa mahkûm olmaktan iğreniyor ve bu bilmece onun dikkatini başka yöne çekmeye yarayacaktır. Müsaadenle beyim, bir an önce babama gideyim.”

Ramsey Brodick'e ve Dylan'a, “Gideon'ın babası düşün-

bacağını kırmış,” açıklamasını yaptı. “Onun iyileşeceğine dair haber almak güzel. Kısa sürede iyileşmeyeceğini düşünüyorduk ve Gideon babasının yanında olmak için eve apar topar gidiyorduk.”

Gideon’ın yorumu, “Eğer babam tekrar yürüyemeseydi, ölmeyi tercih ederdi,” oldu. “Fakat şimdi bir umut ışığı var. Şayet birkaç günlüğüne bana ihtiyacın olmazsa, gidebilirim artık. Karanlık çökmeden önce yolu yaralayabilirim.”

Ramsey rıza gösterdiğini, “Evet,” diyerek belirtti. “Babanla ne kadar erken konuşursan o kadar iyi olur. Brisbane ile Otis’in MacPhersonlar’a ilişkin ödevleri hakkında düşünüp taşınmaları günler sürecektir ve şu ihtiyar adamlar bize gerçeği söylemeye karar vermeden önce sen ihtiyacımız olan bilgiyle buraya geri dönebilirsin.”

Dylan, “Christen kendi başına gelebilir,” önerisini getirdi.

Gideon ayağa kalkarken duraksadı. “Beyim, İngiltere’ye at süreceğimizi söyledin ama tam olarak nereye gideceğiz?”

Ramsey’den, “Bilmiyoruz... Henüz,” itirafı geldi. “Gillian Alec’i tutsak alan ve şu hainle pazarlık yapan İngilizler’in adlarını vermedi bize.”

Kafası karışan Gideon, “Size niye söylemedi, beyim?” diye sordu.

Brodick yanıtladı. “Gillian bize adamların kimler olduklarını söylerse, bizim onun amcasını savunmasız bırakarak saldıracağımızı düşünüyor. Onu burada kalmaya zorlayacağından da kaygılanıyor.”

Ramsey, “Ama senin yapacağın şey bu, değil mi?” diye sordu. “Onun İngiltere’ye geri dönmesine kesinlikle izin vermeyeceksin.”

Brodick, “Muğlak bir durum,” dedi. “Gillian burnunun dikine gidiyor.”

Ramsey, “Seni ona çeken neden bu,” gerekçesini gösterdi.

Brodick başını iki yana salladı. “Onun güvenini boşa çı-

karacağımı bütün kalbimle bile bile nasıl talep edebilirim? Kahretsin, ne yapacağımı bilmiyorum. Ona verdiğim sözü bozma fikri hiç hoşuma gitmiyor fakat onun böylesine bir tehlikenin içinde olduğunu düşünmek kanıma dokunuyor.”

Ramsey, “Bu meseleyi Gillian’la birlikte ve çabucak çözüme kavuşturmak zorundasın. Bize o isimler lazım,” dedi.

Gideon beyini başıyla selamladı. “Müsaadenle, ben gideyim artık.”

“Babana tamamen iyileşmesi için en içten dileklerinizi ilet.”

Gideon, “İleteceğim,” vaadinde bulundu. Antreye doğru yürümeye koyuldu, sonra arkasına döndü. “Beyim, tüm bu havadisler yüzünden sormayı unuttum...”

“Evet?”

Gideon alelacele, “Bu gece adamları avluya toplamamı hâlâ istiyor musun? Toplanma emrini Anthony’ye verdirteceğim... Ama Meggan’la evlenme kararını duyurmuyacaksan, o vakit adamlarına söylev vermeyi niye arzuladığını sorabilir miyim? Belki kalmam gerekir,” dedi.

Ramsey önemli bir ayrımın atlandığını ayırtmadı. “Haini bulmada bir avantajımız var,” dedi. “Gillian adamı onun bulunduğu istikamete doğru at sürdürdüğü esnada gizlice görmüş.”

Gideon şaşkınlık içerisinde, “Onu görmüş mü?” diye sordu.

Dylan, “Evet, Gillian o piçi görmüş,” onayını verdi. “Gizlendiği yerden görmüş, onun surauna tükürecek kadar yakınımış adama; fakat o salak, Gillian’ın orada olduğunu bilmiyormuş.”

“Her adamın avluya gelmesini istememin nedeni bu. Gillian adamlardan her birine bakacak ve eğer o adam oradaysa, Gillian adamı tanıyacak,” dedi Ramsey.

Gideon başını iki yana salladı. “Peki adamı kesin olarak tanıyacak mı?”

Ramsey’in yanıtı olumluydu. “Evet.”

"Öyleyse Leydi Gillian ne pahasına olursa olsun korunmalı. O adam, leydinin onu açığa vurduğunu anlarsa, leydiyi susturmaya yeltenecektir mutlaka..."

Dylan, "Leydi iyi korunuyor," duyurusunda bulundu. "Biz Buchananlar leydiye herhangi bir şey olmasına müsaade etmeyeceğiz. Leydi bize ait artık."

Gideon gözlerini kırıştırdı. Dylan'ın böbürlenmesiyle şaşkına dönmüş bir halde Ramsey'e, "Leydi Gillian, Buchananlar'a mı ait?" diye sordu.

Beyi başıyla onayladı. "Evet, Buchananlar'a ait. Ama Buchananlar'a ait olduğundan habersiz şimdilik."

Yirminci Bölüm

Ramsey'in huzurundaki Bridgid KirkConnell'in annesi Leah, Ramsey'in ağzında acı bir tad bıraktı. Kadın büyük salona girdiğinde, Ramsey'in ilk izlenimi olumluydu. Orta yaşlarda olmasına karşın Leah hâlâ göz alıcı bir kadındı. Evet, zaman Leah'ya müsamahalı davranmıştı. Leah'nın söylemek zorunda kaldığı şeyi dinledikten sonra Ramsey'in Leah'ya ilişkin görüşü radikal biçimde değişti ve Leah salonu terk ederken kadının görüntüsü Ramsey'i rahatsız etti.

Ramsey ile Brodick yıkanmak ve temiz kıyafetler kuşanmak için göle hâlihazırda gitmişlerdi ama Leah'nın, kızı hakkındaki ricasını ıstır ıstırmez, Ramsey yeniden yıkanma ihtiyacı hissetti. Leah'nın hıyaneti, anneliğine küfrediyordu.

Brodick bu karşılaşmadan birkaç dakika sonra kaşlarını çatarak salona geri döndü çünkü Gillian hâlâ Brisbane ve Otis'le sohbet ediyordu. Brodick onların Gillian'a verdikleri haberin ne olduğunu duymak için can atıyordu. Gillian'ın, kendi yanında olmasını istiyordu ve bu istek, Brodick'in kaş çatışını derinleştiriyordu zira Brodick aptal âşık bir çocuk gibi davrandığını biliyordu.

Ramsey'i başı dua ediyormuşçasına öne eğik vaziyette bir iskemleyle çökmüş halde buldu.

Arkadaşı yukarı doğru baktığında ve Brodick onun yüzündeki mayhoş ifadeyi gördüğünde, "Neyin var?" diye sordu. "Küllü su yutmuş gibi görünüyorsun."

Ramsey, "Küllü su yutmuşum gibi hissediyorum," itirafinda bulundu. "Bridgid KirkConnell'in annesi Leah'yı huzura kabulüm yeni bitti."

"Toplantının iyi gitmediğini düşünüyorum."

Ramsey, "Kadın midemi bulandırıyor," diye homurdandı. "Tanrı aşkına, ben Bridgid'e nasıl söylerim kendi annesinin..."

"Ne?"

Ramsey iç çekti. Böylesine bir günah üzerine başını iki yana sallayarak, "Leah kendi kızını kışkırtıyor," açıklamasını yaptı.

"Kışkırttığını mı söyledi?"

"Hayır fakat kadının sorununun kökeninde kıskançlık olduğu çok açık. Leah yeni evli ve kocasının Bridgid'e bakış şekline hoşlanmıyor. Kocasının, kızına şehvet beslediğini düşünüyor ve Bridgid'i evinden göndermek istiyor."

Brodick, "Belki de Bridgid'i korumayı tasarlıyordur," önerisini getirdi.

Ramsey başını bir kez daha iki yana salladı. "Hayır kızının refahı, kadının kaygılarından en sonuncusu. Kadın, Bridgid'in yanında kaç yaşında görüldüğüne ilişkin konuşup durdu."

Brodick, "Tanrı aşkına," diye homurdandı. "Böyle önemli meselelerle ilgilenmek zorunda mısın?"

Ramsey, "Senin gibi ben de tüm oymağımın meseleleriyle ilgilenmeliyim ve Bridgid ailemin bir parçası. Kal ve Bridgid'le tanış," dedi. "Annesinin davranışından niye bu denli rahatsız olduğumu o zaman anlayacaksın."

"Bridgid annesinin onu evden göndermek istediğinden haberdar mı?"

Ramsey, "Bilmiyorum," yanıtını verdi. "Leah Bridgid'i bir süre onun yanında kalması için kız kardeşine yollamış çünkü Bridgid'in teyzesi yeni doğan bebeği nedeniyle yardıma gereksinim duyuyormuş."

"Öyleyse Bridgid, teyzesinin evine geri dönebilir belki."

Ramsey'in açıklaması, "Bu geçici bir çözüm," oldu. "Teyzesi beş çocuğuyla beraber küçük bir kulübede yaşıyor. Orada Bridgid için yatacak yer yok."

"Öyleyse evlilik tek kalıcı çözüm."

Ramsey, "Mesele o zaten," dedikten sonra Bridgid'in başına verdiği sözü çabucak açıkladı.

"Açıklamalarından anladığım kadarıyla Bridgid kiminle evleneceğine kendisi karar verecek, öyle mi?"

"Ben sözümü bozmadıkça."

Brodick, "Seni iyi tanırım," dedi. "Böyle bir şey yapmazsın."

Ramsey, "Öyleyse bu sorunun yanıtı nedir?" diye sordu. "Herhangi bir fikrin var mı?"

Brodick bir an için düşündükten sonra, "İain, Bridgid'e bir yer bulabilir," dedi.

Ramsey, "Bridgid buraya ait. Onun memleketi burası," diyerek itiraz etti. "Sürgün edildiğini zannedecektir."

"Alışacaktır."

"Onun hassas duygularını incitmeyeceğim. O yanlış bir şey yapmadı."

Brodick birkaç saniye boyunca Ramsey'i inceledikten sonra, "Bu kadınla ilgileniyorsun değil mi?" diye sordu.

"Elbette ilgileniyorum. O benim oymağımın bir parçası."

Brodick gülümsedi. "Öyleyse niye onunla evlenmiyorsun?"

Ramsey ayağa kalktı ve şöminenin önünde volta atmaya başladı. "Sinclair oymağında olduğu için," açıklamasını yaptı. "Görevimin bilincindeyim. MacPhersonlar'la Sinclairler arasındaki bu birleşmeyi tamı tamına sağlamam için Meggan MacPherson'la evlenmem gerekiyor. Akla uygun geliyor değil mi? Bu pazarlıktan payıma düşeni alıyorum. MacPherson diyarı, benim geri çeviremeyeceğim bir çeyiz."

Brodick, "Sen daima gerçekçi bir adamsındır," yorumunu getirdi.

Ramsey, "Sen de öyleydin," karşılığını verdi. "Gillian senin yaşantına girinceye dek."

Brodict başıyla onayladı. "Hazırlıksız yakalandım."

Brodict'in sesi kendi kendisinden sıkılmış gibi çıktığı için Ramsey güldü. "Tam olarak ne zaman öğrendin..."

Brodict rahatsızlığını gizlemek için omuz silkti. "Annie Drummond sıvı ateşi Gillian'ın açık yaralarına döktüğü zaman. O acımasızca tedavi sırasında hareket edememesi için Gillian'ın elini tuttum. Gillian gık bile demedi."

"Ah, demek ki seni cezbeden Gillian'ın cesaretiymiş."

Brodict bir kahkaha eşliğinde, "Hayır, bana bakış şekliydi," diye itiraf etti. "Tanrı şahit, onu böylesine onur kırıcı bir duruma soktuğum için beni öldürmek istiyormuş gibi bakıyordu. Bu denli kuvvetli, inatçı bir kadına sevdalanmamam nasıl mümkün olabilirdi?"

Anthony, Bridgid KirkConnell'in beyiyle konuşmak için beklediğini duyurduğunda sohbete son noktayı koydu.

Çok kısa bir süre sonra Bridgid içeriye girdi. Bridgid'in ortada bir sebep yokken gülümseyişi Ramsey'i neşelendirdi.

Bridgid ileriye doğru yürüyüp reverans yaparken, "İyi günler beyim," diye seslendi. "Size de iyi günler Buchanan Beyi."

Brodict'i selamladığında Brodict'le göz göze gelmemeye özen gösterdi çünkü Brodict hakkındaki bütün dedikoduları işitmişti, bu nedenle tedbiri elden bırakmıyordu.

Brodict Bridgid'i korkuttuğunun farkındaydı ancak Bridgid'in yine de ona yaklaşp bir kere daha reverans yapmasından etkilendi.

Bridgid Ramsey'in konuşmak istediğini bildiği konuyu savuşturma gayreti içerisinde, "Ne kadar güzel bir gün öyle değil mi?" diye sordu.

Ramsey, "Bugünü güzel kulan nedir peki?" diye sordu.

"Ah, her şey beyim. Güneş parlak ve meltem sıcak. Bugün çok güzel bir gün."

"Bridgid, annenle biraz önce konuştum..."

Bridgid gözlerini devirdi ve ellerini arkasında kenetledi. "Öyle mi?"

Ramsey, "Evet," dedi.

"Sizi babama verdiğiniz kutsal sözden dönmeye ikna etti mi?"

Ramsey Bridgid'in, sözünden döndüğü takdirde kendisini suçlu hissetmesi gayesiyle *kutsal* sözcüğünü kasten kullandığını biliyordu.

"Hayır, annen beni babana verdiğim sözden dönmeye ikna etmedi."

Bridgid bir kez daha gülümsüyordu. "Teşekkür ederim beyim ama çok fazla zamanınızı aldım. İzninizle ben gideyim artık."

Ramsey Bridgid'i durdurmadan önce Bridgid salonu yarılarmıştı. "İznimi almadın Bridgid. Buraya geri gel. Konuşulacak önemli bir mesele var."

Bridgid arkasına dönmekten önce Brodict Bridgid'in iç çekişini işitti. Bridgid'in konuya vâkıf olduğu belliydi ve Bridgid bu konudan sakınmayı ümit etmişti.

Bridgid'in, beyine geri dönüşü zaman aldı. Bridgid, beyinin tam önünde durdu, gözlerinin içine baktı ve konuşmasını bekledi.

"Bir evlilik teklifi daha almışsın."

"O teklifi kabul etmiyorum."

"Seninle evlenmek isteyen adamın adını bile bilmiyorsun. Adamın kim olduğunu bilmeden o teklifi geri çeviremezsin."

Bridgid sesinde en küçük bir pişmanlık belirtisi olmaksızın, "Özür dilerim," dedi. "Kim bu adam?"

Ramsey'den, "Onun adı Matthias," yanıtı geldi. "O bir MacPherson ve ben onu fazla tanımadığımı itiraf ediyorum. Gelgelelim sen o teklifi kabul edersen, adamın sana iyi davranacağından eminim."

Ramsey Bridgid'in yanıt vermesini tam bir dakika boyunca bekledi, fakat Bridgid sessiz kalmakta inat etti.

Ramsey, "Evet?" dedi. "Ne diyorsun?"

"O teklifi şimdi geri çevirebilir miyim?"

"Tanrı aşkına... O adamı tanıyor musun?"

"Evet, onunla tanıştım beyim."

"O adamda kabul edilebilir herhangi bir özellik bulamıyor musun?"

"Ah, onun çok sayıda harikulade niteliği olduğundan eminim."

"E öyleyse?"

"Onunla evlenmeyeceğim."

"Neden evlenmeyeceksin?"

"Beyim, bana bağırдыңızın farkında mısınız?"

Brodick kahkahasını örtbas etmek için öksürdü. Ramsey Bridgid'e doğru tekrar dönmeden önce Brodick'e kötü kötü baktı. Bridgid'in zarif dişil bir edayla asi bir saç lülesini omzundan geriye atmasını izledi ve bir an için düşünce katarını yitirdi.

"Sabrımı siniyorsun."

"Affedersiniz beyim. Sabrınızı sınamak niyetinde değilim. İzninizi isteyebilir miyim artık? İngiltere'den gelen bir leydin burada olduğunu işittim ve onunla tanışmalıyım."

Brodick, "Niye tanışmalısın?" sorusunu yöneltti.

Bridgid Brodick'in ses tonundan irkildi ama çabucak kendine geldi. "Çünkü ben İngiltere'ye hiç gitmedim," açıklamasını getirdi. "Ve leydiye soracağım bin tane soru var. İngiltere'deki yaşamın nasıl olduğunu merak ediyorum ve bunu bana anlatabilecek tek kişi o. Buradan başka bir yerde yaşamayı tasavvur edemiyorum ve kendimi leydinin İngiltere'deki evi için aynı şeyi hissedip hissetmediğini merak ederken buluyorum. Leydiden hoşlanacağıma hâlihazırda karar verdim."

Brodick, "Evet hoşlanacaksın," dedi.

Ramsey, "Leydi Gillian'la çok benzer özellikleriniz var," yorumunu yaptı. "İkiniz de inatçı kadınlarsınız."

Bridgid kızgınlığını maskeleyemekte başarısız olarak sordu: "O da evlenmeye zorlanıyor mu peki?"

Ramsey Bridgid'e doğru bir adım ilerledi. "Hiç kimse seni evlenmeye zorlamıyor Bridgid."

"Öyleyse izin isteyebilir miyim lütfen?"

Ramsey Bridgid'i, "Hayır, isteyemezsin," diyerek tersledi. "Şu Matthias hakkında..."

Ellerini beline sabırsızlıkla yerleştiren Bridgid, "Aynı konuya mı dönüyoruz?" diye sordu.

"Bridgid, seni uyarıyorum, saygısızlığı hoş görmeyeceğim."

Bridgid derhal pişman oldu. "Özür dilerim. Sıram gelmeden konuştuğumu biliyorum fakat o teklifi zaten geri çevirdim."

Ramsey vazgeçmek istemiyordu. "Kaç tane teklifi geri çevirdiğinin farkında mısın?"

"Evet farkındayım."

"Çok sayıda kalp kırdın."

"Bundan kuşku duyuyorum beyim. O adamlardan hiçbirini beni kalplerini kırarak kadar iyi tanımıyorlar. Onların istemelerine engel olabilseydim, engel olacağıma dair sizi temin ederim. Bu huzura kabulü tekrar tekrar yaşamak zorunda kalmak benim için çok yıpratıcı oluyor. İşin gerçeği, korkmaya başlıyorum..."

Bridgid birdenbire durunca Ramsey, "Korktuğun nedir?" diye sordu.

Yüzü utançtan pembeleşen Bridgid, "Boş verin," dedi.

"Özgürce konuşabilirsin. Şimdi söyle bana, korktuğun nedir?"

Bridgid, "Sizin görüntünüz," deyiverdi. "Benimle konuştuğunuz yegâne zaman, benim bir teklif duymamı istediğiniz zaman. Bunun sizin için ne denli üzücü olduğunu biliyorum. Değerli vaktinizi böylesine önemsiz meselelere harcamak istemiyorsunuz."

"Sen önemsiz değilsin."

"Ama müşkülpesentim değil mi?"

"Evet, müşkülpesentsin."

"Bitiriyor muyuz artık?"

"Hayır, bitirmiyoruz. Bridgid, evlenmek istemiyor musun?"

Bridgid şimdi coşkulu bir sesle, "Elbette istiyorum. Çocukların olsun," dedi. "Sürüsüne bereket çocuk istiyorum ve onları bir annenin sevmesi gerektiği şekilde seveceğini biliyorum."

"Öyleyse o kadar çok teklifi niye geri çevirdin? Eğer çocuklarının olmasını istiyorsan..."

Bridgid Ramsey'in cümlesini tamamlamasına izin vermedi. "Başka birini seviyorum."

Bu sözler Ramsey'i gafil avladı. "Başka birini mi seviyorsun?"

"Evet, başka birini seviyorum."

"Kim bu adam?"

Bridgid başını iki yana salladı. "Onun adını söyleyemem."

Ramsey sabırsızlıkla, "Öyleyse onunla evlen," önerisinde bulundu.

Bridgid iç çekti. "Bana sormadı."

"Hissettiklerinden haberdar mı?"

"Hayır bihaber. O çok kalın kafalı bir erkek."

Brock gülmeden edemedi. "Onu yine de seviyor musun?" diye sordu.

Bridgid yanıt verirken gülümsedi. "Seviyorum. Onu sevmek istemiyorum ama seviyorum, hem de bütün kalbimle. Ben de onun kadar kalın kafalı olmalıyım. Öne sürebileceğim tek mazeret bu. Gönül meseleleri çok karmaşık ve ben bunları çözümleyebilecek kadar akıllı değilim." Ramsey'e doğru dönerek sözlerini sürdürdü. "Matthias ile evlenmeyeceğim. Sevmediğim herhangi bir adama razı olmayacağım."

Bridgid başka bir erkeği sevdiğini, bu yüzden Matthias'a rıza göstermeyeceğini itiraf ettiğinde, Ramsey ilk başta şaşkınlık farketmişti fakat mevcut şaşkınlık Ramsey'in sadece kızgınlık olarak tanımlayabildiği bir duygulanımla çabucak yer değiştirdi. Ramsey bunun nedenini anlayamamasına rağmen Bridgid'in başka birini sevmeye düşüncesine katlanamıyordu. Ramsey'in tepkisi anlamsızdı. Hâlihazırda Ramsey Bridgid'i Matthias'la

evlendirmeye çabalıyordu ve şayet Bridgid buna rıza gösterseydi, Ramsey aynı hayal kırıklığını yaşayacak mıydı? Hayır diye düşündü Ramsey, çünkü Bridgid'in buna asla rıza göstermeyeceğini biliyordu.

Kafa karıştırıcı düşüncelerinden uzaklaşan Ramsey, "Bana o adamın kim olduğunu söyle ve ben senin namına onunla konuşayım," dedi.

"Önerinize teşekkür ederim fakat sevdiğim adam müdahalesiz karar vermeli."

"Ben bir öneride bulunmuyordum. Bir emir veriyordum. Bana onun adını söyle."

Ramsey bir adım daha ilerledi ama Bridgid yerinden kılmıdamadı. Bu kolay değildi. Ramsey öyle büyük bir adamdı ki yakınlaştıkça daha da karşı konulmaz bir hal alıyordu ve Bridgid kendi kendine Ramsey'in, beyi olduğunu, görevinin onu korumak olduğunu ve ona zarar vermeyeceğini hatırlattı. Bridgid Ramsey'in ailesinin sadık bir üyesiydi ve hoşlanınsın ya da hoşlanmasın, Ramsey Bridgid'in çıkarlarını gözetmek zorundaydı. Üstüne üstlük, Bridgid Ramsey'in nazik ve cömert bir erkek olduğunu biliyordu. Ramsey Bridgid'i nefessiz bırakacak kadar korkutabilirdi ama ona asla el kaldırmazdı.

Bridgid sorusuna yanıt vermediğini fark etmemesini umarak Ramsey'in dikkatini başka yöne çekmeyi denemekte karar kıldı. "Beyim Michael nerede? Onu bugün görmedim ve ona bir süre önce onu ağaç tırmanmaya götüreceğime ilişkin söz vermiştim."

"Ağaç tırmanmak mı?"

"Bütün çocukların bir ağaca nasıl tırmanıldığını bilmeleri gerekir."

"Ve sen ona bunun nasıl yapıldığını gösterebileceğini mi düşünüyorsun?"

Bridgid yavaşça kafasını salladı.

Ramsey, "Michael, Maitlandlar'la beraber kalıyor," dedi. "Michael ve Alec iyi arkadaşlar ama Michael eve geri döndü-

günde, sen ona bir ağaca nasıl tırmanılacağını göstermeyeceksin. Bu, hanımefendice değil Bridgid."

Bridgid istemeye istemeye, "Evet, sanırım, hanımefendice değil," diyerek onayladı.

Ramsey Bridgid'den, sevdiğini beyan ettiği adamın adını bir defa daha istedi.

Bu soruyu Ramsey'e unutturma girişimi başarısızlıkla sonuçlandığı için canı sıkılan Bridgid, "Size onun adını söylemek istemiyorum beyim," dedi.

Ramsey, "Bu çok belli," karşılığını verdi. "Fakat yine de bana söyleyeceksin."

"Hayır söylemeyeceğim."

Ramsey Bridgid'in ona karşı gelme cüreti gösterdiğine inanamıyordu. "Vazgeçmeyeceğim," ikazında bulundu. "Bana onun adını söyle."

Bu adam, bir kediye kovalayan bir köpek kadar insafsızdı ve Bridgid kendinden başkasını suçlayamazdı çünkü Ramsey'e gönlünde yatanı söylemekle aptallık etmişti.

Bridgid, "Sizin haksızca bir avantajınız var," dedi.

"Nasıl bir avantaj?"

"Siz beysiniz. Özgürce konuşabilirsiniz, oysa ben..."

Ramsey Bridgid'in cümlesini bitirmesine müsaade etmedi. "İçeriye girdiğin andan itibaren özgürce konuşmaktasın. Şimdi soruma cevap ver."

Ramsey'in sesindeki keskinlik Bridgid'i korkuttu. Bridgid Ramsey'in onu geriletmediği köşeden nasıl kurtulacağını bilmiyordu.

"Siz bana emretmedikçe..."

Ramsey Bridgid'e, "Bana onun adını vermeni emrettim bile," hatırlatmasını yaptı.

Ramsey'in tersleyişi, Bridgid'i utandırdı. Bridgid yüzünü Ramsey'in görememesi için başını indirdi. "Üzgünüm ama size onun adını söyleyemem," dedi.

Ramsey vazgeçti ve bu meseleyi olurluna bırakmakta karar kıldı. Kendisine kızdı. Bir kadına öfkelenmek, Ramsey'in ki-

tabında yazmazdı. Fakat bu müşkülpesent kadın, Ramsey'in sabrını sınırıyordu.

Bridgid, "Size karşı gelmek günah mı beyim?" diye sordu.

Bu soru Ramsey'in duraksamasına neden oldu. "Hayır, elbette değil."

Bridgid tekrar gülümsedi. "Bu iyi."

Ramsey Bridgid'e kızgınlığını belli etti. "Günah olmadığımı sen de pekâlâ biliyorsun."

Ramsey'in yorumunu umursamayan Bridgid, "Değerli zamanınızdan fazlasıyla çıktım. İzninizle ben gideyim şimdi," dedi.

Bridgid reverans yaptı ve oradan ayrılmayı denedi fakat Ramsey onu bir sonraki yorumuyla durdurdu. "Matthias'la evlenmeyeceksen, seninle konuşmak istediğim diğer bir mesele var."

"Var mı?"

"Evet."

Bridgid bekledi ama Ramsey kelimeleri ağzından çıkarcakmışa benzemiyordu. Bridgid'e annesinin onu istemediğini nasıl söyleyebilirdi? Bunu yapamazdı.

"Unuttuğumu zannediyorum..."

Brodict Ramsey'in yardımına koştu. "Michael."

Ramsey arkadaşına baktı. "Michael mı?"

Brodict başıyla onayladı. "Kardeşinin duyarlı bir yaşta olması gerekçesiyle Bridgid'den bu konuda yardım isteyeceğini anlatıyordun bana, hatırlıyor musun?"

Ramsey bu fikri havada kaptı. "Evet, ben de onu diyecektim. Şimdi hatırlıyorum. Michael şu anda Maitlandlar'la beraber."

"Evet beyim, Michael'ın, arkadaşını ziyaret ettiğini bana az önce söylediniz."

Ramsey kendisini budala gibi hissederek, "Evet söyledim," dedi. "Fakat Michael eve geri geldiğinde..."

"Evet?"

Ramsey yardım almak için Brodick'e baktı.

"Ramsey'in, kardeşine ayıracak vakti yok ve Ramsey Michael'ın bir kadının ilgisine ihtiyaç duyduğunu düşünüyor."

Ramsey, "Evet bu doğru," onayını verdi. İkisi de uydurdukları hikâyeyi sürdürüyorlardı ama Bridgid bunu ayırtmıyormuş gibi görünmüyordu.

"Michael'a destek olmaktan mutluluk duyuyorum."

"Öyleyse halloldu."

"Ne halloldu? Benden tam olarak ne yapmamı istiyorsunuz?"

Ramsey, "Buraya taşın," açıklamasını yaptı. "Üst katta üç boş oda mevcut. Odalardan birini seç ve eşyalarını en yakın zamanda o odaya taşı. Evini terk etmek zorunda kalacaksın, elbette ve ben bu durumun annen ile senin için zor olacağımı biliyorum." Yalan konusunda çuvallamadığı gerçeğiyle gururlandı.

"Benden burada yaşamamı mı istiyorsunuz? Beyim, bu uygun düşmez. İnsanlar konuşurlar."

"O zaman, kalenin arkasındaki barakalarda hizmetlilerle birlikte uyursun."

Bridgid birkaç saniye boyunca tek kelime etmeden Ramsey'i süzdükten sonra yavaşça baş onayı verdi. Ramsey'in, Bridgid'in gözlerinde gördüğü hüznü yürek parçalayıcıydı ve işte o anda Ramsey Bridgid'in her şeyi anladığını idrak etti.

Omuzlarını dikleştiren Bridgid derin bir nefes alıp, "Michael'a yardım edebilmekten ötürü mutlu olacağım, ancak elbiselerimi taşımadan evvel Michael eve geri dönünceye dek beklemem gerekmiyor mu?" dedi.

"Hayır, bir an önce yerleşmeni istiyorum."

"Öyleyse beni mazur görürseniz, eşyalarımı getireceğim şimdi."

Ramsey gitmesine izin verdiği Bridgid'in uzaklaşmasını seyretti. Bridgid'in gururlu davranışı, Ramsey'i etkiledi çünkü Ramsey Bridgid'in ona sırtını dönmeden önce gözlerinin yaşlarla dolduğunu görmüştü.

Bridgid antrede duraksayıp seslendi: "Beyim?"

"Evet?"

"Annemi çok acımasızca yargılamayın. Annem bu şekilde hissetmeden edemiyor. Yeni evli ve kocasıyla baş başa kalmayı arzuluyor. Ben kendi başımayım. Ayrıca evden ayrılma vaktim geldi."

"Senden buraya taşınmanı istememin sebebi bu mu sen-ce? Annen mahremiyet istediği için mi?"

Bridgid, "Değil mi?" diye sordu. "Başka hangi sebep olabilir ki?"

Yanıtın şehvet ve kıskançlık okluğunu düşündü Ramsey, fakat bu utanç verici gerçeği, yani üvey babasının Bridgid'e şehvet duyduğu ve öz annesinin kendi kızının güzelliğini kıskandığı gerçeğini, Bridgid'e söylemeyecekti.

"Gerekçemi açıkladım. Michael'a yardım edeceksin hepsi bu."

Bridgid, "Siz iyi yürekli bir adamsınız beyim," dedi. "Ama..."

"Ama ne?"

Bridgid'in gülümsemesi bir anda soldu. "Yalan söylemeyi hiç beceremiyorsunuz."

Yirmi Birinci Bölüm

Hiçbir şey görüldüğü kadar kolay değildi. Brisbane ve Otis'le yaptığı uzun ve sıkıcı konuşma sonrasında Gillian'ın kafası onların kaçamak cevaplarından ötürü zonkluyordu. Onlar tatlı, kibar adamlardı ama aşırı derecede inatçıydılar - çünkü her ikisi de Christen'in nerede olduğunu biliyor olsa da Christen'la konuşup Christen'in iznini alıncaya dek Gillian'a bilgi vermeyeceklerdi. Gillian sabırlı olmayı denedi ve Otis Christen'in MacPherson diyarında yaşadığını ağzından kaçırınca Gillian nihayet ödüllendirildi. Kalbi sevinçle hızla atmaya başlayan Gillian onları acımasızca kıskırtmaya başladı ama genç kadının çabası boşunaydı.

Gillian, Christen'in, kız kardeşinin burada olduğunu işitir işitmez koşarak geleceğinden o denli emindi ki adamlar onunla konuşuncaya dek beklemeye razıydı. Christen'la mümkün olan en yakın zamanda konuşmaları için onlara yalvardı, zamanın hızla işlediğini ve çok geçmeden İngiltere'ye geri dönmesi gerektiğini açıkladı. Geri dönme nedenini ise anlatmadı.

İhtiyarlar gittikten sonra kendisini gergin ve hüsrana uğramış hissederek Gillian birkaç dakika boyunca yalnız kalmak istedi, böylelikle Ramsey'in kale binalarının arasından kıvrılarak uzanan taş yolda bir yürüyüş yaptı. Tepenin zirvesine ulaştığında bir ağacın altında bir gölgelik bulup oturdu.

Eteklerini çimenin yumuşak öbeklerine yaydıktan sonra gözlerini yumdu ve yüzünü okşayan ılık, tatlı meltemin dokunuşu eşliğinde zihnini boşalttı. Gözlerini tekrar açtığı anda çevresine alıcı gözlerle baktı. Ramsey'in kalesi güzel ve huzurluydu. Aşağıda, Ramsey'in oymağı hayatlarını günlük işlerle sürdürüyorlardı. Askerler silahlarını keskinleştiriyorlar, öteki erkekler tarım aletlerine eğilmiş toprağı işliyorlardı. Kadınlar kapı aralıklarında oturmuş, yapacakları ekmekler için tahıl öğütüyorlardı. Çocuklar geniş, pürüzsüz bir taş ve bir sopayla oynanan neşeli bir oyunu oynarlarken sağa sola atlıyorlardı.

Kısa süreliğine, Gillian bu manzaranın sükûnetine dalarak huzurla doldu. Fakat sonra düşünceleri Gillian'ın huzurunu kaçırdı. Christen'ı yeniden gördüğünde sormak istediği sorular birbirini kovaladı. Kız kardeşinin onu anımsaması ve hatıralarının gözündeki canlanması için dua etti. Liese, Christen'in anısını kızların ikisine ilişkin eğlendirici hikâyeler anlatarak canlı tutmuştu. Gillian'ın, kız kardeşini unutmaması için o hikâyeleri defalarca anlatmıştı. Christen'ınsa, hatırlamasına yardım edecek hiç kimse olmamıştı ama Gillian onun yaşça daha büyük olduğu için yaşananları unutmamış olmasını umuyordu.

Bir kadının haykırması Gillian'ı daldığı düşüncelerden çıkardı ve genç, sarı saçlı bir leydi yukarıya doğru koşarken Gillian arkasına döndü. Leydinin kolları endişeyle çatılmıştı ve Gillian bunun nedenini çok geçmeden anladı çünkü parıltılı gözlerindeki kararlı bakışla leydiyi takip eden bir adam vardı. Daha yakından bakınca, Gillian o adamın aslında çocuk sayılabilecek kadar genç olduğunu fark etti.

"Sana beni rahat bırakmanı söyledim Stewart ve söyledığım şeyi kastediyorum. Bana musallat olmaktan vazgeçmezsen..."

Leydi, Gillian'ı fark ettiğinde aniden durdu. Neredeyse hemen gülümsedi ve hızla ilerledi. Leydinin, istemediği talibini artık umursamadığını belliydi. Stewart durdu ve dinlemek için geri uzaklaştı.

"İyi günler leydim."

Gillian, "Size de iyi günler," karşılığını verdi.

Genç leydi gelişigüzel reverans yaparken, "Benim adım Bridgid," dedi. "Lütfen rahatsız olmayın. İngiltere'den gelen leydi sizsiniz değil mi?"

Gillian'ın yanıtı. "Evet," oldu. "Benim adım Gillian."

Bridgid, "Her yerde sizi aramaktayım," dedi. "Çok meşgul değilseniz, İngiltere hakkındaki sorularımı yanıtlamak için bana birkaç dakika ayırmanızı umuyordum. Orada yaşayan insanları çok merak ediyorum."

Gillian hem şaşkın hem de memnundu. "Sorularınızı yanıtlamaktan mutluluk duyarım, yine de burada tanıştıklarım arasında ülkemde yaşananlara ilgi gösteren ilk kişi olduğunuzu itiraf etmeliyim. İngiltere'yi seviyor musunuz peki?"

Bridgid bir kahkaha eşliğinde, "Sevip sevmediğimi bilmiyorum," yanıtını verdi. "İngiltere'ye ilişkin korkunç hikâyeler işittim ama o hikâyelerin doğru olup olmadığını öğrenmekte karar kıldım. Buradaki erkekler her şeyi abartma eğilimindedir."

"O hikâyeleri dinlemeden bile onların yanlış olduğuna dair sizi temin edebilirim. İngiltere insanları iyi adamlar ve iyi kadınlardır. Ve ben onlardan biri olmaktan gurur duyuyorum."

"Ülkenizin insanlarını savunmanız asaletinizden kaynaklanıyor."

"Ben yalnızca dürüst davranıyorum, asil değil. O hikâyelerden birkaçını anlatın bana ki ben de sizi onların yanlış olduğuna inandırayım."

"Eğer o hikâyeler abartılıysa, o zaman ben muhtemelen fikrimi değiştirecek ve İngiltere'yi görmek isteyeceğim bir gün, beyimin buna izin vereceğini tasavvur edemememe rağmen. Ülkeniz benim ülkem kadar güzel mi?"

Gillian, "Ah evet," diye yanıtladı. "Orası... Farklı fakat burası gibi güzel."

Stewart'a başka bir asker katılmıştı ve Stewart'ın yanında

durmuş, Bridgid ile Gillian'a aval aval bakıyordu. O da çocuk sayılırdı. Uzun boyluydu ve yüzü çil doluydu. Gillian çocukların süregelen sohbeti dinleyerek büyük bir kabalık ettiklerini düşünüyordu ve çocukları kovacaktı fakat Bridgid onlara aldırmadığı için Gillian da aynıını yapmaya karar aldı.

Bridgid, "Annem bana İngiltere'de yaşayan kocaların pazar günü ayininden önce kadınlarının kefareti için karılarını her cumartesi gecesi dövmek zorunda olduklarını anlattı," dedi.

Bu yalan Gillian'ı öyle çok eğlendirdi ki Gillian makaraları salıverdi. "Bu doğru değil. İngiltere'deki kocalar kibar ve özenlidirler; karılarına zarar vermezler. En azından kocaların çoğu zarar vermez... Burada yaşayan erkeklerden farklı değiller. Aynı değerlere sahiptirler ve aileleri için aynı şeyleri isterler."

Bridgid, "Bu hikâyenin uydurulduğundan kuşkulaniyorum," itirafında bulundu. "Ve şimdi papa hakkında bana anlatılan hikâyenin de yanlış olduğuna dair bahse girerim."

"Size ne anlatıldı?"

"Kutsal babamızın İngiltere'de bir yasaklama koyduğu."

Gillian'ın omuzları çöktü. "Ashında, bu doğru. Papa, Kral John'la bir anlaşmazlık içerisinde. Bu durum yakında çözüme kavuşturulacaktır."

Bridgid'den, "Benim duyduğum bu değil," karşılığı geldi.

"Ne duyunuz?"

"John'un aforoz edileceğini."

Gillian istavroz çıkardı, çünkü Bridgid'in kehaneti çok kötüydü. "Öyle olmamasını içtenlikle umuyorum," diye fısıldadı. "Kralım isyan eden baronlar dahil olmak üzere yeterince sorunla uğraşıyor zaten."

"Kralınız kendi sorunlarını yaratıyor."

Gillian Bridgid'e yumuşak ve nazik bir biçimde, "Ama o benim kralım," hatırlatmasını yaptı. "Ve benim görevim ona sadık olmaktır."

Bridgid bir müddet bunu düşündü ve sonra başıyla onay-

ladı. "Evet, ben de liderime sadık olurdum; şu var ki liderim bu sadakati kötüye kullanmadıkça ya da kötüye kullanıncaya dek. Sizinle birlikte oturabilir miyim? Eşyalarımı kaleye taşıma işini henüz bitirdim ve yorulmuş. Üstelik size soracağım yüz soru daha var ve soracağım sorulardan hiçbirinin kralınızla ilgili olmayacağına söz veriyorum, çünkü bu konunun sizi rahatsız ettiğini görebiliyorum."

Gillian, "Evet lütfen benimle oturun," dedi. Sonra Bridgid'e doğru koşarak gelen Stewart'ı fark etti. Öbür çocuk da Stewart'ın peşinden geliyordu. "Ah canım, geliyorlar..."

Gillian ayağa kalkarken, Stewart hamle yapıp Bridgid'i belinden yakaladı. Bridgid ciyakladı ve Stewart'ın kolunu uzaklaştırmaya çalıştı. "Bırak beni Stewart."

Yardım etmeye kararlı olan Gillian, "Onu duydun," diye buyurdu. "Ondan uzaklaş."

Stewart Gillian'a sırtı. "Bu Bridgid'le benim aramda. Bir öpücük istiyorum, hepsi bu ve sonra onu bırakacağım. Belki senden de bir öpücük çalabilirim. Benim nazarımda Bridgid kadar güzelsin."

"Benden uzaklaşır mısın? Islak bir köpek gibi kokuyorsun," diye mırıldandı Bridgid.

Stewart'ın yanındaki çocuk o anda ileriye atıldı. "Sen hâlihazırda bir kadın yakaladın. Ben de diğerini yakalayacağım," diyerek böbürlendi. "Ve ondan bir öpücük çalacağım."

Stewart Bridgid'i serbest bırakırken acı içerisinde bağırıp geriye sıçradı. "Beni ısırdın. Seni küçük..."

Elleri belinde duran Bridgid, suçlusuyla yüz yüze gelmek için kendi etrafında hızla döndü. "Seni küçük ne?"

Stewart, "Şıfıntı," diye geveledi.

Bu hakaretle şoke olan Gillian'ın eli boğazına gidiyordu ve genç kadın zorlukla soludu, gelgelelim Bridgid birazcık bile rencide olmuşa benzemiyordu. Başını iki yana sallayarak, "Eğer sen böylesine salak bir çocuk olmasaydın..." dedi. "Seni beyimize derhal şikâyet ederdim, Stewart. Şimdi uzaklaş ve beni rahat bırak. Sen tam bir baş belasıydın."

Stewart Bridgid'e, "Sen çantada keklikisin," dedi.

Bridgid, "Öyle bir şey değilim," diyerek dudak büktü.

"Evet öylesin. Seni, kıyafetlerini tepeye taşıırken gördüm. Annen seni başından savdı, değil mi? Ve sen evlenmedin, bu durum seni çantada keklik kılıyor. Ben çocuk değilim... Ve bunu sana kanıtlamak niyetindeyim. İzninle veya izninsiz, öpücüğümü alacağım."

Diğer çocuk, "Öyleyse ben de öpücüğümü alacağım," diyerek böbürlendi.

Bridgid, "Şu çocuğun adı Donal," dedi. "Donal, Stewart kadar genç ve küstah." Gillian'ın yan tarafına eğildi ve fısıldadı: "Korkuyor musun? Korkuyorsan, yardım çağırayım."

"Korkmuyorum. Yine de canım sıkıldı. Bu çocukların bazı görgü kurallarını öğrenmeleri gerekiyor."

Bridgid sırtı. "Onları tepeden aşağıya yuvarlamamıza ne dersin?"

Bu plan kulağa zalimce ve komik geliyordu; Gillian bu planı deneyebilecek kadar şakacı biriydi. Bridgid'in öncülüğünü takip etti ve ikisi de yamaca yaklaşıp dek yukarıya doğru geri geri gittiler.

Donal ve Stewart, delice sırtarak ilerlediler. Bridgid kanca şekline getirip gevşettiği işaret parmağıyla onları çağırıyordu.

Bridgid Gillian'a, "Yaptığımı yap," diye fısıldadıktan sonra Stewart'a, onu ödüllendireceğine dair vaatte bulunarak arkasını dönmesini emretti.

Etil kemik isteyen yavru köpekler kadar hevesli olan iki çocuk arkalarını döndüler.

Bridgid, "Gözetlemekten vazgeç," diye buyurdu. "Gözlerini sımsıkı kapa."

Gillian Donal'a, "Hazır mısın?" diye sordu.

Gillian Donal'ı geriye doğru sertçe ittiğinde Donal hevesli bir şekilde baş onayı veriyordu. Bridgid de Stewart'ı aynı anda itti. Donal uçarak gitti ama Stewart çok daha çevik olduğunu ispat etti. Stewart nara atarak düşmekten kurtul-

du, sonra arkasına hızla dönüp arkadaşının tepeden aşağıya doğru yuvarlanmasını seyretti. Bridgid ve Gillian bu fırsatı değerlendirdiler. Eteklerini kaldırarak Stewart'ın poposuna sağlam bir tekme atıp onu da aşağıya gönderdiler.

Maalesef, Bridgid bu esnada dengesini kaybetti. Duramadan önce tepenin yarısına kadar yuvarlandı. Bridgid'in kahkahaları ağaçların zirvelerinde yankılandı. Gillian ona yardım etmek isteyerek Bridgid'in peşinden gitti, kendi eteğine takıldı ve ancak Bridgid'e çarparak durdu.

Her ikisi de çimen, çamur ve yapraklarla kaplandılar ama mevcut vaziyeti umursamadılar. Kahkaha krizine tutuldular ve öyle çok gürültü çıkardılar ki aşağıdaki tarlalarda eğitim yapan askerler onlara bakmak için duraksadılar. İki genç kadın, özdenetimlerini yeniden kazanmaya çalıştılar ancak doğrularak oturup da Donal ile Stewart'ın koşarak uzaklaştıklarını görünce o denli çok eğlendiler ki tekrar kahkaha atmaya başladılar.

Bridgid yüzündeki yaşları kuruladı. "Sana onların aptal olduklarını söylemiştim."

Gillian sendeleyerek ayağa kalkarken Bridgid'i, "Evet söyledin," diyerek onayladı. Bluzunun yırtıldığını işitti, aşağıya baktı, sol yenisinin dirseğine kadar düştüğünü gördü ve bir kez daha gülmeye başladı.

Bridgid, "Senin kadar berbat görünüyor muyum?" diye sordu.

"Kafanda saçtan çok yaprak var."

Bridgid, "Dur," diye yalvardı. "Gülecek halim kalmadı. Yan tarafımda bir sancı var."

Gillian Bridgid'i tutup ayağa kaldırmak için elini uzattı. Arkadaşı ondan birkaç santim daha uzundu ve tepeyi yana yürüyerek tırmanırken Gillian yukarıya doğru bakmak zorunda kaldı.

Bridgid, "Topallıyorsun," dedi. "Bir yerin mi incindi?"

Gillian tekrar gülmeye başladı. "Ayakkabımı kaybettim."

Bridgid ayakkabıyı buldu ve Gillian'a uzattı. Gillian ayak-

kabısını giymek için eğilirken, Bridgid onun kolunu kavradı ve "Aman Tanrım bakma," diye fısıldadı.

Gillian güneşten ötürü gözlerini kısarak aşağıda eğitim yapan askerlerin karşı tarafına doğru bakındı ve "Nereye bakmayayım?" diye sordu.

Gillian arkasına dönmeyi denerken Bridgid, "Buchanan askerlerinden biri bizi izliyor. Ah Tanrım, sanırım onların kumandanı. Tepenin doruğunda duruyor. Bakma," diye fısıldadı. "Onun ne yaptığımızı gördüğünü düşünüyor musun?"

Gillian çekilerek Bridgid'den uzaklaştı ve bakmak için geriye döndü. "Dylan o," dedi. "Gel, seni onunla tanıştıracam. O gerçekten çok hoş biri."

Bridgid bir adım geriledi. "Onunla tanışmak istemiyorum. O bir Buchanan."

"Evet, Buchanan."

Bridgid bir baş onayı eşliğinde, "Öyleyse, onun hoş olması mümkün değil," dedi. "Fakat sen İngilterelisin, bu nedenle bilemezsin..."

"Neyi bilemem?"

"Onların... Merhametsiz olduklarını."

Gillian gülümsedi. "Öyle mi?"

Bridgid, "Sana gerçeği söylüyorum," demekte ısrarcıydı. "Herkes onların gaddar olduklarını bilir. Nasıl olmasınlar ki? Onlar liderlerini örnek alırlar ve Bey Brodick Buchanan yaşayan en korkutucu adamdır. Ne hakkında konuştuğumun farkındayım... Sana saçlarını ağartacak hikâyeler anlatabilirim. Çünkü sırf Buchanan Beyi onlara doğru baktığı için gözyaşlarına boğulan kadınlar tanıyorum."

Gillian güldü. "Bu saçma."

Bridgid, "Bu doğru," diye devam etti. "Salonda beyimle konuşuyordum, o da oradaydı."

"Peki, o seni ağlattı mı?"

"Hayır, elbette ağlatmadı. Ben buradaki bazı kadınlar gibi zayıf karakterli değilim. Fakat sana şunu söyleyeyim. Onun gözlerine bakamadım."

"İnan bana, Brodick o kadar sert biri değil."

Bridgid Gillian'ın kolunu sıvazladı ve fena halde saf olduğunu düşündüğüne ilişkin bir bakış fırlattı Gillian'a. Sonra bir kez daha tepenin doruğuna baktı. "Ah, canım, kumandan oradan ayrılmıyor. Onun bizi beklediğini sanıyorum."

Gillian ayakkabısını hâlâ elinde tuttuğunu bir an için unuttu. Bridgid'in koluna asıldı. "Sana Dylan'dan hoşlanacağına dair söz veriyorum."

Bridgid burnundan soludu. "Bundan şüpheliyim. Gillian, beni dinle. Sen benim arkadaşım olacağı için sana bütün Buchananlar'dan, bilhassa onların beyinden uzak durmanı tavsiye etmeliyim. O seni incitmeyecek fakat öldüresiye korkutacaktır."

"Ben kolay kolay korkmam."

Bridgid, "Ben de," dedi. "Anlamıyorsun. Tavsiyeme uy ve ondan uzak dur."

"Bu zor olacaktır."

"Niye?"

"Ben o adamla nişanlıyım."

Bridgid sendeledi ve eğer Gillian Bridgid'in kolunu sıkıca tutmasaydı, Bridgid yere düşecekti. Bridgid önce soluksuz kaldı, sonra kahkahayı kopardı. "Bir an için senin ciddi olduğunu düşündüm."

Gillian, "Bu gerçek," diye üsteledi. "Ve sana bunu kanıtlayacağım."

"Nasıl?"

"Dylan, Brodick'in ordu kumandanına bu soruyu soracağım. O sana söyleyecek."

"Sen kaçığın tekisin."

"Seni olumlu anlamda şoke edecek başka bir şey bilmek ister misin?"

"Elbette isterim."

"Brodick'i seviyorum."

Bridgid'in gözleri fal taşı misali açıldı. Otoriter bir edayla, "Buchanan Beyi'ni seviyorsun. Onu başka biriyle karıştır-

madığından emin misin? Bütün kadınlar Ramsey'i severler. Brodick'i sevmeyenler..." dedi.

Gillian, "Ben Ramsey'i sevmiyorum. Ona sempati duyuyorum," karşılığını verdi. "Fakat Brodick..."

Bridgid Gillian'ın sözünü kesti. "Büyük olasılıkla neye..."

Bridgid düşüncesini dile getirmeyi tamamlamadığında Gillian, "Neye kalkıştığını mı? Tuhaf ama bu sözler Peder Laggan'ın bana söylediklerine çok benziyor. Buna karşın ben ne yaptığımı farkındayım. Eğer ben İngiltere'deki görevimi yerine getirebilirim ve buraya geri dönebilirim, Brodick'le evleneceğim."

Bridgid gülmeyi sürdürüyordu. Gillian'ın ciddi olduğuna inanmayı kesinlikle reddediyordu, çünkü aklı başında herhangi bir kadının böyle bir erkekle evlenmeye gönüllü olması Bridgid'e garip geliyordu.

Tepenin doruğuna varıncaya dek iddialaştlar. Bridgid Dylan'ın çevresinden dolaşmak istedi fakat Gillian Bridgid'e izin vermedi. Bridgid'i kumandanla yüz yüze getirdi.

Bridgid Dylan'ın iki yana açılmış bacakları ve göğsünde kavuşturduğu kollarıyla biraz korkutucu göründüğünü düşündü. Dylan iki hanımın üzerinde heybetli bir şekilde yükseliyor ve kızgın bir tavır sergiliyordu ancak Gillian bunun boş bir tehdit olduğunu biliyordu.

"İyi günler Dylan," dedi. "Seni arkadaşım Bridgid'le tanıştırmak istiyorum. Bridgid, bu etkileyici asker, Dylan aynı zamanda bütün Buchanan askerlerinin kumandanıdır."

Bridgid'in rengi soldu. Başını öne eğen Bridgid, "Tanıştırmamıza memnun oldum söz," dedi.

Dylan tek kelime dahi etmedi ama başını belli belirsizce eğerek Bridgid'i selamladı. Gillian Dylan'ın kendini beğenmişliğini sevimli buldu.

"Leydi Gillian size ne oldu?"

"Adamlar..."

Bridgid Gillian'ın yan tarafını dirseklede. Dylan'ın kaç kaçtı derinleşti. "Hangi adamlar?" diye sordu Dylan.

Gillian Bridgid'e doğru döndü. Arkadaşı yanıt vermek için acilen ilerledi. "Tarlalardaki adamlar. Biz onları gördük."

Gillian, "Sen görmedin mi?" sorusunu yöneltti.

"Neyi görmedim mi, leydim?"

Gillian güvenilir bir yüz ifadesi takınmak için ümitsizce çabalayarak kekeleydi: "Adamları... Tarlalardaki adamları."

Dylan çileden çıktığını belli ederek, "Elbette gördüm onları," yanıtını verdi. "Onları şimdi de görüyorum. Size soruyorum..."

Bridgid, "Ama bizim yaptığımız şey de bu," demektedir gönlüllüyü.

Gillian kafasını sallayarak, "Evet," dedi. Kurumuş bir yapı, yüzünün önündeki saçından aşağıya doğru kaydı ve Gillian kıkır kıkır güldü. "Askerleri seyrediyorduk."

Dylan, "Ne olduğunu bana anlatmayacaksınız, değil mi?" diye sordu.

Gillian'ın yanağında bir gamze belirdi ve Dylan o gamzenin ne denli çekici olduğunu fark etmemeyi denedi. Gillian Dylan'ın beyinin kadınıydı ve Dylan'ın Gillian'ı korumaktan başka bir şey düşünmemesi gerekirdi. Gelgelelim, Brodick'in böylesine güzel bir kadına el koymayı başarması gurur vericiydi.

"Hayır, sana anlatmayacağım."

"Fakat Brodick'e anlatacağın, değil mi?"

"Hayır, anlatacağımı zannetmiyorum."

"Anlatacağına dair bahse girerim."

Gillian konuya dönmeyi önce, "Leydiler bahse girmezler," misillemesini yaptı. "Dylan, senden yerine getirilmesini istediğim bir ricam var."

Dylan bir kere daha resmiyet içeren bir ses tonuyla, "Benden istediğiniz her şeyi yerine getiririm," dedi.

"Bridgid'e Brodick'le nişanlandığımı söyledim ama Bridgid bana inanmıyor. Lütfen onu inandırır mısın? Niye bu kadar şaşkın görünüyorsun?"

"Sen nişanlandığımı sanıyorsun..."

Gillian Dylan'ın, eğlendiğini gizlemeye çalışmasındaki yetersizliği nedeniyle endişelenerek, "Brodick'le nişanlandığımı sanıyordum," cümlesini kurdu.

Bridgid Gillian'ı tekrar dürterek, "Bunu uydurduğunu biliyordum," yorumunda bulundu. Dylan'a, "Gillian'ın hınzır bir mizah anlayışı var," dedi.

"Bunu uydurmadım. Dylan, söyle ona."

"Benim bildiğim kadarıyla leydim, Buchanan Beyi'yle nişanlı değilsin."

Gillian, "Değil miyim?" diye fısıldadı.

Dylan, "Hayır değilsin," diye onayladı.

Gillian'ın yüzü kıpkırmızı kesildi. "Ama ben öyle sanıyordum... Peder oradaydı... Pederin kutsadığını gördüm..."

Az önce kendini silme salak yerine koyduğunun farkına varan Gillian, "Öyleyse ben yanılmışım. Bundan Brodick'e bahsetmezsen sana minnettar kalırım," diye alacele ekledi. "Benim bir gerizekâli olduğumu düşünmesini istemem. Bu tamamen bir yanlış anlamaymış ve ben meseleyi açıklığa kavuşturduğum için sana teşekkür ederim."

"Ama leydim..."

Gillian elini havaya kaldırdı. "Bu konuda daha fazla konuşmayı gerçekten istemiyorum."

"Ferman sizin."

Gillian utancını gidermede sorun yaşamıştı ama kumandanın önünde kendisini adamakıllı küçük düşürmemiş numarası yapmaya çalışmıştı. Yeninin dirseğinde olduğunu bir defa daha ayımsadı, yenini omzuna kadar çekti ve hafifçe iç çekti.

Dylan Gillian'ın izini neden sürdüğünü nihayet anımsayarak, "Brodick seninle konuşmak istiyor," dedi.

Gillian hâlâ elinde tuttuğunu ayımsadığı ayakkabısını ayağına geçirmek için yere eğilirken Dylan'ın koluna sıkıca tutundu.

"Brodick nerede?"

"Ramsey'le beraber avluda."

"Bridgid ve ben göle gidiyoruz. Brodick'i görmeden önce temiz elbiselerimi giymek istiyorum."

Dylan sırtarak, "Brodick beklemekten hoşlanmaz, onun yerinde olsaydım seni şimdiki halinle görmek isterdim," itirafında bulundu.

Gillian, "Pekâlâ," diyerek razı oldu.

Dylan başıyla selam verip oradan ayrılınca dek Bridgid sessizliğini korudu. "Kendini kutsanmış say," dedi.

"Kendimi aptal gibi hissediyorum. Brodick'le nişanlandığımızı hakikaten düşünüyordum. Brodick benden onunla evlenmemi istedi. Sahiden. Hayır bu tam olarak doğru değil. Brodick bana benimle evleneceğini söyledi."

"Buna üzölmüş olamazsın."

Gillian omuz silkti. "Ne düşünceceğimi ya da ne hissedeceğimi bilmiyorum," dedi. "Gel. Brodick'i bekletmemeliyiz. Brodick sabırdan yoksundur."

Bridgid kıvrılan yol boyunca Gillian'ın yanında yürüdü. "Sana hayranlık duymam mı yoksa senin için üzölmem mi gerektiğini bilmiyorum."

"Niye?"

"Çünkü hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyorsun."

"Mahcup oldum."

"Ah, o duyguyu bilirim. Bugün ben kelimenin tam anlamıyla aşışıldım. Stewart'ın ne dediğini işittin mi? Annem beni evden kovmuş... Oranın benim de evim olduğunu sanıyordum, ama annem bu yanlış kanıyı düzeltti. Eğer Stewart biliyorsa, o vakit herkes biliyordur. Ve bundan daha kötüsünün ne olduğunu biliyor musun?"

"Nedir?"

"Beyim biliyor. Onun erkek kardeşi Michael'a birinin yardım etmesi gerektiği mazeretini öne sürerek eşyalarımı kaleye taşıttırdı fakat asıl gerekçe bu değil annemdi. Annem ondan benim için bir şey yapmasını istemiş."

"Bir şey yapmak mı?"

"Ben eşyalarımı toplarken, annemin bana haykırdığı söz-

cükler bunlardı. Annem benden iğreniyor çünkü ben evlenmeyi reddettim."

Bridgid ayrıntıları açıkladı ve açıklamayı bitirdiğinde, Gillian kendi mahcubiyetini tamamen unuttu. "Annen seni evden yollamakta hata etmiş."

Bridgid, "Benden Ramsey'in başına bela olmamı istiyor," dedi. "Annem yeni evli ve ben de zor bir kızım."

Etraflarını çevreleyen çiçeklerin güzel kokusunu, erkeklerinin hışırtısıyla ve fısıltılı konuşmalarındaki sırlarla harmanlayıp sanki kırk yıllık dostlarmışçasına rahat davranarak yol boyunca ağır ağır yürüdüler. Ne Bridgid ne de Gillian acele etmeyi arzuluyordu. Bridgid yüreğini, onu yargılamayan birine açmak ve Gillian kendi sorunlarını bir süreliğine unutmak istiyordu.

"Anlıyorsun ya işte, annemi suçlayamam. Annem içinden geldiği gibi davranıyor yalnızca. Kendi sorunlarım hakkında konuşmaktan usandım. Sana dair daha çok şey duymayı yeğlerim. Brodick'i gerçekten seviyor musun?"

"Evet, seviyorum."

"Onu uzun süredir mi tanıyorsun?"

"Aslında, hayır, onu hiç de uzun süredir tanımıyorum."

Bridgid, "Sen tutulmuşsun, kızım," diye çığlık attı. "Onu iyice tanıdığında, bunun bir karasevda olduğunu anlayacaksın."

Gillian başını iki yana salladı. "Ona aşık olmayı ben seçmedim. Kendiliğinden oldu ama ben onu bütün kalbimle seviyorum."

Bridgid iç çekti. "Ben de aşışım," diye itiraf etti.

Gillian Bridgid'e şöyle bir göz attı. "Sesin kulağı bu duruma çok sevinmiyormuşsun gibi gelmiyor."

"Sevinmiyorum. Düpedüz perişanım, doğrusunu söylemem gerekirse, onu sevmek istemiyorum."

"Niye sevmeyecekmişsin ki?"

"Çünkü o beni sevmiyor."

"Emin misin?"

"Çok kalın kafalı bir erkek."

Gillian güldü. "Buna rağmen onu seviyorsun."

"Seviyorum."

"O kim?"

"O bir Sinclair."

"Hissettiklerinden haberdar mı?"

"Hayır."

"Onu sevdiğini ona söyleyecek misin?"

"Bu meseleye çok kafa yordum ve kendimi ona fark ettirmeyi denedim. Onun anlayışlı olabileceğini ummaktayım, görüyorsun ama şimdiye dek anlamadı."

"Ona söylemen gerektiğini düşünüyorum. Ne kaybedersin ki?"

"Özsaygımı, itibarımı, gururumu..."

"Boş ver öyleyse."

"Senin haklı olduğunu biliyorum. Ona söylemem gerekiyor. Eğer beklemeyi sürdürürsem, o benim onun başına gelen en iyi şey olduğumu idrak etmeden önce yaşlı bir kadın olacağım. Hiç kimse onu benim sevdiğim kadar çok sevmeyecektir. Onun tüm hatalarının farkındayım ve çok hatası olduğuna seni temin ederim fakat ben onu hâlâ seviyorum."

"Ne zaman?"

"Ne ne zaman?"

"Ona ne zaman söyleyeceksin?"

"Ah, söylemeyeceğim."

"Ama demin dedin ki..."

"Ona söylemem gerekiyor dedim. Yine de söylemeyeceğim. Ya onu sevmemi istemiyorsa? Benden hoşlanmıyor bile. Onun, beni aklının ucundan dahi geçirdiğini sanmıyorum. Bana daima ne denli zor ve inatçı olduğumdan söz ediyor."

"Öyleyse seni önemsiyor değil mi?"

"Evet fakat sadece bir baş belası olarak. Buradaki erkekler leydilere kur yaparlar. İngiltere'de durum farklı mı?"

"Hayır aynı."

"Öyleyse onun beni kovalaması gerekir değil mi? Hayır,

ona nasıl hissettiğimi söylemeyeceğim. Brodick seni sevdiğini sana ne zaman söyledi?"

Üç asker yolu uzun adımlarla yürüyerek tırmandı ve Gillian yanıt vermeden önce kulak misafirliği ihtimali ortadan kalkıncaya dek bekledi. "Bana beni sevdiğini söylemedi ve bütünüyle dürüst olmam gerekirse, onun beni sevdiğinden emin değilim. Bana tutkun olduğunu biliyorum yine de."

"Buna karşın sen ona onu sevdiğini söyledin mi?"

"Evet söyledim."

Bridgid'in etkilendiği barıydı. "Sen benden daha cesaretlisin. Reddedilme korkusunu düşünmek bile bana acı veriyor; ama sen nasıl hissettiğini Brodick'e cesurca söylemişsin, Brodick kendi duygularından bahsetmemesine karşın."

"Esasında, o bana benim onu sevdiğimi söyledi."

Bridgid güldü. "Ne erkek! Onların kendini beğenmiş olduklarını biliyorsun."

Gillian, "Çoğu kendini beğenmiş, her nasılsa," dedi. "Fakat Brodick haklıydı ve beni benim onu sevdiğimi itiraf etmeye zorladığında, itiraf ettim. Ona yalan söyleyemezdin."

"Ve o sana seninle evleneceğini söyledi. Bu çok romantik fakat biraz da şoke edici."

"Niye?"

"Çünkü o bir Buchanan. Sana kişisel bir soru sorabilir miyim? Gerçekten kişisel? Şayet istemiyorsan, yanıt vermeye mecbur değilsin."

Gillian Bridgid'in sesindeki duraksamayı işitebiliyordu. "Bilmeyi arzuladığın şey nedir?"

"Brodick seni öptü mü hiç?"

"Evet öptü."

"Nasıldı?"

Gillian'ın yüzü kızardı. "Çok güzeldi," diye fısıldadı. Bridgid'e baktı ve sırıttı. "Bu adam bana yalnızca bakarak dahi içimi titretebiliyor."

Bridgid özlemle iç çekti. "Ben sadece bir defa öpüldüm ve beni öpen kişi içimi titretmedi. Sevdiğim adam beni öpseydi, bunun nasıl olacağını merak ediyorum."

"Dizlerinin bağı çözülecek, kalp atışların hızlanacak ve nefes nefese kalacaksın. Ve başka ne olacağını biliyor musun?"

"Ne olacak?"

"O öpüşmenin bitmesini asla istemeyeceksin."

Aynı anda iç çektiler, sonra bu davranışlarına kahkahayla güldüler. Bridgid konuyu değiştirmek için, "Ramsey ve Brodick'in nasıl böyle sıkı dost olduklarını katiben anlamadım. Birbirlerine hiç benzemiyorlar," yorumunu yaptı.

"Ah, onların çok sayıda ortak yönü olduğunu sanıyorum."

"Hayır onların ortak yönleri yok. Ramsey hoşgörülü, kibar ve ince düşünceli..."

Gillian, "Brodick de öyle," derken ısrarcıydı. "Hoşgörülü, kibar ve ince düşünceli olduğu halde sadece homurdanıyor." Bir kahkaha eşliğinde ekledi: "Ah, hayallerimin erkeği orada şimdi."

Brodick ve Ramsey, Gillian ile Bridgid'in onlara doğru ağır adımlarla yaklaştıklarını ayımsadıklarında avluyu geçiyorlardı. Savaşçılar aniden durdular.

Gillian omzunun üstüne düşen saçlarını eliyle arkaya iterken, "Muhtemelen o kadar da kötü görünüyor olamayız," yorumunu yaptı.

Bridgid cevaben, "Ah, evet kötü görünüyoruz," dedi. Gillian'a doğru döndü ve onun, yenini omzuna dek çekmesine yardım etti ama kumaş hemen Gillian'ın dirseğine sarktı yeniden.

Brodick adeta kükreyerek, "Sana ne oldu böyle?" diye sordu.

Bridgid Brodick'in sesinden ötürü yüzünü buruşturdu.

Ramsey, "Bridgid, peki ya sana ne oldu?" diye sordu.

Gillian Bridgid'in yanına doğru eğildi ve fısıldadı: "Onları tepeden aşağıya atmamıza ne dersin?"

Bridgid Gillian'ın peşinden yürüyerek avluyu geçerken gülmek için alt dudakını ısırdı.

Brodick, "Sana bir soru sordum. Ne oldu sana Gillian?" diye tekrarlardı.

Gillian adamlardan birkaç adım ötede durdu, kendine çekidüzen vermeyi denemekten vazgeçti ve ellerini kenetledi. Bridgid Gillian'ın yanında durmak için yer değiştirdi.

Masum masum, "Bir şey olduğunu size düşündürten nedir?" sorusunu yöneltti.

Ramsey onların görünüşünü dikkate aldığına bu soruyu gülünç buldu.

Brodick eğlenmiyordu her nasılsa. Gillian'a doğru bir adım ilerledi. "Elbisen yırtılmış; yüzün çamurla kaplı; saçın çimen ve yaprakla dolu." Gillian'ın burnunun yan tarafındaki leke, Brodick'i çıldırtıyordu. Brodick elini Gillian'ın çenesine uzattı ve çamuru silerek çıkarmak için başparmağını kullandı. Gillian'ın gözlerindeki parıltı, Brodick'i asıl amacından saptırdı ve Brodick kendisini Gillian'dan alamadı. Bu sefer çok daha yumuşak bir sesle, Gillian'dan ne olduğunu ona anlatmasını istedi. "Dylan bana senin, tepede yanımızdaki adamlardan filan söz ettiğini söyledi. Kimlerdi onlar ve ne yaptılar?"

"Bridgid ve benim yanımızda hiç kimse yoktu."

"Gillian..."

"Yanımızda hiç kimse yoktu."

Brodick daha fazla baskı yapmadan önce Gillian elini Brodick'in göğsüne koydu ve parmak uçlarında yükselerek kulağına fısıldadı. "Harika vakit geçiriyordum hepsi bu. Yine de seni özledim. Sen de beni özledin mi?"

Brodick Gillian'ın harikulade güzel kokusuna aldırmamayı deneyerek boğuk bir sesle, "Ben meşgul bir adamım," yanıtını verdi. Gillian'ın, Brodick'in tenine dayalı eli sıcaktı ve Brodick Gillian'ın gelişigüzel ve aleni sevgi gösterisinden ne denli hoşlandığını o zaman anladı. Duygularını gizlemeyi erken yaşlarda öğrenmişti ve kendi duygularından kaçmak Brodick'te alışkanlık haline gelmişti. Gillian duygusal bağlamda Brodick'le taban tabana zıttı. Gillian'ın tam olarak ne düşündüğünü ve hissettiğini öğrenmek için Brodick'in tek yapması gereken şey, Gillian'ın yüzüne bakmaktı. Gillian'da

aldatıcılık ya da kurnazlık yoktu. Gillian sağaltıcı biçimde dürüst, dik başlı ve belli ki korkusuzdu. Hem de karşı konulmazdı. Brodick kendisini korumaya vakit bulamamıştı; Gillian Brodick'in kalbini çabucak çalmıştı.

Gillian geri adım atmaya çalıştı, fakat Brodick elini göğsünde duran Gillian'ın eline kapattı.

Gillian, "Bana biraz zaman ayırabilir misin?" diye sordu.

"Hangi gerekçeyle?"

Gillian'ın sesi bir kez daha fısıltı halinde çıkıyor ve tatlı nefesi Brodick'in kulağını gıcıkliyordu. "Kendimi senin kollarına utanmazlıkla atmayı ve başın dönmeye başlayana dek seni öpmeyi arzuluyorum."

Gillian Brodick'i yanğından öptü ve kendisinden bir hayli hoşnut görünerek bir adım geriledi.

"Bir dakika içerisinde az önce duyurduğun şeyi gerçekleştirebileceğine inanıyor musun?"

"İnanıyorum."

Ramsey'den, "Neyi gerçekleştirebilecek?" sorusu geldi.

Brodick sırtı. "Gerçekleştirebileceğini düşünüyor..."

Gillian onun adını bir solukta haykırdı: "Brodick!"

"Evet?"

"Söylediğim şey özeldi."

Ramsey meseleyi oluruna bıraktı. "Gillian, bütün Sinclairler günbatımında burada toplanacaklar."

Gillian konsantre olmakta sorun yaşadı. Brodick'in ona bakış şekli, Gillian'ın midesinde bir heyecan dalgalanmasına neden oldu.

"Özür dilerim. Ne diyordun?"

Ramsey sabırla yineledi: "Herkes günbatımında burada olacak."

"Erkekler ve kadınlar mı?"

"Evet."

"İyi."

Bridgid, "Belki de kız kardeşini görürsün günbatımında," diye çığlık attı.

Ramsey Bridgid'in coşkusu üzerine gülümseyerek, "Evet," yanıtını verdi. Sorusunu Gillian'a yöneltti: "Brisbane ve Otis sana kız kardeşinin burada olduğunu söylediler mi?"

Gillian, "Tam olarak değil," diye yanıtladı. "İhtiyarlardan biri onu tanıdığını ağızından kaçırды fakat ben üstelediğimde, ihtiyar o kadının eğer gerçekten Christen'sa, MacPherson diyarında yaşadığını söyledi. Orasının ne kadar uzak olduğunu bilmiyorum."

Ramsey, "Uzak değil," dedi.

"Şayet beni mazur görürsen, Bridgid'le beraber göle gidip yıkanmak istiyorum. Günbatımından önce görünüşüme ilişkin bir şeyler yapmalıyım."

Brodick Gillian'ın elini yakalarken, "Henüz değil," dedi, Gillian'ın ayaklarını kolayca yerdan kesti ve kaleye doğru yöneldi. Gillian Brodick'e yetişmek için koşmak zorunda kaldı.

Gillian, "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

Brodick Gillian'a yanıt vermedi. Kapıyı ardına kadar açarak, Gillian'ı kararlı bir şekilde içeri çekti. Kapı onların arkasından çarparak kapandı. Antre karanlık ve küf kokuyordu. Brodick Gillian'ı kapıya yaslayıp ellerini Gillian'ın başının üzerinde bir yere dayayarak Gillian'a doğru eğilirken, Gillian Brodick'i güçlükle görebiliyordu. Brodick'teki harareti ve kuvveti hissedebiliyordu, buna rağmen Brodick Gillian'a dokunduğunda inanılmaz derecede nazikti.

"Bu senin dakikan Gillian. Dakikayı heba mı edeceksin yoksa layıkıyla değerlendirecek misin?"

Birdenbire kendisini biraz kararsız hisseden Gillian utançlağıyla mücadele ettikten sonra kollarını Brodick'in boynuna yavaşça doladı ve Brodick'i daha yakına çekerek parmaklarını Brodick'in saçlarına gömdü. Gillian'ın dudakları Brodick'in dudaklarına dokundu. Gillian Brodick'in keskin nefes almasını işitti ve cüretkârlığının Brodick'i hoşnut ettiğini fark etti. Tutuşunu sıkılaştıran Gillian başını geriye doğru eğdi, dudaklarını araladı ve kısıtlanmamış bir coşkuyla Brodick'i öptü. Brodick'in dizleri büküldü.

Saldırgan olmaya eğitilen Brodick üstünlüğü Gillian'ın elde etmesine izin veremezdi. Gırtlğından yükselen düşük sesli hırıltı eşliğinde Brodick'in kuvvetli kolları Gillian'ı yukarıya kaldırdı, ağzı Gillian'ınkinin üzerine defalarca eğildi, dili Gillian'ınkiyle duello etmek için Gillian'ın ağzından içeriye girdi. Gillian hazza dair ayartıcı bir ses çıkardığında Brodick'in özdenetimi neredeyse kaybolacaktı. Brodick Gillian'a doyamıyordu. Elleri Gillian'ın sırtını okşadıktan sonra genç kadını daha da çok kendine doğru çekti, kasıkları birbirine değiyordu.

Gillian öpüşmeyi sonlandırdığında ikisi birden soluk soluğa kalmıştı. Gillian ateşli öpücüklerini Brodick'in boynuna sıralarken yüzünü boynundan ayırmadığı Brodick'e sıkıca sarılmıştı.

Gillian Brodick'e, "Beni bırakma," diye fısıldadı çünkü Brodick onu bırakırsa düşeceğinin farkındaydı. Bu öpüşme Gillian'ın gücünü geçici olarak tüketmişti, buna rağmen Gillian'ın tek düşünebildiği şey Brodick'i tekrar öpmektir. Gillian ahlaki kaygılardan tamamen arınmıştı ve hiçbir şeyi umursamıyordu.

Brodick'in yanıtı, "Asla," oldu. "Seni asla bırakmayacağım."

Brodick Gillian'ın ayakları zemine yeniden temas edinceye dek Gillian'ı yavaşça indirdi ama genç kadının boynuna burnuyla sürtünürken Gillian'ı kollarında tutmayı sürdürdü. Gillian'ın iç çekişi arzu doluydu.

Brodick'i bırakmaya gönülsüz olan Gillian başını Brodick'in omzuna yasladı ve gözlerini kapadı. Gillian'ın eli Brodick'in kalbi üstündeydi ve Gillian o süratli çarpışı hissedebiliyordu.

"Kalbinin atışını hızlandırdım değil mi?"

Brodick, "Evet," diye itiraf etti. "Sen baştan çıkarıcı bir kadınsın Gillian. Beni böyle öpüp de neşeli yolculuğuna devam etmeyi umamazsın."

"Bana ne yaptıracağını?"

Yüce Tanrı, Gillian masumdu. Brodick, "Bu gece açıklayacağım," vaadinde bulundu.

Brodick Gillian'ın kollarını yavaşça iterek kendisinden uzaklaştırdı ve genç kadına Bridgid'le beraber göle gideceğini hatırlattı.

Gillian kapılara doğru döndüğünde, "Dylan bana Sinclair askerlerinden birkaçının senin canını sıkıdığını düşündüğünü söyledi," dedi Brodick.

Gillian Brodick'e bir kez daha, "Yanımızda hiç kimse yoktu," dedi. "Ama eğer birkaç adam olsaydı ve benim canımı sıksalardı emin ol onlarla başa çıkardım."

Brodick, "Hayır sen başa çıkmazdın," derken ısrarcıydı. "Sen bana onların kim olduklarını söyledin ve ben onlarla başa çıkardım."

"Peki, ne yapardın?"

Brodick yanıtını hiç de uzun süre düşünmek zorunda kalmadı. "Eğer sana herhangi bir adam dokunsaydı, onu öldürürdüm."

Gözlerindeki ışıltı ve çenesindeki kasılma, Brodick'in ciddi olduğunu ortaya koyuyordu. Brodick ansızın bir hayli tehlikeli göründü. Gillian azıcık da olsa korkmuyor ve sözünden cayağa benzemiyordu.

"Sen öldüremezsin..."

Brodick Gillian'ın cümlesini bitirmesine müsaade etmedi. Vurgulayarak, "Bu, Buchanan yöntemidir," dedi. "Sen bana aitsin ve başka bir erkeğin sana dokunmasına izin vermem. Bu kadar yeter. Sana söylemek istediğim bir şey var ve şimdi bunun tam zamanı."

Gillian Brodick'i teşvik etmeden önce Brodick'in devam etmesini bir dakika boyunca bekledi. "Evet?"

"Biz burada işleri farklı yaparız."

"Biz?"

Brodick, "Buchananlar," dedi. "Bir şeyi istediğimizde alırız."

"Bu değruymuş gibi görünmüyor."

"Doğru olup olmaması önemli değil. Yaptığımız budur."
"Ama bu önem taşıyor. Size ait olmayan bir şeyi alırsanız, Kilise'yle başınız derde girebilir."

"Kilise hakkında kaygılanmıyorum."

Gillian, "Kaygılanman lazım," diyerek itiraz etti.

Dışlerini gıcırdatan Brodick, "Benimle tartışma," dedi.

"Tartışmıyorum. Ben sadece hakikatı dile getiriyorum. Aksi ve kavgacı bir tavır takınman gerekmiyor."

Brodick Gillian'ın omuzlarını kavradı ve genç kadını kendine doğru çekti. "Şimdi sana söylemek istediğim şeyi açıklayacağım ve sen beni dinleyeceksin."

"Beni aşağılıyor musun?"

"Hayır sevgilim. Yalnızca dinle."

Şu ruhunu okşayıcı sözden ötürü şaşırın Gillian'ın gözleri buğulandı. "Pekâlâ," diye fısıldadı. "Dinleyeceğim. Açıklamak istediğin şey nedir?"

"Bana beni sevdiğini söyledin. Bunu itiraf ettin değil mi? Sözlerini geri alamazsın."

Brodick'in savunmasızlığı aşikârdı ve Gillian Brodick'e derhal güvence vermeye çabaladı. "Sözlerimi geri almam. Seni seviyorum."

Brodick Gillian'ın kollarındaki tutuşunu gevşetti. "Bu gece..."

"Evet?"

"Ben... Yani biz... Ah, kahretsin."

"Brodick, Tanrı aşkına, sorunun nedir?"

Brodick, "Sen," diye homurdandı. "Sorunum sensin."

Gillian Brodick'in ellerini iterek uzaklaştırdı. "Senin ruh halin rüzgârla değişiyor. Şimdi, eğer beni mazur görürsen, burada dikilip senin homurdanmanı dinlemek yerine yapacağım daha önemli işler var." Arkasına döndü, kapıyı iki eliyle çekerek açtı ve dışarıya uygun adım yürüyerek çıktı.

Brodick vazgeçti. Bir çuval inciri berbat ettiğinin farkındaydı ama bu gece gerçekleşecek olan her şeyi gözünde canlandırdı. Gillian zeki bir kadındı. Brodick Gillian'ın elbise-

lerini çıkartıp Gillian'ı yatağa taşıdığı anda, Gillian zihnindeki bütün sorulara yanıt bulmuş olacaktı. Aksi takdirde Brodick Gillian'a anlatacağı.

Ramsey içeriye girdi, Brodick'i gördü ve ne olduğunu hemen tahmin etti. "Gillian'a hâlâ söylemedin, değil mi?"

"Hayır fakat Tanrı biliyor, söylemeyi denedim."

"Bu yeterince basit Brodick."

"Hayır, yeterince basit değil."

"Gillian, sen evlisin' demeye ne dersin? Bu ne kadar karmaşık olabilir ki?"

"Sana söylüyorum, denedim, lanet olsun. Bunun o kadar kolay olduğunu düşünüyorsan, ona sen söyle."

Ramsey güldü. "Tanrı şahit, ona söylemekten korkuyorsun, değil mi?"

"Elbette hayır."

"Evet, korkuyorsun. Onun ne yapacağını zannediyorsun?"

Brodick konuşma süresince mazeret uydurmaya çalışmaktan vazgeçti. "Evet, korkuyorum. O kaçacaktır. Panikleyecektir ve kaçmaya teşebbüs edecektir. Kahretsin, onu oyuna getirdim ve bunu yapmamam lazımdı."

"Aynı zamanda pederi de kandırdın."

"Evet şey... Gillian için daha fazla endişeleniyorum. Sana söylüyorum, onu oyuna getirmemem gerekirdi. Bu yanlıştı."

"Ama bunu gene de yapardın değil mi?"

Brodick omuz silerek bunu gene de yapacağını itiraf etti. "Evet. Gillian'sız yaşamayı tasavvur edemiyorum ve böylesine bir zayıflığı itiraf ettiğim için bana gülersen, yumruğumu senin suratına çakacağuma yemin ederim."

Ramsey Brodick'in omzuna şaplak attı. "Yüreklen," önerisinde bulundu.

"Bu da ne demek oluyor?"

"Gillian seninle evli olduğunu duyduğunda panikleyebilir. Kahretsin, herhangi bir kadın paniklerdi."

"Ramsey hiç yardımcı olmuyorsun."

"Ama o kaçmayacaktır Brodick."

Brodick sert bir baş onayı eşliğinde, "Ona akşam yemeğinde söyleyeceğim. Evet... Ona bunu o zaman söyleyeceğim."

Brodick gitmek için kapıyı çekerek açarken, kapının menteşelerini neredeyse sökecekti.

Yirmi İkinci Bölüm

Kız kardeşiyle nihayet yeniden bir araya gelme beklentisi, Gillian'ın dayanma gücünü zorluyordu. Ramsey'in takipçileriyle buluşmak için giyinirken elleri titreyen Gillian, mide-sinin adeta kelebeklerle dolu olduğunu hissediyordu.

Gillian eteğinin kenar kıvrımını ve kollarının bilek şeridini süsleyen ipleri olan altın sarısı bir elbise giydi. Bir uşak ona Buchanan ekose kumaşını beline sarma ve omzuna asma konusunda yardım etti. Kumaş, şeritlenmiş bir deri kemerle sağlamlaştırıldı.

Gillian aşağı kata inmeye hâlâ hazır değildi, bu nedenle Ramsey'in ona koridorun sonunda tahsis ettiği odadaki şöminenin önünde hem bir ileri bir geri gidip gelerek hem de Christen'i selamlarken söyleyeceklerini yineleyerek beklemekteydi.

Bridgid Gillian'ı getirmesi için üst kata gönderildi. Kapıyı açtı, içeriye bir adım attı, şömine ateşinin ışığında Gillian'ı ayımsadı ve öylece kalakaldı. "Ah Gillian, ne kadar hoş görünüyorsun. Bu renk sana çok yakışıyor."

"Teşekkür ederim ama senin yanında sönük kalıyorum."

Bridgid güldü. "Biz bir ikili değil miyiz? Birbirini öven şapşal kızlar gibiyiz."

"Samimiyim. Göz alıcı görünüyorsun ve sevdiğin erkek seni bu gece kesinlikle fark edecek."

Bridgid burnundan nefes verdi. Bir baş onayı eşliğinde,

"Onun, gözlerini benden ayırmayacağına eminim," dedi. "Daima öyle yapar. Buna alışkınım. Alt kata inmeye hazır mısın?"

Gillian fırsatını sandığın üstüne geri koymak için dönerken, "Evet," yanıtını verdi. Derin derin nefes alarak sakinleşmeyi denedi. "Kız kardeşimi yeniden görecekğim için öyle heyecanlıyım ki gerçekten titriyorum."

"Onunla bu gece kavuşacağınızı mı düşünüyorsunuz?"

Gillian'dan, "Düşünüyorum," yanıtı geldi. "Ve ona söyleyeceklerimi tekrarlayıp duruyorum. Yeniden bir araya gelişimizin mükemmel olmasını ve onun benden hoşlanmasını istiyorum. Aptalca bir endişe değil mi? O elbette benden hoşlanacaktır. Ben onun kız kardeşiyim, Tanrı aşkına."

Bridgid, "Hadi gel," dedi. "Bey Ramsey'i bekletmemeliyiz. Brodick onunla birlikte ve Brisbane ile Otis de öyle. Seni onlardan hiçbirinin çok mutlu görünmediğine dair uyarayım. Ters giden bir şey var fakat hiç kimse bana bunun ne olduğunu söylemeyecektir. Yine de sorunun MacPhersonlar'dan kaynaklandığına ilişkin bahse girerim. Proster adındaki adam daima sorun çıkarıyormuş. Anthony ve Faudron sürekli olarak Proster'dan ve topluluğundan şikâyet ediyor."

Gillian renklenmesi için yanaklarını çimdikleyip Bridgid'in peşinden koridora çıkarken, "Anthony ve Faudron?" dedi.

"Onlar Gideon'ın yakın arkadaşlarıdır ve Gideon..."

"Ramsey'in ordu kumandanı."

Bridgid, "Evet," dedi. "Gideon'ı yanında diğer ikisi olmadan nadiren görürsün ve Gideon kaleden uzaktayken Anthony Gideon'ın konumunu devralır."

Son basamağa ulaştıklarında kapı açıldı ve bir asker aceleyle içeriye girdi. Uzun boylu, zayıf askerin alnında derin kırışıklıklar vardı.

Bridgid, "Bu Anthony," diye fısıldadı. "Sen Ramsey'le konuştuğuktan sonra seni tanıştırmam. Ramsey'i bekletmemen lazım."

Adamlar salonun uzak ucundalardı. Brisbane ve Otis,

beylerini izleyerek masada otururlarken, Ramsey ve Brodick düşük sesli fısıltılarla konuşarak yan yana ayakta dikiliyorlardı. Otis, Gillian'ın onlara doğru geldiğini ayımsadı, arkadaşını dürttüktan sonra ayağa kalktı.

Brodick'in yüz ifadesini gördüğünde, Gillian'ın selamlaşma gülümsemesi soldu. Brodick öfkeli görünüyordu ve Gillian Ramsey'e baş selamı verdikten sonra ellerini kenetledi ve neyin ters gittiğini öğrenmeyi bekledi.

Gillian'ın kalbini kırma görevi, Brodick'in omuzlarında idi ve Brodick bu görevi mümkün olduğunca çabuk bir biçimde yerine getirmekte karar kıldı. "Kız kardeşin seninle görüşmeyi reddetmiş."

Gillian kulaklarına inanamadı. Brodick'e bu haberi tekrarlattı.

"Beni görmeyi niye reddetsin ki?"

Brodick bir yanıt için Brisbane'e baktı. Yaşlı adam iskemesini yere sürterek bir kenara itti ve masanın etrafından do-laştı. "Kız kardeşin hatırlayabildiği kadarıyla kendisini bir MacPherson olarak kabul ediyor ve İngiltere'ye bağlılık hissetmiyor."

Gillian, "Ya onun ailesi?" diye feryat etti. "Kız kardeşim bana ve Morgan Amcamıza da mı bağlılık hissetmiyor?"

Brisbane, "Onun ailesi burada," dedi. "Annesi, babası ve..."

Gillian Brisbane'in sözünü kesti. "Onun annesi ve babası İngiltere'de gömülü."

Omuzları çöken Brisbane aceleyle, "Ve bir de kocası var," diye ekledi. "Kız kardeşin... Halinden memnun."

Gillian neredeyse bağırarak tekrarladı: "Halinden memnun mu? Kız kardeşim halinden memnun mu?" Morgan Amcasının görüntüsü geldi aklına ve genç kadın öfkeden titremeye başladı. İyi, kibar bir adamın hayatı tehlikedeydi ve Gillian Christen'in, halinden ne denli memnun olduğunu umursamıyordu.

Gillian Brisbane'e doğru bir adım attı fakat Brodick kolu-nu Gillian'ın beline dolayıp onu yanına çekerek durdurdu.

Brisbane, "Anlamaya çalış Leydi Gillian," ricasında bulundu.

Gillian'ın karşılığı, "Anlayacak vaktim yok," oldu. "Kız kardeşimle bir an önce konuşmalıyım."

Brodick, "Gillian'ı görmek istemediğini sana Christen mı söyledi yoksa kocası, Christen'in namına mı konuştu?" diye sordu.

Bu soru, Brisbane'i şaşırttı ve Brisbane itiraf etmeden evvel birkaç saniye boyunca düşünüp taşıdı. "Kocası açıkladı. Christen hiç konuşmadı ama oradaydı ve kocasının söylediği her kelimeyi işitti. Hemfikir olmasaydı, karşı çıkabilirdi."

"Onunla sadece konuşmak istediğini biliyor mu? Yani ondan başka herhangi bir talepte bulunmayacağımı?"

"Evet, ona senin onu sadece tekrar görmek istediğini söyledim ama onun ya da kocasının bana inandığını sanmıyorum. Hatırla kızım, geçmişte de onun buraya nereden geldiğine dair soruşturmalar oldu. Kız kardeşin, senin onu İngiltere'ye geri dönmeye zorlayacağından veya diğerlerine onun yerini bildireceğinden korkuyor."

Gillian elini alnına koydu. "Ben öyle bir şey yapmam."

Brodick'e yaslandı ve düşünmeye çabaladı. Kız kardeşinin korkularını nasıl giderebilirdi? Ve Christen kendi kız kardeşinin onu ele vereceğine nasıl inanabilirdi?

Brodick, "Ramsey?" diye seslendi. "Bu konuda ne yaparsın?"

"Ona fikrini değiştirmesi için bir gün vereceğim."

Brisbane'den, "Ya fikrini değiştirmezse?" sorusu geldi.

"O zaman onunla Gillian'ın namına konuşurum. Yine reddederse, ona ortaya çıkmasını buyururum. Onu buraya sürüklemek zorunda kalırsam, sürüklerim. Gelgelelim, bu kararı kendisinin vermesini tercih ederim."

Brisbane, "Kocası bundan hoşlanmayacaktır," deyiverdi.

Ramsey, "Hoşlanıp hoşlanmaması umrumda değil," dedi.

"O gururlu bir MacPherson'dır." Otis bu hararetle tartışmaya katılmak için ilerledi.

Ramsey onu, "O bir Sinclair artık," diyerek tersledi. "Bana bağlılık andı içti değil mi?"

Brisbane, "Bütün MacPhersonlar bağlılık andı içtiler," dedi.

Otis, "MacPherson askerlerinin hepsi sana sadıklar be-yim," yorumunu getirdi. "Ama madem ki sen bu konuyu ileri sürdün, ben de onlardan her birinin kendisini dışlanmış hissettirildiğini belirtmeliyim. Senin ordu kumandanın Gideon ve onun askerlerinden Anthony ile Faudron, MacPherson askerlerinin gayretleriyle devamlı olarak dalga geçiyorlar. MacPhersonlar hâlâ doğru dürüst eğitilmediler ve şunu da sana söyleyeyim, şayet bir şey yapılmazsa, pek yakında bir ayaklanma çıkacaktır."

Ramsey bu coşkulu söyleve hemen yanıt vermedi fakat Brodick Ramsey'in öfkeli olduğunu anladı.

"Ramsey'in, MacPherson askerlerinin şımarmasını mı yoksa onlara ayrıcalık tanınmasını mı öneriyorsun?" diye sordu Brodick.

Otis başını iki yana salladı. "Onlara kuvvetlerini göstermeleri için yalnızca adil bir fırsat verilmesini öneriyorum."

Ramsey, "Yarın eğitim sorumluluğunu ben üstleneceğim ve Gideon geri döndüğünde, bu meseleyi onunla tartışacağım," dedi. "Bu seni hoşnut eder mi?"

Otis çok rahatlamış görünüyordu. "Evet, teşekkür ederim."

Brisbane, Ramsey kadar uysal olmaya çalıştı. "Müsaadenle beyim, sabahleyin ilk iş olarak Leydi Gillian'ın kız kardeşine geri dönmek niyetindeyim. Leydi Gillian'ın bana kız kardeşimle sadece konuşmak istediğine dair söz verdiğini vurgulayacağım." Bu son yorumunu yaparken, Gillian'a anlamlı anlamlı baktı.

Gillian Brisbane'i, "Evet tek istediğim bu," diyerek temin etti.

Ramsey onayladıktan sonra Brodick, "Brisbane, sen onunla konuştuğunda, kocasının odada bulunmadığından emin ol. Kocası onun adına kararlar veriyor olabilir," dedi.

Gillian, "Niye böyle düşünüyorsun?" diye sordu.
"Ben böyle yapardım."

Gillian üsteleli. "Ama neden?"

"Kız kardeşinin kocası, karısını korumaya çalışacak hiç kuşkusuz."

Brisbane çenesini ovuşturdu. "Bu buluşmayı kafamda iyice tarttıktan sonra, tam olarak ne olup bittiğine inandığımı size söyleyeyim. Onun konuştuğumuz meseleyle alakalı olarak tek kelime ettiğine inanmıyorum."

Adamların söyledikleri akla uygun geliyordu ve Gillian rahatlamaya başladı. Onu reddeden kişinin, Christen'in kocası olduğu ve Christen olmadığı fikrini benimsedi. Adamı ayıplamıyordu, çünkü Brodick'in önerdiği gibi adam karısını korumaya çalışıyordu yalnızca. Ama Gillian'ın bütün kalbiyle inandığı şeydi ki eğer Gillian Christen'la sadece birkaç dakika geçirseydi onu korkularından arındırabilirdi.

Brodick, "Biraz daha sabırlı olmak zorunda kalacaksın," dedi.

"Sabırlı olacak vaktim yok."

Brodick Gillian'ın alnını öptü ve fısıldadı: "Bu gece buna dair endişelenmeni istemiyorum. Bu konuyu bir kenara koy şimdilik. Bu gecenin sevinçlere vesile olması gerekiyor."

"Niye? Bu gece ne oluyor?"

Gillian'ın yüzü Brodick'e dönüktü ve Brodick bu ayartmaya direnç gösteremedi. Gillian'ın tatlı, yumuşak dudaklarını öptü. İkisi baş başa olmadıkları için Brodick öpüşünü derinleştirmede ama bu durum Brodick'i neredeyse öldürecek ve Brodick geri çekildiğinde hüsrana apaçık ortadaydı. Brodick kendi kendini zevkten mahrum etmeye alışık değildi ve Gillian'ı tümüyle kendisinin kalmak için yalnızca birkaç saat daha beklemek zorunda olmasına karşın gergindi.

Ve endişeliydi. Hakikaten, Gillian'ın, evlenmiş olduğunu öğrendiğinde nasıl tepki göstereceğinden emin değildi ve bilmemek Brodick'i kafese kapatılmış bir hayvan misali sinirlendiriyordu.

Brodick yutkundu, derin bir nefes aldı ve sonra konuştu. "Gillian, sana söyleyeceğim bir şey var." Boğazını temizledi ve "Bilmeni istiyorum ki..." diye başladı sözlerine.

"Evet?"

"Bilmeni istiyorum ki... Lanet olsun, gözlerin çok güzel."

Tanrı aşkına, Brodick'in nesi vardı? Eğer Gillian Brodick'i iyi tanımasaydı onun sınırlı olduğunu düşünürdü. Bu gülünçtü elbette, çünkü Brodick Gillian'ın şimdiye dek tanıdığı kendine en çok güvenen adamlardan biriydi. Gillian Brodick'in, aklından geçeni ona anlatması için birkaç saniye daha bekledikten sonra Brodick'e yardım etmeyi denedi. "Bana bu gece hakkında bir şey söylemek mi istiyordun?"

Alın terleyen Brodick, "Evet," dedi. "Bu gece hakkındaki." Gillian'ın kollarını tuttu ve ekledi: "Üzülmeni istemiyorum. Ok yaydan çıktı ve bununla hesaplaşmak zorundasın."

Kafası iyice karışan Gillian, "Neyle hesaplaşmak zorundayım?" diye sordu.

Brodick yüksek sesli bir iç çekiş eşliğinde, "Kahretsin," diye homurdandı. "Sözcükleri dile getirmekte bu kadar zorlandığıma inanmıyorum."

"Brodick, bu gece ne olacak?"

Brisbane ve Otis onların her sözüne kulak kabartıyorlardı, fakat Ramsey onları dışarıya yönlendirerek dikkatlerini dağıttı. Mahremiyet elde etmek, Brodick'in işini hiç de kolaylaştırmadı ve Brodick biraz daha bekleme kararı aldı. Bu işi akşam yemeği sırasında halletmeye karar verdi. Evet, Gillian'ı bir kenara çekecek ve Gillian'a o zaman söyleyecekti.

Gillian Brodick'e, "Sana bir soru sordum," hatırlatmasını yaptı. "Bu gece ne oluyor?"

"Beni çok sevindireceksin."

Gillian'ın vücuduna titremeler gönderen şey, bu cümlelerin ne olduğu değil nasıl söylendiği, yani Brodick tarafından boğuk sesli şehvani bir fısıltı halinde söylendiği. Brodick'in tek yapmak zorunda kaldığı şey, o güzel gözleriyle Gillian'a

bakmaktı ve Gillian'ın adeta içi eriyordu. Brodick'in için için yanan gözleri, Gillian'ı düşünme yeteneğinden yoksun bırakıyordu. Gillian Brodick'in ona az önce söylediği sözü bile anımsayamıyordu ve Brodick bir yanıtı ihtiyaç duyuyormuş gibi görüldüğünden için genç kadın derin bir nefes alarak, "Bu hoş," dedi.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Sonraki iki saat boyunca, her adam onunla tanışmak için öne çıkarken, Gillian merdivende Ramsey'le yan yana durdu. Brodick Gillian'ın arkasında duruyordu ve yorgunluk baş gösterip de Gillian ağırlığını bir ayakta diğerine veremeye başladığında, Brodick Gillian'ı arkasına yaslanmaya ikna etti.

Çok sayıda takipçi, karılarını yanlarında getirmişti ve Gillian bütün kadınların Ramsey'e hayranlıkla, Brodick'e ihtiyatla baktıklarını ayımsadı.

Tanrı aşkına, Gillian bunca kalabalığın arasında haini nasıl bulacaktı? İmkânsız, diye düşündü Gillian. Kral John'a düşkün bir Kuzey İskoçyalı bulmak kadar imkânsız.

Günbatımı gökyüzünü boyadığında askerler Ramsey'in emriyle avlunun çevresini ve arkadaki yolun kenarını alev yanan meşalelerle aydınlatıldılar.

Gillian Ramsey'e fısıldayarak, "Takipçilerine bir araya gelmeleri için hangi gerekçeyi gösterdin?" diye sordu.

Ramsey, "Onlara bir gerçek göstermedim," yanıtını verdi. "Onlar buradalar çünkü ben onların hazır bulunmalarını istedim."

Ramsey'in kendini beğenmişliği, Gillian'ı gülümsetti. Sonra Brodick, her zamanki gibi boğuk bir sesle Gillian'a dikkatini konuya yoğunlaştırmasını önerdi.

Gillian öne çıkan her erkeği ve her kadını selamlarken bir saat daha geçti. Midesi guruldamaya başlayan genç kadın soğuk esintiden ötürü titriyordu, bu nedenle Brodick'in vücut ısısından daha fazla yararlanmak için sırtını Brodick'e biraz daha bastırdı.

Bir ciddiyetsizlik anı oldu. Gillian ve Bridgid'den öpücük çalmaya yeltenen iki çocuk birden öne çıktılar. Yüzlerinden kan akmış gibi görünüyorlardı, şişkin gözlerle Brodick'e baktılar.

Gillian, "İyi akşamlar Donal," dedi.

Çocuğun dizleri büküldü ve tam o sırada arkadaşı onu kolundan yakaladı ve çekerek ayağa kaldırdı ama çocuk bir kere bile arkadaşına bakmadı. Hayır, bakışları Brodick'e sabitlenmişti.

Ramsey, "Bu adamı tanıyor musun?" diye sordu.

Donal Gillian'ın yanıtlamasını beklerken nefesini tuttu. Gillian Bridgid'in güldüğünü işitti.

"Evet onu tanıyorum. Bugün erken saatlerde onunla tanıştım."

Brodick, "Ya ötekini?" sorusunu yöneltti.

Stewart ağlayacakmışa benziyordu. Gillian, "Onunla da tanıştım," dedi.

Brodick, "Onlarla nerede tanıştın?" diye sordu. "Tesadüfen mi tepedeydin?"

Gillian Brodick'e dolaylı bir yanıt verdi. "Donal ve Stewart, Bridgid'in arkadaşları. Beni onlarla Bridgid tanıştırdı."

"Gillian..."

Gillian elini Brodick'in elinin üstüne koydu. "Bırak git-sinler," diye fısıldadı.

Brodick onların üzerine gitmemekte karar kıldı. Öne çıkan son grup Brodick gibi küstah bir tavırla olan kızgın bakışlı genç bir adam tarafından yönlendiriliyordu. Genç adamın kahverengi saçları yüzüne düşüyordu. Genç adam, beyine resmi bir baş selamı yerine kısa ve sert bir baş onayı verdikten sonra gitmek için arkasını döndü.

Ramsey onu durdurdu. "Proster, buraya geri gel."

Asker kaskatı kesilmesinin akabinde emredildiği gibi yaptı. Onunla birlikte öne çıkan genç adamlar, ona yer açmak için çabucak gerilediler.

"Evet beyim?"

"Sen ve arkadaşların yarın benimle birlikte eğitim yapacaksınız."

Proster'in tutumu bir anda değişiverdi.

"Yanımdaki bütün arkadaşlarım mı? Sekiz kişiyiz."

Ramsey, "Hepiniz," dedi.

"Ve seninle dövüşme fırsatım olacak mı beyim?"

"Olacak."

"Ama bir adama karşı sekiz adam. Hiç de adilane görünmüyor."

"Sana göre mi yoksa bana göre mi?"

Asker, "Sayı bizim lehimizde," diye belirtti.

Ramsey göz ucuyla Brodick'e baktı. "İlgileniyor musun?"

Brodick, "Kesinlikle," yanıtını verdi.

Ramsey askere doğru tekrar döndü. "Buchanan Beyi bana iştirak edecek. Endişelenme, Proster. Onun seni veya senin arkadaşlarını öldürmesine izin vermeyeceğim."

Genç asker bu fikirle aşıktan açığa alay etti. "Savaş meydanında ikinizle de vuruşmayı ipe çekiyorum. Silahlarla mı yoksa silahsız mı dövüşmeyi dilersiniz?"

"Eğer canınız isterse, silahlarınızı kullanabilirsiniz. Buchanan Beyi ve ben çıplak ellerimizi kullanacağız."

"Fakat beyim, kastettiğim şey adil olmaktan yana olduğum."

Ramsey gülümsedi. "Dövüşün adilane olacağına dair seni temin ederim," dedi. "Şafakta tarlada olun."

Proster başıyla selam verdikten sonra hiç kuşkusuz yarınki oyunların stratejilerini planlanmak için arkadaşlarıyla beraber acele ederek uzaklaştı.

Bridgid merdivenin yan tarafından hem konuşulanları

dinlemiş hem de onları izlemişti. Kendisini müdahale etmekten alıkoymadı. "Beyim?"

"Evet Bridgid?"

"Proster ve arkadaşları silahlarını kullanacaklar. Kendinizi onlara karşı nasıl savunacaksınız?"

Gillian da aynı şekilde karşılık verdi. Brodick'le yüz yüze gelmek için arkasına dönerek, "O çocukları incitmekten sakının," dedi.

"Onların silahları olacağına ilişkin kaygılanmıyor musun?"

Gillian, "İkimiz de senin ve Ramsey'in onlar silahlarını kınlarından çıkaramadan o silahların icabına bakacağımızı biliyoruz. Söylediğim şeyi kastediyorum Brodick. Onları incitmeyi istemiyorum. Bana söz ver," diye directti.

Brodick gözlerini devirdi. "Ramsey ve ben onlarla işimizi bitirdiğimizde, onların küstahlığı ve saygısızlığından eser kalmayacak. Sana bunun sözünü veriyorum."

Ramsey tümüyle aynı fikirdeydi. "Onlar benim savaş meydanımı terk ettiklerinde tevazu sahibi olacaklar."

Başka bir grup, beyi selamlamak için aceleyle ilerlediğinde bu tartışma sona erdi. Ramsey Gillian'a baktı ancak genç kadın başını iki yana salladı.

Gillian kendisini her nedense başarısızlığa uğramış gibi hissederek, "Üzgünüm. Onu görmüyorum," diye fısıldadı.

Ramsey, "Proster'ın arkadaşlarından birini kesin olarak tanıyacağınızı düşünüyordum," diye itiraf etti.

"Onların sana sadık olduklarına inanmıyor musun?"

Ramsey, "Oymakların birleşmesine direndiler," açıklamasını yaptı. "Yine de hainin onlardan biri olmadığını öğrendiğime sevindim. Onlar çok genç ve..."

Ramsey Gillian'a daha fazla açıklamada bulunmadı ve Gillian Ramsey'e baskı yapmadı.

Brodick Gillian'ın aklından geçeni dillendirdi. "Sen hainin bir MacPherson olduğundan bu denli emin misin?"

Ramsey, "Emindim," dedi. "Fakat artık emin değilim.

Kahretsin, Hamiltonlar ya da Boswelllar o piçi saklıyor olabilirler. Her iki oymağın da MacPhersonlar'la birleşmenin boş çıkmasını görmek istemeleri için sağlam gerekçeleri mevcut."

Adamlar uşakların hazırladıkları ziyafete katılırlarken bu meseleyi tartışmaya devam ettiler. Gillian Bridgid'in, akşam yemeği sofrasında onlara iştirak etmesini istiyordu ama Bridgid gözden kaybolmuştu. Gillian yemek bitinceye dek Bridgid'i bir kez daha görmedi.

Arkadaşı, Gillian'a arka koridordan el işareti yapıyordu.

Bridgid, "Gillian, seninle özel olarak konuşabilir miyim?" diye sordu. "Brisbane sana kız kardeşinin seni görmeyi reddettiğini söylerken konuşulanları dinliyordum ve ne kadar üzüldüğümü bilmeni istedim. Senin fena halde hayal kırıklığına uğradığını tahmin edebiliyorum."

"Hayal kırıklığına uğradım... Fakat kız kardeşimin, bu fikrini değiştireceğinden umutluyum."

"Ramsey ona ortaya çıkmasını emrecek. Ramsey'in öyle dediğini duydum."

"Evet ama en erken yarından sonraki güne dek. Ramsey onun doğru olanı yapması için ona bir şans vermek istiyor, sanırım. Buna rağmen beklemek zorunda olmaktan nefret ediyorum."

"Kız kardeşinin nerede yaşadığını bilseydin, ne yapardın?"

Gillian yanıtını düşünmek zorunda kalmadı. "Hiç vakit kaybetmeden ona giderdim. Onun, fikrini değiştirmesini bekleyecek zamanım yok."

Bridgid, "Sana yardımım dokunabilir," diye fısıldadı. "Brisbane'in dediğini Anthony de işitti ve Brisbane kız kardeşine rica etmek için tekrar gittiğinde, Anthony Brisbane'i takip etmeyi önerdi."

"Anthony bana bu iyiliği yapmak için mi başını belaya sokacak?"

Bridgid, "Anthony bana iyilik yaptığını zannediyor,"

açıklamasını getirdi. "Ayrıca Anthony komuta kademesinde Gideon'dan bir sonraki adam ve her ne isterse ziyadesiyle yapabiliyor. Eğer başı belaya girecek biri varsa, o kişi benim fakat endişelenmiyorum çünkü hiç kimse bu durumu öğrenmeyecek. Anthony bana senin kız kardeşinin nerede yaşadığını söyleyecek ve sonra ben de sana söyleyeceğim. Eğer beyim, Brisbane'in baskısına boyun eğerse ve Christen ile görüşmenizi geciktirirse, o vakit sen bu meseleyi kendi ellerinle çözümlerleylebilirsin."

"Beyin niye baskıya boyun eğsin ki?"

"Brisbane, MacPherson oymağının ihtiyarındır ve beyim ona saygı gösterir. Beyim mecbur kalmadıkça Christen'a emir vermek istemez hem. Christen'ın ailesi, onun kimliğinin sır olarak kaldığından emin olmak için büyük mesafeler katetmiş."

"Christen'ın ailesi benim."

Bridgid, "Biliyorum," diye fısıldadı. Gillian'ın elini okşadı. "Brisbane Christen'la birlikte gelebilir yarın."

"Ama Brisbane'in Christen'la birlikte geleceğini sanmıyorsun değil mi?"

"Christen yıllardır saklı kalmış. Hayır, Christen'ın kendi isteğiyle geleceğini sanmıyorum."

"Beni Christen'a götürür müsün?"

"Evet."

"Yarın öğleden sonra gitmek istiyorum."

"Beklemen emredildi."

Gillian, "Emredilmedi," diyerek itiraz etti. "Brodick sabırlı olmanı önerdi."

"Pekâlâ öyleyse. Yarın öğleden sonra gideceğiz."

Gillian Brodick'e şöyle bir baktıktan sonra, "Brodick'in adamlarından kurtulmanın bir yolunu bulmak zorunda kalacağım. Beni gölge gibi takip ediyorlar," diye fısıldadı.

"Seni göle giderken takip etmediler."

"Hayır, elbette takip etmediler. Banyo yapacağımı biliyorlardı."

Bridgid sırtı. "Daha ne o zaman? Onlara göle gideceğini söyle sadece."

"Onlara yalan söylemek zorunda olmaktan nefret ediyorum. Brodick'in muhafızlarını sevmeye başladım."

"Fakat ilk başta göle gidersek, o vakit yalan söylemek zorunda olmazsın değil mi?"

Gillian kahkahalara boğuldu. "Sen bir suçlunun aklına sahipsin."

Ramsey masadan seslendi. "Siz ikiniz neler fısıldaşıyorsunuz?"

Bridgid, "Aptalca meseleler," yanıtını verdi. "Beyim, Fiona nezaket göstererek başkalarından ödünç almak zorunda kalmaması için Gillian'a birkaç tane yeni elbise dikmeyi önerdi ama Gillian'ın ölçüsünü almalı ilk önce. Bu işi şimdi halledebilir miyiz? Uzun sürmez."

Onlar iştme menziline çıkar çıkmaz, Ramsey Brodick'e döndü. "Gillian'dan İngilizler'in isimlerini ne zaman alacağız? İain sabırsızlanıyor. Harekete geçmek istiyor. Ben de harekete geçmek istiyorum."

Brodick, "Bu gece," diye söz verdi.

"Kadınlar üst kattaki odalardan birini kullanmak istemeyen diye sen ve Gillian için yeni kulübelerden birini hazırladılar."

Brodick, "Kulübe daha fazla mahremiyet olanağı sunacaktır," dedi. "Ama ben açık havada kalmamızı yeğlerim."

Ramsey, "Senin gelinin, gerdek gecesinde bir yatağı hak ediyor," yorumunu yapınca Brodick hemfikir olduğunu kafasını sallayarak belirtti.

Peder Laggan'ın gelişiyle eğlence başladı. Tebriklerini sunan peder, akşam yemeğini istedi ve uşaklar onun ihtiyaçlarını karşılarlarken, Brodick volta atarak Gillian'ı bekledi.

Salon çok kısa bir süre içinde Sinclairler ile doldu. Brodick'in askerleri, bira fıçıları içeri taşımına ve kabadayı bir Sinclair bilek güreşinde bir damla terlemeksizin bir Buchanan'ı yenebileceğine dair böbürleninceye dek diğer-

lerinin arasına karışmadılar. Kara Robert kabadayıya ağzının payını vermeye niyetlendi ve oyun başladı.

Gillian aşağı indiğinde, bir an için Maitlandlar'ın diyarına geri döndüğünü sandı. Gürültü kesinlikle aynı derecede sağırlaştırıcıydı. Gillian yüzler denizine hayretler içerisinde baktı ve Peder Laggan'ın bir köşede yiyip içtiğini fark etti. Peder, Gillian'ın ilerlemesini el ve baş işaretleriyle göstermek için ayağa kalkarken sırayı geriye doğru itti. Gillian Bridgid'in elini tuttu ve kalabalıkta kendine yol açarak pedere doğru ilerledi.

Ramsey Gillian'ın pedere reverans yapışını izledikten sonra arkasını dönmesi için Brodick'i dürttü. "Laggan Gillian'la beraber."

"Ah, lanet olsun."

"Peder ağzından kaçırmadan önce Gillian'a mutlaka sen söylemelisin. Laggan'ın bir şeyler söyleyeceği kesin."

Brodick Gillian'a ulaşmak için kalabalığın arasına daldı. MacPherson askerlerinden biri bir Sinclair'le hararetli bir tartışma yapıyordu ve Brodick onlara tam eriştiğinde, iki adam birbirlerine yumruklarıyla saldırdılar.

Ramsey şimşek hızında ilerledi. Bir eliyle Sinclair'i ensesinden yakalayıp diğer eliyle de MacPherson'un boynunu tutarken bıkkınlığını belli ederek, "Bu bir kutlama, bir arbede değil," diye homurdandı. Ani bilek hareketleriyle adamları kafa kafaya tokuşturdu, sonra onları iterek ayırdı ve yere devrilmelerini seyretti. Darbe her iki adamı da şoursuz hale getirmişti.

Brodick bir onaylama homurtusu eşliğinde ilerlemeyi sürdürdü. Ramsey düşen adamların salondan çıkarılmalarnı buyurduktan sonra arkadaşının peşine takılmakta aceleci davrandı. Brodick Gillian'a gerçeği söyleme cesaretini nihayet bulduğunda, hiçbir kuvvet Ramsey'i Gillian'ın tepkisini görmekten alıkoyamazdı.

Peder, Bridgid'i azarlamakla meşguldü çünkü Bridgid hâlâ evlenmemişti. "Senin vazifen, evlenip çocuk sahibi olmak," dedi peder. "Tanrı'nın istediği budur."

Bridgid hafifçe kızarıırken, "Evlenmeyi planlıyorum, peder," karşılığını verdi. "Doğru erkek tarafından evlilik teklifi aldığında..."

Gillian, "Bridgid âşık peder," deyiverdi. "Ve kalbini verdiği erkeğin, onunla evleneceğinden ümitli."

Peder, "O adam senin onunla evleneceğinden haberdar mı?" diye sordu. Bridgid'in yanıtını beklerken, içkisinden koca bir yudum aldı.

"Hayır peder, haberdar değil."

Kıvrınmasından anlaşıldığı kadarıyla Bridgid evlilik hakkında artık daha fazla konuşmak istemiyordu, bu nedenle Gillian bir adım ilerledi.

"Peder, ben bugün aptalca bir hata yaptım."

Laggan sert sert baktı. "Karar değişikliği için birazcık geç oldu kızım."

"Affedersiniz?"

"Dediğimi duydun. Ben sana neye kalkıştığını bilip bilmediğini sordum ve sen dedin ki... Hayır, senin bildiğini söyleyenin Brodick olduğuna inanıyorum. Sen bana kendi sözcükleriyle onu sevdiğini söyledin."

Peder galeyana geliyordu. Gillian, "Bir yanlış anlama oldu," dedi. "Ama ben Dylan'a sorduğumda, o yanlış anlamayı benim için açıklığa kavuşturdu."

Başını yana doğru kaldırdı. "Hangi yanlış anlamadan bahsediyorsun?"

"Aptalca bir yanlış anlama ve gerçekten utanç verici. Anlıyorsunuz ya, siz Brodick'i ve beni kutsadığımızda, Brodick'le nişanlandığımız sonucunu çıkardım. Bridgid'e Brodick'le benim nişanlandığımızı söyledim, gelgelelim Bridgid bana inanmadı, bu nedenle ben Dylan'dan Brodick'le nişanlandığımızı Bridgid için onaylamasını istedim. Yanlış anlama işte buydu..." Peder Laggan'ın nasıl da şaşkın şaşkın baktığını fark eden Gillian sözlerine devam edemedi.

Zavallı adam az kalsın kendi şarabıyla boğuluyordu. Gillian nişanlandığımız sözünü tam söylerken, peder şarabından bir yudum daha almıştı.

Gözleri kocaman açılan ve yüzü kıpkırmızı olan peder kekeliyordu. "Sen bana... Buchanan'la nişanlandığını zannettiğini mi söylüyorsun?"

Gillian pederin bu soruyu bağırarak söylememesini dilerdi çünkü peder bütün dikkati onların üzerine çekmişti. Brodick'in muhafızları hâlihazırda Gillian'a doğru ilerliyorlardı. Gillian Dylan'a her şeyin yolunda olduğunu bildirmek için alelacele gülümsedikten sonra bir kere daha pedere doğru döndü. Fısıldayarak, "Öyle zannediyordum fakat Dylan meseleyi benim için çözüme kavuşturdu," dedi.

Peder Laggan kadehini Bridgid'e doğru itti ve sanki dua ediyormuşçasına ellerini kenetledi. "Peki, kumandan bu meseleyi senin için nasıl bir çözüme kavuşturdu?"

Pederin bu tutumundan ötürü Gillian'ın aklı iyice karıştı. Laggan sanki Gillian az önce ona müstehcen bir günahı itiraf etmiş gibi davranıyordu. "Bana nişanlanmadığımı söyledi."

Bridgid, "Gillian nişanlı değil değil mi?" sorusunu yöneltti.

Peder onu, "Hayır nişanlı değil," diyerek tersledi. Sonra fısıldayarak ekledi: "Ey Yüce Tanrım."

"Efendim?"

"Sen nişanlı değilsin, kızım..." Peder, Gillian'ın ellerinden birini iki elinin arasına aldı ve Gillian'a sevecen bir şekilde baktı. "Evlisin."

"Özür dilerim, ne dediniz?"

Peder yüksek sesle, "Senin evli olduğunu söyledim," diye yineledi. Öyle çok sinirlenmişti ki öfkesini güçlükle kontrol edebiliyordu. "Sizi kutsamamın nedeni bu. Ant içtiniz."

"Ben ant içtim mi?"

"Evet, ant içtin kızım. Sana baskı altında olup olmadığını sordum ve sen beni baskı altında olmadığına dair temin ettin... Şahitler huzurunda."

Gillian ahmakça tekrarladı: "Şahitler mi?"

Laggan, "Evet," diyerek onayladı. "Hatırlamıyor musun? Sen ve diğerleri diyarın yukarısındaki yükseltiye doğru at

sürmüştünüz... Ben size katıldığım sıralarda Buchanan senin elini tutuyordu ve..."

Gillian, "Hayır..." diye fısıldadı.

"Evlendiniz."

Gillian çıldırmaşçasına başını iki yana salladı. "Evlenmiş olamam. Evlenip evlenmediğimden haberim olurdu... Değil mi?"

Peder, "Demek ki bu düpedüz hileymiş," diye feryat etti. "Ey Yüce Tanrım, Buchanan beni yani bir din adamını oyuna getirmiş."

Gillian pederin açıklamasını nihayet anladığında dengesini kaybedeceğini hissetti. "Hayır! Olamaz!" diye haykırdı.

Bir uşak, ağzına kadar şarapla dolu kadehlerin bulunduğu bir tepsiyle çıkageldi. Bridgid kadehlerden birini alıp Gillian'ın eline tutuşturdu.

Gillian şarabı içmeden, peder kadehi Gillian'ın elinden kapı ve şarabı bir dikişte içti. Gillian elini başka bir kadehe uzattı. İşte o an, tam da Brodick'in Ramsey'le birlikte Gillian'ın yanına ulaştığı andı.

"Gillian..."

Gillian Brodick'le yüz yüze gelmek için hızla döndü. "Biz evlendik mi bugün?"

Brodick kadehi Gillian'ın elinden alıp Ramsey'e verirken gayet sakin bir biçimde, "Evet," yanıtını verdi.

"Bir atın üstünde mi? Ben bir atın üstünde mi evlendim?"

Ramsey Gillian'a doğru dönmeden önce kadehi Bridgid'e aktardı. Dümdüz bir yüz ifadesiyle, "Bu sevindirici vesileyi kutlamamız lazım," önerisini getirdi. Gillian sanki damadı öldürmek istiyormuşa benziyor, Brodick sanki bir acıya katlanıyormuş izlenimi veriyor, peder ise sanki bir histeri nöbetinin eşliğindeymiş gibi görünüyordu.

Peder Laggan, "Bu iptal edilebilir," dedi.

Brodick, "Ne halt etmeye iptal edilebilirmiş," diye bağırды.

Ramsey, "Ok yaydan çıktı," deyiverdi.

Peder Ramsey'e ters ters baktı. "Bu evlilik tamamlandı mı?"

Ramsey tek kaşını kaldırdı. "Bana mı soruyorsun?"

Gillian'ın yüzü kıpkırmızı kesildi. Bridgid merhamet duyduğu Gillian'a şarapla dolu başka bir kadeh uzattı.

Gillian kadehi dudaklarına götürürken, Brodick Gillian'ın elini durdurdu. Kadehi kaptı, Ramsey'e doğru fırlattı ve "Sarıhoş olmayacaksın. Bu gece seni ayık istiyorum," dedi.

Gillian o denli kızdı ki gözyaşları görmesini bulanıklaştırdı. "Nasıl yapabildin?" diye fısıldadı. Bağırarak, "Nasıl yapabildin?" diye tekrarladı.

"Üzgünsün..." dedi Brodick homurdanarak.

Ramsey, "Üzgünsün mü? Gelinini sakinleştirmek için ileri sürebileceğin en iyi laf bu mu?" diye sordu.

Gillian, "Ben onun gelini değilim," diye feryat etti.

Brodick Gillian'ı sakinleştirmek için ne söyleyebileceğine ilişkin en ufak bir fikri olmaksızın, "Şimdi sevgilim..." diyerek bir başlangıç yaptı. "Buna zamanla alışmak zorunda kalacaksın."

"Hayır buna alışmak zorunda değilim."

Belli ki Gillian Brodick'in söylemeye mecbur olduğu herhangi bir şeyi dinleyecek havada değildi. Brodick Gillian'ı kollarına almayı denediğinde, Gillian geri geri uzaklaşırken Peder Laggan'ın ayağına bastı.

Laggan, "Bir soru sordum ve bir cevap istiyorum," diye çıkıştı. "Bu evlilik tamamlandı mı?"

Peder, Bridgid'e sabit gözlerle baktığı için Bridgid pederin ondan yanıt beklediğini zannetti. "Sahiden bilmiyorum, peder. Bilmem gerektiğini sanmıyorum... Bilmem gerekiyor mu?"

Peder Laggan Ramsey'in elindeki kadehi kaptı ve bir dikeye içti. Ramsey tepsiden başka bir dolu kadeh aldı ve kadehi pedere uzattı.

Laggan, "Ömrüm boyunca hiçbir zaman... Bunun so-

rumlusu Buchanan..." deyiverdi. Cübbesinin koluyla alını kurularken abuk subuk konuşmaktan vazgeçti. "Ey Yüce Tanrım. Elden ne gelir?"

"Bir atın üstünde mi, Brodick?"

Ramsey kuru kuru, "Gillian bu gerçeği kabullenmekte biraz sorun yaşıyor," yorumunda bulundu.

Brodick makul olmaya çalışarak Gillian'a, "Kısağından inmiş olabilirsin," dedi. "Şayet benimle ayakların yere basıyorken evlenmek isteseydin, o vakit bir şey söylemen gerekirdi."

Gillian Brodick'in boğazını sıkmayı hakikaten arzulu-yordu. "Ama ben evleniyor olduğumdan bihaberdım, değil mi?"

"Gillian, bağırmana hiç lüzum yok. Tam önünde duruyorum."

Gillian hayal kırıklığı içerisinde parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi ve özdenetimini yeniden elde etmeyi denedi.

Ramsey kendiliğinden, "Biz haberdardık," yanıtını verdi.

Gillian orada onları seyreden ve onların her kelimesini işiten bir topluluk olduğunu kavradı. Brodick'in muhafızlarıncı çevrelenen Gillian bir yüzden diğerine göz gezdirirken; adamlardan biri gülümsemeye cüret ederse, çığlık atmaya başlayacağına dair ant içti.

Gillian, "Hepiniz biliyor muydunuz?" diye sordu.

Onlardan her biri başıyla onayladı. Sonra Brodick Gillian'a, ona bakmasını buyurdu. Emre itaat eden Gillian'ın gözleri öfkeden alev alev yanıyordu. Gillian, "Ben bilmiyordum," diye feryat etti. "Beni kandırdın."

Brodick, "Hayır kandırmadım," diyerek itiraz etti. "Sana, seninle evleneceğimi söyledim değil mi?"

"Evet, ama ben..."

Brodick Gillian'ın cümlesini bitirmesine izin vermedi. "Sen de bana, beni sevdiğini söyledin. Bu da doğru değil mi?"

"Fikrimi deęiřtirdim."

Brodick Gillian'a doğru bir adım ilerledi ve ona bu yanıtı hoşnut olmadığını gösteren sert bir bakış fırlattı. Brodick'in cezalandırıcı sabit bakışının etkisi altında Gillian hâlâ yalan söylemeyi sürdüremezdi. "Ah pekâlâ," diyerek insafa geldi. "Seni seviyorum. İşte şimdi mutlu musun? Seni seviyorum fakat bunun nedenini sadece Tanrı biliyor çünkü ben kesinlikle bilmiyorum. Sen benim şimdiye dek tanıdığım en zor, en inatçı, en kendini beğenmiş adamsın."

Brodick Gillian'ın azarından etkilenmemiş gibi görünüyordu. Gillian'a saçını yoldurabilecek kadar sakın bir ses tonuyla, "Biz evliyiz artık Gillian," dedi.

Gillian, "Uzun süredir değil," diyerek ona gözdağı verdi.

Brodick bunu duymaktan hoşlanmadı. Gillian'ı zorla alıkoymuş gibi görünüyordu, bu nedenle Gillian hızla geri uzaklaştı ve Brodick'i savuşturmaya ilişkin cıvız bir girişimle elinin ayasını Brodick'e gösterdi. "Olduğun yerde kal," dedi. "Bana dokunduğunda, düşünemediğimi biliyorsun ve ne yapacağıma karar verebilmem için iyice düşünmem gerek."

Ramsey pedere içki dolu bir kadeh daha uzattı.

Peder Laggan'ın başı, Buchanan'ın kandırmacasından ve sert şaraptan ötürü fırıl fırıl dönüyordu. Şu zavallı kıza göz kulak olmayı kendine görev bilerek cübbesinin şapkasıyla alındaki teri sikdi ve sorumluluğunu üstlenmek için ilerledi.

Soruyu bağırarak sorduğunun farkında olmaksızın, "Bu evlilik tamamlandı mı?" diye sordu.

Gillian utandı. "Kalabalığın önünde böylesine kişisel bir soruyu bana sormanız gerekiyor muydu?"

Peder, "Bilmek zorundayım," diyerek yüksek sesle fısıldadı. Heceleri birbirine karıştırarak, "Tanrım, burası çok sıcak," ilavesini yaptı. Sorusunu yinelerken cübbesinin şapkasıyla ensesini kuruladı. "Tamamlandı mı?"

Gillian yalın bir fısıltıyla yanıtladı. "Hayır."

"Öyleyse bu karışıklığı iptal edebilirim."

Brodick, "Öyle bir şey yapmayacağsın," diye buyurdu.

Peder, Buchanan Beyi'ne gözlerini kısarak baktı ve odaklanmak için aşırı derecede bir gayret sarf etti. "Ey Yüce Tanrım, ondan iki tane var." Bu görüntüyü berraklaştırmak için başını iki yana sallayarak sözlerine devam etti. "Sen bu tatlı kıztı alıkoymak için hileye başvurdun."

Brodick bu iddiayı reddetmedi ama sadece omuz silkti. Peder Laggan Gillian'ı avutmak için Gillian'a doğru döndü. "Ben bu durumu nasıl düzelteceğimi çözene dek Brodick'ten uzak durmaya mecbursun. Sana ne söylediğimi anlıyor musun? Bu birleşmeden kurtulmayı gerçekten istiyorsan, Brodick'in sana dokunmasına müsaade edemezsin. Ondan uzak durmak zorundasın kızım. Bunu yeterince vurgulamıyorum," diye ekledi Gillian'ın elini sıvazlarken. "O ve sen... Şey, anlıyorsun değil mi, ben kendi başıma bu evliliği iptal edemem. Ne söylediğimi anlıyor musun?"

"Evet peder, anlıyorum."

"Pekâlâ o zaman. Şimdi sen bu meseleyi ertesi güne bırak. Yarın kafa kafaya verelim ve ne yapılacağını kararlaştıralım. Buna benzer bir durumla daha önce hiç karşılaşmadım ve bu beni şoke ediyor, evet şoke ediyor, ama şoke olmamam lazım çünkü gördüklerin Buchananlar ve onların beyi hepsinin en meymenetsizi. Hepsi de barbar," diye eklerken kafasını salladı. "Bir din adamını kandırmak. Başrahiplerim bunu işineceye dek bekle. Çünkü başrahiplerimin bu birleşmedeki kutsamayı kaldırmanın bir yolunu bulacaklarından eminim. Buchananlar'dan her birini aforoza etmesi için papaya dilekçe sunabilirim."

"Ah peder, lütfen bunu yapmayın. Buchananlar'ın Kilise'yle herhangi bir sorun yaşamalarını istemiyorum."

Brodick karşılıklı söylenenlerin her kelimesini işitti ve pederin ateşli söyleviden ötürü bir hayli eğlendi. Ramsey'e doğru eğilerek, "Nerede?" diye sordu.

Arkadaşı onun bilmek istediği şeyi anladı ve düşük sesli bir fısıltıyla ona yanıt verdi.

Gillian'ın gazabı şimdi Dylan'a yöneldi. Dylan'ı göğsünden dürtükleyen Gillian, "Bana niye söylemedin?" diye sordu.

"Bana sormadın ki, Leydi Buchanan."

Gillian, "Ben senin Leydi Buchanan'ın değilim," diyerek feryat etti.

Robert, "Bize ait olmak istemiyor musun leydim?" sorusunu yöneltti.

"Ben hiç kimseye ait değilim."

Liam'dan, "Öyleyse beyimizle neden evlendin?" sorusu geldi.

"Onunla evlendiğimi bilmiyordum."

Aaron neşeyle, "Biz biliyorduk," duyurusunda bulundu.

Stephen, "Biz seni alıkoymak istiyoruz leydim," deyiverdi. "Sen beyimizi seviyorsun. Hepimiz böyle söylediğini duyduk."

Robert, "Evet biz seni duyduk," diye onayladı. "Ve sen bize aitsin leydim."

Belki de öyleydi çünkü onların hepsi öyle ciddi ve endişeli görünerek Gillian'ın başına üşüştiler ki Gillian kızgınlığını daha fazla devam ettiremedi. Gillian Brodick'i seviyordu ve Brodick'le evlenmek istiyordu. Şimdi ve sonsuza kadar. Onların hepsi Gillian'ı delirtmişlerdi.

Peder Laggan sıraya çıktı ve bir eliyle dizinden güç aldı. "Bu gece, kapımı sürgülemekle en iyisini edersin," önerisinde bulundu. "Sana ne söylediğimi anlıyor musun? Brodick'ten uzak durmaya mecbursun."

"Gillian?"

"Evet Brodick?"

"Seninle özel olarak konuşmak istiyorum. Şimdi."

Gillian'a bunun üzerinde düşünme fırsatı sunulmadı. Brodick salondan uygun adım çıkarken elini tuttuğu Gillian'ı da peşinden sürükledi.

Kapılar onların ardından kapanır kapanmaz, her yerde yankılanan bir tezahürat yükseldi. Bridgid'in kafası iyice karışmıştı. Tanrı aşkına, bu tezahürat da neyin neşiydi?

Peder Laggan çiftin salondan ayrılışını izleyenlerden biriydi. Başını iki yana sallayarak seslendi, "Bu kız benim söylediğim sözü işitmedi mi? Ey Yüce Tanrım."

Ramsey kadeh kaldırmayı önerdi o esnada. Bridgid Ramsey'in çılgın olduğunu düşündü. Bu adam, yapılan konuşmayı dinlememiş miydi? "Beyim, kadeh kaldırmadan önce Bey Brodick ile Gillian geri dönünceye dek beklemeniz gerektiğine inanıyorum. Ayrıca niye kadeh kaldıracaksınız ki? Peder Laggan'ın söylediklerini duymadınız mı? Yarın peder gidip... Niye gülümsüyorsunuz?"

Ramsey, "Ah Bridgid, senin ne kadar masum ve naif olduğunu unutmuşum," dedi.

"Ben o kadar naif değilim."

"Gillian'ın geri dönmesini mi bekliyorsun?" Bridgid baş onayı verdiğinde, Ramsey güldü. "Ama naif değilsin öyle mi?"

Bridgid, "Hayır değilim," demekte ısrarcıydı.

"O zaman anlıyorsundur."

"Neyi anlıyorumdur?"

Ramsey tekrar güldü. "Onların geri dönmeyeceklerini."

Peder başını iki yana sallamayı sürdürüyordu. "Ey Yüce Tanrım, Brodick kızı asıl şimdi alıkoymuştu."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Brodick Gillian'ın ayaklarını yerden kesti ve Gillian'ı karanlığa doğru taşıdı. Gillian kollarını Brodick'in boynuna doladı ve Brodick'ten onu nereye götürdüğünü söylemesini sabırla bekledi. Doğrusunu söylemek gerekirse Gillian kaçınılmaz olanla zaten uzlaşmıştı. Bu adamı bütün kalbiyle seviyordu ve şu anda yegâne önemli konu buydu.

Gillian Brodick'in dikkatini çekmek için parmak ucuyla Brodick'in yanağında aşağıya doğru hayali bir çizgi çekti. "Brodick?"

Brodick, "Bana itiraz etmeyeceksin," diye buyurdu. "Bu gece ve hayatımızın geri kalanında her gece benimle uyuyacaksın. Anlıyor musun beni?"

Gillian ne itiraz etti ne de çılgılık attı. Bu durum Brodick'i şaşırttı.

Sessizlik içinde geçen bir andan sonra Gillian, "Sana bir sorum var," dedi.

Brodick ihtiyatlı bir şekilde Gillian'a baktı. "Nedir?"

"Çocuklarımıza ne anlatacağım?"

Brodick aniden durdu. "Ne?"

"Beni duydun. Çocuklarımıza ne anlatacağım? Onlara at sürerken babalarıyla evlendiğimi anlatmayı reddediyorum ama sen muhtemelen benim yine at sırında doğurmamı bekleyeceksindir değil mi?"

Gillian'ın bu acayip sorusuna yanıt verdiğinde Brodick'in

bakışları sevecenlikle doluydu. "Oğlumuzu anlatacağımız bir hikâye için kaygılanmadan evvel, oğlumuzu meydana getirmeye yoğunlaşmamız lazım."

Gillian Brodick'in boynunu yandan öptü. "Öyleyse başım deritte."

Brodick, "Niye?" diye sordu.

"Senin etrafındayken hiçbir şeye yoğunlaşamıyorum fakat elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Brodick güldü. "Bir erkeğin tek istediği budur."

"Hep senin istediğin olmayacak."

"Elbette olacak."

"Evlilik uzlaşmayı gerektirir."

"Hayır gerektirmez."

Gillian Brodick'in kulak memesini dişledi. "Hiçbir şey değişmedi biliyorsun. Başladığım işi bitirmek için İngiltere'ye geri döneceğim yine de."

"Her şey değişti sevgilim..."

Ramsy'in yön tarifini takip eden Brodick ana yoldan sapıp tepciyi inerek yoluna devam etti. Aşağıda diğer evlerden ayrı ve kalın, yüksek çamlarla çevrili gri bir taş kulübe vardı. Brodick kapıyı savurarak açtı, gelinini içeriye taşıdıktan sonra kapıyı tekmeleyerek kapattı ve eril bir hoşnutluk iç çekışı koyverdi.

Kulübe sıcak ve rahatı, belli belirsiz de olsa yeni kesilmiş kereste kokuyordu. Şöminede çıtırdayan ateş, odaya kehribar sarısı bir parıltı yayıyordu. Şömine rafı mumlarla kaphydı. Brodick Gillian'ı yere indirdikten sonra mumları yakmaya gitti. Gillian kapının yanında durdu ve onu izledi. Aniden utandığını ve gerildiğini hissetti; tüm dikkatini şöminenin yanındaki ekose kumaş kaplı yatağa verdi. Brodick içeride gezinmeye başlayana dek kulübe bir hayli ferahmış gibi görünmüştü. Brodick epey yer kaplıyordu ve yerin anca geri kalanı yatağa kalıyormuşa benziyordu.

Gillian odanın köşesindeki küçük masanın bitişiğinde duran kendi omuz çantasını gördü. Geceliğini çantadan çıkar-

ması gerektiğini düşündü fakat sonra Gillian'ın aklına Brodick sadece birkaç adım uzaktayken ve onları ayıracak özel bir bölme yokken elbiselerini nasıl değiştirebileceği sorusu takıldı.

Gillian bunu yapamazdı. Duvarlar Gillian'ın üstüne üstüne geliyormuş gibiydi. Gillian kapıya yaslanıncaya dek geriledi. Sonra elini arkasındaki kapı mandalına uzattı. Hızlı hızlı nefesler alırken kendisini sakinleştirmeye çalıştı. Yeterince hava solumakta güçlük çekiyor ve bunun nedenini anlayamıyordu. Ne kadar hızlı solusa o kadar az hava alıyordu.

Brodick Gillian'a şöyle bir baktı ve Gillian'ın paniğe kapıldığını fark etti. Kendisini suçladı çünkü Gillian'a düşünmek için zaman tanımamıştı ve bu, Brodick'in hatasıydı. Brodick Gillian'a doğru yürüdü, ona bakabilmesi için Gillian'ın başını yukarıya doğru kaldırdıktan sonra Gillian'ın elini yumuşak ve nazik biçimde kapıdan uzaklaştırdı. Gillian'ın nefes nefesliği, kulağa borazancının çıkardığı ses gibi gelinceye dek yükseldi.

"Küçük bir sorun mu yaşıyorsun sevgilim?"

Brodick'in ses tonundaki keyif, Gillian'ı sinirlendirdi. Gillian, "Nefes alamıyorum," dedi. "Biraz anlayış gösterebilirsin."

Brodick Gillian'ın gözlerinin içine baka baka güldü. Brodick'in bu pişkin tavrından ötürü hayrete düşen Gillian, "Benim korkum seni keyiflendiriyor mu Brodick?" diye sordu.

"Evet ama sen beni yine de seviyorsun değil mi?"

Brodick'in elleri, Gillian'ın beline doğru hareket etti ve Brodick dudaklarını sahiplenici bir tavırla Gillian'ın dudaklarına bastırırken genç kadını kendisine doğru çekti. Gillian gergindi, neredeyse kaskatı kesilmişti ama Brodick'in acelesi yoktu ve dakikalar boyunca acele etmeksizin, başka herhangi bir talepte bulunmaksızın Gillian'ın dudaklarını tembel bir edayla keşfettikten sonra Brodick kolları arasındaki Gillian'ın rahatladığını hissetti.

Brodick Gillian'a onun için ne denli çok şey ifade ettiğini bildirmek amacıyla tatlı, aşk sözcükleriyle kur yapmak istiyordu ama ne diyeceğini bilmiyordu çünkü baştan çıkarmanın nazikçe yöntemleri konusunda eğitilmemişti. Tıpkı Peder Laggan'ın söylediği gibi: Brodick bir savaşçı, bir barbar ve bir kâfirdi; ne var ki hayatında ilk kez Ramsey'e çok kolay gelen o şairane hitabeti bilmeyi arzuluyordu.

Brodick Gillian'a özveride bulunuyordu. Ağırdan almak Brodick için bir ilkti fakat önemli ve gerekliydi çünkü Gillian bakireydi. Brodick Gillian'ın bu bilinmezden korktuğunu tahmin ediyordu.

Brodick yumuşak okşayışları ve tatlı öpücükleriyle Gillian'ı cıldırtıyordu. Dudaklarını Brodick'in dudaklarından uzaklaştıran Gillian Brodick'e onunla eğlenmekten vazgeçmesi talebinde bulundu. Brodick'in saçlarını sıkı, dudaklarına tekrar ulaşmaya çabaladı ve o anki sabırsızlığı yüzünden ziyadesiyle ödüllendirildi. Brodick kahkahayla karışık alçak sesli bir inilti eşliğinde Gillian'a istediği şeyi verdi. Gillian'ı hem diliyle okşayarak hem de dil dökerek ıstahla ve derin derin öptü. Gillian'ın her yeri ürpermeye başladı. Kalbi küt küt atan Gillian yere düşmemek için Brodick'in omuzlarını sımsıkı kavradı.

Brodick öpmeyi iyi biliyordu. Gillian Brodick'e ihtiyaç duyduğu yüreklendirmeyi verecek şekilde kıpır kıpır hareket ediyordu ve Brodick Gillian'ın elbiselerini çıkarırken Gillian'ı doymak bilmez bir şekilde öpmeyi sürdürüyordu. Gillian Brodick'in açığa vurduğu tutkudan dolayı öyle tükenmişti ki Brodick onun iç çamaşırını kollarının üzerinden çekerek çıkarıncaya kadar genç kadın Brodick'in ne yaptığını anlamadı.

Brodick'in ellerini iterek uzaklaştırmayı denedi ve Brodick'e örtülerin altına girinceye dek beklemesini söyledi, gelgelelim Brodick Gillian'ı öpmeye ve Gillian'ın elbiselerine asılmaya devam etti. Gillian bir nefes alıp Brodick'in beklemesini isteyemeden önce işi biten geçmişti ve Gillian çınl-

çıplaktı artık. Brodick nasıl olup da Gillian'a fark ettirmeden onun ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarabiliyordu, Gillian'ın aklı almıyordu.

Brodick kendi kıyafetlerini de çıkarmıştı. Gillian bu durumu, Brodick onu kollarıyla hoyratça sarıp göğsüne çektiğinde anladı. Brodick Gillian'ın yumuşak göğüslerinin tenine dokunuşuyla inledi, Gillian ise Brodick'in vücut sıcaklığında ötürü iç çekti.

Brodick'in elleri bir anda Gillian'ın her yerindeydi. Brodick Gillian'ın omuzlarını, omurga kıvrımını, ipeksi uyluklarını okşuyordu.

Öpüşmeleri bir anda vahşileşti ve ayrıldıklarında nefes nefese kalmışlardı. Gillian'ın omuzlarını sıkıca kavrayan Brodick, "Beni tutuşturdu," dedi fısıldayarak.

Gillian iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilmediği için bunu umursamadı. Kollarını Brodick'in bedenine doladı ve Brodick'i arzu ve ihtirarla öptü.

Brodick baştan ayağa sarsıldı çünkü o ana dek tatlı gelininin öptüğü biçimde öpen başka bir kadınla birlikte olmamıştı. Yüzünü Gillian'ın boynuna gömdü, kadını kokusunu soludu ve bu kokunun onu eğer gitmek mümkün olursa gidebileceği cennete yaklaştırdığını duyumsadı.

Brodick bir kez daha fısıldayarak, "Kahretsin," dedi. "Yaşamak zorundayız."

Gillian, "Niye?" diye sordu.

Brodick'in Gillian'a yanıt vermek için yeterince konsantre olması gerekiyordu. "Çünkü bu anın, senin için mükemmel olmasını istiyorum."

Gillian Brodick'in sırtını okşadı, Brodick'teki acı kuvvet nedeniyle neredeyse kendinden geçiyordu. Gillian Brodick'in derisinin altındaki kasları hissedebiliyordu ve Brodick'in vücut ısı, Gillian'ı öylesine inanılmaz derecede ısıtıyordu ki Gillian gözlerini kapatıp başkaldırın duyguların, bütün vücudunu kontrol altına almasına izin vermek istiyordu.

Gillian, "Bu an zaten mükemmel," diye fısıldadı. "Beni yatağa götür artık."

Gillian'ın yeşil gözleri tutkudan buğulanmıştı. Kendini beğenmişçesine bir hoşnutluk duyan Brodick Gillian'ı kollarına aldı ve yatağa taşıdı.

Yüzünü avuçladığı Brodick'in dudaklarına bir başka derin öpüşme için tekrar ulaşmaya çabalayan Gillian'ın elleri titriyordu. Brodick örtüleri yırtarcasına açarak kollarında rahatlığını sağladığı Gillian'ı sırtüstü yatırdı ve genç kadının vücudunu kendi vücuduyla örttü. Gillian'ın yumuşak teninin temasına neredeyse dayanamıyor ve kendi cinsel arzusundan ötürü sarsılıyordu. Gillian Brodick'in altında kıpırdayamaz bir haldeydi fakat Brodick kendi ağırlığıyla Gillian'ı ezmemek için kollarından destek aldı. Gillian'ın muhteşem güzellikteki saçları ekose kumaşın karşı tarafına kadar yayılmaktaydı ve Brodick başını kaldırıp Gillian'a baktığında, Gillian'ın gülümsediğini gördü.

Gillian, "Benim olmanı en çok istediğim yerde benimsin Brodick," diye fısıldadı.

Brodick, "Hayır tatlım, sen benim olmanı en çok istediğim yerde benimsin," dedikten sonra Gillian'ın boynuna burnunu sürttü. Tam o sırada Gillian'ın ısıtmayı hak ettiği şairane sözlerle ilgili olarak bir kez daha kafa yormaya çalıştı. "Beni hoşnut ediyorsun Gillian."

Gillian Brodick'in, boynuna daha kolay erişebilmesi için başını yana eğdi ve Brodick onun kulağının tam altındaki hassas noktayı öptüğünde Gillian hazdan ürperdi.

Brodick boğuk bir sesle, "Hoşuna neyin gittiğini söyle bana," diye buyurdu.

Gillian'ın bir arzu iç çekişi eşliğindeki yanıt, "Sen. Hoşuma giden sensin," oldu.

Gillian neredeyse tükeninceye dek onu okşayıp öpen Brodick Gillian'ın duyularına yönelik hücumunu sürdürüyordu. Gillian'ın ayak parmakları, Brodick'in bacaklarında geziniyordu ve Gillian Brodick'in sert vücudunu parmak uçlarında hissetmeyi çok sevdiği için Brodick'in sırtını okşuyordu. Böylesine kuvvetli bir erkek nasıl oluyor da bu denli nazik bir tutum sergileyebiliyordu?

Brodick'in dokunuşları gittikçe daha fazla talepkâr ve daha fazla erotik bir hal aldı, Gillian'ı o tatlı dermansızlığından arındırdı. Brodick'in elleri, Gillian'ın uyluklarını okşadıktan sonra genç kadının sıcaklığını hissetmek üzere daha da içerilere kaydı.

Gillian neredeyse yataktan inecekti. Brodick'in elini uzaklaştırmaya çabaladı ama Brodick diğer bir derin öpüşle Gillian'ın itirazını bastırdı. Ve Brodick bu erotik aşk oyununu, Gillian ihtiyaçtan sarsılıncaya dek sürdürdü.

Gillian bir yandan arzu dolu bir şekilde Brodick'i öpüyor, bir yandan da genç adamın omuzlarına sımsıkı tutunuyordu. Sonrasında neler olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu ve sormak için yeterince uzun süre düşünebilecekmiş gibi görünmüyordu.

Brodick Gillian'ın aklını başından alıyordu ve Gillian özdenetimini yavaş yavaş yitirdiğini hissediyordu. İçinde kabaaran ham duyguların yoğunluğundan ötürü dehşete kapılan Gillian feryat etti. "Brodick, bunu yapıyor olmamız mı gerekiyor?"

Brodick köprücük kemiği boyunca bir dizi öpücük konduğu Gillian'ın vücudunda aşağıya doğru ağır ağır ilerledi.

Brodick, "Sus aşkım, her şey yolunda. Canımızın isteğini yapabiliriz," dedi. Hızını kontrol etmeyi deniyordu ama bu, Brodick'in şimdiye dek yapmak zorunda kaldığı en zor şeydi. Yüreği azgınca çarpan Brodick sert ve sıcaktı. Gillian'ın içinde olma ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordu.

Gillian'ı sevmek, Brodick'in ölümlü olacaktı ama Brodick mutlu ölecekti.

Brodick, "Seni hoşnut etmek istiyorum," diye fısıldadı. Bir eli Gillian'ın göğüsleri arasındaki mis kokulu vadiden aşağıya doğru kayarken ekledi: "Söyle bana... Bu seni mutlu ediyor mu?"

Soruyu sorduktan hemen sonra Brodick'in dudakları Gillian'ın göğsüne uzandı. Gillian sanki az önce sıcak, beyaz

bir yıldırım tarafından çarpılmış gibi tepki gösterdi. Nefesini içine çekti, gırtlığından gelen alçak sesle inledi ve tırnaklarını Brodick'in omuzlarına geçirdi.

Gözlerini sımsıkı kapalı tuttu ve yanıtını nefes nefese verdi. "Ah evet, bu beni mutlu ediyor."

Brodick bütün kaslarının kasılmasına neden olacak şekilde Gillian'ın göbeği üstündeki deriyi dişledi. İçeriye çektiği nefes, Brodick'e Gillian'ın bundan da hoşlandığını ifade etti ve Brodick bunu gene yaptı.

Gillian'ın sıklıkla kullandığı sözü kullanarak, "Öyleyse bu seni delirtecektir," dedi. Gillian'ı kollarında debeleninceye dek içtenlikle okşayıp öperek daha da aşağılara doğru bir yol izledi.

Gillian en vahşi fantezilerinde bile böyle bir sevişmeyi tasavvur etmemişti. Özdenetimini tümüyle kaybettiğine inanamıyordu fakat kaybediyordu. Brodick Gillian'ın kendi kendisini zaptetmesine izin vermiyordu ve dudaklarıyla Gillian'ı aşka getirirken, Gillian yukarıya doğru kaykılıyor, Brodick'in adını haykırıyor, tırnaklarıyla Brodick'in omuzlarını çiziyordu.

Gillian'ın tepkisi, Brodick'i yakıyordu. Brodick Gillian'ı kendisinin kılmak için daha fazla bekleyemeyeceğini hissediyordu. Brodick'in elleri titriyordu ve Brodick Gillian'ın bacaklarını iki yana iterek açtığında ve Gillian'ın uylukları arasına yerleştiğinde hiç nazik değildi. Dudaklarını Gillian'ın dudaklarına bastıran, elleriyle Gillian'ın kalçalarını kavrayan Brodick ona daha az acı vereceğini düşünerek Gillian'ın içine yavaşça girmeyi denedi ancak Gillian tam o esnada belli belirsizce kumıldadı ve olan oldu. Brodick kendini kaybetti ve Gillian'ın derinlerine gömüldü ve genç kadının yumuşak çığlığını iştahlı başka bir öpüşle giderdi.

Brodick tamamen hareketsiz kaldı, disiplini elden bırakmamalıydı ve kendisini yavaşlatmaya gayret etmek için yüzünü Gillian'ın boyun kıvrımına gömerek derin, düzensiz nefesler aldı. Gillian Brodick'in hücumuna uyum sağlamak

için zamana gereksinim duyuyordu; ne var ki kıpırdamamak Brodick'i öldürüyordu. Gillian çok sıcak, ıslak, sıkı ve kusursuzdu. Brodick Gillian'ın canını yaktığını biliyordu ve Tanrı'dan bu acının en yakın zamanda unutulmasını umuyordu.

Acı, Gillian'ı soluksuz bırakmıştı ama neredeyse hemen ortadan kalktı. Brodick'i derinlerinde hissetmek Gillian'ı heyecanlandırıyor ve dehşete düşürüyordu. Brodick Gillian'ı daha fazlası için arzuyla yakıp tutuşturuyordu fakat hareket etmiyordu ve nefes alıp vermekte sorun yaşıyor muş benziyordu. Gillian Brodick'i hoşnut etmediğinden endişelenmeye başladı.

Gillian sesindeki korkuyu dışa vurmamaya çalışarak, "Brodick..." diye fısıldadı.

"Her şey yolunda, aşkım. Yalnızca kımıldama... Yalnızca bana bırak... Ah, lanet olsun, kımıldama..."

Gillian belli belirsizce yer değiştirmiş, sonra nefesini tutmuş, bu hareketin neden olduğu inanılmaz duyarlılıkla şok yaşamıştı. Ham haz patlaması Gillian'ın bütün vücudundan öyle yoğun biçimde aktı ki Gillian çılgık attı. Tamamen hareketsiz yatmaya çalıştı ama içinde yanan ateşi kontrol altına alması mümkün değildi. Gillian tekrar kımıldadı ve mevcut haz yoğunlaştı.

Brodick tepkisel olarak inledi. Gillian'ın içine tam anlamıyla yerleşmişti, buna rağmen kendi vücudunun ağgözlü taleplerini en aza indirmeye çalışıyordu. Sonra Gillian yine kımıldadı ve Brodick'in disiplini kayboldu. Brodick yavaşça geri çekilip Gillian'ın derinlerine yeniden gömüldü.

Gillian Brodick'in o ana dek yaptığı en harikulade şeyin bu olduğunu düşünüyordu. Gillian vahşileşiyordu çünkü erotik duygular genç kadının bütün hareketlerini kontrol ediyordu. Gillian Brodick'in daha derine girmesi için içgüdüsel olarak bacaklarını yukarıya doğru çekti. Brodick daha fazla saldırganlaştıkça, Gillian kavurucu arzularını doyuma ulaştırmanın bir yolunu bulmaktan başka hiçbir şey düşün-

meyecek kadar özgürleşiyordu. Brodick'in adını defalarca ve hiçkarak telaffuz eden Gillian ilk sarsıntılar meydana geldiğinde içine hapsettiği Brodick'e sarılabildiğince sıkı sarıldı.

Doyum anının şiddetiyle korkuya kapılan Gillian bunu durdurmayı denedi fakat Brodick Gillian'ın geri çekilmesine izin vermedi. Her bir salınım ihtiraslarını daha da çok körüklüyordu. Titreyerek kendinden geçen Gillian Brodick'in adını haz çılgınlığı eşliğinde haykırmıyordu. Gillian'ı memnun ettiğini anlayan Brodick kendi doyumuna olanak tanıdı. Neredeyse şiddetli bir salınımıyla daha da derinlerine gömülüp tohumlarını boşalttı.

Brodick dakikalar boyunca hareket etmedi. Her biri kendine gelmeye çalışırken tek duyulan ses, hafif bir solumaydı. Gillian az önce yaşananların etkisi altındaydı. Hızla çarpan kalbini sakinleştirmeye çabalarken Brodick'i bırakmamaktan yanaydı.

Brodick yaşadıklarından ötürü duyduğu memnuniyeti dile getirerek Gillian'ı öpmek istiyordu ama kendinde kımıldayacak gücü bulamıyordu. Gillian'ın, "Ey Yüce Tanrım," diye fısıldadığını duydu ve güldü, gelgelelim kendisini hâlâ kımıldatamadığı için Gillian'ın kulak memesini öptü ve olduğu yerde kaldı.

"İyi olduğunu biliyordum, ne var ki Gillian, beni öldürebileceğini tahmin etmiyordum."

"Peki seni mutlu ettim mi?"

Brodick yeniden güldü ve başını nihayet kaldırıp Gillian'a baktı. Gözleri ihtirastan ötürü hâlâ buğulu olan Gillian sersemlemiş görünüyordu ve Brodick'in aklına Gillian'la tekrar sevişmenin güzel bir fikir olabileceği geldi aniden.

"Evet, beni çok mutlu ettin."

"Bilmiyordum... Sen... Ve sonra ben... Yapabileceğimizi bilmiyordum... Yaptığımız şeyi... Bilmiyordum."

Brodick Gillian'ın yanağını okşadıktan sonra genç kadını ağırdan alarak ve adamakıllı bir şekilde öptü. Belli belirsizce yer değiştirdiğinde, Brodick'in göğüs kolları Gillian'ın göğüs-

lerini gıdıkladı ve genç kadın tepkisel olarak iç çekti. Bro-dick Gillian'ı bir kez daha öptükten sonra yana yuvarlandı ve Gillian'ı kollarına aldı.

Bro-dick baskın bir sahiplik hissiyle sarsılıyordu. Gillian'ı elde etmeyi nasıl başardığını ya da Gillian'ın onu niye sevdiğini bilmiyordu fakat Gillian Bro-dick'e aitti artık. Gillian Bro-dick'in karısıydı ve Bro-dick hayatının geri kalanında karısını koruyacak, el üstünde tutacaktı.

Gillian Bro-dick'e daha da sokulup gözlerini yumarken Bro-dick'in göğsünü okşadı. Ani bir düşünce onu sarsarak uyandırdığında Gillian uykuya henüz dalmıştı. "Bro-dick, yarın Peder Laggan'a ne diyeceğim?"

Bro-dick şelhvani kelimeler kullanarak demin yaptıklarını tarif ettikten sonra Gillian'ın bu kelimeleri pedere aynen tekrarlamasını önerdi.

Gillian Bro-dick'e, böyle bir şey yapamayacağını söyledi ve birkaç dakika boyunca bu mesele hakkında kafa yorduktan sonra pedere hiçbir şey söylememeye karar verdi.

Gillian, "Pederin kutsamayı kaldırmasını istemiyorum," diyerek endişesini yüksek sesle dile getirdi.

Bro-dick esneyerek, "Kaldırmayacaktır," dedi.

"Ona sen söyle."

Bro-dick, "Pekâlâ," diye onayladı. "Şimdi söyle bana."

Gillian, "Ne söyleyeyim?" diye fısıldadı.

"Beni sevdiğini. Bu sözcükleri yeniden işitmek istiyorum."

"Seni seviyorum."

Gillian Bro-dick'in ona, onu sevdiğini söylemesini beklerken uykuya daldı.

Yirmi Beşinci Bölüm

Bro-dick'i sevmek yorucuydu. Gillian o gece pek uyuyamadı, yatağında bir erkekle, hele de yatağın çoğunu kaplayan böylesine iri bir erkekle uyumaya alışkın değildi. Hareket etmeyi her deneyişinde Bro-dick'e çarpıyordu. Bro-dick'in sert uyluklarından birinin altında hareketsiz kalarak nihayet uykuya daldı.

Bro-dick bir yatakta uyumaya alışık değildi, bu nedenle yatmakta epeyce zorlandı. Bro-dick hem açık havada vücudunu serinleten sert rüzgârla hem de bakarken dalıp gittiği yıldızlarla beraber uyumayı tercih ederdi ama gelinini gerdek gecesinde yalnız başına bırakacak değildi ve olduğu yerde uyuyakaldı. Arada Gillian'la sevişti. Nazik olmayı denedi çünkü Gillian'la ilk birleşmesinde onun canını yakmasının farkındaydı. Gillian ilk başta Bro-dick'e direnemeyecek kadar uykuluydu ama sonra Bro-dick'in dokunuşundaki büyüye, onu incitip incitmediğine aldırmayacak kadar çok kapıldı.

Bro-dick yataktan nihayet çıktığında, Gillian dünyayla bağlantısını kesmiş durumdaydı. Bro-dick Gillian'ı alından öptükten sonra genç kadının üzerini ekose battaniyeyle örtüp kulübeyi sessizce terk etti. Ramsey'le tarladaki buluşmasına geç kalmıştı zira şafak vakti çoktan geçip gitmişti.

Böylesine huzurlu bir ruh halinde olsa da Bro-dick'in savaşı eğitimi iyi gitti. Bro-dick hiç kimsenin canını yakmak

istemiyordu gerçekten. Ramsey hasarın çoğunu vererek MacPherson oğlanlarını çabucak etkiledi. Brodick dirseğiyle MacPherson askerlerinden birinin burnunu kazara kırdı ama askere yeniden ayağa kalkmadan önce elini uzattı ve kanama durduğunda kendisini yenilenmiş kadar iyi hissedeceğini söyledi. Bu bir özür dileme olmasa da *onun gibi* bir şeydi ve Brodick evliliğin onu muhallebiye dönüştürmüş olmasından endişeleniyordu.

Ramsey Brodick'in bu neşeli halinden elbette haberdardı. İki dakikada bir Brodick'in geç kalkmasıyla ve esnemesiyle dalga geçip durdu. Ta ki Brodick Ramsey'in kemiklerinden birini kırmayı ciddi olarak düşününceye dek...

Savaş eğitimi çalışması başladığında, grubun lideri Proster, beyine karşı bir silah kullanmayı reddetti. Onurlu ve aptalca davranıyordu çünkü yetenekte ve teknikte öteki MacPherson askerlerinden çok daha üstün olmasına karşın Ramsey'le boy ölçüşebilecek düzeyde değildi. Beyi onu birkaç kez dizlerinin üstüne çöktürdükten sonra Proster'in burnu büyüklüğü etkisini yitirmeye başladı. Öbür askerlerin hepsi kendilerine avantaj sağlayacağını düşünerek kılıçlarına uzandı ama Proster silah kullanmayı inatla reddetmeye devam ediyordu.

Aslında bir farklılık olmadı. Brodick ve Ramsey bütün askerleri süratle silahsız bıraktıktan sonra onlara savaş meydanında nasıl hayatta kalacaklarını öğretmeye başladılar. Bu bir tevazu öğretisiydi ve iki bey, tarlayı ağır adımlarla terk ettikleriden zaman, arkalarındaki alanda inleyen bedenler seriliydi.

İki bey üstlerine bulaşan kandan arınmak için göle gittiler. Dönüşte Bridgid'in yanından geçtiler. Bridgid Ramsey'i sert bir baş onayıyla selamladı, Brodick'e gülümseyip iyi günler diledikten sonra başını yukarıda tutarak yoluna devam etti.

Brodick, "Bu da ne demek oluyor şimdi?" diye sordu. "Sana kızmış gibi görünüyor."

Ramsey güldü. "Bu bir tavrı takınma gösterisi. O bana kızıyor ama onun beyi olduğum için bana resmi davranmak zorunda kalıyor. Bu durum onu çıldırtıyor olmalı. Gözlerin-

deki yangını gördün mü? Onda bir başkalık var değil mi? Gülümseyişi, bir erkeğin aklını başından alabilir..."

Brodick, "Başka?" diyerek kışkırttı.

"Boş ver."

"Onu istiyorsun değil mi?"

Ramsey arkadaşına karşı sözlü savunmaya geçmek zorunda kalmadı ve dobra dobra konuştu. "Onu kesinlikle istiyorum. Kahretsin, o güzel bir kadın ve buradaki erkeklerin çoğu onunla yatmak istiyor. Tanrı onunla evlenecek adama yardım etsin, çünkü bu kadın, adamı peşinden sürükler."

"Ne olduğunu bana anlatacak mısın?"

İç çeken Ramsey iiraf etti: "Ben Bridgid'i utandırdım. Dul Marion, yatağını ısıtmak istemiş. Bridgid onu odama girerken görmüş olmalı ve onun peşinden odama girmiş. Tanrı şahidimdir Brodick, ben daha önce bir kadında böylesine bir öfke asla görmedim. Bridgid seninle bile rekabet eder. Zavallı Marion tedbiri elden bırakmamak istiyormuş ve yatağını paylaştığını hiç kimsenin öğrenmemesi için hatırı sayılır bir çaba sarf ediyormuş. Derken Bridgid uygun adım odama dalmış ve kızılca kıyamet kopmuş. Marion elbiselerini hâlihazırda çıkarmış ve yatakta beni bekliyormuş. Bridgid'in çıkagelmesiyle şoke olmuş ve öfkeden kudurmuş. Bridgid benim oyuna getirildiğimi sanmış. Şunu anlatmayı tamamlayabilmem için gülmeyi keser misin?"

Brodick sesinde en küçük bir pişmanlık belirtisi olmamasına rağmen, "Affedersin," dedi. "Sonra ne olmuş?"

"Bridgid, Marion'u yataktan sürükleyerek çıkarmış, olan bu. Ben üst kata çıkarken, Marion avazı çıktığı kadar çığlıklar atarak ve yarı çıplak vaziyette koşarak merdivenden iniyordu. Neyse ki salon neredeyse boştu ve Peder Laggan dışarı çıkmıştı."

"Ve?"

"Yalnız başıma uyudum."

Brodick tekrar güldü. "Bugün böylesine berbat bir ruh halinde olmaya şaşmamak."

Ramsey, "Öyleyim," rızasını gösterdi. "Bridgid beni Marion'dan kurtardığı için ona teşekkür etmem gerektiğini düşünüyormuş gibi görünüyordu."

"Ama teşekkür etmedin."

"Lanet olsun, hayır teşekkür etmedim."

"Yatağını paylaşmak üzere Marion'u bizzat odana davet ettiğini ona söyledin mi?"

Ramsey umutsuzluk içeren bir ses tonuyla, "Evet açıkladım fakat bu bir hataydı. Kadınları asla anlamayacağım," dedi. "Bridgid'in rencide olduğuna yemin ederim. Onu gücendirdim ve ben..."

"Ne?"

Ramsey başını iki yana salladı. "Bridgid masum bir..."

"Ama onunla yatmayı arzuluyorsun değil mi?"

"Ben bakirelerle yatmam. Bridgid'in namusunu asla kirletmem."

"Öyleyse onunla evlen."

"Bu o kadar kolay değil Brodick."

"Kendini MacPhersonlar'dan biriyle mi evlenmeye mecbur hissediyorsun?"

Ramsey, "Meggan MacPherson," karşılığını verdi. "Ve bu evliliği hâlâ düşünüyorum. Bu evlilik pek çok sorunu çözebilir ve ben bey olarak üstüme düşen görevi yapmak zorundayım. Onların diyarını ve kaynaklarını istiyorum, barış da istiyorum. İstediklerini elde etmemin tek yolu oynamaklı bu evlilik sayesinde birleştirmek, görüldüğü kadarıyla."

"Bu nasıl bir kadın?"

Ramsey'den, "Hayranlık uyandıran," cevabı geldi. "Oymağı için en iyisini istiyor. Güçlü ve inatçı. Fakat Bridgid kadar..."

"Evet?"

"Bridgid kadar ateşli değil."

"Ne zaman karar vereceksin?"

Ramsey, "Yakında," dedi. Konuşmayı çok daha ciddi olduğunu düşündüğü bir meseleye yönlendirirken, "Benden

yeterince bahsettik," diye ekledi. "Gillian İngilizler'in isimlerini verdi mi?"

"Hayır."

"Lanet olsun!"

Brodick mahcup bir tavırla, "Aslında ben sormayı unuttum," dedi.

Kulaklarına inanamayan Ramsey birkaç saniye boyunca sabit gözlerle Brodick'e baktıktan sonra, "Nasıl unutursun?" diye bağırdı.

"Meşguldüm."

"Ne yapıyordun?" Şimdi Ramsey'in sesi, Bridgid'inki kadar safca çıkıyordu.

Brodick Ramsey'e şöyle bir baktı. "Ne halt ettiğimi zann ediyorsun?"

Ramsey gülünç bir biçimde, "Benim etmediğim haltı," yanıtını verdi.

Her ikisi de kendi düşüncelerine dalarak sessizlik içerisinde yan yana yürüdüler. Brodick aklından geçenleri bu zamana kadar arkadaşına daima söyleyebilmişti ama şimdi arkadaşından tavsiye isteyip istememe konusunda kararsızdı.

"Evlilik bir erkeği değiştirir değil mi?"

"Bu soruyu lain'e sorman lazım, bana değil. Ben hiç evlenmedim."

"Fakat sen bu meselelerde benden daha açıkgozsündür ve lain burada yok."

"Gönül meselelerinde mi?"

"Evet."

Ramsey, "Sen sadece bir gündür evlisin," vurgusunu yaptı. "Seni endişelendiren nedir?"

"Endişelenmiyorum."

"Evet endişeleniyorsun. Anlat bana."

"Yeni fark ettim..."

Ramsey hararetle sordu: "Neyi?"

"Keyfim yerinde kahretsin."

Ramsey güldü. Brodick arkadaşının tepkisini hoş karşıla-

madı. "Bak, söyledigim şeyi unut. Ben bu tür konular hakkında konuşmaya alışık değilim..."

"Ne düşündüğün veya ne hissettiğine dair asla konuşmazsın sen. Gülmemem gerekirdi. Şimdi söyle bana."

Brodict, "Demin söyledim," diye homurdandı. "Söylediğimi kastediyorum, keyfim yerinde Tanrı bana yardım etsin."

Ramsey, "Bu alışılmadık," itirafında bulundu.

"Kastettiğim de bu. Bir gündür evliyim ve evlilik beni şimdiden değiştiriyor. Gillian kafamı karıştırıyor. Onu istediğimi biliyordum fakat bu denli sahiplenici olacağımı tahmin etmiyordum."

"Onunla evlenmeden evvel ona sahip çıktın."

"Evet ama böylesi daha kötü."

"O senin karın. Bu muhtemelen doğal bir eğilim."

"Hayır, doğal bir eğilimden daha fazlası bu. Onu kendi evine götürmek istiyorum ve..."

Ramsey Brodict'in sözünü kesti. "Onu götüremezsin, henüz olmaz. Kardeşimi öldürmeye kalkışan o piçi bulmama yardım etmek zorunda."

Brodict, "Onun burada kalması gerektiğini biliyorum ama yine de onu evine götürmek istiyorum ve elimden gelse kilit altında tutacağım yemin ediyorum," diye itiraf ederken kendi aptalca düşüncelerinden ötürü başını iki yana salladı.

"Böylelikle güvende olurdu."

"Evet, aynı zamanda diğer erkeklerden hoşlanmıyorum..."

"Ona gözlerini dikerek bakan erkeklerden mi? O güzel bir kadın."

"Ben kıskanç bir tip değilim."

"Kesinlikle kıskançsın."

"Gillian benim aklımı allak bullak etti."

"Karısına âşık bir adamdan bahsediyorsun sanki."

"Âşk hastası adamlar zayıf adamlardır."

Ramsey, "Âşk olmadan önce de zayıflarsa ancak," dedi.

"İain karısını seviyor. Onun zayıf olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, elbette düşünmüyorum."

"Öyleyse aşkın bir adamı hâlihazırda olduğundan daha zayıf kalmadığı ortada."

"Âşk, insanı savunmasız kılıyor."

Ramsey, "Belki de," diyerek rıza gösterdi.

"Eğer bir adam, sevdiği kadından başka bir şey düşünmüyorsa o zaman zayıflar. Öyle değil mi?"

Ramsey gülümsedi. "Sana ne olduğunu söyleyeyim. Sen Gillian'ı seviyorsun Brodict ve bu durum seni korkutuyor."

"Senin burnunu kırmam gerekirdi."

"İlk başta isimleri öğren, sonra burnumu kırmayı deneye-bilirsin. Gillian'ın sana onların kim olduklarını söyleyeceğinden emin misin?"

"Elbette söyleyecek. O benim karım ve ona her söylediğimi yapacaktır."

"Sen onunla konuştuğunda şu kullandığın sözcükleri kullanmazsan çok iyi edersin. Karılar, yapacaklarının kocaları tarafından söylenilmesinden hoşlanmazlar."

Brodict, "Gillian'ı tanıyorum," dedi. "Gillian beni geri çevirmeyecektir. Günbatmadan o İngilizler'in isimlerini alacağım."

Yirmi Altıncı Bölüm

Ona-her-söylediğini-yapacak tatlı karısı, Brodick'e İngilizler'in isimlerini vermeyi reddettiği vakit buna Brodick'ten daha fazla şaşırın olmadı.

Gillian'ın onu geri çevirmesinden ötürü afallayan Brodick ne yapacağını bilemedi. Gillian ellerini kucağında kenetlemiş vaziyette masada oturuyor, fırtına öncesi sessizliği nispetinde sakın görünüyordu.

Brodick, "Hayır da ne demek oluyor?" diye sordu.

"İçeri girdiğinde beni öpmeyi unuttun. Sanırım, öpmen gerekiyor."

"Ne?"

"Beni öpmeyi unuttun."

"Tanrı aşkına..."

Brodick çekerek ayağa kaldırdığı Gillian'ın dudaklarına sert bir öpücük kondurdu ve genç kadını bir kez daha yerine oturttu. "Bana İngiltere'deki şu piçlerin kim olduklarını söyleyeceksin."

Gillian, "Evet," ile başlayan onaylayıcı yanıtını, "Sırası geldiğinde," diyerek tamamladı.

"Sırası geldiğinde de ne demek?"

Gillian bu soruyu yanıtlamamayı tercih etti. Fırçasını alıp saçlarında gezdirdi. Kahretsin, Gillian'ın bu gece bir başka güzel görüldüğünü düşündü Brodick. Gillian yumuşak kıv-

rımlarına narince yapışan, akışkan mavi bir gecelik giymişti. Yanakları pembe, gözleri parlaktı ve teni güller gibi kokmaktaydı. Bu kadın neredeyse karşı konulamazdı. Brodick yatağa bir göz attı ve düşüncelerinin onu nereye götürdüğünü ayırmısamadan önce bir kez daha Gillian'a baktı.

Vakit günbatımını çoktan geçmişti ve Brodick Gillian'dan isimleri hâlâ öğrenmemiştir. İşin doğrusu, Brodick Gillian'ı kulübede bıraktığından beri görmemiştir ve bu dakikaya dek bu konuyu düşünemeyecek kadar meşguldü. Şimdi ise her nasılsa Gillian'la beraber yatmadan evvel istediği şeyi elde etmeye kararlıydı ve aklındaki bu düşünceyle, "Bir kadın, kocasının ona yapmasını emrettiği her şeyi yapmalıdır," dedi.

Bu emir Gillian'ın hoşuna gitmedi. "Ben yapmam."

"Lanet olsun Gillian, benimle inatlaşma."

"Bir koca, karısının yanındayken lanet okumaz."

Brodick, "Ben okurum," diye homurdandı.

Gillian bunu işitmekten hoşlanmadı. Fırçasını masaya fırlatarak ayağa kalktı ve yatağa gitmek için Brodick'in çevresindeki uzun mesafeyi dolaştı. Sonra ayaklarından çıkardığı terliklerini tekmeleyerek yatağa oturdu.

Ramsey netice itibarıyla haklıydı. Bazı kadınlar kocalarından emirler almaktan gerçekten hoşlanmıyorlardı ve Gillian'ın bu zümrede yer aldığı apaçık ortadaydı. Brodick Gillian'ın gözlerine dolan yaşları fark etti ve Gillian'ın duygularını incittiğini anladı. Evlilik, Brodick'in tahmin ettiğinden çok daha zordu.

"Yapma bunu."

"Ne yapmayayım?"

"Ağlama."

Gillian mağrur bir edayla, "Ağlamayı düşünmüyordum," dedi. Ayağa kalktı, örtüleri geriye çekti ve yatağa girdi.

Brodick mumları söndürdü ve Gillian bir kütük daha eklemesini rica ettiğinde, şöminedeki ateşi söndürmeye gidiyordu. "İçerisi yeterince sıcak."

"Ben üşüyorum."

"Ben seni ısıtacağım."

Brodict çizmelerini çıkarmak için yatağa oturduğunda, Gillian yana yuvarlandı ve fısıldayarak, "Benimle evlendiğine pişman mısın?" diye sordu.

Bu soru Brodict'i savunmasız yakaladı. Gillian'ın kendisini biraz emniyetsiz duyumsadığı aşıkardı ve Brodict bundan sorumlu olduğunun farkındaydı çünkü Gillian'a iştirak ettiği andan beri tam bir öküüz gibi davranmaktaydı.

Brodict duygusuz bir yüz ifadesiyle, "Bunu söylemek için çok erken," dedi.

Gillian, "Pişman mısın?" diyerek sorusunu yineledi.

Brodict elini Gillian'ın kalçasına koydu ve Gillian'ı kendisine doğru dönmeye zorladı. "Bu denli inatçı olduğun için pişmanım ama seninle evlendiğim için mutluyum."

"Mutluymuşsun gibi davranmıyorsun."

"Bana karşı geliyorsun."

"Sen de birinin seni geri çevirmesine alışkın değilsin değil mi?"

Brodict omuz silkti. "Alışkın olmadığım doğru."

"Brodict, diğerleriyle birlikteyken, seninle katıyen tartışmayacağım fakat yalnızken, aklımdan geçeni sana net olarak söyleyeceğim."

Brodict bunu bir anlığına düşündükten sonra kafasını salladı. "Bu gece seni üzen bir şey mi oldu? Bu sabah senden ayrıldığımda mutluydum."

"Sen gittiğinde ben uyuyordum."

Brodict, "Evet ama yüzünde bir gülümseme vardı," diye takıldı. "Rüyada beni görüyordun hiç kuşkusuz."

"Aslında, çileden çıkartıcı bir gün geçirdim."

Brodict, "Gününü anlat bana," önerisinde bulundu.

Şaşırın Gillian, "Şikâyetlerimi dinlemek istiyor musun gerçekten?" diye sordu.

Brodict'in baş onayı, Gillian'ın gereksindiği yegâne yüreklendirmeydi ve Gillian doğrularak oturduktan sonra Brodict'e her şeyi anlatmaya koyuldu. "Öncelikle, Ramsey

beni bütün sabah boyunca salonda oturup takipçilerinin daha fazlası içeriye girerken tek tek yüzlerine bakırdı. Daha sonra ben ona ihanet eden adamı hâlâ bulamadığımda, daha çok sayıda surata bakmam için beni beyliğin dört bir yanına götürdü. Benim adıma Christen'la konuşamayacak kadar meşguldü... Üstelik, Brisbane kız kardeşimin fikrini hâlâ değiştirmedikçe bildirmek için hali hazırda geri dönmüş-tü. Sabırlı olmaya devam etmeyeceğim Brodict. Ramsey'e Christen'in ortaya çıkmasına ilişkin buyruk vermesi için yarın öğlene dek süre tanıyorum ve eğer Ramsey buyruk vermezse, o zaman kendi işimi bizzat kendim göreceğim."

Gillian derin bir nefes aldı ve konuşmasını sürdürdü. "Gölde Bridgid'le nihayet buluştum fakat akşam yemeği vakti yaklaşmıştı ve Bridgid bana katıldığında, hayal kırıklığına uğrattıcı bir haber getirdi."

Brodict, "Bridgid'in getirdiği haber neydi?" sorusunu yöneltti.

"Bridgid bir arkadaşından, Christen'in yaşadığı yeri öğrenmesi için Brisbane'i takip etmesini istemiş ama arkadaşısı kaleye geri dönmemiş. Bridgid, arkadaşının unuttuğunu sanıyor."

Brodict ayağa kalktı ve gerindi. Gillian Brodict'in omuzları boyunca kasılan kasları izledi ve Brodict'in vücudundaki ham kuvvet nedeniyle şaşkınlık geçirdi. Sonra Brodict kıyafetlerini çıkardı. Gillian düşünce katarını hızla yitirdi. Kocasının vücudu inanılmaz derecede güzeldi.

"Christen'in yaşadığı yeri öğrendiğini farz etseydin, ona kolayca gider miydin?"

Brodict Gillian'ın yanıtlamasını bir dakika boyunca beledikten sonra soruyu tekrarladı.

Gillian heyecanlanarak, "Evet," diye kekeledi. "Tek düşündüğüm bu."

"Christen bir MacPherson ve şimdi Sinclair oymağının bir parçası."

"Bunun farkındayım."

"Ramsey onun beyi ve sen müdahale etmemelisin. Bırak bunu Ramsey halletsin. Ramsey kız kardeşini seni görmeye zorlayacağına dair sana söz verdi."

Brodick ağırlığıyla Gillian'ı yere düşürmemeye özen göstererek kendisini yatağa yüzüstü bıraktı.

Brodick bunu itiraf etmeyi istemese de yorgundu.

"Ramsey bugün onunla konuşacağına dair bana söz verdi ama sözünü tutmadı."

Brodick yüksek sesli bir esneme eşliğinde, "Ramsey meşgul bir adamdır Gillian," dedi.

"Ramsey'in meşgul olduğunu biliyorum. İnsanlar sürekli olarak sorunlarıyla onun peşine takılıyorlar ve buradaki kadınlar onu rahat bırakmıyorlar. Sırf onunla konuşabilmek amacıyla ufak tefek mazeretler uyduruyorlar. Bu durum Ramsey'i çıldırtıyor olmalı. Yine de Ramsey bana söz verdi Brodick ve yarın öğlene kadar Christen'la konuşmak zorunda."

Brodick Gillian'ın konuşmayı sonlandırmasını istemiyordu çünkü Gillian'ın sesindeki kısık tınıyı seviyordu.

"Bugün başka ne oldu?"

Gillian, "Peder Laggan'dan saklandım," itirafında bulundu. Brodick güldü ve Gillian soru sormak için Brodick'in durmasını beklemek zorunda kaldı. "Pederle konuşma fırsatın oldu mu?"

Brodick, "Evet," diye yanıtladı. "Pederin üstünde lanet olasıca bir içki mahmurluğu vardı."

"Ramsey pederi kasıtlı olarak sarhoş etmiş değil mi?"

"Laggan zaten içiyormuş ama Ramsey onun sarhoş olmasına yardım etmiş."

Gillian, "Bu bir günahıdır," demekte karar kıldı. "Ramsey bunu neden yapmış?"

"Çünkü Ramsey benim sıkı dostum ve ne yapıp edip seni yatağıma alacağını biliyordu."

Gillian elini Brodick'in omzuna koydu, onun ne kadar gergin olduğunu ayımsadı ve kaslarını ovmaya başladı. Bro-

dick memnuniyetle inledi, bu yüzden Gillian kendi elbisesini yukarı çekti, bacaklarını ayırarak Brodick'in kalçalarına oturdu, ellerini Brodick'in gerginliğini gidermek için kullandı.

"Kahretsin, bu iyi geliyor."

Gillian da kendisini rahatlamış hissediyordu ve bunun farkındaydı çünkü gününü Brodick'le paylaşmıştı. "Sen ne yaptın bugün?"

"Eve gittim."

"Ama bana evinin buradan çok uzakta olduğunu söylemiştin."

Brodick, "Hiç durmaksızın at sürdüm," dedi.

"Evde ne yaptın?"

Brodick, "Birkaç meseleyi hallettim," yanıtını verdi.

Gillian Brodick'le paylaşacağı bir haber daha olduğunu anımsadı. "Bridgid'in bugün bana ne dediğini biliyor musun?"

"Nedir?"

"Bir kadın, Ramsey'in odasına gizlice girmeye çalışmış... En azından Bridgid öyle sanmış. Böylelikle kadının peşinden odaya dalmış. Elbiselerini çıkarmış haldeki o günahkâr kadının maksadı... Bilirsin işte."

Sırtan Brodick, "Hayır anlat bana," dedi.

"Ramsey'i ayartmakmış elbette. Bridgid o kadını yataktan dışarıya atmış ve rezalet çıkarmış. Şimdi beyine öfkeli çünkü beyi ona kadını, yatağını paylaşmak için davet ettiğini dobra dobra söylemiş. Eğer Ramsey yatağında her gece başka bir kadını ağırlayacaksa, Bridgid kaleyi terk edecekmiş."

"Peki, Bridgid nereye gidecekmış?"

"Küçük kiliseye giderken bu meseleyi tartıştık. Gideon'ın babası ve Ramsey'in ruhu için birer mum yakmak istedik. Bridgid Ramsey'in Araf'a doğru yol aldığına inanıyor."

Gillian'ın Brodick'e baskı yapan uyluklarının sıcaklığı, Brodick'in konsantre olmasını engellemeye başlıyordu. "Niye Gideon'ın babası için mum yakmak istediniz ki? Sen o adamı tanıyorsun bile."

"Çünkü o zavallı adam daha kötüye gidiyormuş. Bridgid Faudron'un Ramsey'e Gideon'in neden geciktiğine ilişkin açıklama yaptığı esnada öyle duymuş. Faudron ve Anthony, Gideon geri dönene dek ordu kumandanının görevlerini paylaşacaklarmış."

"Sen iyi bir yüreğe sahipsin Gillian."

"Ölürsem, benim için bir mum yakmaz mısın?"

Brodick hararetle bir şekilde, "Böyle şeylerden bahsetme. Senin ölmene izin vermem," dedi.

Gillian aşağıya eğildi ve Brodick'in omzunu öptü, "Bridgid'e, gelip Buchananlar'la beraber yaşayabileceğini söyledim. Bridgid önerime karşı tepkisini gizlemeye gayret etti fakat onun bu fikirden ötürü dehşete düştüğü apaçık ortadaydı. Bu tuhaf değil mi?"

"Bridgid'in uyum sağlaması zor olurdu. Ramsey takipçilerine sanki onlar çocuklarıymış gibi davranır. Ben öyle davranmam."

"Benim uyum sağlamam zor olmayacak."

"Evet olacak."

"Hayır olmayacak, çünkü sen yanımda olacaksın. Sen yanımda olduğun sürece nerede ya da nasıl yaşadığıma aldırmam."

"Bugüne bugün evli olduğumuz için bazı değişiklikler yapmak zorunda kalacağım," dedi.

"Ne gibi?"

"Büyük olasılıkla bir ev isteyeceksin."

"Şimdi bir evin yok mu?"

"Yok."

Gillian şoke olduğunu sesine yansıtmamaya çalışarak, "Nerede uyuyorsun?" diye sordu.

"Toprakta. Toprağı yumuşak bir yatağa fazlasıyla tercih ederim."

"Ama yağmur yağdığında ne yapıyorsun?"

Gillian'ın sesi gergin çıkıyordu ve Brodick Gillian'ın sakin kalmakta zorlandığını biliyordu. Gillian'ın elleri, Brodick'in omuzlarını ovuyordu artık, dövüyordu.

"Islanıyorum."

Gillian Brodick'in ciddi olmaması için dua etmeye başladı. "Ya takipçilerin? Onlar da açık havada mı uyuyorlar?"

"Bazıları açık havada uyuyor... Ama evli erkekler bunun benzeri kulübelere kadınlarıyla beraber yaşıyorlar."

"Onların beyi niye kulübede yaşamıyor?"

"Benim bir kulübeye ihtiyacım olmadı."

"Şimdi ihtiyacın var. Ben açık havada uyumak istemiyorum."

"Benimle birlikte uyuyacaksın."

"Evet ama bir ev istiyorum."

Brodick, "Ramsey'inki gibi mi?" diye sordu.

Gillian'dan, "Hayır," yanıtı geldi. "Büyük olmak zorunda değil. Bunun gibi bir kulübe hoş olabilir."

Gillian Brodick'in omuzlarını ovmayı sonlandırdı ve Brodick'in sağ omzunun altındaki hilal şeklinde yara izini saptadı. "Bu nasıl oldu?"

"Hırlıyorum. Uzun bir zaman önce oldu."

Gillian, "Acunış olmalı," dedi. Çentikli gri çizgiyi öptü, Brodick'in kaslarının kasıldığını fark etti ve Brodick'i tekrar öptü. Sonra Brodick'in üstüne uzandı ve başını Brodick'in omzuna yasladı.

Brodick inledi. "Beni öldürüyorsun Gillian."

"Senin için o kadar ağır mıyım?"

"Benim kastettiğim bu değil. Kıpır kıpır oynamayı kesmezsen, seninle sevişeceğim ve senin hassas olduğunu biliyorum."

Brodick'in vücudundan yayılan sıcaklık Gillian'ı ısıttı. Gillian, "Çok fazla hassas değilim," diye fısıldadı. "Ve sen gece boyunca buna dair hiç endişelenmedin."

"Hırlıyor musun? Gece boyunca uyuduğunu sanıyordum."

Gillian Brodick'in onunla dalga geçtiğinden haberdardı. "Evet, gece boyunca uyudum. Bana çığlık attıran bir rüya görmüş olmalıyım."

Brodick bu hatırlatma üzerine gülümseyerek, "Evet, çılgın atıyordun," dedi. "Seni alev alev yakıyordum değil mi?"

"Nereden bileyim? Uykudaydım."

Gillian Brodick'in kollarını okşamaya başladı, Brodick'e dokunmayı seviyordu. Fısıldayarak, "Çok gerginsin," dedi.

Gillian'ın algıladığından daha fazlası vardı. Brodick Gillian'ı arzuladığından ötürü gergindi ama Gillian'ın cesaretinden ve merakından ötürü de hoşnuttu.

"Brodick?"

"Evet?"

"Yapabilir miydin... Eğer sen bu denli yorgun olmasaydın ve hareket etmek zorunda kalmasaydın... Yapabilir miydin?"

Brodick, "Ne yapabilir miydin?" diye sordu.

Gillian ne yapabileceğini dile getirecek cesareti nihayet kendinde topladı. "Seninle sevişebilir miydin?"

"Ama ben hareket etmek zorunda kalmayacak mıyım?"

Gillian ısrarla, "Hayır," dedi.

Brodick güldü. "Sevgilim, hareket etmek kesin bir gereklilik."

Brodick'in vücudunda yavaşça aşağıya doğru hareket eden Gillian'ın elleri Brodick'in sırtındaki kas dalgalarının okşuyordu. Gillian Brodick'in her yerini öpmek istiyordu.

Brodick boğuk sesle, "Gillian," diyecek oldu.

Gillian "Şşşş..." diye fısıldadı. "Bu sefer ben seninle sevişiyorum. Sevişebileceğimi söyledin."

"Bir öneride bulunabilir miyim?"

"Nedir?"

"Dönmememe müsaade edersen, daha güzel olur."

Brodick sırtüstü yuvarlandı, Gillian'ı tuttu ve elbisesinin kurdesini çözmesine yardım etti. Gillian elbisesini başının üzerinden çıkarıp bir kenara fırlatırken, Brodick Gillian'ın yüzünün kızardığını fark etti.

Brodick, "Çok güzelsin," diye fısıldadı ve Gillian'ı öptü.

Tutku alevlenirken muziplik son buldu. Brodick'in kol-

larında titreyen Gillian daha fazla talepkâr oldu. Brodick Gillian'ın içine hızla, tamamen girdi ve haz o kadar yoğun, öylesine keyifliydi ki Brodick gözlerini yumdu. Yüksek sesle, "Tanrım, sen kendini gerçekten iyi hissediyorsun," diye inledi.

Ve sonra Brodick, Gillian kontrolsüzce hareket edinceye dek, Gillian'ın içinde hem yavaşça hem de kasıtlı olarak kıvılcıdamaya başladı. Bu heyecan verici duyumsamalar Brodick'i delirtiyordu ve Brodick Gillian'ın kasıldığını hissedip çılgın çılgına onun adını tekrarladığını işittiğinde Gillian'ın en derinlerinde doyuma ulaştı.

Derin derin nefes alarak sakinleşmeye çalışan Brodick yan tarafa yuvarlanıp Gillian'ı yukarıya çekerken boğuk bir sesle, "Beni tükettin," diye fısıldadı. Gillian'ın sırtı Brodick'in göğsüne dayalıydı ve kalçası Brodick'in kasiğine baskı yapıyordu. Sevişmelerinin kokusu vücutlarına yapışmıştı. Duyulan yegâne ses şöminede çıtırdayan kütükler ve Gillian'ın ara sıra iç çekiyordu.

"Bundan bu kadar çok hoşlanacağım aklımın ucundan geçmezdi."

Brodick Gillian'a, "Benim aklımdan geçti," dedi. "Seni ilk defa öptüğümde anladım. Sendeki ihtirası hissedebiliyordum. Hoyratlaşacağını biliyordum ve haklı çıktım."

Gillian'dan, "Çünkü seni seviyorum," yorumu geldi. "Başka bir erkekleyken bu denli serbest olabileceğimi zannetmiyorum."

Brodick, "Bu denli serbest olup olamayacağımı hiçbir zaman öğrenemeyeceksin," dedi. "Başka hiçbir erkek sana dokunamayacak."

Brodick sinirlenmeden önce Gillian Brodick'i sakinleştirdi. "Başka bir erkeği istemiyorum. Yalnızca seni istiyorum. Seni seviyorum, şimdi ve daima."

Gillian'ın bu sözleri Brodick'i memnun etti. Brodick Gillian'ın elini yukarı kaldırıp bileğini öptü. Gillian'ın cildini buruşturan yara izlerine bakarken, "Bu sana hâlâ sıkıntı veriyor mu?" diye sordu.

Gillian'ın yanıtı, "Hayır," oldu. Elini çekerek uzaklaştırmayı denedi o sırada. "Fakat göze hoş görünmüyor."

Brodict Gillian'ın kulağını öptü. "Sana dair hiçbir şey göz zevkimi bozmuyor."

Brodict Gillian'ın kolundaki her bir izi öptü ve Gillian'ın dirseğine eriştiğinde Gillian titriyordu.

Gillian halinden hoşnut bir vaziyette uykuya tam sürükleniyorken, Brodict Gillian'ı hafifçe dürttü. "Bana güveniyor musun?"

"Güvendiğimi biliyorsun."

"Öyleyse şu İngilizler'in isimlerini ver bana."

Gillian birdenbire gözlerini açtı. Brodict'in kollarında dönerek gözlerinin içine baktı. "Bana ilk önce bir söz vermemi istiyorum."

"Nedir?"

Gillian yerinden doğruldu, örtüleri üzerine çekti ve duvara yaslandı. "İngiltere'ye dönmek zorunda olduğumu biliyorsun. Benimle evlenmeden önce bunun farkındaydın, değil mi?"

Brodict konunun nereye vardığını anladı ve kaşlarını çatı. "Evet," dedi. "İngiltere'ye geri dönmek istediğinin farkındaydım."

"Ben hedefime ulaşınca ve Morgan Amcam güvende oluncaya kadar bana senin, Iain'in ve Ramsey'in öç almaya çağınıza ilişkin söz verdikten sonra sana onların isimlerini vereceğim. Sen sözünün erisindir, Brodict. Bana söz ver."

"Gillian, geri dönmene müsaade edemem. Ölüm kapana doğru yürüyor olabilirsin ve ben buna izin veremem..."

"Beni durduramazsın."

"Evet, durdurabilirim." Sesi oldukça keskin çıkan Brodict doğrularak oturdu ve Gillian'ı kaba bir şekilde çekerek kollarına aldı.

"Gitmeye mecburum."

"Hayır."

"Brodict, Morgan senin de amcam artık ve onu gözetmek senin görevin değil mi?"

"Onu senin için bulacağım Gillian ve ona herhangi bir zarar gelip gelmediğini kendi gözlerimle göreceğim."

Gillian başını iki yana salladı. "Sen nereye bakacağını bilemezsin. Ben geri dönmek ve bu işi bitirmek zorundayım."

Brodict Gillian'ı ikna etmeye çabaladı. "Şu piçin senden kralın kutusu ve kız kardeşinle beraber geri dönmeni talep ettiğini anlatın bana. Eli boş geri dönüyor olacaksınız. Amcanı kurtarabileceğini nasıl umabiliyorsunuz?"

"Baron her şeyden daha ziyade şu mücevher kaplı kutuyu geri almakla ilgileniyor. Baronu kız kardeşimin öldüğüne inandırmayı deneyeceğim."

"Ama kutu sende değil, değil mi? Ve kutunun hangi cehennemde okduğunu bilmiyorsun hatırlıyor musun?"

Gillian sakince, "Kız kardeşimin hatırlaması için dua ediyorum," dedi.

"Peki, ya hatırlamazsa?"

Gillian, "Bilmiyorum," diye feryat etti. "Geri dönmeye mecburum. Amcamın hayatı tehlikede. Niye anlamıyorsunuz?"

"Kendini böylesine bir tehlikenin içine atmaya izin vermem. Eğer sana herhangi bir şey olursa..." Sesi titreyen Brodict sözlerine devam edemedi, Gillian'ın incinme olasılığını bile düşünmeye tahammül edemiyordu. Homurdanarak, "Bundan hiç hazzetmem," dedi.

"Söz ver bana Brodict."

"Hayır."

Gillian, "Makul ol," talebinde bulundu.

"Ben makul oluyorum. Sen olmuyorsun."

"Biliyordun... Benimle evlenmeden önce... Ne yapmak zorunda olduğumu biliyordun."

"Gillian, her şey değişti."

Gillian başka bir strateji denedi. "Beni koruyabilirsin. Güvende olduğumdan emin olabilirsin değil mi?" Brodict Gillian'a cevap vermedi. "Eğer sen, Ramsey ve Iain benimle birlikte gelerseniz, ben epey güvende olurum. Ben amcamın

yerini öğrendikten sonra siz intikamınızı alabilirsiniz... Fakat öncesinde olmaz."

"Planın o iblisin inine yalnız başına girmek mi? Sakın aklından geçirme..."

"Benim güvenliğimi sağlayabilirsin."

Gillian boyun eğmeyecekti ve Brodick isimleri almak zorundaydı.

Brodick en sonunda, "Pekâlâ," diyerek rıza gösterdi ama Gillian Brodick'in sözü üzerine heyecanlanmadan önce Brodick iki şart koştu.

"Şayet o kutu kız kardeşindeyse veya kız kardeşin kutunun nerede olduğunu biliyorsa, o zaman senin pazarlık yapacak bir şeyin var demektir ve biz oraya ulaştığımızda sen benim sana yapmanı söylediğimi tam olarak yaparsan o vakit ben senin bizimle birlikte gelmene müsaade ederim."

"Sen de intikam almak için amcamın güvende olmasını bekleyecek misin?"

"Evet. Sana söz veriyorum."

Gillian öyle memnun oldu ki Brodick'i öptü. "Teşekkür ederim."

"Tanrı'ya yemin ederim Gillian, eğer sana herhangi bir şey olursa ben yaşayamam."

"Sen beni koruyacaksın."

Tanrı Brodick'e yardım etsin; Brodick verdiği sözden ötürü daha şimdiden hayıflanıyordu. Tanrı aşkına, Brodick Gillian'ın o piçlere yaklaşmasına nasıl müsaade edebiliyordu?

Gillian başını Brodick'in omzuna yasladı. "Onlar orada üç kişiler," diye fısıldadı ve Brodick'in gerildiğini hissetti. "Onların üçü de baron ve o üç baron, Kral John'un yakın arkadaşları. Baronlar henüz oğlanlarken, yaptıkları maskaralıklarla kralı eğlendiriyorlarmış. Lockmiereli Baron Alford onların en nüfuzlusudur. Kralın danışmanıdır. Morgan Amcam bana onun, John'u Arianna'yla tanıştıran kişi olduğunu anlattı ve sadece bu nedenden ötürü John onu daima koruyacaktır.

Çok açık göz ve dikkatli olmak zorundasınız, Brodick. Eğer Alford'a zarar verirsiniz, kral sizin gerekçelerinizi umursamayacaktır."

"Alford senin babanı öldüren ve mülklerine el koyan baron mu?"

Gillian'dan, "Evet," yanıtı geldi. "Ona saçının renginden ve yaradılışından ötürü Kızıl Alford deniliyor. Kuzey İskoçyalı'yla pazarlık yapan da o, gelgelelim öbür ikisinden yardım almış. Barlowelu Hugh ve Kel Edwin daima Alford'ın emrine amadeler."

"Alford nerede şimdi?"

Gillian, "Dunhanshire'da beni bekliyor," yanıtını verdi.

"Amcamın da orada olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Alford'ın amcamı çoktan öldürmüş olma ihtimalini kabul etmek zorunda kalabilirsin."

Gillian, "Hayır," diye yanıtladı. "Ah, Alford'ın amcamı öldürecek olsa bir dakika bile vicdan azabı duymayacağının farkındayım ve sözünü asla tutmadığıyla gururlandığını kulaklarımla işittim ama Alford benim işbirliğimi kazanmak amacıyla amcamı canlı tutmak zorunda. Alford şayet öncelikle amcamı sağlıklı tutamazsa, o kutuyu elde edemeyeceğini biliyor."

"Ve sonra Alford her ikinizi de öldürmeye teşebbüs edecektir."

"Sen öyle olmasına izin vermeyeceksin."

Brodick, "Hayır, izin vermeyeceğim," dedi. "Bu çok ama çok tehlikeli bir oyun Gillian... Ve ben senin elinde pazarlık edebileceğin bir şey olması koşuluyla, bizimle beraber gelmene izin vereceğim vaadinde bulundum."

Gillian, "Beni yanında götüreceksin," derken kararlıydı. "Kutuyla ya da kutusuz."

Brodick bunun üzerine tek kelime etmedi. Sonraki saat boyunca Gillian'a hem Morgan Amcası'nın malikânesini hem de Dunhanshire'i en ince ayrıntısına kadar tarif ettirdi

ve tatmin olur olmaz Alford'ın komutası altındaki askerlerin sayısını sordu.

Brodick Gillian'ın dinlenmesine nihayet müsaade ettiğinde, vakit gece yarısını geçiyordu. Gillian Brodick'in kollarında korunuyor olmanın verdiği güvenle uykuya daldı.

Brodick planlarını tasarladığı sonraki bir saat boyunca uyanık kaldı ve uykuya nihayet daldığında, rüyasında Gillian'a dokunmaya cüret eden o adamı öldürdüğünü gördü.

Evet, Brodick rüyasında intikam akışını gördü.

Yirmi Yedinci Bölüm

Gillian Ramsey'e kızıyordu çünkü Ramsey onun namına Christen'la konuşacağına dair verdiği sözü hâlâ tutmamıştı ve Gillian bu meseleyi kendi usulünce halletmeden önce Ramsey'e bugün öğlene dek mühlet vereceği tehdidinde bulunmasına karşın öğle vakti gelip geçmişti ve Ramsey çoktan gitmişti. Uşaklardan biri Ramsey'in sabahleyin erkenden Brodick ve küçük bir grup askerle beraber kaleyi terk ettiğini söylemişti. Uşak onların nereye gittiklerinden veya ne zaman geri geleceklerinden bihaberdi.

Gillian en sonunda Brisbane'i bulmaya ve Brisbane'in yardımını istemeye karar verdi. Bu amaçla masadan kalkarken, iki set yay ile iki düzine ok taşıyan Bridgit koşarak salona girdi. Bridgid Ramsey'in antrede nöbet tutan askerlerinden birine gülümsemek için duraksadıktan sonra Gillian'a ulaşınca kadar koşmayı sürdürdü.

Bridgid yüksek sesle, "Göle gidip yüzelim mi?" önerisinde bulundu.

"İstemiyorum..."

Bridgid, "Evet istiyorsun," diye fısıldadı. Zar zor algılabılır bir şekilde başıyla muhafızı göstererek ekledi: "Çaktırma."

Gillian neredeyse bağırarak, "Yüzmeye gitmeyi çok isterim," karşılığını verdi.

Bridgid'in gözleri neşeyle ışıldadı. "Yayları ve okları ikimiz için getirdim," dedi. "Eğer akıllı ve çabuk hareket ederssek, akşam yemeğinde tavşan yahnimiz olur."

Gillian arka kapıya doğru kiler boyunca Bridgid'i takip ederken, ok torbasını omzuna asıp yayı elinde taşıdı. Dakikalar içerisinde açık havaya çıkıp açıklık alanın karşı tarafına geçtiler.

Ağaçlar örtüsüne varır varmaz, Bridgid heyecan içerisinde Gillian'ın elini sıkıca tuttu. "Christen'in nerede yaşadığını biliyorum. Anthony yine de unutmamış. Tıpkı takip edeceğine söz verdiği gibi dün sabahı Brisbane'i takip etmiş ama sonra ona sınır muhafızlarından birinin nöbetini devralması emredilmiş ve Anthony karanlığa dek kaleye geri dönememiş. Döndüğünde vakit çok geçmiş elbette. Anthony özür diledi hatta... Çok tatlı bir adamdır."

Gillian, "Evet öyle," diye onayladı. "Beni Christen'a götürcek misin şimdi?"

"Elbette götüreceğim, ama yavaşla Gillian. Koşarsan insanlar fark edeceklerdir. Anthony gölün yakınına iki at saklamış ve eğer şans bizden yanaysa, çok geçmeden gideceğiz. Hiç kimseye nereye gittiğimizi söyleyemezsin. Anthony bana söz verdirdi ve onun bize yardım ettiğinden hiç kimseyi haberdar edemeyiz."

Gillian, "Söylemem," diyerek arkadaşına güvence verdi. "Onun yardımıyla bulunma cesareti gösterdiği için başının derde girmesini görmek hoşuma gitmez."

"Herhangi birinin bize ikinci kez haber vereceğinden kuşkuluyum. Bu mükemmel bir fırsat. Brodick ve Ramsey batı sınırındaki bir huzursuzluğu yatıştırmaya gitmişler."

"Ramsey'in Christen'la konuşması için onu beklememem nedeniyle kızacağımı düşünüyor musun?"

Bridgid'in yanıtı, "Muhtemelen," oldu. "Fakat Ramsey kızarsa, bu konu hakkında Brodick'le konuşacaktır, seninle değil. Kızgınlığını sana asla göstermez."

Gillian, "Ben senin için endişeleniyorum," misillemesini yaptı. "Başının derde girmesini istemiyorum."

Bridgid, "Öyleyse acele edeceğiz ve birisi bizim buradan ayrılığımızı ayırt etmeden önce geri geleceğiz," dedi. "Üstelik, ben senin yerinde olsaydım, kocanın öfkesinden daha fazla kaygılanırdım. Brodick azgın bir öfkeye sahip olmasıyla tanınır."

Gillian, "Brodick bana kızmayacaktır. Ramsey bana verdiği sözü tutmazsa, kendi işimi bizzat kendim göreceğimi söyledim Brodick'e. Ve Ramsey bana verdiği sözü tutmadı."

Bridgid kendi beyini savunarak, "Ramsey sözünü tutardı," dedi. "Ramsey sözünün eridir."

"Senin yardımın olmadan ne yapabilirdim, bilmiyorum. Birisi bana Christen'in nerede olduğunu söyleyinceye dek her kapıyı çalmayı bile düşündüm."

Bridgid, "Kız kardeşini asla bulamazdın. Durum gerçekten acayip. Kız kardeşin çok uzak bir bölgede yaşıyor. Ben o kadar kuzeye katiyen gitmedim, fakat Anthony orasının MacPherson toprağının bir parçası olduğuna ilişkin beni temin etti."

"Anthony oraya ulaşmamızın ne kadar süreceğini de söyledi mi sana?"

Bridgid, "Evet," dedi. "Öğleden sonra orada olmamız gerekiyormuş."

Anthony'nin onlar için gizlemiş olduğu atları nihayet buldular. Bridgid doru kısıra doğru koşup eyere tırmanırken, "Kır seninki," demekte karar kıldı.

Gillian güzel atlara ve şatafatlı eyerlere alıcı gözle baktıktan sonra başını inanamazlıkla iki yana salladı. "Anthony Ramsey'in atlarını mı ödünç almış?"

"Ramsey bunları aramayacaktır."

"Ama bunlar çok muhteşem atlar ve eğer herhangi..."

"Endişelenmekten vazgeçer misin?"

Gillian kız kardeşini nihayet bulmaya, fikir değişikliği yapamayacak kadar çok yakındı artık.

"Yalnızca düşün. Çok kısa bir süre içerisinde kız kardeşine yeniden kavuşacaksın."

Gillian'ın heyecandan bir anda içi içine sığmaz oldu. Yayı omzuna asan Gillian kendisini eyere savurdu ve kendi rahatını sağlamaya çalıştı. Kolay başarı yoktu. İnce bir alışıp katmandan yapılmış, sonra geniş ve kalın deri parçalarıyla kaplanmış eyer kaskatı ama pürüzsüzdü. Eyer bir erkeğe göre tasarlanmış olduğundan Gillian, Bridgid gibi ata bacaklarını ayırarak bindi ve eteklerini çekerek dizlerinin üstüne indirdikten sonra dizginleri ellerine aldı. Arkadaşını vadi istikametindeki fazla sarp olmayan bayır aşağıya doğru takip etti.

Çayırı geçerlerken tepedeki Proster'ı ikisi birden fark ettiler ve Gillian Proster'ın, onların gidişini izlediğini düşündü ama Bridgid Proster'ın onları hiç fark etmediğinden kesinlikle emindi.

At sürmek için güzel bir gündü. Gökyüzü açıktı, güneş parlak ve sıcaktı; yazın mis kokusu her yere yayılmıştı. Düğün çiçekleriyle bezeli altın sarısı bir açıklık alandan geçtiler ve birkaç dakika sonra bir tepeye çıktılar. Dorukta, Gillian arkaya bakmak için döndü. Manzara o denli inanılmaz bir güzellikteydi ki Gillian bu diyarın cennete benzediğini düşündü.

Süratle devam ettiler ve sık ormana varıncaya dek uzun dolambaçlı bir geçidi takip edecekleri dar bir vadiye indiler. İssiz araziye doğru ilerledikçe Bridgid'in gerginliği daha da arttı. Bridgid peşlerine takılan birilerinin olup olmadığından emin olmak için arkasına bakmayı sürdürüyordu.

Gillian da endişelenmeye başladı. Christen ve onun kocasının kendilerini neden bütün diğer MacPhersonlar'dan kasıtlı olarak soyutladıklarını merak ediyordu. Bu, Gillian'a hiç mantıklı gelmiyordu çünkü düşman oymaklara ve yağmacılara karşı sayısal üstünlüğün güven demek olduğunu herkes biliyordu. Hayır, bu hiç de akla uygun gelmiyordu.

Bridgid aklından aynı düşünceleri geçiriyordu. Birilerinin duyacağından endişe ediyormuş gibi, "Bu hoşuma gitmiyor," diye fısıldadı. Dizginleri çekerek atını durdurdu ve Gillian'ın ona yetişmesini bekledi. Yineledi: "Bu hiç hoşuma gitmiyor."

Gillian, "Yanlış yönde ilerlemiş olmalıyız," dedi.

Arkadaşı, "Sanmam," dedi. "Anthony'nin talimatlarını ezberledim ve ilerlememiz gerektiğini söylediği yolun bu olduğundan eminim. Anthony çok açık ve kesin konuştu ama belki de..."

Gillian, "Bir şey yanlış," diyerek itiraz etti. "Bu, doğru yol olamaz. Bridgid, buranın ne kadar sessiz olduğunun farkında mısın? Kuşların hepsi ormanı terk etmiş sanki."

"Burası fazlasıyla sessiz. İçim rahat değil. Yapacağımız en iyi şeyin geri dönmek olduğunu düşünüyorum."

Gillian çabucak, "Ben de geri dönmemiz gerektiğini düşünüyorum," onayını verdi. "Öğleden sonranın çoğunu at sürerek geçirdik ve Christen'in kulübesini şimdiye dek bulmuş olmamız lazımdı."

"Acele edersek günbatımında evde olabiliriz. Hayal kırıklığına uğradığını tahmin edebiliyorum... Kız kardeşini yeniden görmeyi nasıl da istediğini biliyorum."

"Pekâlâ. Ben, yalnızca buradan kurtulmak istiyorum. Orman üstümüze üstümüze geliyormuş gibi hissediyorum."

İçgüdüleri onlara acele etmelerini söylüyordu ve her ikisi de bu ıssız araziye neredeyse silahsız ve yanlarında bir koruma olmaksızın girmekle, düşüncesizce davrandıklarını itiraf ediyorlardı.

Patika çok dar ve bozuk olduğundan, kendi etraflarında dönebilmek için atlarını geriye doğru sürmek zorunda kaldılar. Sonra Gillian liderliği aldı. Çalıları biraz önce yarıp geçmişti ve bir bağırıtı işittiğinde bir dereyi geçiyordu. Sesin geliş yönüne dönen Gillian bayırı hızla inen atlı bir askerin onlara doğru yaklaşmakta olduğunu gördü. Güneşe karşı kısık gözlerle baktığında, MacPherson ekose kumaşını tanıdı ancak adamın yüzünü göremedi.

Bridgid atını Gillian'ınkinin yan tarafına doğru sürdü. Güneş ışığını engellemek için elini gözlerinin yukarısına koyduktan sonra haykırdı: "Bu, Proster. Bizi takip etmiş olmalı."

Gillian, MacPherson askerinin yayını bulundukları alanın arka tarafına doğru çevirip elini bir oka uzatmasını izlerken, "Tanrı aşkına ne yapıyor?" diye sordu.

Bu tuzak onları tamamen gafil avladı. Gillian arkasında yükselen ıslıklı gürültüyü işitti ve tam da bir ok, yüzünün önündeki havayı adeta dilimlenirken döndü.

Sonra birkaç ok daha vızıldayarak geçti. Gillian ve Bridgid derenin kenarında sanki yarışıyormuşçasına at koşturmaya başladılar. Birlikteyken kolay hedef olduklarını ileri süren Gillian, Bridgid'in Proster'a doğru at sürmesi için bağırarak atını arkadaşınınkinden uzaklaştırdı.

Gillian ağaçların arasına yönelmeyi düşündüğünde, zaman azalıyordu. Gillian kır atın üstünde küçük bir hedef haline gelmek amacıyla başını aygırın yelesine gömdü. Fakat o esnada atılan ok, hedefini buldu.

Silahın gücü ve hızı öyle büyüktü ki ok ucu hem deriyi hem de kası delerek eyere saplandı. Acı kaçınılmazdı. Gillian alçak bir sesle feryat etti ve o sıcak ıstırapı içgüdüsel olarak uzaklaştırmayı denedi ama oka değdiğinde apansız ve şiddetli bir ağrı Gillian'ın bacağından aşağıya doğru yayılverdi ve Gillian eyere mihlandığını işte o zaman ayırmıştı.

Aniden öfkelenen Gillian tam da Bridgid'in çılgın havaya nüfuz ediyorken, saldırganlarını gözden geçirmek için o istikamete yöneliyordu. Gillian kendi çevresinde hızla döndü ve Bridgid'in atının tökezleyip Bridgid'i üstünden fırlatarak yere devrildiğini gördü. Sonra çığlık birdenbire kesildi. Bridgid hiç kımıldamaksızın yerde yatıyordu.

Gillian atını arkadaşına doğru yönlendirmek için topuklarken, "Hayır," diye haykırdı.

Bridgid'in okları yere saçılmıştı ve Gillian her şeye rağmen savunmasız olmadığını hatırladı. Kendi oklarından birini kavradı ve yayını yukarıya kaldırdı. At sırtında bir adam, Gillian'ı yakalamak için ağaçların arasından süratle geçti, ne var ki Proster öteki taraftan Gillian'a doğru at sürüyordu. Proster yayına bir ok iliştip nişan alırken, Gillian'ın ora-

dan uzaklaşması için bağırды. Bir saniye sonra insanın kanını donduran bir çığlık duyuldu ve at sırtındaki adam, karnına saplanan okla yere yığıldı. Çamurdaki bir yılan misali kıvrılarak inledi. Sonra kavranma sona erdi ve çığlık bir ölüm hırlıtısına dönüştü.

O sırada öteki saldırgan, Gillian'a saldırdı. Proster yayına bir ok daha ilişti. Adamı tanıdığında birkaç saniyeligi-ne duraksadı fakat sonra oku gönderdi. Proster'ın oku ucu ucuna iskaladı. Atın gürültülü toynakları dörtmala ona doğru yaklaşıyorken zıvanadan çıkan Proster başka bir ok aradı. Yayını yere attı ve kılıcını kınından çekmeye uğraştı.

Mesafeyi kapayan saldırganın dikkati Proster'ın üstündeydi ve Gillian fırsatı yakaladı. Yayını kaldırdı, yanlış yapmamaya özen göstermek için Tanrı'ya yalvardı ve okunu yolladı. Gillian'ın hedeflemesi doğrudu. Ok, adamın alnının ortasına isabet etti ve adamı atının üzerinden geriye doğru savurdu. Adam hemen öldü.

Gillian korkudan hızlı hızlı soluyordu ve sonra öğürmeye başladı. Yayını toprağa fırlatı ve hıçkırıklara boğuldu. Tanrı onu affetsin, Gillian az önce bir adam öldürmüştü, üstelik bunu yapmak için Tanrı'dan yardım dilenmişti. Seçeneğinin olmadığını biliyordu. Ya onların hayatları ya da adamınkiydi... Ama bu gerçek, Gillian'ın vicdan azabına son vermiyordu.

Gillian derin bir nefes aldı ve kendisini sakinleştirdi. Yüzündeki gözyaşlarını silerken, kendi kendine şimdi kendini kaybetmenin zamanı olmadığını söyledi. Bridgid incinmişti ve yardıma gereksinim duyuyordu.

Arkadaşına ilk olarak Proster erişti. Bridgid'i kollarına aldı ama Bridgid'in başı aşağıya sarktı. Bridgid hareket etmiyordu. Bridgid'in alnından kan süzülüyordu.

Gillian Bridgid'in inlediğini işittiği halde feryat ederek, "Nefes alıyor mu?" diye sordu.

Proster, "Evet," yanıtını verdi. "Başını bir taşla çarpmış." Bridgid tekrar inledi ve gözlerini yavaşça açtı. Gillian öyle rahatlamıştı ki ağlamaya başladı. "Tanrı'ya şükür," diye fısıldadı. "İyi misin, Bridgid? Bir yerini kırmadın ya?"

Gillian'ın sorduğu soruyu anlamak, sersemlemiş vaziyet-
teki Bridgid'in zamanını aldı. Bridgid elini alnuna koyarken,
"İyi olduğumu sanıyorum," dedi. Dokunuşunun neden ol-
duğu ağrıdan ötürü yüzünü buruşturarak elini kucığına in-
dirdiğinde, elinin kanla kaplandığını fark etti. Proster'ın kol-
larında dönerek başını kaldırıp askere baktı. "Proster, bizi sen
mi kurtardın?"

Proster gülümsedi. "Öyle görünüyor."

"Bizi takip etmişsin."

Proster, "Evet," itirafında bulundu. "Çayırı geçtiğinizi
gördüm ve nereye gittiğinizi merak ettim. Sonra kuzeye yö-
neldiniz ve kafam daha fazla karıştı. Geri gelmenizi bekle-
meye devam ettim ve siz geri gelmeyince peşinize takılmakta
karar kıldım."

Gillian, "Tanrı'ya şükür ki bunu yaptın," dedi.

Gillian, "Onlar kimlerdi?" sorusunu yöneltti. "Bize saldı-
ran adamları tanıyor muydun?"

Proster sert bir sesle, "Evet," diye yanıtladı. "Biri Durs-
ton, diğeri ise Faudron'du. Onların ikisi de Sinclair."

Bridgid şaşkınlığını, "Faudron mu?" çığlığıyla dile getirdi.
"Ama o, beyimizin ordu kumandanlarından biri."

Proster açık açık, "Artık değil," dedi. "Leydi Gillian onu
öldürdü."

Proster ona cevap veremeden önce Bridgid, "İki kişiden
fazlası var mı?" diye sordu. "Geri gelebilirler..."

"Sadece iki kişilerdi."

Bridgid'in sonraki sorusu, "Emin misin?" oldu. "Eğer da-
hası varsa..."

Proster, "Yok," demekte kararlıydı. Gillian'a bakıp ekledi:
"Bu bir tuzaktı ve sen onların hedefiydin, Leydi Buchanan."

Bridgid, "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

Proster sabırla, "Okların hepsi Leydi Buchanan'a nişan
alınmıştı," açıklamasını getirdi. "Onların amacı seni öldür-
mekti, leydim... Ve şayet Bridgid onların yüzlerini görseydi,
Bridgid'i de öldürürlerdi. Onların, bir kadını öldürmek için

iki adamdan daha fazlasına ihtiyaç duyacaklarını düşünme-
diklerinden eminim. Sürpriz faktörü de onlardan yanaydı."

"Ama Gillian'ı niye öldürmek istesinler ki?" diye sordu
Bridgid.

Proster bu soruyu, "Bunun nedenini biliyor musun ley-
dim?" sorusuyla pekiştirdi.

Gillian yanıtlamakta duraksamadı. "Evet, fakat Ramsey ve
Brodick'ten izin almadan bununla ilgili konuşamam."

Bridgid o vakit, "Bu benim hatam," dedi. "Ve beyime böy-
le söyleyeceğim. Keşke..."

Gillian Bridgid'in sözünü kesti. "Hayır, bu meseleyi ken-
dim halletmeye kalkışmam benim hatam. Bridgid, hem sen
hem de Proster ikiniz birden öldürülebilirsiniz." Sesi titre-
yen Gillian kendisini yatıştırmak için derin bir nefes aldı.
Ağlamak istiyordu çünkü bacağındaki acı aşırı derecede ya-
kıcıydı ve midesi bulanıyordu.

Proster Bridgid'in ayakta durmasına yardımcı olduktan
sonra Bridgid'i kendi atının sırtına oturttu. Bridgid'in kısır-
ğını almaya giderken Gillian, "Yardıma ihtiyacım var," diye
fısıldadı.

Bridgid, "Tehlike geçti artık," dedi. "Korkma."

Gillian başını iki yana salladı. Proster atını ilerlettiğinde
Gillian'ın eyerinden çıkıntı yapan oku ayrımsadı ve düşün-
meden, oku çekip çıkarmak için elini uzattı.

Gillian çığlık attı. "Ona dokunma."

Hem Proster hem de Bridgid, işte o esnada, Gillian'ın ba-
cağından aşağıya doğru süzülen kanı fark ettiler.

Bridgid dehşete kapıldı. "Aman Tanrım, korkunç bir ıstı-
rabin pençesinde olmalısın."

"Kimiklamazsam, ağrı o kadar kötü değil fakat oktan kur-
tulmak için yardıma ihtiyacım var."

Proster attan atladı ve Gillian'ın yanına gitmekte aceleci
davrandı. Gillian'ın eteğini kibarca kaldırarak, "Okun ucu-
nu göremiyorum. Uç derinde. Belli ki deriden geçip ahşaba
saplanmış. Leydim, bu acıyacak," derken parmaklarını eyerle
Gillian'ın uyluğu arasına kaydırarak oku tutmaya çabaladı.

Kan Proster'ın ellerini kayganlaştırdı ve Proster kavrayışını iki kere kaybetti. Proster üçüncü kez denedi, Gillian feryat etti ve Proster geri çekildi. Proster bu eziyeti daha fazla sürdüremezdi.

"Yardım olmaksızın oku çıkaramam."

Bridgid, "Ben yardım edebilirim," önerisinde bulundu. Arkadaşını rahatlatmak için elini uzatıp Gillian'ın elini tuttu.

Proster başını iki yana salladı. "Senin sahip olduğundan daha fazla kuvvet gerekecek. Ne yapılacağından emin değilim."

Bridgid Gillian'ı neşelendirme ümidiyle, "Bu, görüldüğü kadar kötü olamaz," diye duyurdu. "Ok, kemiği delmemiş. Sadece teninin kenarına isabet etmiş benziyor."

Proster, "Fakat sıkıca saplanmış," diyerek dikkat çekti.

Bridgid'den, "Belki eyeri kaldırırsak..." önerisi geldi.

Gillian, "Aman Tanrım hayır," diyerek inledi.

Proster, "Eyeri kaldırmak oku daha ileriye çekecektir," dedi.

Gillian, "Burada kalacağım," kararını verdi. "Sen ve Bridgid gidip yardım getirin. Brodick'i bulun. Brodick ne yapacağını bilir."

"Seni bırakmayacağım."

"Lütfen Proster."

Bridgid ayak diredi. "Ben de seni bırakmıyorum."

"O zaman sen benimle kalırsın ve Proster gidebilir."

"Seni bırakmayacağım." Proster'ın sesi sabitti ve Gillian Proster'la iddialaşmayı sürdürmenin anlamsız olduğunu biliyordu. Anlaşılan, Proster Gillian'la kalmayı onur meselesi sayıyordu.

Bridgid, "Öyleyse ne yapacağız?" diye sordu.

"Eğer ağırdan alırsak ve ben bacağımı aşağıda tutarsam, geri dönmeyi deneyebiliriz."

Proster, "Nasıl yaptığını göreceğiz," kararını aldı. "Ben gidip senin kısırağını getireyim Bridgid. At sürebileceğini düşünüyor musun? Attan düştün."

Bridgid, "Ben iyiyim," karşılığını verdi.

Her iki genç kadın da Proster'ın tepeden aşağıya doğru at sürüşünü seyrettiler ve Proster duyuş menziline çıktığında Bridgid fısıldadı: "Yalan söyledim. Başım zonkluyor. Beyim ne yaptığımı öğrendiğinde, başım daha fazla ağrıyacak."

Gillian, "Sen yanlış bir şey yapmadın," dedi. "Bizi bu yola Anthony sevk etti. Eğer suçlanacak biri varsa, Anthony'dir."

"Anthony'nin bu konuyla bir bağlantısı olduğunu düşünemezsin. Anthony Ramsey'in en çok güvendiği adamlardan biri... Gideon'dan sonraki ikinci adam..."

"Faudron da Gideon'dan sonraki üçüncü adamdı, değil mi?"

"Evet ama..."

Gillian, "Faudron Ramsey'e ihanet etti," itirazında bulundu. "Ve şimdi ölü."

"Evet ama Anthony..."

"Anthony'nin sorumlu olduğunu nasıl düşünmezsin? Bridgid, bu bir tuzaktı. Adamlar bizi bekliyorlardı ve tuzak Anthony kurdu."

Bridgid, "Ama neden?" diye feryat etti. Afallayan Bridgid'in zihni gerçeğe isyan halindeydi. "Tanrım, aklım bu kadar çok şeyi almıyor. Başım dönüyor."

Gillian, "Niye dereye gidip yaralı bir miktar soğuk suyla temizlemiyorsun? Kendini daha iyi hissedeceksin."

Bridgid başıyla onayladıktan sonra tepeden inmeye koyuldu. Aniden durdu, arkasına döndü ve "Proster'a güveniyorsun değil mi?" diye sordu.

"Evet, güveniyorum fakat sanırım senin tüm bu olup biteni Ramsey'e anlatman ve başka hiç kimseye anlatmaman gerekiyor."

"Ben daha önce hiç kimseyi öldürmedim, ama sana yemin ederim, Anthony'yi tekrar gördüğümde öldüreceğim."

Arkadaşı dereye doğru gitmeyi sürdürürken, Gillian bacağını eyerde sabit tuttu ve ölen adamlara daha yakından bakabilmek için atını tepeden aşağıya doğru yavaşça döndürdü.

Faudron'u daha evvel görmüştü ama Durston adındaki öbür adamla karşılaştığını katiiyen anımsamıyordu. Kanlı görüntüden ürperdi ve süratli ama mecburi bir bakışın akabinde bu adamın Dunhanshire'a doğru at süren adam olmadığını anladı.

Bridgid ona seslendiğinde, Gillian arkasına dönüp tepenin doruğuna yeniden çıktı. Uyluğunu sınıksız tutup sertçe aşağıya ittiğinde, atın yürüyüş hareketinden ötürü yarının sarsılmadığını ve ağrının katlanılabiliyor olduğunu keşfetti.

Proster Bridgid'in yayıyla oklarını toplamıştı ve şimdi kışrağına binmesine yardım ediyordu.

Proster, "At sürebileceğinden emin misin Bridgid?" diye sordu.

"Evet."

Proster kendi atına atladı, bakış açısını saptamak için güneşe göz gezdirdikten sonra, "Umut ediyorum ki onlar bizi bulmadan önce fazla gitmek zorunda kalmayız," dedi.

Bridgid, "Onların şimdi bizi aradıklarını mı düşünüyorsunuz?" sorusunu yöneltti.

Proster, "Umarım arıyorlardır," yanıtını verdi.

Üçü adeta salyangoz süratinde yola koyuldular. Yarasına yakından bakma cüreti gösteren Gillian, yarasının düşündüğü kadar korkunç olmadığını gördüğünde ferahladı. Ok, uyluğunun dış tarafına isabet etmişti ve tıpkı Bridgid'in dediği gibi eti delmişti. Gillian yarasının ağır olmadığına kanaat getirdiği için, rahatsızlığı Gillian'a o kadar kötü gözükmedi. Gillian oku çekerek çıkarmaya çalışıncaya dek. Bütün vücuduna yayılan sancıdan ötürü neredeyse ölecekti.

Bridgid'den, "Onların bizi aradıklarını düşünüyor musun?" sorusu geldi.

Gillian, "Uzun süredir dışarıdayız," dedi. "Birisi bizi arıyordur mutlaka."

Proster, "Hem Ker hem de Alan benim oradan ayrıldığımı gördüler," açıklamasını getirdi. "Onlara sizi takip edeceğimi söyledim."

Bridgid dizginlere asıldı ve Gillian'a doğru döndü. "Onlar kumandanlarına söyleyeceklerdir," diye fısıldadı. "Anthony'ye söyleyeceklerdir ve Anthony daha fazla adam gönderecektir..."

Gillian paniklememeyi denedi. "Hayır," dedi. "Anthony adamlarının başarısızlığa uğradığını bilmiyordur."

Bridgid ve Gillian onu takip etmediklerinde, Proster geriye döndü. Gillian'ın birkaç dakikalık dinlenmeye gereksinim duyduğunu varsaydı.

Ormana sis çöküyordu. Fırl fırl dönen kalın sis katmanı dokunmak için zararsız olabilirdi, ama at sürmeyi imkânsızlaştırıyordu çünkü bir hürsüz misali onların görüş menzilini çalıyordu.

Proster, "Karanlıktan önce yüksek zemine erişmek zorundayız," dedi.

Gillian şimdi kendisini berbat ve ümidi kırılmış duyumsayarak ruh halini, "Bu siste bizi hiç kimse bulamayacaktır," cümlesiyle dile getirdi.

Bridgid, "Bizi Anthony de bulamayacaktır," yorumuyla bardağın dolu tarafına dikkat çekti.

Anthony'nin onları bir tuzağın içine çektiğinden habersiz olan Proster, Bridgid'in bu yorumunu yanlış anladı. "Ker ve Alan'ın Anthony'ye sizi takip ettiğimi söylemeleri lazım, gelelim söyleyeceklerini zannetmiyorum."

Bridgid, "Niye söylemesinler?" diye sordu. "Gideon'ın yokluğunda, onların kumandanı Anthony'dir."

Proster, "Onlar için fark etmeyecektir," dedi. "Anthony'ye ne saygı gösterirler ne de güvenirler. Anthony, MacPherson askerlerine herhangi bir fayda sağlamadığını açık etti ve hem Ker'i hem Alan'ı hem de geri kalanımızı sayısız kereler aşağıladı. Hayır, ona söylemeyeceklerdir."

"Fakat bizim orada olmadığımız fark edildiğinde, Anthony arama ekipleri yollamak zorunda kalacaktır değil mi?"

"Evet, ama ben onun bu uzak kuzeye asker yollayacağından kuşkuluyum. Anthony askerleri daha kalabalık bölgelere

yollayabilir. Bu güzergâhı neden seçtiniz? Yolunuzu mu yitirdiniz?"

Gillian'ın yanıtı, "Hayır," oldu.

Bridgid tam o sırada, "Evet," dedi.

Gillian, "Kendimizi at sürmeye kaptırdık ve zaman kavramını yitirdik," yalanını söyledi. "Ve biz... Hayır, bu doğru değil Proster. Kız kardeşimin bu bölgede yaşadığını sandık fakat yanıldık."

Proster Gillian'ın gözlerindeki yaşları gördü ve "Durum umutsuz değil. Ker ve Alan, Ramsey'e söyleyeceklerdir," dedi. "Eminim ki Brodick hâlihazırda seni arıyordur Leydi Buchanan."

"Ama eğer o..."

Proster gülümsedi. "Leydim, sen Buchanan'ın karısısın. Brodick ve muhafızlarının şimdi seni aramak için tepeleri ikiye yarıklarını tasavvur edebiliyorum. Umutsuzluğa düşme. Kocan senin için gelecektir."

Yirmi Sekizinci Bölüm

Gideon onlara kötü haberi verdi. Sinclair ordu kumandanı onların yolunu kesmek için avluyu koşarak geçtiğinde, Ramsey ve Brodick kaleye henüz gelmişlerdi.

Gideon'ın yüzündeki korkunç ifade, iki beye ciddi bir sorun olduğunu anlatıyordu.

Ramsey, "Ne oldu?" diye sordu.

Gideon açıklama yaparken hızlı hızlı soludu. "Leydi Buchanan ve Bridgid KirkConnell gözden kaybolmuşlar. Her yeri araştırdık ve onları bulamıyoruz."

Brodick, "Gözden kaybolmuşlar demekle neyi kastediyorsun?" diye bağırdı.

Ramsey, "Ne kadar süredir kayıplar?" diye sordu.

Gideon başını iki yana salladı. "Emin değilim. Ben babamın evinden geri döndüğümde, Anthony askerleriyle birlikte onları aramak için kaleden ayrılmıştı zaten. Ben de onlara katılmak üzereydim."

Ramsey Brodick'e, "Uzağa gitmiş olamazlar," dedi. "Neredeyse günbatımı şimdi. Karanlıktan önce onları bulacaksak, acele etmek zorundayız. Anthony hangi yoldan gitti?"

Gideon, "Güney," yanıtını verdi. "Beyim, bunun bütün sorumluluğunu üstleniyorum. Burada olsaydım..."

Ramsey Gideon'ın sözünü kesti. "Babanın evinde olman gerekiyordu," diye homurdandı. "Hiç kimse onların gidişini görmemiş mi?" İnanamayarak başını iki yana salladı. "Onla-

rın hiç kimseye görünmeden uzaklaşmaları nasıl mümkün olabilmış?"

Gideon'ın verecek yanıtı yoktu. Brodick aygırının sırtına atladı. Homurdanarak, "Boşa vakit harcıyoruz," dedi. "Batıyı araştıracağız. Gideon, askerleri alıp doğuyu araştır ve Ramsey, sen kuzeye git."

Ramsey, "Kuzeye gitmek için bir neden yok," diyerek itiraz etti. "Eğer yalnız gittilerse, ıssız araziye girmiş olamazlar. Bridgid bunu daha iyi bilir."

Korkmuş haldeki iki genç MacPherson askeri, atlarının sırtında vadi yatağının yakınında bekliyorlardı. Gideon'ın tepeden aşağıya doğru inen askerler grubuna liderlik edişini ve sonra doğruya yönelişini izliyorlardı.

Alan, "Buchanan Beyi'ne sen anlat," diye fısıldadı.

Ker başını iki yana salladı. "Ona sen anlat. Onun, burnumu tekrar kırmasını istemiyorum. Ben Ramsey'e anlatacağım."

Brodick ve Kara Robert liderliği aldılar; Dylan, Liam ve Aaron tarafından takip edildiler. Bir bağrı ışıttıklarında çimenli ovayı henüz geçmişlerdi. Dylan onların peşindeki MacPherson askerini gördüğünde geriye döndü fakat ötekiler yola devam ettiler.

Önemli haberini söyleyiveren Alan'ın çilli yüzü korkudan ziyade gayretinden ötürü kan kırmızıydı. "Proster... Leydile-ri takip etti ve onlar kuzeye gittiler."

Dylan ıslık öttürdü ve saniyeler içerisinde hem Brodick hem de diğerleri oğlanın çevresini sardılar.

"Proster benim karımı mı takip etti?"

Beyin çelikten bakışları, askerin cesaretini öylesine kırdı ki asker zorlukla konuşabildi. "Karımı ve Bridgid KirkConnell'i kuzeye doğru at sürerlerken gördü."

Aaron, "Onların yanında hiç asker var mıydı?" sorusunu yöneltti.

"Hayır, yalnız başlarına gidiyorlardı ve Proster'in onları takip etme nedeni budur. Proster onları geri getireceğini söyledi... Çünkü o istikamet güvenli değildi..."

Liam'ın talebi, "Öyleyse onları ne halt yemeye geri getirmedim?" oldu.

Alan, "Bilmiyorum," derken kekeledi. "Onları geciktiren bir olay meydana gelmiş olmalı. Ker ve ben onları aramaya gidiyorduk ama sonra Gideon geldi ve Gideon'ın hemen ardından sen ve Ramsey geri döndünüz."

Kara Robert, "Şayet bize gerçeği söylemiyorsan, derini sen daha canlıyken yüzeceğime yemin ederim," tehdidinde bulundu.

"Tanrı şahidimdir, size gerçeği söylüyorum. Annemin mezarı üstüne ant içerim. Arkadaşım... Ker... Ramsey'e uzak kuzeye gitmesini söylemek için gitti."

Brodick, "O da bizimle gelsin," dedi. Aygırını dörtlüye kaldırarak ormana doğru koşturdu. Paniklememeye çalışıyordu fakat bu hiçbir işe yaramıyordu. Hangi düşünceye hizmetle, Gillian yanında koruma olmadan ıssız araziye doğru at sürüyordu? Bir oğlan mı iki kadını koruyordu? Bir olay meydana gelmişti muhakkak, aksi takdirde Proster kadınları şimdiye dek geri getirirdi.

Brodick hayatında ilk kez dua etti. *Yüce Tanrım, onun iyi olmasına izin ver. Ona ihtiyacım var.*

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Gillian usanmıştı artık, yola devam edebilecek hali kalmamıştı ve karanlık yaklaşıp gri sis kalınlaşırken tehlike de artıyordu. Bir derenin kenarında durmuşlardı ve Gillian Proster'a onun yardımıyla veya yardımı olmaksızın şu oktan kurtulacağını söylemek üzereydi fakat sonra uzakta bir gürültü duydu. Saniyeler içerisinde Gillian'ın altındaki toprak titremeye başladı.

Bridgid elini yaya ve oklara telaşla uzattığında, Proster kılıcını kavradı. Gillian kemerinden hançerini çekti ve Bridgid'e daha da yaklaştı.

Proster sesinde işittiği titreme üzerine yüzünü buruşturarak, "Hazır olun," diye seslendi.

"Belki Ker ve Alan'dır." Bridgid umudunu yüksek sesle dile getirdi.

Proster kendisini kadınların önünde siper etmek için atını ilerletirken, "Çok fazla at var," dedi.

Saniyeler sonra sisin içinden Brodick belirdi. Onların üçünü de görüp dizginlere sıkıca asıldı. Karısının sağ olduğunu görmek Brodick'in içini öylesine ferahlatı ki Brodick yere atlarken dizlerinin neredeyse büküldüğünü duyumsadı.

Askerleri Brodick'in peşinden gittiler. Onlar da atlarından inip doğruca Proster'a yöneldiler. Proster öyle şiddetli titriyordu ki onlara kılıcını sallıyormuş gibi görünüyordu. Ama

ne geriledi ne de kaçtı. Korktuğu kadar hayatını kadınlar için tehlikeye atmaya istekli bir ruh hali içerisinde yerini korudu.

"Kılıcını bırak," diye emretti Dylan.

Brodick karısına doğru koştu. "Gillian, iyi misin?"

Brodick evet cevabını duymayı bekliyordu, sonrasında Gillian'ı azarlayacaktı. Bu kadın Brodick'e ne kadar çok şey ifade ettiğini anlamıyor muydu? Böyle bir riski göze almaya nasıl cesaret ediyordu? Tanrı şahit, Brodick Gillian'dan ona bu işkenceyi çektiği için af dilemesini isteyecekti. Ve Brodick Gillian'ı affetmeden önce çok uzun zaman geçecekti.

Gillian Brodick onu bulduğu için öylesine ferahlamış ve sevinmişti ki Brodick'in öfkeli oluşuna aldırmadı. "Hayır, pek iyi değilim ama Brodick seni gördüğüm için çok mutluyum."

Elleri hâlâ titremekte olan Proster üç girişimden sonra kılıcını kınına nihayet soktu. Brodick karısına elini uzattığında, Proster bir bacağından üzerinden savurduğu atından aşağıya atlıyordu. Asker, beyine doğru hamle yapıp bağırды: "Ona dokunma."

Brodick şaşırtıcı bir hızla tepki gösterdi. Çimene kış üstü düşecek bir kuvvetle geriye doğru fırlamadan önce Proster'ın ayakları yere değmemişti bile.

Brodick karısına doğru tekrar dönmeden önce, "Onun nesi var?" diye sordu.

Dylan çılgın askeri ensesinden yakalayıp ayağa kaldırdıktan sonra sarsmaya başladı. "Beyime emirler vermeye mi cüret ediyorsun sen?" diye bağırды.

Proster bağırarak, "Leydi, eyere mılılandı," dedi. "Bir ok..."

Askerin ağzından bu sözcükler çıkar çıkmaz, Dylan askeri serbest bıraktı. Brodick oku zaten fark etmiş ve oka daha yakından bakmak için atların sağ tarafına doğru ilerlemişti.

Gillian elini Brodick'in yanağına koydu. "Seni gördüğüm için o kadar mutluyum ki," diye fısıldadı.

Brodick de fısıldayarak, "Ben de seni gördüğüm için mutluyum," dedi. Boğuk sesle emretti: "Kendine ne yaptığını görmeme izin ver şimdi."

Omurgasını dikleştiren Gillian, "Ben hiçbir şey yapmadım," diye feryat etti. "Uzaklaşmayı denemek dışında. Eğer Proster olmasaydı, Bridgid ve ben öldürülecektik."

Her biri olup biteni açıklamaya çalışırken, üçü birden aynı anda konuşuyorlardı.

Proster, "Onlar Sinclair'ler'di," dedi.

Bridgid, "Onlar beni öldürmeye teşebbüs etmediler," dedi. "Gillian'ın peşindeydiler."

Gillian, "Seni de öldürebilirlerdi," misillemesini yaptı.

Bridgid o esnada Brodick'e, "Onlardan birini Proster öldürdü," dedi.

Proster, "Onların isimleri Durston ve Faudron'du," bilgisini verdi.

Brodick Ramsey'in en değerli ordu kumandanlarından birinin adını duyduğunda şaşkınlık geçirdi. "Faudron mu seni öldürmeye kalktı?"

Bridgid soruyu Gillian'ın namına yanıtladı. "Evet. O ve Durston bizi bekliyorlardı."

Gillian, "Bu bir tuzaktı," dedi.

Proster, "Durston'u ben öldürdüm," diye böbürlendi.

Brodick, "Ya Faudron? Kaçtı mı?" diye sordu.

Proster, "Hayır," yanıtını verdi. "Onu senin karın öldürdü."

Brodick'in dik bakışları Gillian'a sabitlendi.

Gillian, "Öldürmek zorunda kaldım," diye fısıldadı.

"Tek ok beyim, Faudron'un alınına isabet etti. Karının nişan alışı doğrudur."

Brodick oku adamakıllı tutabilmek için elini Gillian'ın uyluğunun altına sokmayı deniyordu ama Gillian'ın kaçındığını gördüğünde elini geri çekti.

Gillian Brodick'e, "Proster oku çıkartmayı denedi ama başaramadı," dedi.

Asker, kumandanın uzaklaşmaya başladı ama Dylan onu bir kez daha boynundan yakaladı.

Öfkeden çıldıran Gillian, "Dylan, lütfen onu serbest bırak," diye bağırdı.

Brodick Gillian'ın hançerini aldı, ekose kumaşını kaldırdı ve sonra uyluğunun üstündeki iç eteklerini boydan boya kesti. Askerler ne yaptığını görmek için beylerinin başına üşüştüler ve Gillian, biraz tevazu ve edeplilik görüntüsü sergilemeye çabalayarak ekose kumaşı bacağının üstüne alelacele çekti.

Brodick Gillian'a, "Utangaçlığın zamanı değil," dedi.

Gillian Brodick'in üzülmediğini biliyordu. "Göründüğü kadar kötü değil."

Brodick Gillian'a, "Beni aptal yerine koydun," diyerek karşı koydu.

Robert, "Leydi Gillian bu durumda uyumayı arzu edebilir, beyim," önerisinde bulundu.

Bridgid, "O uyuyuncaya kadar bekleyecek misiniz?" diye sordu. Gillian'ın elini tutabilmek için adamları iterek kendine yol açtı.

Gillian arkadaşından daha açıkgozdu. "Hiç kimse beni baltılamayacak. Kendimi açıkça ifade ettim mi?"

Robert sözüne, "Fakat leydim..." diyerek başlayacak oldu.

Gillian Robert'in sözünü anında kesti. "Böyle bir öneride bulunduğuna inanamıyorum."

Aaron, "Hafif bir vuruş bütün işi gördü," diye itiraz etti. "Hiçbir şey hissetmezdim."

Liam kızgın bir sesle, "Seni acı içerisinde görmekten hoşlanmıyoruz leydim," dedi.

Gillian, "Öyleyse gözlerinizi kapayın," diye bağırdı.

Brodick Bridgid'in onu da ittiğini nihayet fark etti. Bridgid'in Gillian'a diktiği gözlerinde yaşlar vardı. Brodick yapılması gerekeni gereğince yapabilmek için Bridgid'e gerilemesini söyledi fakat Bridgid kılmıdamadı ve Aaron Bridgid'i kaldırarak yoldan çekmek zorunda kaldı.

Robert, "Ne yapacaksın?" diye sordu.

Brodict cevaben kılıcını çekti. "Dylan, oku sabit tut. Liam, dizginleri al."

Dylan ilerledi, iki eliyle oku tuttu ve hareket etmemesi için Gillian'ın uyluğundan aşağıya doğru bastırdı.

Robert atın diğer yanına aceleyle varıp Gillian'a, ona doğru eğilmesini söylerken, Aaron Bridgid'i yoldan çekti.

Gillian şüphe içinde, "Bana yumruk atmayı hâlâ düşünmüyor musun, Robert?" diye sordu.

"Hayır leydim, izin almadan sana asla vurmam."

Gillian güvenmekte karar kıldığı Robert'a doğru yavaşça eğilirken ellerini Robert'ın omuzlarına koydu.

"Brodict?"

"Evet?"

"Iskalama."

Gillian gözlerini yumdu ve bekledi. Havada yay çizen kılıcın ışığını işitti, kılıç oku keserken belli belirsiz bir sarsılma hissetti ve sonra bu işlem bitti. Gillian gözlerini açtığı anda okun, Dylan'ın ellerinin sadece bir başparmak yukarısında titizlikle ikiye kesikliği gördü.

Gillian daha sonra ne olacağının farkındaydı. Brodict kollarını Gillian'ın dizlerinin altına kaydırıyordu. "Ellerini benim omuzlarıma koy," diye buyurdu.

"Bekle."

"Ne var?"

"Annie Drummond'ın kulübesine geri dönmek istemiyorum. Beni ıstıyıyor musun? Oraya bir kez daha geri dönmek istemiyorum."

Brodict tutuşunu sıkılaştırdı. "Annie'nin evinden hoşlandığını sanıyordum."

Bridgid heyecan içerisinde ellerini ovuşturuyordu. Acı içerisindeki arkadaşına güç bela bakabiliyordu. "Çılgık atarsan kendini daha iyi hissedeceksin," deyiverdi. "Ben senin yerinde olsam, çılgık atardım."

Brodict karısının gözlerinin içine baktı, gözyaşlarını gördü ve "Gillian çıt çıkarmayacaktır," dedi.

Brodict istediği tepkiyi az önce almıştı. Gillian neredeyse öfkeyle bağardı: "Bunu benim söylemem gerekiyor, senin söylemen değil. Sen bana cesur olmamı söylediğinde ben zaten cesursam, bunun bir anlamı kalmaz. Ben..."

Ok, bacağından aşağı kaydığı zaman Gillian derin bir nefes almasının haricinde çıt çıkarmadı. Kollarını doladığı Brodict'i sınıksız tuttu ve gözyaşları aktığında, yüzünü Brodict'in boynuna gömdü.

Brodict daha fazla titreyen kişinin kim olduğundan emin değildi. Tek kelime etmeksizin döndü ve Gillian'ı dereye götürdü. Bridgid yarayı sarmaya yardım edebileceğini düşünerek onları takip etmeye kalkıştı ama Dylan Bridgid'i yakaladı ve Bridgid'e onlar geri dönünceye dek beklemesini söyledi.

Rahatlamış olan Brodict boğuk bir sesle, "Bitti artık," diye fısıldadı. Gillian'ı kendisine dayalı vaziyette sıkıca tutuyor ve bırakacağı benzemiyordu. Gillian'ı kaybetme korkusunun sona ermesi, Brodict'in biraz vaktini alacakmış gibi görünüyordu. Brodict Gillian'ın alnını öptü, sonra ağlamaması için ona yalvardı.

Gillian yüzünü Brodict'in ekose kumaşına sildi. "Bana bağırarak için yanıp tutuşuyorsun, değil mi?"

Brodict, "Lanet olsun öyle," diye itiraf etti. "Ama ben ince düşünceli bir adamım, bu nedenle sen iyileşinceye dek bekleyeceğim."

Gillian buna bir nebze olsun inanmadı. Onaylamak için, "O senin ince düşünceliliğin," dedi.

"Tanrı aşkına, yanında muhafız olmadan kaleden ayrılırken ne düşünüyordun? Gillian, öldürülebilirdin."

Brodict çamuru ve kurumuş kanı yıkayarak temizlemek için Gillian'ın bacağına soğuk su sıçratıyorken genç kadına ateş püskürtmeye devam etti. Yaranın düşündüğü kadar berbat olmadığını istemeye istemeye itiraf etmek için yeterince uzun bir süre bekledi ama Gillian'ın eteğinden şeritler yırtıp onları kanı durdurmak maksadıyla Gillian'ın uyluğuna sararken bağırıp çağırmaı sürdürdü. İşini bitirdiğinde, Gillian'ın

uyluğu o denli fazla acımıyordu fakat gururu bir hayli incinmişti.

Brodick Gillian'ın yürümesine ve Gillian Brodick'in, aklından geçenlerin hepsini sayıp dökünceye dek onu taşımasına izin vermeyecekti. Gillian Brodick'in onu adamlarının önünde azarlamasına müsaade edecek değildi.

Brodick Gillian'ı kollarına alırken azarına devam etti. "Eve vardığımızda, önüne ve arkana ikişer muhafız koyacağımıza yemin ederim. Beni bu şekilde korkutma şansına bir daha asla sahip olamayacaksın."

Gillian elini Brodick'in yanağına koydu ve bu basit okşayış öylesine büyüleyiciydi ki Brodick sakinleşti. Sonra Gillian yaptıklarını açıklamaya kalkışarak bu okşayışın büyüünü bozdu ve Brodick istemeyerek de olsa gene sinirlendi.

"Ben kaleden saldırılacağını bile bile ayrıldım."

"Ama kaleden ayrıldın, değil mi? Ve yanında seni koruyacak doğru dürüst bir muhafız olmaksızın. Sinclair diyarından yanında muhafız olmadan nasıl ayrılabilirdin?"

"Ramsey'in toprağından ayrıldığımı bilmiyordum."

Brodick gözlerini kapadı ve kendi kendine Gillian'ın iyi olduğunu yüzüncü kez söyledi. Gillian'ı kaybetme düşüncesi, Brodick'i hem fena halde korkutuyor hem de öfkeliyordu. Gillian'ın böylesine savunmasız kalmasına nasıl izin vermişti?

"Bana bağırarak hiçbir sorunu çözüme kavuşturamayacaktır."

Brodick, "Kesinlikle kavuşturacaktır," diye çıkıştı. "Bana kendimi çok daha iyi hissettiriyor."

Gillian Brodick'in bunu ağır bir hakaret olarak kabul edebileceğini varsayarak gülümsemeye yeltenmedi. Brodick'i yatıştırmak istiyordu, öfkesini daha fazla azdırmak değil.

"Makul olur musun lütfen?"

"Ben makulüm. Bunu henüz idrak etmedin mi? Bu benim zamanımı aldı, fakat Tanrı şahit, ben en sonunda idrak ettim."

"Neyi idrak ettin?"

"Bela seni bir gölge misali takip ediyor Gillian. Sen yaralanmalara meyillisin. Tanrı'ya and olsun, eğer bir ağaç tam şu anda devrilmeye karar verseydi, senin kafana devrilirdi."

Gillian, "Ah, Tanrı aşkına," diye mırıldandı. "Kötü bir alınyazım olduğunu kabul ediyorum ama..."

Brodick Gillian'ın devam etmesine izin vermedi. "Kötü bir alınyazısı mı? Seni tanıdığımдан beri dövüldün, bıçaklandın ve şimdi de bir okla vuruldun. Eğer bu alınyazısı sürerse, bir dahaki aya ölürsün ve bu olursa, ben çok kızarım."

Gillian mantıklı olmaya çalışarak, "Dövüldüm evet, o olay ben seninle tanışmadan önceydi," dedi. "Ve Alec beni bıçaklamadı. Koluma kesik attı ama sadece çok korktuğu için. Kesigin iyileşmemesi sırf kötü şanstı. Oka gelince..." diyerek devam etti sözlerine. "O ok, derimi kısırdı yalnızca. Kesigi gördün, kötü değildi."

"O ok kalbini kısırabilirdi."

"Fakat kısırmadı."

Gillian Brodick'ten onu yere indirmesini istedi ve Brodick onu yere indirdiğinde, Gillian Brodick'in, onun zinde olduğunu görebilmesi için bir ağaca kadar yürüdü. Sonra ağırlığı, zonklayan bacağından almak için o ağaca yaslandı. Kendisini gülümsemeye zorlayarak, "Görüyor musun? Ben gayet iyiyim," dedi.

Brodick Gillian'dan uzağa doğru döndü ve düşünceli bir şekilde geceye baktı. Birkaç dakika boyunca tek kelime dahi etmedi.

"Ben hiçbir kadının huzurumu tekrar kaçırmamasına uzun bir süre önce karar aldım. Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

"Sen ne anlatıyorsun bana?"

Brodick'in tepesi attı. "Evlendiğimizde seninle bir pazarlık yaptık ve sen bu pazarlıktan payını alacaksın."

Gillian sakince sordu: "Ne pazarlığı?"

"Sen benimle seni korumam için evlendin."

"Ben seninle seni sevdiğim için evlendim. Şimdi, söyle bana Brodick. Sen benimle niye evlendin? Bu pazarlıktan ne elde ettin?"

Brodick yanıt vermeyecekti ancak Gillian vazgeçecek değildi. Brodick'i teşvik ederek, "Sen benimle beni sevdiğin için mi evlendin?" diye sordu. Brodick yanıtlayınca dek Gillian nefesini tuttu.

"Aşk bir erkeği zayıflatır ve ben zayıf bir erkek değilim."

Brodick'in sert sözcükleri, Gillian'ın yüreğini parçaladı. Gillian Brodick'in onu nasıl da incittiğini görmemesi için başını öne eğdi. "Sen bana benim itibarımı korumak istediğini söyledin. O konuşmayı hatırlıyorum ama o zaman bile benimle evlenmenin asıl nedeninin bu olmadığını biliyordum. Sanıyordum... Umuyordum, her halükârda... Çünkü sen beni gözettin. Bana minnettar olduğunun farkındaydım çünkü ben Alec'e yardım etmişim ve sen Alec'in koruyucusuydun fakat kesin olan şu ki sen benimle bana minnettarlığından ötürü evlenmedin. Basit bir teşekkür etseydin, yeterli olurdu."

"Sana karşı bir sorumluluğum var Gillian ve tek ihtiyaç duyduğum şey benim gerçeklerim hakkında konuşulması."

"Sen beni gözetiyorsun, Brodick. Gözettiğini biliyorum."

Brodick Gillian'dan uzağa doğru döndü. Köşeye sıkıştırılmış bir hayvan gibi davranıyordu. Daha önce kaçamak cevaplar vermemişti hiç veya dolaylı anlatımlarda bulunmamıştı. Hayır, dürüst ve dobra olmuştu hep fakat şimdi kasıtlı olarak onu baştan savıyordu.

Bu durum, Gillian'ı çok daha fazla endişelendiriyordu. Brodick'in anlatmadığı şey, Gillian'ı korkutuyordu.

Yüreğinde olanı itiraf etmesi Brodick için neden bu kadar zordu? "Sana tekrar soruyorum. Benimle niye evlendin?"

Brodick bu soruyu yanıtlamayı reddetti. "Ramsey burada," dedi sonra. "Seni geri taşıyacağım ve sonra sen en başından başlayıp bugün olan biteni ikimize de anlatacaksın."

Gillian, "Yürüeyebilirim," diyerek Brodick'i temin etti. "Sen önden git. Ben birkaç dakikaya kadar orada olacağım."

Brodick Gillian'a, "Benimle geliyorsun şimdi," dedi ve itiraz edmeden önce Gillian'ı kollarına alıp açıklık alana geri taşıdı.

Askerlerden biri çimenli düzlüğün ortasında bir kamp ateşi yakmıştı ve bütün Buchananlar ateşin çevresine konuşlanmıştı. Proster kendi beyine onların üçünün de namına hesap vermek için beklerken, Ker ve Alan'la birlikte, Ramsey ve adamlarının yanında dikiliyordu. Bridgid beyiyle yüz yüzeydi ve hızlı bir bakışın akabinde Gillian arkadaşının, Ramsey'in hoşnutsuzluğuna kulak verdiğini anladı.

Brodick Gillian'ı Dylan'ın sermiş olduğu ekose kumaşa oturttu fakat Gillian orada durmadı. Brodick arkasına dönüp yürüyerek uzaklaşır uzaklaşmaz, Gillian ayağa kalktı ve Bridgid'e doğru gitti.

"Ramsey, olanlar dolayısıyla Bridgid'i suçlama. Bridgid sorumlu değil."

"Öyleyse Bridgid kaleden ayrılmaya mı mecbur edildi?"

Ramsey'in sesi aldatıcı biçimde ılımlıydı ama Gillian Ramsey'in öfkeden köpürdüğünü biliyordu. "Hayır, elbette mecbur edilmedi."

Bridgid, "Eylemlerimin tüm sorumluluğunu üstüme alıyorum," dedi.

Gillian, "Eğer bugün olanlardan birisi sorumluyorsa, o kişi sensin Ramsey. Evet, sensin." Ramsey kulaklarına inanamıyormuş gibi göründü. "Bana verdiğin sözün tutsaydın, tüm bunlar yaşanmayabilirdi."

Ramsey'den, "Hangi sözü?" sorusu geldi.

"Çoktan unuttuğuna göre senin için önemsiz olan bir sözü."

Ramsey yardımına ihtiyaç duyduğunu belli ederek Brodick'e baktı. "Karın benim sorumlu olduğuma inanıyor."

"Yanılıyor."

Meydan okurcasına kollarını kavuşturan Gillian Brodick'e doğru cesurca döndü. "Verdiği sözü tutup kız kardeşimin beni görmesini buyurması için Ramsey'e bugün öğlene dek süre tanıyacağım konusunda seni uyardım ama Ramsey sözünü tutmadı, böylelikle meseleyi kendim halletmekte karar kıldım. Bridgid bana yardımcı olma nezaketini gösterdi."

Ramsey sinirlenmişti. "Kız kardeşinle konuşacak vaktim olmadı ve sabırsızlığın neredeyse ölümüne sebep oluyordu."

Bridgid beyinin öfkesini başka yöne çevirmeyi denedi. "Her şeyde bir hayır vardır," deyiverdi ve Ramsey'le Brodick ona sanki aklını yitirmiş birine bakıyorlarmış gibi baktıklarında, açıklamak için aceleci davrandı. "Faudron ve Durston'un Gillian'ı incitmek istediklerini asla bilemezsiniz ve şimdiki belki de bunun nedenini anlayabilirsiniz."

Gillian o sırada, "Bize kızdığın için üzgünüm," dedi. "Ve lüzumsuz bir risk aldığımızı itiraf edeyim fakat bizim savunmamız şu ki senin toprağından ayrıldığımızın farkında değildik."

Bridgid, "Beyim, özgürce konuşabilir miyim?" diye sordu.

Ramsey, "Ne yapmaktasın ki zaten?" misillemesinde bulundu.

Bridgid başını iki yana salladı. "Siz benim beyinsiniz ve ben size saygı duyuyorum; işte bu nedenle sinirlenmeyeceğim. Bana aynı düşünceyle davranırsanız minnettar olurum, çünkü ben sizin en sadık takipçilerinizden biriyim."

"Bridgid, kafana aldığın darbe, kafanı karıştırdığı için benimle bu şekilde konuşmaya cüret ettiğini varsayacağım."

"Lütfen ona kızma." Gillian arkadaşının namına yalvarı. "Bu tamamen benim hatam. Tıpkı senin söylediğin gibi Ramsey. Sabırsızdım."

Bridgid, "Brisbane'i takip etme fikrini ortaya atan kişi benim," demektedir ısrarcıydı.

Gillian'ın, "Hayır, o fikri sen ortaya atmadın," diye itiraz etti. "Sen o fikri Anthony'nin ortaya attığını söyledin bana."

Ramsey'in kükremesi bu tartışmayı sonlandırdı. "Anthony bunu yapmakla ne ekle ediyor?"

Gillian Bridgid'in, beyine her şeyi anlatmadığını o zaman anladı. "Anthony Bridgid'e Brisbane'i takip edebileceğini söylemiş."

Gillian duraksadığında, "Ve?" talebinde bulundu Ramsey. Bridgid, "Anthony bana Brisbane'i takip ettiğini söyledi," dedi. "Belirli talimatlar verdi ve ben kaybolmamamız için o talimatları ezberledim."

"Anthony bizi tuzağa düşürdü."

Ramsey hiddetinden titriyordu. "O piç kurusunu silahsız ellerimle öldürecek."

Bridgid, "Hayır, sen öldürmeyeceksin," diyerek karşı çıktı. "O benim karımı öldürmeye çalıştı. Onu ben öldürecek. Bu benim hakkım."

Ramsey, "Lanet olsun," diye homurdandı. "Tanrı şahit, Anthony son nefesini almadan evvel acı çekecek."

Otuzuncu Bölüm

Vakit geç olmuştı, gece yarısını epeyce geçmişti. Bridgid ile Gillian o uzun günün ve o zorlu sınavının ardından öylesine tükenmişlerdi ki gözlerini zorlukla açık tutabiliyorlardı. Sırtlarını bir ağaç gövdesine dayamış, bacıklarını önlerine uzatmış vaziyette, beylerinin neyi tartıştıklarını duymaya gayret ederek omuz omuza oturuyorlardı.

Diğer herkes uyumuştı ve zemin, ekose kumaşlar labirentiyle kaplıydı. Ramsey ile Brodick ateşin karşısında oturuyorlar ve başları öne eğik bir halde önemli bir konuyu fısıldıyorlardı. Ramsey elindeki uzun, eğri dal parçasıyla sanki unutulmuş bir nesneyi arıyormuşçasına ateşin közlerini sürekli olarak karıştırıyordu ve aynı esnada Brodick Ramsey'in söylediklerini ara sıra başıyla onaylayarak karanlıktaki uzak bir noktaya dik dik bakıyordu.

Gillian başını belli belirsizce kımıldattı ve Brodick'in keskin profiline bakakaldı. Brodick'in omuzlarındaki gerginliği görebiliyordu ve Brodick şimdi hareketsiz oturmasına karşın Gillian onun sanki birdenbire fırlayacağını duyumsadı.

Bridgid Gillian'ı hafifçe dürttü ve fısıldadı: "Ramsey MacPhersonlar'a bir hayli haksızlık ettiğini düşünüyor, çünkü Alec Maitland'ın kaçırılmasından sorumlu kişinin onlardan biri olduğunu zannetmiş. Bu sana mantıklı geliyor mu?"

Gillian, "Evet," diye yanıtladı. "Daha sonra açıklayacağım. Dinlemeye devam et."

Bridgid cevaben fısıldayarak, "Devam ediyorum," dedi ve bir dakika sonra Gillian'a doğru döndü. "Ramsey eve gelip beylik için meydan okuduğunda, eski muhafızların yerlerinde kalmalarına izin vererek bir muhakeme yanlışlığı yaptığını söyledi. Nezaketsizce davranmış ve bu bir hataymış."

Bridgid dinlemeyi sürdürdü ve bir süre sonra, bu sefer, Gillian Bridgid'i dürttü.

"Ramsey sürüncemede bırakmaktan vazgeçeceğini söylüyor. Ah, Tanrım."

"Ne?"

Bridgid'in yüzündeki bakış, onun ne denli harap olduğunu gösteriyordu. "Ramsey, Meggan MacPherson'la evlenecekmiş." Bridgid'in sesi titriyordu.

"Ah Bridgid, Ramsey o, değil mi? Sevgiğin erkek."

Bir damla gözyaşı, Bridgid'in yanağından aşağıya doğru süzülüyordu. "Bu doğru. Onu seviyorum, hem de çok uzun zamandır."

Gillian Bridgid'in elini tuttu. "Ben çok üzgünüm."

Bridgid gözünden akan yaş sildi. "Erkekler kalın kafalıdır."

Gillian, "Evet öyleler," derken hemfikirdi. "Brodick ne diyor?"

"Brodick Ramsey'le bu konuyu en ince ayrıntısına kadar konuşmaya çalışıyor. Ramsey'e böylesine bir karar almadan önce çok iyi düşünmesini öğütledi demin."

Gillian, "Brodick şimdi öğütlediği şeyi uygulamadı," diye fısıldadı. "Ve bana çok kızıyor."

Bridgid, "Kızıyor olmalı," yanıtını verdi. "Ramsey'e evliliğin fedakârlık olduğunu söyledi az önce." Bir dakika sonra ekledi: "Ramsey'in şimdi söylediğiye, benim için bir anlam ifade etmiyor."

"Ne?"

"Ramsey Brodick'in durumunda bunun fedakârlığa değ-

diğini çünkü Brodick'in İngilizler'in isimlerini öğrendiğini söyledi. Ramsey'in ne hakkında konuştuğunu biliyor musun?"

Gillian aniden öfkelenildi. "Evet biliyorum. Ramsey Brodick'in benimle yalnızca, İngilizler'in isimlerini öğrenmek için evlendiğine inandığını mı söylüyor?"

"Hangi İngilizler?"

Gillian, "Daha sonra açıklayacağım," vaadinde bulundu. "Söyle bana. Ramsey'in dediği bu mu?"

Arkadaşının nasıl da heyecanlandığını anlayan Bridgid soruyu yanıtlamakta aceleci davrandı. "Evet, Ramsey bunu dedi ve kocan sadece onay verdi."

Gillian gözlerini kapadı. "Daha fazlasını duymak istemiyorum."

Bridgid, "Yanlış olan nedir?" diye fısıldadı. "Bana anlatabilirsin. Ben senin en sevgili arkadaşınım değil mi?"

Gillian'dan, "Sen benim tek arkadaşımın," yanıtı geldi. "Buna inanmayacağım."

"Neye inanmayacaksın?"

"Brodick'in benimle İngilizler'in isimlerini öğrenmek için evlendiğine. Hayır, buna inanmayacağım. Hiç kimse böyle bir gerekçeyle evlenmez. Bu gühastır."

Bridgid Gillian'ın az önce söylediğine ilişkin kafa yorduktan sonra, "Şu İngilizler beylerden birine mi hakaret etmişler?" diye fısıldadı.

"Hakaret etmek mi? Ah, Bridgid, çok daha kötüsünü yaptılar."

"O vakit sana şunu söyleyeyim. Bir ayıyı dürtmezsen, tırmalanma endişen olmaz. Ayılar bile kızdırdıklarında öğ alırlar. Buradaki adamlar onlara yapılan yanlış katiyen unutmazlar ve istediklerini almak için her yola başvururlar."

"Brodick'in benimle sırf isimleri öğrenmek için evlendiğini yine de reddediyorum. Hayır, buna inanmayacağım. Evlilik kutsal bir ayındır ve Brodick yapmaz... Hayır, bunu yapmaz. Şimdi öfkeyle konuşuyor. Hepsi bu."

"Sen evlenmeden önce Brodick sana şu İngilizler'in isimlerini sordu mu?"

"Evet."

"Ona söylemedin mi?"

"Hayır, söylemedim." Gillian hayal kırıklığı içerisinde ekledi: "Evlendikten sonra ben kadınlık görevimi tamamlayınca dek intikam almayacağına ilişkin söz aldım ve öyle söyledim. Brodick bana söz verdi ve ben Brodick'in verdiği sözü tutacağına eminim. Brodick'in beni gözettiğini biliyorum. Brodick bunu itiraf etmeyecek kadar dikbaşı. Bana karşı sorumluluğu olduğunu söyledi."

"Brodick seni gözetiyor elbette."

"Belki de Brodick Ramsey'i Meggan MacPherson'la evlenmekten vazgeçirir."

"Hayır, hiç sanmıyorum. Ramsey'in sesi kulağa kararını çoktan vermiş gibi geliyor. Ramsey oymağının çıkarlarını kendi çıkarlarından üstün tutuyor ki böyle yapması gerekiyor zira o bir bey. Doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapacaktır. Buna karşın ben Ramsey'i o kadınla beraberken görmeye tahammül edebileceğimi zannetmiyorum. Burayı terk etmeye zaten karar vermişim ve pek yakında terk etmem gerektiğinin farkındayım."

"Nereye gideceksin?"

Bridgid gözlerini kapadı. "Bilmiyorum. Uşakların yatakhanesinde de kalamam. Yeni hanım bundan hoşlanmayacaktır."

"Belki de annen eve geri dönmene izin verir."

Bridgid sesinin acınacak halde ama umursanmayacak kadar berbat çıktığını bile bile, "Hayır. Beni çevresinde görmek istemediğini belli etti. Hiç kimse istemez," dedi. Gözyaşlarını silerek fısıldadı: "Düşüğüm durum beni iyice sulu göz yaptı."

Gillian bu saçmalığa inanıyormuş gibi göründü. Bridgid'in kederlenmesinin yegâne nedeni Ramsey'di. Gillian uyluğundaki zonklamayı durdurmak için ağırlığını öbür bacağına aktardı. Bridgid'in haklı olduğunu kabul ederek uykuya daldı. Erkekler kalın kafalı varlıklardı.

Otuz Birinci Bölüm

Brodick Gillian'ı dürterek uyandırdığında, şafağın altın renkli ilk ışınları ufukta beliriyordu. Gillian gece esnasında taşındığını anımsamamasına rağmen Brodick'in kollarında uyumuştı ve o kadar uykuluydu ki işbirliği yapmak istemiyordu. Battaniyenin altında kıvrılıp, "Henüz değil," diyerek inledi ve uyumaya devam etti.

Bridgid de ateşe daha yakın bir ekose kumaş battaniyeye taşınmıştı. Ramsey Bridgid'in yanına bağdaş kurup oturduğunda onu nasıl uyandıracağını bilemedi. Bridgid o kadar huzurlu görünüyordu ki, Ramsey, Bridgid'in kirpiklerinin ne kadar uzun ve görünümünün ne denli saf olduğunu ilk kez fark ederek genç kadının gerçekten güzel olduğunu düşündü. Bridgid'in dudakları dolgun, gül pembeydi ve Ramsey başparmağını Bridgid'in alt dudığında gezdirmekte tereddüt etmedi.

Bridgid sanki Ramsey bir musibetmiş gibi Ramsey'in eline vurdu ve süregelen uykusunda Ramsey'in pek anlayamadığı bir şeyler mırıldandı. Ne var ki Ramsey "kalın kafalı" ifadesini işittiğinden emindi.

"Aç gözlerini Bridgid. Gitme vakti."

Bridgid mutlu bir şekilde uyanmadı. Yine mırıldanarak, "Beni rahat bırak," dedi.

Brodick ne demeye söz dinlemediğini merak ederek

Gillian'ın tepesinde dikildi ve Gillian'a bir kez daha kalkmasını emretti.

Ramsey, "Belki de onları dereye fırlatmamız gerekiyor," diye önerdi. "Bu onları uyandırır."

Bridgid gözdağını ciddiye aldı ve yerinden doğrularak oturdu. Ramsey'i bu kadar yakınında bulmanın şokunu yaşayarak aralarına biraz mesafe koymak amacıyla dirseklerinin üstünde arkasına yaslandı. Perişan görüldüğünün farkındaydı. Bridgid'in saçları gözlerini perdelemekteydi ve Bridgid sabahın bu saatinde, Ramsey'in nasıl bu denli inanılmaz derecede mükemmel görünebildiğini merak ederek kısık gözlerle Ramsey'e baktı.

Brodick Gillian'ı çekerek ayağa kaldırdı ama Gillian'ın yürüyebildiğinden emin oluncaya dek onu bırakmadı. Gillian'ın bacağı her harekette sancıyordu ama Gillian eğer şikâyet ederse, umursamaz davranışı hakkında başka bir azarlayıcı nutuk dinleyeceğini bildiği için sessizlik içerisinde acı çekmeyi yeğledi.

"Bana hâlâ kızgın mısın Brodick?"

"Evet."

Gillian, "İyi," diye fısıldadı. "Çünkü ben de sana kızgıyım."

Başı yukarıda, mağrur bir edayla, dereye doğru bir adım attı fakat bacağı, Gillian'a dayanak olmadı. Eğer Brodick Gillian'ı vaktinde yakalamasaydı, Gillian yüzüstü yere kapklanacaktı.

"Yürüyemiyorsun değil mi?"

Gillian Brodick'in bu soruyu sorduğundaki kadar sert bir ses tonunda konuşarak, "Elbette yürüyebiliyorum," yanıtını verdi. "Şimdi, eğer beni mazur görürsen, gidip ellerimi ve yüzümü yıkayacağım."

Brodick Gillian'ın aksayarak uzaklaşmasını izlerken, Ramsey Bridgid'i hafifçe dereye doğru iteledi. Ve Bridgid'in arkadaşına yardım etmesiyle Brodick himayesini gevşetti.

Kadınların işi zaman aldı. Gillian uyluğunun nasıl çürü-

düğünü gördüğünde yüzünü buruşturarak sargısını düzeltti. Buna karşın yara hiç de kötü değildi ve hâlihazırda kapanıyordu. Yürümek onlara iyi geldi ve Gillian ile Bridgid kampa geri döndüklerinde, daha canlı bir ruh hallerindeydiler. Gillian fazla aksamıyordu.

Vakit kaybetmeksizin Ramsey'in evi istikametinde yola koyuldular. Gillian kendi atına binmekte ısrarcıydı ve Brodick bu ısrarı gönülsüzce onayladı. Çok geçmeden çayıra vardılar ve kuzey bayırından aşağıya doğru at sürdüler. Batı yönündeki epeyce uzak mesafede, Gillian ve Brodick'in evlendikleri gün at sürdükleri sarp kayalıklar yer almaktaydı. Gillian o aptalca, vurdumduymazca şakayı ve hissettiği sevinci hatırladı. O zamandan beri sanki sonsuz bir süre geçmiş gibiydi.

Onlar çayıra geçip Ramsey'in kalesine uzanan geçide yaklaşırlarken, Gillian'ın zihni gezinmeyi sürdürüyordu. Gillian yukarıya doğru baktığı vakit, onlar duvarın bitişiğinde at sürüyorlardı. Bir asker üstteki dar köprüde birdenbire beliriverdi. Gillian'ın nefesi boğazında düğümlendi ve yüreği küt küt atmaya başladı. Dizginlere asılarak atını durmaya zorladı ve bağırdı. "Brodick."

Adam, Gillian'ı gördü ve gözden kayboldu.

Brodick ve Ramsey derhal geri döndüler. Brodick, "Sorun nedir?" diye sordu.

"Niye durdun?" dedi Ramsey endişelenerek.

"Dar köprüdeki adamı gördün mü? Onu gördün mü Ramsey?"

Brodick, "Ben onu gördüm. O Gideon'dı," dedi. "Şimdi Ramsey'i karşılamak için muhtemelen kapılara doğru geliyordur. Buraya vardığımız gün, onunla tanıştın. Hatırlamıyor musun?"

Gillian hararetli bir biçimde başını iki yana sallıyordu. "Hayır Brodick, ben onunla tanışmadım."

Ramsey, "Evet, tanıştın," derken ısrarcıydı.

Gillian, "Hayır tanışmadım," diye feryat etti. "Ama onu daha önce gördüm. Sana ihanet eden adam o."

Otuz İkinci Bölüm

Ramsey'in adeta göğü yırtan savaş narası, kapı nöbetçilerini adamlara silahlanmaları çağrısı yapmaya teşvik etti. Dakikalar içerisinde olası her çıkış sanki birer kabirmişçesine sıkı sıkıya kapatıldı. Ramsey'in daha fazla sayıda takipçisi atlarına atlayarak kalenin etrafını çepeçevre sarmak için vadiye doğru atlarını dörtlüye koştururlarken, askerler ellerinde oklarını ileri sürdükleri yaylarıyla dar köprülere koşuşturdular. Kaleye hiç kimse giremeyecek ve hiç kimse kaleden çıkamayacaktı.

Sağlam yapılı her adam, beyi desteklemek için koşarak geldi ve MacPhersonlar Sinclairler'e katıldıklarından beri ilk kez ne önyargı ne de çekişme söz konusuydu. Avlunun çevresindeki geniş dairede bir araya gelen, bekleyen ve gösterleyen herkesin yegâne amacı Bey Ramsey'i korumaktı.

Gideon avlunun ortasında, hepsi Sinclair olan on bir hain adamla birlikte bekliyordu; Sinclairler'in hepsi onun bey olması gerektiğini düşünüyordu. Gideon istekli ve kendinden emindi; beklediği an nihayet gelip çatmıştı; birazdan Sinclairler'in beyi olacaktı, bu nedenle Ramsey'i öldürmek için can atıyordu. Ramsey ölümler, oymağın ona sadakat göstereceğine inanıyordu.

Brodick Liam ve Aaron'a kadınları kulübeye götürmelerini buyurdu ama Gillian Brodick'in buyruğuna karşı koydu.

"Burada kalacak ve beyinizi koruyacaksınız."

Brodick Gillian'ı duydu ve kafasını salladı. Gillian o sırada Bridgid'e el işareti yaptı ve kulübeye doğru yürürlerken ona kılavuzluk etti. Gillian Brodick'e seslenmek, dikkatli olmasını ve aptalca bir risk almamasını söylemek istiyordu ama Brodick'in aklı, önündeki savaştaydı ve Gillian onun aklını karıştırmak istemiyordu. İçinden geçeni yapmak yerine Tanrı'ya dua etti ve Tanrı'dan hem Brodick'i hem de Ramsey'i güvende tutmasını diledi. Bridgid'e doğru döndüğünde, onun istavroz çıkardığını gördü ve kendisi de aynı şeyi yaptı.

Ramsey ve Brodick, atları durmadan önce yere atladılar ve kılıçlarını çekerek aralarındaki mesafeyi kapadılar.

Proster beyinin peşinden gitmeye teşebbüs etti ama Dylan Proster'ı bir kenara itti. "Beyinin arkasını kollamaya hak kazanmadın."

Asker, "Öyleyse beyimin arkasını kim kollayacak?" diye sordu.

"Buchananlar elbette. İzle ve öğren."

Liam elini Proster'ın omzuna koydu. "Hanımınımı gayet güzel korumuşsun," dedi. "Bu yüzden sana müteşekkirim fakat adamakıllı eğitilinceye dek sabret... Kumandanımın emrettiği gibi yap. İzle ve öğren."

Gideon Ramsey'le karşı karşıya gelmek için cesurca ilerledi. "Sana meydan okuyorum Ramsey, Sinclairler'i yönetme hakkı için," diye bağırdı.

Ramsey fırtına öncesi ani sessizlik içerisinde haşın bir sesle güldü. "Sen bana daha önce de meydan okudun, piç kuruşu. Seni o zaman öldürmem lazımdı."

"Buraya geri dönme ve bana ait olanı alma cüretinde bulundun!" Gideon avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. "Benim bey olmam gerekiyordu, senin değil. Ben saygıdeğerim."

Ramsey, "Saygıdeğer misin?" diye kükredi. "Saygıdeğer olduğun mu sanıyorsun? Sen istediğini elde etmek için çocuklarla kadınları avlıyorsun ve bunun seni saygıdeğer kıl-

dığını mı zannediyorsun? Yalnızca bir korkak, kardeşimi kaçırmak ve beni öldürmek için şu İngiliz şeytanlarla pazarlık yapıldı. Alec Maitland yanlışlıkla kaçırıldığında, İngiltere'ye geri dönüp beş yaşındaki bir oğlanın ölümünü emrederek bu yanlışlığı düzeltebileceğini düşünüyordun. Hayır, sen saygıdeğer değilsin. Sen hem korkak hem de hainsin, seni piç kuruşu."

"Bütün Sinclairler'in bağlılığını kazanmak için yapılması gerekeni yaptım. Sen ve Michael öleceksiniz. Ben güçlüyüm Ramsey, senin gibi zayıf değilim. Bridgid KirkConnell'ın beni geri çevirmesine olanak tanıdın," diye bağırdı. "İhtiyar insanların mızızlanmalarına kulak verdin ve diyanımızı MacPherson pisliliğiyle kirlitmelerine müsaade ettin. Onların bizimle eşit olduklarına ne cüretle inanırsın. Ben beyken, diyanımı onların vebasından temizleyeceğim."

Ramsey kanca gibi yaptığı işaret parmağıyla Gideon'a saldırmasını işaret etti. "Gelip beni öldürsene," diye dalga geçti. "Bana gücünü göster."

Gideon kılıcını kaldırdı ve saldırdı. Gideon'ın arkadaşları da aynı anda ilerlediler. Planları, beyi sayısız üstünlükle alt etmekte ancak Brodick ve Dylan da öne çıktılar ve düşmanları silahlarını savurmadan önce hamle yaptılar.

Brodick sabit bakışlarını Anthony'den asla ayırmadı ve öldürme niyetiyle kurbanının üstüne yürüdü. Brodick'in gözlerinde beliren bakışı gören Anthony kaçmaya çalıştı fakat Dylan onun kaçmasını engelledi. Brodick bu askerle kılıç dövüşü yapmak için biraz zaman harcadı ve kılıcını onun gırtlığına aniden sokarak onu öldürdü. Anthony ayakta öldükten sonra yere düştü. Brodick Ramsey'i seyretmek için dönmeyen önce son bir aşağılama olarak Anthony'ye tükürdü.

Ramsey'in kılıcı, Gideon'ı neredeyse ikiye ayırarak omzundan beline dek yararken, Gideon'ın gırtlığından yüksek sesli keskin bir hırıltı yükseldi. Ordu kumandanı, inanılmazlıkla dizlerinin üstüne çöktü. Gideon son nefesini alırken,

Ramsey onu tekmeleyerek sırtüstü yatırdı ve kılıcını iki eliyle birden kaldırıp homurdandı. "Kaybettin." Ve kaldırdığı kılıcını var gücüyle, Gideon'ın kara kalbine soktu.

Ramsey öfkesini kontrol etmeye çabalarken gözünü döğmanından ayırmadı. Sessizlik derindi; tek ses, Ramsey'in ağır ağır soluyuşunun sesiydi. Kan kokusu havada yayıldı ve Ramsey'in burun deliklerini doldurdu. Ramsey ilkin kürkündeki suyu silkeleyen bir köpek misali titredi, sonra doğruldu ve kılıcını Gideon'ın cesedinden çıkardı.

Ramsey, "Bana meydan okumak isteyen başka kimse var mı?" diye kükredi.

Kalabalığın içinden bir adam sesini yükselterek, "Hayır," dedi. "Bizim bağlılığımız sanadır beyim."

Yankılanan bir tezahürat sesi yükseldi ama Ramsey bu tezahüratla hiç ilgilenmedi. Ramsey'in etrafındaki zemine ölümler, çamur ve ölümlerden dökülen kanla kararmış çimen keşmekeşi hâkimdi. Ramsey onunla birlikte vuruşmak için ileri atılan üç askere doğru dönerek konuştu. "Onların cesetlerini duvarlarımın dışına sürükleyin ve çürümeye bırakın."

Ramsey Brodick'inkilere sığırdığı gibi kendi kollarına ve bacaklarına da kan sığırdığını fark etti. "Onların pis kokusunu vücudumdan atmak için yıkanmak istiyorum."

Brodick ardına bakmadan, arkadaşının peşine takılıp göle yürüdü.

Diğerlerinden epeyce uzaklaştıklarında, Ramsey Brodick'e doğru döndü. "Yarın İngiltere'ye gidiyoruz."

Brodick baş onayı verdi. "İlk ışıktı."

Otuz Üçüncü Bölüm

Proster, Gillian'a ve Bridgid'e yaşananları anlattı. Kanlı dövüşü anbean betimleyip onlara duymak istediklerinden çok daha fazlasını aktarırken, eziyet verici ve mide bulandırıcı detaylara girdi. Proster anlatmayı tamamladığında, Bridgid'in yüzü griydi ve Gillian kusmak üzereydi.

Gillian, "Brodick ve Ramsey'in zarar görmediklerinden emin misin?" diye sordu.

Proster, "Tek bir sıyrık bile almadılar," yanıtını verdi. "İki si de kanla kaplandı ama kendilerinininkiyle değil elbette ve sonra yıkanmak için göle gittiler. Ramsey cesetlerin çürümelerini emretti."

Bridgid, "Bir kelime daha duymak istemiyorum," dedi. Askerin gitmesine izin verdi ve ona kapıyı açtı. "Gillian, gidip bacağının iyileşmesine yardımcı dokunması için sürülecek bir merhem getireceğim."

Proster, "Beklemek isteyebilirsin," tavsiyesinde bulundu. "Ya da arka yolu kullanmayı tercih edebilirsin. Avludaki çimen, dökülen kan dolayısıyla siyah ve hâlihazırda tüm ölümlerin dışarı sürüklenildiğinden emin değilim."

"Öyleyse annemin evine gideyim ve ondan biraz merhem alayım. Proster, adamlar yeni ölümler ve senin gülümsemiyor olman gerekir."

Proster, "Fakat onlar iyi adamlar değillerdi," misillemesini yaptı. "Ölmeyi hak ediyorlardı."

Proster kapıyı kapatırken, hanımlar konuşmayı sürdürdüler.

Gillian Brodick'i beklemek için oturdu. Brodick'in kapıdan her an girebileceğini umuyordu. Bir saat sonra Gillian hâlâ bekliyordu. Öğleden sonrası ortalarında Gillian Brodick'i aramaya gitti ve MacPhersonlar'dan biri, Gillian'a kocasının Ramsey'le birlikte kaleden ayrıldığını söyledi. İki beyin Iain Maitland'ı durumdan haberdar etmek için gittikleri düşünülüyordu.

Gillian uyanık kalıp kocasını beklemeye gayret etti ama önceki gece çok az dinlendiği için gözlerini açık tutamadı. Nihayet, düzensiz bir uykuya daldı.

Brodick onu kollarına çekip onunla seştiği o gecenin yarısında Gillian'ı uyandırdı. Brodick'in elleri hoyrat ve talepkardı. Gillian Brodick'teki umutsuzluğu ve güçlkle zaptolunan şiddeti net bir biçimde hissetti fakat Brodick'i geri çevirmedi. Hayır, Gillian Brodick'i sevip okşadı ve Brodick'in içindeki hayvanı yatıştırmaya çabaladı. Sevişmeleri vahşice ve çılgıncaydı. Brodick Gillian'ın derinliklerinde doyuma ulaştığında, Gillian Brodick'in kollarında dağıldı.

Gillian Brodick'e onu sevdiğini söyledi ve Brodick bu sözleri hafızasına kazıdı çünkü Gillian'daki sevginin ileriki günlerde sınanacağını biliyordu. Yarın gece Gillian Brodick'ten pekâlâ nefret edebilirdi.

Brisbane ve Otis ertesi sabah erken saatlerde Gillian'ın kapısını çaldılar. Gillian günlük elbisesini giymiş ve kahvaltısını henüz bitirmişti.

Brisbane, "Seni kız kardeşine götürmek için talimat aldık," dedi.

Gillian dışarıya adım atarken, "Beni görmeye en sonunda razı oldu mu öyleyse?" diye sordu.

Otis başını iki yana salladı. "Ona seni görmesi buyuruldu."

Gillian kız kardeşinin onu bir kere daha reddetmesi nedeniyle nasıl da hüsranı uğradığını onlara belli etmemeye ça-

laştı. Hep birlikte, atların eyerlenip hazır bekletildiği ahırlara doğru yürüdüler. Brisbane liderliği aldı ve ne Brisbane ne de Otis, MacPhersonlar'ı Sinclairler'den ayıran sınırın yakınındaki kulübe kümesine ulaşınca dek tek kelime etti.

Gillian birdenbire heyecanlandı ve korktu. Christen Gillian'ı zaten geri çevirmişti ve Gillian bu durumun hem acı verici hem de aşağılayıcı olduğunu kabul etmişti ama kız kardeşi eğer kralın hazinesinin yerini bilmiyorsa veya tüm yaşananları unutmuşsa, o zaman her şey biterdi ve Morgan Amca ölümüne mahkûm edilirdi.

Gillian atından inip Brisbane'in işaret ettiği kulübeye doğru yürürken, "Lütfen Tanrım, onun hatırlamasını sağla," diye fısıldadı.

Brisbane, "Seni burada bekleyeceğiz," dedi.

"Beklemenize gerek yok. Dönüş yolunu biliyorum."

O sırada kapı açıldı ve Gillian'ın, kız kardeşi olarak asla tanımlayamadığı bir kadın, güneş ışığına çıktı. Kadının uzun boylu ve sıska kocası, kadını takip etti. Adamın düşmanlığı, karısının üzerinde kurmuş olduğu sahiplenici baskı kadar aşikardı.

Christen, Gillian'dan bir kafa daha uzundu. Christen'in saçları çok daha koyuydu. Liese, Gillian'a Christen'in altın renkli buklelerinden bahsetmişti ama Gillian onları hatırlamıyordu. Tanımlayıcı hiçbir belirti yoktu ve Gillian bu kadını kız kardeşi olarak kabul etmesine karşın kadın onun için bir yabancıydı.

Christen bebek bekliyordu. Tanrı'nın bir kulu da Gillian'a bu gerçekten söz etme zahmetine katlanmamıştı.

Christen böylesine somurtkan görünmeseydi, Gillian ona sarılır ve onu tekrar gördüğü için ne denli mutlu olduğunu söylerdi. Gillian rahatsız edici sessizliği nihayet bozmadan önce iki kız kardeş, bir dakika daha birbirlerine sabit gözlerle baktılar.

"Sen Christen mısın?"

Christen, "Evet," dedi. "Ama eskiden Christen'dim. Ebe-

veynlerin adımı değiştirdi. Benim adım o zamandan beri Kate."

Bir öfke patlaması, Gillian'ı hazırlıksız yakaladı ve Gillian kendisini tutamayıp konuştu. "Senin ebeveynlerin öldüler ve İngiltere topraklarına gömüldüler."

"Onları hatırlamıyorum."

Gillian başını yana uzattı ve gözlerini dikip kız kardeşine baktı. "Babamızı hatırladığını düşünüyorum."

Christen sesine sızan bir karşı koyuş belirtisiyle, "Benden istediğin nedir?" diye sordu.

Gillian'ın içinden anınsız ağlamak geldi. "Sen benim kız kardeşimsin. Seni tekrar görmek istedim."

"Aslında bundan daha fazlasını istiyorsun, değil mi?"

Bu soruyu Christen'in kocası sordu. Christen görgü kurallarını anımsadı ve kocasını çabucak tanıştırdı. Adamın adı, Manus'tu.

Gillian adama onunla tanıştığına memnun olduğunu söylediğinde yalan söylüyordu. Sonra adamın sorusunu yanıtladı. "Evet, istediğim bir şey daha var."

Christen birdenbire gerildi. "İngiltere'ye geri dönemem ve dönmeyeceğim. Benim yaşantım burada Gillian."

"Neden bu kadar korkuyorsun? Seni benimle eve dönmeye zorlayacağımdan mı? Ah Christen, senden bunu asla istemeyeceğim."

Gillian'ın sesindeki samimiyet, Christen'a geçmiş olmalıydı. Christen kocasına baş işareti yaptı ve kocasının kulağına bir şeyler fısıldadı. Manus gönülsüzce kafasını salladı ve baş selamı verdikten sonra içeri girip dışarıya iki iskemle taşıdı. Christen oturdu ve eliyle Gillian'a oturmasını işaret etti. Manus içeriye geri döndü ve birbirlerine yabancı iki kız kardeş aniden yalnız kaldılar.

Gillian Christen'ı MacPhersonlar'la yaşantısı hakkında konuşmaya teşvik ederek rahatlatma umuduyla sordu: "Mutlu musun?"

Christen'dan, "Evet çok mutluyum," yanıtı geldi. "Manus

ve ben beş yıldır evliyiz ve çok yakında ilk çocuğumuza hoş geldin diyeceğiz."

Kız kardeşi buluşmayı yeniden sonlandırmaya karar vermeden önce Gillian sadede gelmekte karar kıldı. Kapıya iki kere göz atmıştı.

Gillian, "Yalnızca seninle konuşmak istiyorum," dedi.

"Beni nasıl buldun?"

"Sinclairler'den biri senin kim olduğunu öğrenmiş ve Baron Alford'a söylemiş. Baronu hatırlıyor musun?"

Christen başıyla onayladı. "Geçmişte beni bulmaya çalışsınlar diye başkalarını da göndermiş. Kral da aynı yapmış. Sinclair askeri beni nasıl bulmuş?"

Gillian, "Bilmiyorum," yanıtını verdi.

"Bu konuda konuşmak bana tuhaf geliyor. Ebeveynlerim beni tüm olanları unutmaya teşvik ettiler."

"Senin hatırlamana ihtiyacım var."

"Neden?"

"Morgan Amcamızın hayatı tehlikede. Amcamızı hatırlıyor musun?"

"Hayır."

"Christen, ben İngiltere'ye geri döndüğümde, baronu ve kralı senin öldüğüne inandıracağıma dair sana yemin ederim. Sana söz veriyorum. Senin peşine düşmeyecekler bundan böyle."

Christen'ın gözleri faltaşı misali açıldı. "Onları kendine nasıl inandıracaksın?"

Gillian Christen'ı, "Bir yolunu bulacağım," diyerek temin etti. "Ama bana şu anda lazım olan şey, senin babamın öldüğü o geceyi hatırlamaya çabalaman."

"O gece olanları hatırlayabileceğime nasıl kanaat getirdin? O zamanlar çok küçüktüm."

Gillian, "Sen benden üç yaş büyüksün," vurgusunu yaptı. "Ben bile o gece çok korktuğumu hatırlıyorum."

"Ben o gecedan bahsetmek istemiyorum. O geceyi unutmaya çalışmak için yıllarımı harcadım."

Gillian kız kardeşini yardım etmeye ikna etmek için düşünemediği her yolu denedi. Rica etti ve yalvardı ama hiçbir değişiklik olmadı çünkü Christen reddetmeyi sürdürmekteydi. Manus dışarı çıktı ve karısının dinlenmeye ihtiyaç duyduğunu, Gillian için ayrılma vaktinin geldiğini duyurdu. Christen sanki idamdan döndürülmüşçesine rahatlamış görünüyor ve bu görüntü, Gillian'ın kalbini kırdı.

Hüsrana boğulan Gillian ayağa kalktı ve patikanın aşağısına doğru yavaş yavaş yürüdü. Gillian amcasını düşünürken, yüzünden hüznün gözyaşları süzülüyordu. Gillian, amcasını kurtarabileceğine inanmakla aptallık ediyordu.

Kız kardeşinin bu tutumu yüzünden birdenbire çileden çıktı ve arkasına dönüp bağırdı: "Christen, sen ne zaman böyle bir ödleğe dönuştün? Babamızın kemiklerini sızlatıyorsun. Nasıl birine dönuşmüşün sen böyle... Şükürler olsun ki babamız senin bu halini göremiyor."

Gillian'ın aşığılaması, Christen'ı bir bıçak gibi kesti. Gözyaşlarına boğulan Christen, "Bekle. Gitme," diye seslendi. Kocasından sıyrılarak uzaklaşan Christen Gillian'a doğru aceleyle ilerledi. "Lütfen bağışla beni," derken hıçkırarak ağlıyordu.

İşte kız kardeşi oradaydı ve bir yabancı değildi şimdi... Kucaklaştılar ve kaybettiklerine beraber ağladılar. Christen, "Ben seni asla unutmadım," diye fısıldadı. "Küçük kız kardeşimi asla unutmadım. Beni affedecek misin? Yıllar boyunca bu suçluluk duygusuyla yaşadım ve bunun benim hatam olmadığını farkındaydım fakat ben..."

Gillian, "Suçluluk duymamı gerektiren hiçbir neden yok," dedi. "Sen olumsuz anlamda bir şey yapmadın."

"Ama ben kurtuldum ve sen yakalandın."

"Ah Christen, kendini suçlayamazsın. Sen sadece küçük bir kızdın. Meydana gelen olayları değiştiremezsin."

"O geceyi sanki dün yaşamış gibi hatırlıyorum. Unutmaya çalıştığımı Tanrı biliyor. Babamızın bize hoşça kal öpücüğü verdiğini anımsıyorum. Babamız deri ve sabun koku-

yordu. Elleri nasırlarından ötürü sertti ama yüzümü okşadığında bu sertlikten hoşlanırdım."

"Babamıza ilişkin fazla hatıram yok."

"Bu komik. Babamızın gözlerinin ve saçının rengini hatırlamıyorum fakat kokusunu ve dokunuşunu hatırlıyorum."

"Liese'i de hatırlıyorsun, değil mi?"

Christen gülümseyerek, "Evet hatırlıyorum," dedi.

"Liese benim sana dair hatıralarımı canlı tuttu. Askerlerin sana Altın Kız dediklerini anlattı."

Christen güldü. "Derlerdi ve saçlarım altın sarısıydı o zamanlar. Yıllar geçtikçe koyulaştı."

"Christen, o gece neler olduğunu anlat bana."

"Askerler bizi götürüyorlardı çünkü orası güvenli değildi. Babamızın düşmanlarından biri saldırmıştı."

Gillian, "Baron Alford ve askeri birlikleri," dedi.

"Korktuğumu hatırlamıyorum. Babam bana bir armağan verdi ve sen, sana vermediği için üzuldün."

Gillian, "Değerli taşlarla süslü bir kutu," diye fısıldadı. "Babam sana kralın hazinesini verdi. Askerler Liese'e, senin muhafızlarının savaş bitinceye ve babam seni almaya gelinceye kadar hazineyi saklamana yardım etmeleri gerektiğini söylemişler. Hazineyi uzakta mı saklıyorsun Christen?"

Kız kardeşi, "Hayır," cevabını verdi. "Hazineye ne olduğunu bilmiyorum."

Gillian'ın hayal kırıklığı iç burkucuydu. "Ben... Ummuş-tum ki..."

Aniden esen rüzgâr yaprakları hareketlendirdi. Hava ılık ve güneşliydi ancak Christen sanki hatıralarla gelen üşümeyi savuşturabiliyormuş gibi kollarını ovuşturmaya başladı.

Christen fısıldayarak, "Üzgünüm," dedi. "Hazinenin nerede olduğunu bilmiyorum."

Gillian uzun bir süre boyunca tek kelime etmedi çünkü çaresizlik ve panikle mücadele ediyordu. Amcasını nasıl kurtaracaktı şimdi? O kutu ve kız kardeşi olmaksızın, amcası ölüme mahkûm edilirdi.

"Babamız o gece öldü, değil mi?"

Gillian'dan, "Evet," yanıtı geldi.

"Sen orada mıydın?"

Gillian, kız kardeşinin sorusuna odaklanmaya çalıştı.

"Evet, oradaydım fakat o geceki hatıralarım çok bulanık."

"Babam kutuyu bir kumaşa sardı."

"Odada bizimle birlikte kim vardı?"

Christen, "Dört asker ve babam vardı," diye yanıtladı.

"Tom ve Lawrence benimle beraber gideceklerdi ama ben seni güvenli bir yere götürmekle görevlendirilen adamların adlarını hatırlamıyorum."

"Liese bana onların adlarını söyledi. Onlar William ile Spencer'dı ve beni korumaya uğraşırlarken öldüler. Ben her gece onların ruhları için dua ediyorum."

"Lawrence ve Tom'a ne olduğunu bilmiyorum. Ben Tom'un akrabalarından birine verildim ve bana babamın benim için geleceği söylendi. Hem Tom hem de Lawrence beni bıraktılar ve ben onların babamıza geri döndüklerini tahmin edebiliyorum yalnızca. Onları bir daha asla görmedim."

"Kutuyu yanına aldın mı o esnada?"

"Hayır almadım."

Gillian hayal kırıklığı içerisinde Christen'in ellerini sıkıca tutarak, "Öyleyse ne oldu kutuya?" diye sordu. Derin bir nefes alarak kendi kendisini sakinleşmeye çalıştı. "Babam sana hazineyi verdikten sonra tam olarak ne yaşadığını anlat bana," dedi.

Christen, "Hazineyi düşürdüm," dedi. "Azar işiteceğim için çok korktum fakat Liese'in kocası hazineyi yerden aldı. Babam hazineyi sarıp bana verdikten sonra gitti."

"Ector orada mıydı?"

"Evet, bu onun adıydı. Ector oradaydı ama sadece bir ya da iki dakikalığına. O geceki savaşta Ector da ölmüş olmalı."

Gillian başını iki yana salladı. "Hayır, savaşta ölmedi fakat aklını yitirdi... Yıllar boyunca onun hakkındaki hikâyeleri dinledim. Eski ahırların köşesinde bir hayvan misali yaşamış

ve içi pislikle dolu eski bir sırt çantası taşırmış. Liese bana Ector'un korkaklıktan ötürü aklını kaçırdığını söyledi ve öldüğünü duyduğunda hiç ağlamadı."

"Peki ya Liese? Liese'e ne oldu?"

Gillian, "Liese benimle ve Morgan Amcayla birlikte yaşadı ve ben onun çok mutlu olduğunu sanıyorum. Uykusunda öldü... Uzun süreli bir hastalık dönemi geçirmede. Acı çekmedi. Odalarımızın arasındaki geçit kapısından haberdardı, fakat bunu bildiğini asla açığa vurmadı."

"Ama biz saldırı gecesinde o geçitten geçmedik. Babamın odasındaydık, değil mi?"

"Evet ve askerler bizi dışarıya çıkarmak için meşaleler yaktlar."

"Merdivenden düştük," dedi Gillian o vakit. "Merdiven çok dikti. Yıllarca kabuslar gördüm ve şimdi bile büyük bir yükseklikten aşağıya bakmaya tahammül edemiyorum."

Christen duygulandığı için titreyen sesiyle, "Fakat biz merdivenden düşmedik. İtildik. Bunu açıkça hatırlıyorum," açıklamasında bulundu. "Sen benim arkamdaydın ve benden o kutuyu almaya çalışıyordun. Bundan vazgeçmeni söylemek üzere arkama döndüm ve onu gördüm. Gölgelemler fırladı ve üstümüze atladı. Kutuyu o esnada almış olmalı. Askerler dengelerini kaybettiler ve biz basamaklardan aşağıya doğru uçtuk. Korkunç çığlıklar duyuldu ve ben başımı taşlara çarpıttım. Uyandığımda, atını süren Lawrence'm kollarımdaydım ve şatodan epeyce uzaktaydık."

Gillian'm kabusları yeni bir açıklık ve anlam kazanarak geri dönüyordu. "Rüyalarımdu duvarda sıçrayan ve bizi kovalayan canavarlar olurdu. Onu da görmüş olmalıyım."

Christen, "Onun yüzünü görmedim," dedi. "Ama o her kimse, yanında hazineyle beraber kaçtı."

"Öyleyse hazine orada bir yerlerde olmalı... Şayet baron şatoyu kapamadan önce, hazineyi alan kişi kaçmadıysa. Ah Tanrım, ne yapacağımı bilmiyorum."

Christen, "Burada kal," diyerek ısrar etti. "İngiltere'ye geri dönme. Sen bir beyle evlisin ve yaşıyorsun burada."

"Christen, sevdiğin aileye sırt çevirebilir misin?"

"Hayır, elbette çeviremem."

"Morgan Amcanın hayatı bana bağlı."

"O senin mutlu olmanı isteyecektir."

Gillian, "O beni büyüttü," diye feryat etti. "Sevecen, kibar ve cömertti. Onun için ölürüm. Geri dönmeliyim."

"Keşke sana yardım edebilsem... Ama nasıl yardım edebileceğimi bilmiyorum. Belki de iyice kafa yorarsam, o geceye dair unuttuğum herhangi bir şeyi hatırlayabilirim. Deneyeceğim," vaadinde bulundu Christen.

Gillian kız kardeşinin ne denli yorulduğunu ayımsayınca, caya dek birlikte oturup geçmişten bahsettiler. Gillian kız kardeşini yanağından öptü ve onu yeniden görmeye geleceğinin sözünü verdi.

"İngiltere'den geri dönebilirim, seni daha iyi tanımak istiyorum. Sana daha fazla soru sormayacağım Christen. Söz veriyorum. Fakat seni tekrar bulduğum için bundan böyle yitirmek istemem."

Christen yavaşça ayağa kalktı. Gillian'a yeniden bir araya gelmelerinden ötürü kendisini nasıl hissettiğini söylediğinde, Gillian'ın gözlerine pek fazla bakamadı. "Seni küçük bir kız olarak hatırlıyorum ve az ortak yanı bulunan yabancılar olduğumuzu düşünüyorum. Senin duygularını incitmek istemiyorum fakat sana karşı tamamen dürüst olmalıyım... Geçmiş eşelemek sadece acı dolu hatıraları geri getiriyor ve sana baktığımda, unutmayı fazlasıyla arzuladığım bir zaman dilimini hatırlıyorum. Belki bir gün fikrimi değiştiririm. Şimdi en iyisi yollarımızı ayırmak. Fakat sana söz veriyorum ki araştırmana faydası dokunabilecek herhangi bir şey hatırlarsam, o bilgiyi sana ulaştıracam."

Gillian harap oldu ve nasıl incindiğini kardeşinin fark etmemesi için başını çabucak öne eğdi.

Fısıldayarak, "Sen nasıl istersen," dedi.

Tek kelime daha etmeksizin arkasına döndü ve patikadan aşağıya doğru yürüdü. Ardına bakmadı.

Otuz Dördüncü Bölüm

Gillian Brodick'in sarılmasına aşırı derecede ihtiyaç duyuyordu. Evlilik Gillian'ı hâlihazırda değiştirmişti, çünkü Brodick'le karşılaşarak ona âşık olmadan önce Gillian yalnızca yüzleşmek zorunda olduğu meseleleri düşünüyordu daima. Şimdi ise endişelerini ve dertlerini onunla paylaşabileceği bir kocası vardı. Gillian Brodick'in onu sevdiğini ona niye söyleyemediğini şu anda umursamıyordu. Brodick'in onu sevdiğine yüreктen inanıyordu ve ona gizli bir nedenden ötürü ömür boyu vaatte bulunduğu kesinlikle inanmıyordu. Hiçbir erkek, sırf düşmanından intikam almak için işi bu kadar ileriye götürmezdi ve Brodick sırf İngilizler'in isimlerini öğrenmek için onunla evlenmiş olamazdı. Ramsey muhakkak yanlış bir sonuca varmıştı ve Brodick, gerçek duygularını dile getirmek istemediği için, Ramsey'in yanlışını düzeltme zahmetine katlanmamıştı.

Brodick inatçı bir adamdı ama her şeye rağmen Gillian onu hâlâ seviyor ve içini dökerken onun geniş omuzlarına gereksinim duyuyordu. Kız kardeşi nasıl böylesine soğuk ve duygusuz olabiliyordu? Christen Gillian'a hayatında yer vermek istemediğini bariz biçimde ifade etmişti. Gillian yıllar boyunca yeniden bir araya gelecekleri anı hayal etmişti ve Christen'in onu geri çevirebileceğini aklının ucundan bile geçirmemişti.

Gillian kendisini hem malcup hem de değersiz hissediyor ve böyle hissetmesinin nedenini bilmiyordu. Herhangi bir yanlış yapmadığının farkındaydı yine de sanki yanlış yapmış gibi hissetmemekten kendini alamıyordu.

Kız kardeşiyle buluşmasından ötürü sarsılan Gillian'ın yegâne düşüncesi, kocasına gidip olan biteni anlatmaktı. Gillian atını ahıra geri döndürdü ve bacağındaki ağıya karşın Brodick'i orada bulacağını umarak Ramsey'in kalesine varan yol boyunca koştu.

Proster yolda rastladığı Gillian'a haberi verdi. "Kocanız gitti leydim," açıklamasını yaptı. "Onların hepsi gittiler."

Gillian, "Onlar mı? Kimler?" diye sordu.

Proster, "Beyler," yanıtını verdi. "Iain Maitland, beyim Ramsey ve Buchanan Beyi."

"Iain burada mıydı?"

"Evet, bu sabah şafaktan hemen sonra buradaydı."

"Kocam nereye gitti?"

"Ramsey ve Iain'le beraber."

Gillian hüsrânını denetlemeye çalışarak, "Evet," dedi. "Ama tam olarak nereye gittiler?"

Proster Gillian'ın bilgilendirilmemesine şaşırılmış görünüyordu. "Askerlerine katılmak için doruğa. Askerlere günler öncesinden silahlanmaları konusunda çağrı yapıldığını kesinlikle biliyor olmalısınız..."

Gillian, "Hayır, bilmiyordum," itirafında bulundu.

"Beyler savaşan adamlarını topladılar ve şimdiye dek hepsini bir araya getirmiş olmalılar."

"Dorukta."

Proster kafasını sallayarak, "Evet," dedi.

"Peki ama nerededir bu doruk?"

Proster Gillian'a, "Güneye at sürüş mesafesinde," dedi.

"Öyleyse geç saate kadar geri dönmeyeceklerdir değil mi?"

"Geç saat mi? Leydim, onlar uzun bir süre boyunca geri dönmeyeceklerdir."

Gillian hâlâ anlamıyordu. Proster, Gillian'ın şaşkınlığını fark ederek açıklamakta acele etti. "Onlar İngiltere'ye gidiyorlar... Amaçlarının ne olduğunu kesinlikle biliyor olmalısın."

"İngiltere'ye er ya da geç gitmeyi planladıklarından haberdarım ama sen onların şimdi gidiyor olmalarına ilişkin fik-

rinde yanılıyorsun. Eğer beni mazur görürsen, kulübeye geri dönüp kocamın gelmesini bekleyeceğim."

Proster, "Çok bekleyeceksin o vakit," dedi. "Kocan gelmeyecek ve sen yarın gideceksin."

"Nereye gideceğim?"

Proster'dan, "Eve," yanıtı geldi. "Kocanın emirler verdiği ni işittim. Buchanan askerleri yarın seni yeni evine götürmek için gelecekler. Graeme ve Lochlan o zamana kadar senin güvende olmanı sağlamakla yükümlüler."

Gillian'ın başı dönüyor ve midesi ağrıyordu. "Peki, Graeme ve Lochlan kimler?"

Genç asker, "Graeme bir MacPherson'dır," dedi gururla. "Ve Lochlan bir Sinclair'dir. Görevlerinde ve konumlarında eşitler. Hepimiz eşitiz artık, beyimiz öyle beyan etti. Beyimizin dediğine göre biz kendi oymağımızın adını sürdürebilecek ve bir bütün olarak uyum içerisinde yaşayabileceğimize."

Gillian, "Anlıyorum," diye fısıldadı.

"Kendini rahatsız mı hissediyorsun leydim? Rengin solmuş."

Proster'in sorusuna aldırmayan Gillian, "Proster, tüm bunları doğru işitmiş olamazsın," diye bağırды. "Onlar İngiltere'ye gittiklerinde, beni de beraberlerinde götürecekler. Bana söz verildi... Brodick bana verdiği sözü bozmaz. Biliyor... İngilizler onları görürlerse, amcamın öleceğini onların hepsi biliyor. Hayır, yanılıyor olmalısın. Brodick benim için geri gelecektir."

Gillian'ın üzüntüsü askeri telaşlandırdı ve asker ne yapacağını bilemedi. Gillian'a yalan söylemek, evet demek istiyordu ama genç kadının gerçeği er geç kabul etmek zorunda olduğunu biliyordu, bu nedenle Gillian'ın tepkisine kendisini hazırladı, bayılmaması için dua ettikten sonra, "Tanrı şahidim olsun ki doğru işittim. Herkes biliyor... Senin haricinde," dedi. "Onlar İngiltere'ye gidiyorlar... Kocan yarana dair kaygılanıyordu ve öyle bir mesafeye at sürmeden önce bir gün boyunca dinlenmeni istedi. Bu onun ne kadar ince düşünceli bir adam olduğunu kanıtıyor, öyle değil mi leydim?"

Gillian Proster'a yanıt vermedi. Arkasını dönüp uzaklaşmaya koyuldu, sonra durdu. "Teşekkür ederim Proster, açıklama için."

"Leydim, eğer bana hâlâ inanmıyorsan, Graeme ve Lochlan'la konuş. Onlar benim sana az önce anlattıklarımı onaylayacaklardır."

"Onlarla konuşmama gerek yok. Sana inanıyorum. Şimdi beni mazur görürsen, kulübeye geri dönmek istiyorum."

Proster, "İzinle, yanında yürüyeyim," önerisinde bulundu. "İyi görünmüyorsun," diye ekledi. "Bacığın sana acı veriyor mu?"

Gillian'dan, "Hayır acı vermiyor," yanıtı geldi. Gillian'ın sesi tekdüze idi.

Kulübeye geri dönünceye dek Gillian tek kelime daha etmedi. Proster'a seslendiğinde, Proster Gillian'a henüz baş selamı vermiş ve oradan ayrılmak için arkasına dönmüştü. "Kevin ve Annie Drummond'ın nerede oturduklarını biliyor musun?"

Proster, "Bütün askerler, Drummondlar'ı tanır. Birisi yaralandığında, yardım için Annie'ye koşar. Adam yolda ölmezse, Annie onu iyileştirir. Niye soruyorsun?"

Gillian, "Sadece merak ediyordum," yalanını söyledi. "Kısa bir süre zarfında, kız kardeşimin evine geri dönmek istiyorum. Lütfen bana eşlik eder misin?"

Buchanan'ın kadınının, eşlik etmesi için onu seçmesinden onur duyan Proster, omuzlarını dikleştirdi. "Seninle beraber at sürmekten mutluluk duyarım fakat kız kardeşinin evinden yeni gelmedin mi?"

"Evet ama İngiltere'den satın aldığım hediyeleri ona vermeyi unuttum ve kız kardeşim onları kabul etmek için can atıyor olmalı. Gitmek için hazır olduğumda, seni çağıracağım."

Proster, "Ferman sizin," dedi.

Gillian kapıyı yumuşak bir şekilde kapattı, yatağa doğru yürüdü, oturdu ve sonra yüzünü ellerine gömüp ağladı.

Otuz Beşinci Bölüm

Gillian umutsuzluktan doğan telaşla hareket ediyordu. Vücudundaki Buchanan ekose kumaşını yırtarcasına çıkarak yatağa fırlattı ve kendi İngiliz elbisesine uzandı. Ufak bir çantayı, yolculukta ihtiyaç duyacağı malzemelerle doldurarak önceden hazırlamıştı.

Bridgid Gillian'ın mevcut çabasına sekte vurdurdu. Gillian Bridgid'in seslendiğini duydu, kapıyı çatırdatarak açtı ve arkadaşına kendisini iyi hissetmediğini söyledi. Kapıyı kapatmayı denedi sonra fakat Bridgid Gillian'a izin vermedi. Kapıyı iterek açtı ve içeriye hızla girdi.

"Hastaysan, sana yardım edeyim. Niye o elbiseleri giydin? Kocan bundan hoşlanmayacak. Buchanan renklerini üstünden taşıyor olmalısın."

Sırtı arkadaşına dönük olan Gillian fırçasını çantasına attıktan sonra çantayı kapadı. Gillian arkasına döndüğünde, Bridgid onun yüzünü gördü ve ters giden bir şey olduğunu hemen anladı. "Ne var?" diye sordu. "Bana söyle ki sana elimden geldiğince yardım edebileyim."

"Gidiyorum."

"Evet, yeni duydum. Kocanın askerleri yanı sıra burada olacaklar. Seni üzen nedir? Yeni evine gitmek istemiyor musun?" Bridgid arkadaşını anlamaya çalışıyordu.

"İngiltere'deki evime gidiyorum."

"Ne? Ciddi olamazsın..."

Gillian, "Ve şu Buchanan ekose kumaşını bir daha asla kuşanmayacağım. Asla!" diye haykırdı. "Brodict beni kandırdı ve ben onu katiyen affetmeyeceğim." İşin aslı, Gillian'ı kahrediyordu ve Gillian bacakları çok yorulmadan önce yatağa oturdu. "Brodict bana, kendisinin, Iain'in ve Ramsey'in bekleyeceklerine ilişkin söz verdi..."

Bridgid Gillian'ın yanına oturdu. "Onların üçü de İngiltere'ye gitmişler."

Gillian, "Evet," yanıtını verdi. "Proster bu sabah bana onların gittiklerini söyledi. Brodict beni beraberinde götürceğine dair bana söz verdi. Ben Brodict'e, Gideon'ın Alec Maitland'ı kaçırmasına yardım eden baronların isimlerini söylemeden önce o sözü verdim."

"Onların, beyin oğlunu kaçırmalarındaki gerekçeleri neydi?"

"Onu kaçırmayı hedeflemiyorlardı. Ramsey'in kardeşini kaçırdıklarını zannediyorlardı."

Bridgid'in zihninde sorular birbiriyle yarıştıyordu. "En baştan başla ve tüm yaşananları anlat bana. O zaman belki sana yardım etmenin bir yolunu bulurum."

Gillian, "Sen bana yardım edemezsin," diye fısıldadı. "Ah Tanrım, amcamı şimdi nasıl koruyabileceğimi bilmiyorum. Çok korkuyorum ve..." Gillian'ın sesi bir hıçkırıyla çatallandı.

Bridgid Gillian'ın kolunu sıvazladı ve açıklama yapması için ona yalvardı.

Ve böylelikle Gillian babasının öldürüldüğü geceden başlayarak her şeyi anlattı. Bitirdiğinde, durumunun nasıl da umutsuz olduğunu anlattı.

Bridgid, "Eğer İngiltere'ye kutuyla ya da kız kardeşinle geri dönmezsen, amcamı nasıl kurtaracaksın?" diye sordu.

"Önemli değil ki artık. Beyler saldırır saldırmaz, Alford amcamın ölümünü emredecektir."

"Sana amcamın hâlâ hayatta olduğunu düşündüren nedir? Bana Baron Alford'ın, sözünü asla tutmadığını söyledin."

"Alford, ben amcamın güvende olduğunu görünceye dek, hazineyi ona vermeyeceğimi biliyor."

Heyecan içerisindeki Bridgid, kulübede volta atmaya başladı. "Ama kutu sende değil."

Gillian, "Kutunun bende olmadığını biliyorum," dedi. "Kız kardeşimin, kutunun yerinden haberdar olduğunu ummuştum..."

Bridgid, "Fakat haberdar değil," diyerek araya girdi. "Babamın hazineyi Christen'a verdiği gece odada babandan başka kimler olduğunu bana bir kez daha söyle."

Gillian bir kez daha, "Babamın yanında dört asker olduğunu sana zaten söyledim," diye açıkladı. "Ve kâhya Ector... Ne var ki Ector yalnızca bir an için odadaydı. Christen bana, onun babama bir mesaj verdikten sonra odadan ayrıldığını söyledi."

Bridgid bu muammayı zihninde ölçüp tarttı, başını iki yana salladıktan sonra, "Seni korumakla görevlendirilen askerler öldürüldüler mi?" diye sordu.

"Evet, öldürüldüler."

"Bundan kesinlikle emin misin? Onların öldüklerini gördün mü?"

Gillian arkadaşına, "Gördüysem de anımsamıyorum. Çok küçüktüm," dedi. "Ama Liese bana onların beni korurken öldüklerini anlattı. Emindi."

"Fakat kız kardeşin, onu kuzeye götüren askerlere ne olduğundan emin değil. Doğru değil mi?"

"Evet ama..."

Bridgid Gillian'ın sözünü bitirmesini beklemedi. "Öyleyse hazineyi o askerlerden biri almış olamaz mı?"

Gillian, "Hayır," dedi. "Onlar hem sadık hem de onurlu adamlardı ve babamın onlara güveni tamdı."

Bridgid, "Belki de baban güvenmemesi gereken birine güveniyordu," önerisinde bulundu. "Bu kişi onlardan biri ya da kâhya olabilir, gerçi sen az önce Ector'un odada yalnızca çok kısa bir süreliğine kaldığını söyledin."

"Ah, o kişi Ector olamaz. Ector deliydi."

"Çıldırması mıydı?"

Gillian sabırsızlıkla, "Evet," dedi. Ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü.

"Nereye gidiyorsun?"

"Proster'dan bana kız kardeşimin evine kadar eşlik etmesini rica ettim ve onu çağırmaya gideceğim."

"Fakat sen bana Christen'in seni tekrar görmek istemediğini söyledin."

"Evet, bu doğru ama..."

"Öyleyse niye bir kez daha gidiyorsun?"

Gillian derin bir nefes aldı. "Ben aslında kız kardeşimin evine gitmiyorum. Proster, Drummondlar'ın nerede oturduklarını biliyor ve biz Christen'in evine giderken, ben Proster'a beni oranın yerine Annie'nin evine götürmesi konusunda ısrar edeceğim."

Bridgid, "Ama neden?" diye diretti.

"Çünkü Kevin ve Annie, Len arazisine varan yolu biliyorlar... Ben de oradan eve gidiş yolunu biliyorum."

Bridgid afallamıştı. "Aman Tanrım, sen İngiltere'ye gerçekten gidiyorsun!"

"Evet gidiyorum." Bridgid Gillian'a doğru koştuğunda, Gillian Bridgid'e veda edercesine sarıldı. "Arkadaşlığının benim için ne kadar önemli olduğunu bilmeni istiyorum. Seni özleyeceğim."

"Fakat seni tekrar göreceğim, değil mi?"

"Hayır. Geri dönmeyeceğim."

"Peki ya Brodick? Onu seviyorsun."

"O beni sevmiyor. O beni kullandı Bridgid, istediği şeyi elde etmek amacıyla hem de. Brodick için o kadar az şey ifade ediyorum ki..."

Bu konuda konuşmak Gillian'a acı veriyordu. Sarıldığı arkadaşından uzaklaşan Gillian, "Gitmeliyim," dedi.

Gillian elini kapı mandalına uzattığında, Bridgid, "Bekle," talebinde bulundu. "Sen giysilerini değiştirirken, Proster'ı ben çağırmaya gideyim."

"Buchanan renklerini bir daha asla kuşanmayacağım."

"Makul ol. Eğer bu elbiselerle dışarı çıkarsan, herkes senin niyetini fark edecektir. Üzerini değiştirmek zorundasın."

Gillian arkadaşının haklı olduğunu anladı, insanlar fark ederlerdi. "Bunu düşünmemiştim... Çok kızgındım ve Evet, sen Proster'a haber vermeye giderken, ben elbiselerimi değiştireceğim."

"Proster'ı bulmam zaman alabilir ama sen burada bekle. İçeride bekleyeceğine dair bana söz ver."

Gillian, "Bekleyeceğim ama sakın unutma," diye uyardı. "Proster benim Christen'ı görmeye gideceğimi sanıyor."

Bridgid kapıyı açarken, "Biliyorum," dedi. Sundurmaya çıktıktan sonra kapıyı çekerek kapatmak için döndü. Hazine'nin ortadan kayboluşunu hâlâ çözmeye çalışan Bridgid'in zihni olasılıklarla meşguldü. "Sana bir soru daha sorabilir miyim?"

"Nedir?"

"Ector'un çıldırmış olduğunu söyledin. O birazcık ayrıcalıklı olduğu için abartıyor muydun yoksa onun gerçekten çıldırmış olduğunu mu kastediyordun? O sahiden çıldırmış mıydı?"

Gillian aceleyle, "Ah evet, çıldırmıştı," yanıtını verdi. "Şimdi, lütfen çabuk ol Bridgid. Bir an önce gitmeliyim."

"Ama ben sadece merak ediyordum..."

Gillian, "Neyi?" diye sordu.

"Baban çıldırmış bir adama kiralatı toplama yükümlülüğünü neden versin ki? Bu kulağa hiç de mantıklı gelmiyor."

"Ector'un akıl sağlığı yerindeymiş. Liese bana onun korkaklık yüzünden aklını kaçırdığını söyledi. O kuşatmadan sonra Ector, eski Ector değildi artık. Ben Ector'un huysuz, zalim ve fazlasıyla ağgözlü olduğunu biliyorum. Şimdi, lütfen gidip Proster'a haber ver."

Bridgid kapıyı nihayet kapattı. Gillian elbiselerini çıkardı, aniden üşüyüp zorlukla soluduğunda elini ekose kumaşa uzattı.

"Tanrım, elbette."

Bridgid gideli uzun bir süre geçmişti ve kulübeye geri döndüğünde, Gillian endişeden ötürü sersemlemiş bir haldeydi.

Arkadaşı içeri girer girmez, "Bu denli uzun zamanını alan gerekçe neydi?" diye sordu.

Bridgid, "Birkaç iş yapmak zorunda kaldım," dedi. "Proster burada ve yalnız değil. Ker ve Alan'ın da atlarıyla size eşlik etmelerine razı görünüyor. Onlar bir prensesi koruyorlarmış gibi davranıyorlar... Bu işi ciddiye aldıklarını şimdiye dek işitmen gerekirdi. Senin bir MacPherson'ı tercih etmiş olmandan onur duyuyorlar."

Gillian, "Onlar çok genç oldukları için böyle davranıyorlar," misillemesini yaptı.

Bridgid, "Senin planların hakkında düşünmekteyim," dedi. "Drummondlar'a doğru at sürmen gerektiğini zannetmiyorum çünkü onların evi senin yolunun dışında olabilir. Len arazisine doğrudan doğruya giden yolu kullan. Proster'in yolu bildiğinden eminim."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Askerler bölge hudutlarını, nereden at sürebileceklerini ve nereden at süremeyeceklerini bilirler. Askerlerin yaşamları bu gibi bilgilere bağlıdır."

"Fakat onu, beni oraya götürmeye nasıl ikna edebileceğimden bihaberim. Ona bacağım için Annie'nin tedavisine gereksinim duyduğumu söyleyecektim."

Bridgid, "Öyleyse bunu yap," dedi. "Ama biz yolumuzda ilerliyoruz, Proster'a Len arazisine gitmemiz gerektiğini söyleyeceğiz."

"Biz mi? Bridgid, ciddi olamazsın..."

"Seninle birlikte İngiltere'ye gidiyorum. Eşyalarımı önceden hazırladım ve askerlerin kuşku duymamaları için bir ekose kumaşla sardım. Ekose kumaş, kısırağının eyerinin arkasına bağlı. O denli uzun zamanını alan gerekçe buydu."

Bridgid'in sesi sakindi ama elleri iki yanında yumruk ol-

muş vaziyetteydi ve gözlerinde kararlı bir parıltı vardı. Gillian başını iki yana sallamaya başladığında, Bridgid kararının kesin olduğunu ve Gillian'ın söyleyeceği hiçbir şeyin kararını asla değiştiremeyeceğini açıklamaya girişti.

"Burada kalmam için herhangi neden yok... Ve ben burada kalıp Ramsey'in Meggan'la evlenmesini seyretmeyeceğim. Bu durum beni çok fazla incitecektir. Hayır, kalamam. Kalmayacağım. Tanrı aşkına, özbeöz annem bile beni çevresinde görmek istemiyor. Gidebileceğim başka bir yer bilmiyorum. Lütfen, Gillian. Seninle gelmeme müsaade et. Ben İngiltere'yi daima merak etmişimdir ve sen bana Morgan Amcanın Highland kanı taşıdığını söyledin. Amcanın kısa bir süreliğine onunla kalmama izin vereceğine eminim... Ben ne yapacağımı kararlaştırmaya dek."

"Seni beraberimde götürmem. İncinebilirsin ve ben seni ondan koruyamayabilirim."

"Barondan mı?"

Gillian cevaben, "Evet," dedi. "Onun neye benzediğini aklın almaz. O bir canavardır."

"Kendini nasıl korumayı tasarlıyorsun? Sana kız kardeşin ve hazineyle beraber geri dönmek emredilmiş ama sen yanında hiçbiri olmadan geri dönüyorsun. Korkması gereken birisi varsa, o sensin."

Gillian, "Bir seçeneğim yok," diye itiraz etti. "Ben eve geri dönmek zorundayım ve sen burada kalmak zorundasın."

"Sana yalvarıyorum Gillian. Tehlikeyi kabulleniyorum ve bana olabilecek herhangi bir şeyin tüm sorumluluğunu üstleniyorum. Lütfen yeniden düşün. Aklımda bir plan mevcuttur."

"Sen incinirsen kendimi asla affetmem."

"O zaman Len arazisine kadar seninle birlikte at sürmeme müsaade et. Proster'ı ikna etmene yardımım dokunabilir. Bunu yapabileceğimin farkındayım."

"Sonrasında onlarla birlikte buraya geri gelecek misin?"

Bridgid, "Evet," vaadinde bulundu ve sevgili arkadaşına

yalan söylediği için hemen suçluluk duydu. Bridgid'in sağlam bir planı vardı ve kararı aşıkardı: Gillian'ın izni veya onayı olsa da olmasa da Bridgid Gillian'a yardım edecekti.

"Biz... Yani sen... Brodick ve diğerlerine rastlayabilirsin."

"Hayır, rastlayacağımı sanmıyorum. Onlar ilk olarak Morgan Amcamın malikânesine gideceklerdir ve amcamın evi, İngiltere'nin kuzeybatısındaki ücra bir alanda. Bense Dunhanshire'a gitmek için doğruya yöneleceğim."

"Şu Baron Alford'ın şatosu nerede?"

"Amcamın malikânesinden güneye doğru. Tanrı'nın izniyle, onlar Dunhanshire'a ulaştıklarında, *fidy*e ödenecek ve bu iş sona erecek."

"Hangi iş sona erecek?"

Gillian başını iki yana salladı. Açıklamayacaktı. Bridgid ansızın ürperdiğini duyumsadı. "Gidelim mi öyleyse?"

Omuzlarını dikleştiren Gillian kafasını salladı. Kapı aralığında geçerken, "Tanrı bizimle olsun," diye fısıldadı.

Otuz Altıncı Bölüm

Zamana karşı ümitsiz bir yarıştı bu. Gillian Dunhanshire'a güz şenliğinden önce varabileceğini biliyordu ama Gillian'ın korkusu Brodick, Iain ve Ramsey'in oraya ondan önce varmalarıydı. Gillian işte öyle bir durumda Tanrı'nın onlara yardım etmesi için yalvardı. Kocasını öfkesine ve Highlands'a asla geri dönmemekte kararlı olmasına rağmen Gillian Brodick'in güvenliğinin tehlikeye düşmesinden fazlasıyla endişeleniyordu. Kocasının kalbini kırmıştı fakat Gillian kocasını sevmekten vazgeçemiyordu. Eğer kocası ve diğerleri, Alford'ın hisarına girmeyi denerlerse, orada bir savaş çıkacak ve hepsi ölecekti.

Gillian Alford'ın birliklerini ikiye ayırıp askerlerini hem kendi malikânesine hem de Morgan Amcamın malikânesine konuşturduğundan emindi. Alford emrine amade sekiz yüzden fazla savaşçı olduğuyla böbürleniyordu. Gillian o savaşçılardan hiçbirinin barona gerçek manada sadık ya da minnettar olmadığından emindi ancak Alford askeri birliklerini, emrine karşı gelmeye yeltenenlere uyguladığı işkence yöntemini kullanarak zorbalıkla kontrol altında tutuyordu.

Alford'ın ne kadar sadist bir adam olduğunu düşününce kanı donan Gillian, sevdiği erkeği korumanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu yalnızca.

Durmaya mecbur edildiğinde, Dunhanshire'a bir günlük

at sürme mesafesindeydi. Gillian'ın hem yorgunluktan hem açlıktan hem de uykusuzluktan ötürü başı dönüyordu.

Proster, Ker, Alan ve Bridgid hâlâ Gillian'ın yanındaydılar. Gillian onları eve göndermeyi birkaç defa denemişti ama hiç-biri Gillian'ı dinlememişti. Bridgid bir planı olduğu konusunda ısrar etmeyi sürdürüyordu fakat planının ne okduğunu Gillian'a söylemeyi reddediyor, Gillian'ın geri dönmesine ilişkin tüm iddialaşmalarına ve yalvarmalarına karşın inatla direniyordu. Genç askerler de ısrarlarıyla Gillian'ı deli ediyorlardı. Proster'in defalarca açıkladığı üzere Gillian, Sinclair kalesine onunla beraber geri dönmediği müddetçe Proster ve arkadaşları Gillian'ın yanında kalmaya ve Gillian'ı korumak için ellerinden gelenin en iyisini yapmaya kararlıydılar.

Bridgid gece için durmalarını önerdiğinde hava kararmak üzereydi. Gillian uzakta bir saman dam fark etti ve onlar dinlenmeden önce çiflik arazisinden geçmek için izin almakta ayak diredi. Proster'in ateşli itirazını umursamayarak kapının önünde atından indi.

O ufakık evde beş kişilik bir aile ikamet ediyordu. Baba, solgun yüzü kurumuş bir nehir yatağını andıran yaşlı bir adamdı ve onların gerekçelerinden kuşkulandı ilk olarak, çünkü Highlandlar'ın kılıçlarını ellerine aldıklarını görmüştü. Fakat Gillian kendisini tanıtır geceyi onların arazisinde geçirmek için resmi ricada bulunur bulunmaz, adamın tutumu yumuşadı.

Adam eğilerek, "Benim adım Randall ve arkamda saklanan kadının adı Sarah," dedi. "Bu arazi bana ait değil fakat siz bunu zaten biliyorsunuz, değil mi? Ve yine de benim iznimi istiyorsunuz. Ben bağlı okluğum Baron Hardington'ın toprağını işliyorum ve onun, çimeninde dinlenmenize akırmayacağımı biliyorum. Ben sizin babanızı tanıdım leydim. Asil bir adamdı. Size yardım etmekten onur duyarım. Siz ve arkadaşlarımız, akşam yemeğimizi bizimle paylaşabilirsiniz. Oğullarım atlarınızla ilgilenirken, içeri gelip ateşin yanında biraz ısının."

Paylaşacakları çok ama çok az şey olmasına rağmen Gillian'ın, Bridgid'in ve askerlerin onlara katılmaları hususunda ısrar ettiler. Gillian'ın yanında oturan Bridgid yemek sırasında, daha önce hiç olmadığı kadar sessizdi. Her iki kadın da Randall'ın iriyarı oğullarından ikisinin arasına sıkışmıştı.

Yokular evden ayrılıyorlarken, Sarah onlara yatağındaki battaniyeleri verdi. "Geceleyin hava dondurur," açıklamasını yaptı. "Yarın yola çıkarken battaniyeleri alanda bırakın yalnızca; Randall onları almaya gelecektir."

Randall, "Sizin için yapabileceğimiz başka herhangi bir şey var mı?" diye sordu.

Gillian adamı bir kenara çekti ve onunla alçak sesle konuşmaya başladı. "Bir konuda yardıma çok ihtiyacım var ama bana verdiğiniz sözü her ne pahasına olursa olsun tutacağım-dan emin olmalıyım. Hayatlar tehlikede Randall, o nedenle eğer bu işi yapamazsan, dürüst ol ve bana şimdi söyle..."

Randall, "Eğer elimden geliyorsa, yapacağım," vaadinde bulundu. "Bana bu çok ihtiyaç duyduğum konunun ne olduğunu söyle ki yapabilip yapamayacağıma karar vereyim."

Gillian, "Benim için bir mesaj iletmelisin," diye fısıldadı. "Şu sözcükleri aynen söyle: 'Leydi Gillian, Arianna'nın hazinesini bulmuş.'"

Randall sözcükleri iki kere tekrarlardı, sonra başıyla onayladı. "Şimdi bu mesajı kime iletceğimi söyle bana leydim."

Yakına eğilen Gillian o adı, Randall'ın kulağına fısıldadı. Randall'ın dizlerinin bağı çözüldü.

"Sen... Bundan emin misin?"

"Evet, eminim."

Yaşlı adam istavroz çıkardı. "Ama onlar barbarlar, leydim... Onların hepsi barbar."

"Senden istediğim şey, cesaret gerektiriyor. Mesajımı iletcek misin?"

Randall hafifçe başını salladı. "Şafak vakti yola çıkacağım."

Otuz Yedinci Bölüm

Dunhanshire, asker kaynıyordu. Gece karanlıktı ancak şato kralın sarayı kadar ışıltılıydı çünkü siperlerin ve geçitlerin üst kısımlarındaki meşaleler etrafa turuncu-kırmızı alevler yayıyordu. Bu alevler uzaktan sanki onlara bakan iblislerin gözleri gibi görünüyordu.

Beşli, çayırın ötesindeki sık ormanda iyice saklanmış ve toplu halde durmaktaydı. İndirilen köprünün madeni sesini dinlerken ve atlı başka bir askeri birliğin şatoya henüz girişini izlerken beşi de sessizdi.

Ker, "Cehennemın içine giriyorlar," diye fısıldadı. "Şeytanın burada olduğunu hissedebiliyorum."

Proster, "Niye bu kadar çok asker var?" diye sordu. "Baron bir meydan savaşına hazırlanıyor olmalı. İzlediğimizden beri yüzün üzerinde adam saydığımı yemin ederim."

Alan, "Baron, askerlerimizin geldiğini duymuş olmalı," dedi.

Gillian başını iki yana salladı. "Alford kendi etrafını, onu koruyacak bir askeri birlikle daima sarar. Hiç kimsenin içeriye gizlice girerek onu gafil avlayamayacağından emin olmak ister."

Bridgid, "Ölümden korkuyor değil mi?" dedi. "Günahlarından ötürü cehennemde yanacağını biliyor. İhtiyar bir adam mıydı?"

Gillian, "Hayır," yanıtını verdi. "Ben çocukken, onun ihtiyar olduğunu düşünürdüm fakat o çok genç bir adamdı o zamanlar. John'la arkadaşlığı münasebetiyle, Alford'a yetki verildi ve Alford daha fazlasını elde etmek için ömrünü araştırmaya adanmıştı. Dunhanshire eskiden neşeli bir yerdi... Ama Alford ve açgözlülüğü, her şeyi değiştirdi. Alford, babamı öldürdü ve ailemi perişan etti."

Proster, "Tanrı'nın izniyle, askerlerimiz yarın tepelerden aşağıya gümbürdeyerek inecekler ve hücum edecekler," dedi.

Gillian, "Onların bu iş bitinceye dek uzakta kalmaları için Tanrı'ya dua ediyorum," karşılığını verdi.

Bridgid, "Amcanın Dunhanshire'da olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

Gillian'dan, "Bilmiyorum," yanıtı geldi. "Fakat yarın öğreneceğim. Bu gece burada istirahat edeceğiz." Atının sırtına kayışla bağlı duran battaniesini açtı ve büyük meşe ağaçlarından birinin altındaki yumuşak zemine yaydı. Bridgid Gillian'ı takip etti ve onun yanına oturdu.

Gillian, "Buraya kadar birlikte geldik," dedi. "İşin geri kalanını yalnız başıma halletmek zorundayım."

"Proster'ın Dunhanshire'a yalnız başına girmene izin veremeyeceğini biliyorsun."

Gillian, "Proster'ın anlamasını sağlamama yardım etmek zorundasın," diye fısıldadı. "Alford, istediği şeyin bende olduğunu düşündüğü sürece ben güvende olacağım. Alford'ın Proster'ı bana karşı kullanacağına ilişkin seni temin ederim. Proster burada seninle, Ker'le ve Alan'la beraber kalmalı."

Proster Gillian'ın yanında bir dizinin üstüne çöktü. Arkadaşlarını başıyla işaret ederek, "Biz konuşuyorduk," dedi. "Ve kocan gelinceye dek burada beklemen gerektiğini kararlaştırdık. O vakit, içeriye girebilirsin."

Ker, "Kararımız kesin leydim," deyiverdi.

Gillian, "Günün ortasına dek bekleyeceğim," dedi. "Baron o zamana kadar uyanmaz, ama daha fazla beklemeyeceğim."

Proster, "Ya kocamı beklersin ya da seninle birlikte gide-
rim," diye itiraz etti.

"Bu tartışmayı yarına dek erteleyelim. Şimdi dinlenme-
miz lazım." Gillian, askeri onunla tartışmayı sürdürmekten
vazgeçirmek için gözlerini kapadı.

Bridgid hemen derin bir uykuya daldı ama Gillian gece
boyunca sık sık uyandı. Askerler ise ellerine kılıçlarını alarak
Gillian'ın ayakları dibinde uyudular.

Hiçbiri Gillian'ın orayı terk ettiğini duymadı.

Gillian çayırı geçtiğinde Alford'ın askerleri tarafından ku-
şatıldı ve şatonun içine dek kendisine eşlik edildi. Sonra bü-
yük salona götürülen Gillian'a, Alford'ın üst rütbeli subayı
gelinceye kadar beklemesi söylendi.

Baronun Gillian'ın ağırlanmasını istemediğinden bariz bi-
çimde haberi olmayan genç bir hizmetçi kız bir tepsi dolusu
yiyeceği içeriye taşıdı ve masaya yerleştirdi. Antrede nöbet tu-
tan iki asker, Gillian'ın her hareketini gözliüyordu. Uzun bir
süre boyunca Gillian şöminenin önünde volta attı ve yorgun-
luğu arttığında masaya oturup kendisini ekmek tahtasındaki
soğuk et ile ekmekten ısırlıklar almaya zorladı. İştahı pek yoktu
fakat Alford'la karşı karşıya kalacağından, kendisini kuvvetlen-
dirmek için besine gereksinim duyduğunun farkındaydı.

Üst rütbeli asker içeriye nihayet geldi. Geniş, şişkin alınlı
ve yassı, cansız mermerleri andıran küçük kara gözlü iriyarı
bir adamdı.

"Baron Alford uyuyorken rahatsız edilmekten hoşlanmaz.
O ve arkadaşları Baron Edwin ile Baron Hugh dün gece bir
hayli geç saatlere kadar ayaktaydılar."

"Morgan Amcamı görünceye dek Alford'a söyleyeceğim
tek bir sözüm bile yok. Amcam burada mı?"

Asker hırçın bir tavırla, "Hayır," yanıtını verdi. "Fakat şans-
lısın. Geçen hafta baron, askerlerine amcamı malikânesinden
buraya getirmelerini emretti."

"Sonra amcamın kendi evinde kalmasına müsaade edildi
mi?"

Asker, "Sen gittiğinden beri amcamı iki kez nakledildi,"
diye karşılık verdi.

"Askerlerin, amcamı buraya getirmeleri niye o denli uzun
sürüyor... Eğer onlar geçen hafta..."

"Askerler aynı zamanda baronun gözde pelerini getir-
mek için de görevlendirildiler. Her an burada olmaları gere-
kiyor."

Gillian üst kata çıkarıldı ve haftalar önce Alec'le birlikte
kaçtıkları aynı odaya kilitlendi. Kıs kıs gülen asker, Gillian'a
geçidin mühürlendiğini söyledi.

Bekleyiş, öğleden sonraya dek devam etti. Gillian zama-
nın epeyce büyük bir çoğunluğunu Brodick'le diğerleri için
dua ederek ve endişelenerek geçirdi. *Lütfen Tanrım, bu iş bitene
dek onları güvende ve buradan uzakta tut ki Alford onlara zarar
vermesin.*

Asker kapıyı açtı ve Gillian'a baronun onu görmek için
beklediğini söyledi. "Ailenin geri kalanı buraya ulaşmış," du-
yurusunda bulundu.

Gillian ona amcasının iyi olup olmadığını soracaktı ama
askerin daha fazla açıklama yapmayacağını biliyordu, bu ne-
denle sorusunun cevabını alabilmek için hızla aşağıya indi.

Edwin bekliyordu. Gillian onun yanından hızla geçip sa-
lona girerken ona ikinci kez bakmadı. Alford ve Hugh, ma-
sada yan yana oturuyorlardı. Önceki gece çok fazla içtikleri
aşıkardı zira Hugh'un ten rengi griydi ve kadehine uzanırken
elleri titriyordu. Hugh şarabı susuzluktan ölen bir adam gibi
kana kana içerken, kırmızı sıvı ağzının kenarından masaya
sığıyordu.

Alford zonklayan baş ağrısından kurtulmak için alnını
ovuyordu.

Gillian, "Amcam nerede?" diye sordu.

Alford, "Yakında burada olacak," yanıtını verdi. "Söyle
bana Gillian. Araştırman fiyaskoyla mı yoksa başarıyla mı so-
nuçlandı?"

"Morgan Amcamı görünceye dek sana hiçbir şey söyle-
meyeceğim."

"Öyleyse belki de kız kardeşin söyleyecektir. Onu içeriye getir Edwin," diye seslenen Alford ağrıdan ötürü yüzünü buruşturdu ve elini alnına tekrar koydu.

Alford onu yakından gözlemlediği için Gillian şaşkınlığını ve kafa karışıklığını saklamaya çalıştı. Kız kardeşini içeriye getirmek mi? Tanrı aşkına, bu adam ne saçmalyordu?

Alford, "Ah işte orada," dedi melodik bir ses tonuyla.

Gillian kendi etrafında hızla döndü, Bridgid'in salona ağır adımlarla girdiğini gördüğünde neredeyse düşüyordu. Ulu Tanrı, Bridgid burada ne arıyordu? Askerler onların saklandığı yeri bulmuş olmalılar, diye düşünmekte karar kıldı Gillian. Peki ya Proster, Ker ve Alan'a ne olmuştu?

Gillian panikleyerek derin bir nefes aldı. Bridgid Gillian'a gülümsedikten sonra diğerlerinin duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Bu domuzlardan hangisi Alford?" diye sordu.

Alford destek almak amacıyla ellerini masaya dayadıktan sonra ileriye doğru hareketlendi. "Diline hâkim olacaksın," diye bağardı. "Yoksa o dilini kestirim."

Bridgid bu tehditten azıcık da olsa etkilenmiş benzemi-yordu. Cevaben haykırdı: "Bunu yapmaya kalkışırsan ölür-sün."

Gillian Bridgid'i susturmak için arkadaşının elini kavradı. Şu hayvanı kendi ininde tahrik etmek hem tehlikeli hem de aptakaydı.

"Amcam nerede Alford?"

Alford Gillian'ın sorusunu el işaretiyle savuşturdu. Sonra Hugh kendi yorumuyla Alford'ın dikkatini çekti. "Christen'in gelişimi beni hayal kırıklığına uğratmadı. Saçları hâlâ..."

Edwin masadaki arkadaşlarına katıldı, ardından yiyecek ve daha fazla şarap getirmeleri için uşakları parmağını şıklatarak uyardı. "Onlar kardeşmiş gibi görünmüyorlar."

Alford iki kadını inceledi. "Onlar küçükken de kardeşmiş gibi görünmüyorlardı. Christen daima güzeldi... Gillian ise tam bir saçandı."

Hugh, "Gillian'ın artık bir sıçan olmadığı ortada," derken

kıkır kıkır güldü ve ellerini ovuşturmaya başladı. "Onu istiyorum Alford."

Alford bu talebi umursamadı. "Hangi oymakla beraber yaşadın?" diye sordu.

Bridgid'in yanıtı, "MacPhersonlar'la," oldu.

"Peki, şu barbarlar sana hangi adı verdiler... Yoksa sana Christen mı dediler?"

Gillian'ın kalbi hızla atmaya başladı çünkü Gillian Christen'a Kuzey İskoçyalılar tarafından verilen adı, Bridgid'e söyleyip söylemediğini anımsayamıyordu.

Bridgid, "Bana Kate derler," diye yanıtladı. "Ben de Kate'i Christen'a fazlasıyla yeğliyorum."

Hugh, "Christen Gillian'ınkiyle aynı huysuz yaratılışa sahip," yorumunu yaptı. "Onlar bal gibi de kardeşler."

Alford, "Evet," sözcüğünü uzatarak söyledi ama gözlerindeki sinsi bakış onun hâlâ tamamen ikna olmadığını anlatı-yordu. Sabırsızlanan Alford ayağa kalktı ve masanın çevresini dolandı. "Hazinem yanında mı Christen?" Bridgid'in cevabını beklerken, Alford'ın bakışları kadınların birinden diğere gidip geldi.

Alford o denli iğrençti ki Bridgid'in derisini karıncalandırıyordu. Bridgid Alford'ın yüzüne cesurca baktı ve ona en muhalif bakışını fırlattı. "Hazinenin kralına ait olduğunu sanı-yordum."

"Benim kralıma mı?"

Bridgid gafinin çabucak farkına vardı. Aldırmaz bir tavırla omuz silkererek sözlerine devam etti. "Ben MacPherson'ımı artık... Uzun yıllardır Highlands'da yaşamaktayım ve İskoçya kralına sadığım. İngiltere'yi memleketim addetmiyorum."

"Ya Morgan Amcan? Amcana sadık olduğunu düşünüyor musun?"

Bridgid, "Onu hatırlamıyorum," dedi. "Ben kız kardeşime yardım ediyorum yalnızca."

Bridgid'i inceleyen Alford'ın bakışları delip geçiciydi. "Kralın kutuyu geri almasına tanık olmayı planlıyorum," di-yerek homurdandı Alford. "Kutu senin yanında mı?"

Edwin arkadaşına iştirak etmek için süratle ilerledi. Üç kat olmuş çenesini kaşıyarak, "Christen içeriye getirilmeden evvel muhakkak aranmıştır," yorumunu yaptı.

Hugh kişnercesine gülererek, "Onu yeniden ara," diye seslendi. "Onu odalardan birine götür ve adamakıllı bir muayeneden geçir, Edwin. Boynundan başlayıp aşağılara doğru in."

Gillian durum bütünüyle çığından çıkmadan önce lafa karıştı. "Kutu kız kardeşimde değil ve kız kardeşim kutunun nerede olduğunu bilmiyor."

Edwin elini Bridgid'e uzatıyorken, Alford Edwin'in eline vurdu.

Alford Edwin'e, "Ona daha sonra sahip olabilirsin," vaa-dinde bulundu. Gillian'ın yakınına sokularak ekledi: "Hazine sende mi?"

"Hayır."

"Christen'i yukarıya götürebilirsin artık Edwin. Onun yanında ne istersin? Hugh, onlara katılmayı arzu eder misin?"

Kahkahalara boğulan Hugh ayağa kalkarken kadehini boğalttı ve taburesini geri itti. "Sanırım, onlara katılacağım," diye seslendi.

Alford önerisini yaparken, Gillian'ı yakından izliyordu. Gillian hiçbir tepki göstermedi ama Edwin Bridgid'e doğru hamle ettiğinde şaşkıncı bir hızla hareket ederek Edwin'i geri itti.

Gillian'ın müdahalesine sinirlenen Edwin saldırıp Gillian'ın yüzüne tokat attı. Uygulanan kuvvet, Gillian'ı Bridgid'e doğru devirmeye yetti ve Bridgid Gillian'ı yere düşerken tuttu.

Bridgid, "Eğer ona bir kez daha dokunursan, seni geber-tirim," dedi.

Alford Edwin'e beklemesini bildirmek için elini havaya kaldırdı.

Gillian Bridgid'e, "Lütfen gidip otur," tavsiyesinde bulundu.

Gillian Bridgid'i zarardan uzak tutmak istiyordu ve Bridgid söylenileni iki kez tekrarlatmadı. Edwin'den geri geri uzaklaştı ve duvara dayalı iskemleye doğru koştu. Bridgid'in yüreği korku ve utançtan ötürü hızla çarpıyordu çünkü Gillian'a destek olacağı yerde köstek olduğunun farkına varmıştı.

Gillian, "Bu seninle benim aramda Alford," dedi. "Her şey bu salonda başladı ve bu salonda bitecek. Hazinesinin saklı olduğu yeri biliyorum ve Morgan Amcayla kız kardeşime buradan sağ salım çıkış olanağı sağlanır sağlanmaz sana hazinenin nerede olduğunu göstereceğim. Sana amcamı bana mümkün olduğunca çabuk getirmeni öneririm çünkü amcamın iyi oluşunu kendi gözlerimle görünceye dek sana bundan daha fazlasını söylemeyeceğim. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

"Duydun mu Edwin? Gillian'ın amcası ve kız kardeşi uğruna kendisini tehlikeye attığını sen de fark ettin mi?"

Arkadaşı kafasını salladı ve Bridgid'i üst kata çıkaramayacağını anlayarak masadaki Hugh'ya katıldı. Şarap testisine uzanarak, "Kendisini neden dahil etmiyor?" diye bağırdı.

"Çünkü gitmesine asla izin vermeyeceğimi biliyor." Alford Gillian'a bir adım daha yaklaştı ve ekledi: "Seninle ben, oyunumuzu yıllardır oynamaktayız ve ikimizden biri artık kaybetmeli. Sana yemin ederim ki senin benim huzurumda korkudan sinmeyi öğreneceğin gün gelecek."

Bir bağırtı, Alford'ın düşünce katarını dağıttı ve o iriyan asker peşinden başka bir askeri sürükleyerek salona girdi.

Baron askerine, "Salona bu şekilde dalınmayacağını bil-men gerek Horace," diye bağırdı.

Asker yüksek sesle, "Sağlam bir gerekçemiz var," dedi. "Bunu iştirmek isteyeceksinizdir lordum." Askere doğru dönerek emretti: "Anlat baronuna Arthur."

Çiçek bozuğu suratlı asker baş onayı verdi, yüksek sesle yutkundandı ve konuşmaya başladı. "Biz henüz döndük... Tıpkı buyurduğunuz gibi Baron Morgan Chapman'ı sizin

için alıp buraya getirmek amacıyla onun malikânesine gittik lordum..."

Alford askerin sözünü kesti. "Size ilk olarak benim evime gitmeniz söylendi."

"Evet lordum ama böylesi bizim için daha çabuk olacak-muşa benziyordu..."

"Bana gözde pelerinimi getirdiniz mi?"

Bu soru askerin anlayamayacağı kadar zormuş gibi görünüyordu. Horace, askeri dürttü. "Baronuna cevap ver," diye buyurdu.

Arthur başını çılgıncasına iki yana salladı. "Hayır... Hayır, pelerininizi alamadık..."

Alford, "Morgan nerede?" diye sordu. "Onu içeriye getir."

"Getiremem lordum. Getiremem. Neler olup bittiğini bilmiyorsunuz. Biz onun malikânesine gittik ve orası... Boştu. Gitmişlerdi. Onların hepsi gitmişti."

"Ne demeye çalışıyorsun sen? Kimler gitmiş?"

Arthur dehşete düşmüş bir halle, "Askerler," diye feryat etti çünkü barona kötü haber verildiğinde, baronun ulaş sıklıkla kırbaçlattığından haberdardı. Aralarına biraz mesafe koymak için geriledi, konuşmayı sürdürdü. "Morgan'ın evi boştu ve askerleriniz kayıplara karışmışlardı."

Alford, "Kayıplara karışmışlardı derken neyi kastediyorsun?" diye kükredi.

Arthur, baronun gözlerindeki ölüm saçan hiddeti gördüğünde korkuyla eğildi. "Size gerçeği söylüyorum. Adamlar kayıplara karışmışlardı. Malikâne tamamen boştu beyim ve orada bir sakdırıya veya mücadeleye dair hiçbir iz yoktu. Ne bir iskemle ne de bir tabure devrilmişti ve herhangi bir yerde ok veya kan bulamadık."

Gillian merak ediyordu, "Morgan Amcam nerede?"

Alford, "Sessizlik," diye haykırdı. Arthur'a sordu: "Uşaklar ne olduğunu anlatılar size?"

"Orada bir tek uşak dahi yoktu lordum. Size oranın terk

edildiğini söylüyorum. Askerlere, malikânenize gitme emri vermiş olabileceğinizi düşündük."

Alford öfkesini güçlükle kontrol ederek, "Ben öyle bir emir vermedim," diye homurdandı. "Ve onlardan her biri, nöbet yerini terk etmesinin bedelini hayatıyla ödeyecek."

Horace boğazını temizledi ve "Duyacaklarınız bunlardan ibaret değil baronum," dedi.

Alford Arthur'a gözlerini kısarak baktı. Asker bacakları titreyerek öylece durduğunda Alford, "Eee?" diye bağırdı.

"Şimsek hızıyla malikânenize doğru at sürdük lordum ama biz oraya vardığımızda, kaldırma köprü aşağıdaydı... Ve manzara aynıydı. Orada da tek bir asker yoktu."

Alford acı içinde, "Ne diyorsun sen?" diye bağırdı.

"Eviniz terk edilmişti."

"Ya uşaklar?"

"Onlar da kayıplara karışmışlardı."

"Kendi adamlarım beni terk etme cüretini mi gösteriyorlar? Nereye gitmiş olabilirler? Nereye?" diye haykırdı. "Bundan kimin sorumlu olduğunu öğreneceğim..." Başını yukarıya kaldırdı ve Gillian'la yüz yüze gelmek için hızla döndü. "Sen bu hususta ne biliyorsun?"

"Tek bildiğim, bunu şimdi duyduğumdur."

Alford Gillian'a inanmadı. Elini belindeki hançere uzattı, hançerin masada olduğunu fark etti ve hançeri almak için masaya doğru gitti. Sonra yavaşça, kasıtlı olarak Gillian'a doğru geri geri yürüdü ve bıçağın ucunu Gillian'ın yüzüne doğrulttu.

"Şayet bana doğruyu söylemezsen, boğazını keseceğim. Askerlerim neredeler?"

Gillian, "Bilmiyorum," diye yanıtladı. "Tahmin etmemi mi istiyorsun?"

Alford bıçağın ucunu Gillian'ın boynunun yan tarafına bastırırken bundan haz alıyordu. Alford Gillian'a bir adım daha yaklaştıktan sonra donup kaldı. Başını yavaşça aşağıya doğru indirdiğinde Gillian'ın, karnına bastırıldığı bıçağı gördü.

Gillian, "Kimin bıçağının daha hızlı olduğunu öğrenelim mi?" diye fısıldadı.

Alford geriye sığırdı. Horace'a, "Yakala onu," diye bağırdı.

Bridgid ayağa fırladı ve Gillian'a doğru koştu fakat Horace Bridgid'i hızla bir kenara itti. Gillian'ın kolunu kavradı ve bıçağı Gillian'dan almaya çalıştı. Horace bıçağı ele geçiremeden önce Gillian onun avcunu iki kere kesti.

Bridgid, "Askerlerine ne olduğunu ben biliyorum," dedi.

"Geri çekil Horace," diye buyurdu Alford.

Sallanan Alford kendisine bir içki doldurduktan sonra döndü ve masanın kenarına yaslandı. "Onlara ne olduğunu söyle bana."

Bridgid'in yanıtı, "Onlar öldüler," oldu. "Hepsi. Güçlü bir beyden bir çocuk kaçıracağını ve bunun sonuçlarına katlanmayacağını mı sanıyordun?" Ellerini kenetleyen Bridgid güldü. "Sıradaki sensin. Sen ve arkadaşların."

Edwin, "Onlar İngiltere'nin göbeğine gelmezler. Gelmeye cesaret edemezler," dedi alaycı bir tavırla.

Hugh, "Evet," onayını verdi. "Eğer bunu yapanlar Kuzey İskoçyalılar'sa, şimdiye dek çoktan eve geri dönmüşlerdir."

Gillian, "Ah, bu pek mümkün değil," diye seslendi. "Altın ya da hazineler, onların umrunda değil. Üçünüzi istiyorlar ve siz ölene kadar durmayacaklar."

Horace, "Yalan söylüyor," diye bağırdı. "Kuzey İskoçyalılar barbarlardır ve askerlerimiz onlardan çok daha üstünler."

Gillian güldü. "Öyleyse ne olur söyle, askerleriniz neredeler?"

Hugh, "Çevrede konuşlandırılmış kaç askerin var?" diye sordu.

Edwin, "Sayı ne olursa olsun, belki de muhafızların sayısını iki kat arttırmam lazım. Tedbiri elden bırakmamalı," diyerek söze karıştı.

Alford arkadaşlarının endişeleri üzerine omuz silkti. "Eğer sizi memnun edecekse, muhafızların sayısını ikiye katlaya-

cağım. Bu işi hallet Horace," diye buyurdu. "Bu şatoya hiç kimse giremez. Şatoyu girilemez kıldım. Çünkü burada hepsi seçkin ve hepsi bana sadık iki yüzden fazla adamım mevcut. İkinize eşlik eden askerlerin sayısını da onların sayısına ekleyin ve bu nedenle biz yenilmez bir kuvvetiz."

Hugh, "Benimle beraber at süren kırk adam var," dedi.

Edwin, "Benimle beraber gelen yirmi iki muhafız var," diye belirtti.

"Görüyor musunuz? Korkmamıza lüzum yok."

Koridora çıkan ordu kumandanı hızla yeri döndü. "Lordum... Gelmekte olan misafirleriniz var."

"Kimler?"

Edwin, "Tanrım barbarlar mı?" diye bağırdı.

"Hayır baronum, barbarlar değil. Kralın bizzat kendisi ve askeri birliği. Gözcüler onların sancağını saptadılar lordum ve kaldırma köprü indirildi."

Alford afallamıştı. "John burada mı? İngiltere'nin kralı benim kapıda mı?"

"Evet baronum."

Alford, "Kralla birlikte at süren kaç asker olduğunu tahmin ediyorsun?" diye sordu.

"Gözcüler altmış ya da yetmiş asker civarında olduğunu bildirdiler."

Alford burnundan soludu. "Demek ki benim birliklerim kralımkinden sayıca üstün," yorumunda bulundu.

Hugh güldü. "Kraktan üstün olmaya daima gayret ediyorsun değil mi?"

Alford, "Elimden geldiğince," diye itiraf etti. "O kral, her halükârda ve durum benim için bariz bir dezavantaj oluyor. Yine de ben elimden geleni yapıyorum."

Edwin, "Muhafazamızı kesinlikle rahatlatabiliriz artık," dedi.

Alford ellerini çırpı ve uşaklarına onur konuğu için bir ziyafet hazırlamalarını emretti. Hugh ve Edwin uzun ceketlerini değiştirmek için üst kata koşturdular. Alford Gillian'ı yakalamadan önce onların, salonu terk etmelerini bekledi.

Alford alçak sesli bir homurdanmayla, "Bana kulak ver," dedi. "Hazine hakkında ağzını sıkı tutacaksın. İşitiyor musun beni? Krala, Arianna'nın kutusunun saklı olduğu yeri bildiğinden söz etmeyeceksin. Eğer bana bu konuda karşı gelirsen, amcamı ve kız kardeşini öldüreceğime yemin ederim."

"Anlıyorum."

Alford Gillian'ı yolundan iterek uzaklaştırdı. "Gidip köşede otur. Umarım kral sana biraz olsun dikkat etmez."

Bridgid Gillian'ı takip etti ve onun hemen yanına oturdu. "Her şeyi yüzüme gözüme bulaştırdım değil mi?" diye fısıldadı.

Gillian, "Hayır," yanıtını verdi. "Endişelenme. Yakında her şey bitecek."

"Korkuyor musun?"

"Evet."

Hugh ve Edwin salona koşarak geri döndüklerinde kardinaller sessizliğe büründüler. Hugh Alford'a iştirak ederken uzun ceketini karnının üstüne çekiyordu ve Edwin ceketinin kolunda yeni fark ettiği lekeyi ovarak gidermeye çalışıyordu.

Uşaklar soylu konuk için salonu hazırlamanın hummalı telaşı içindeydiler. Şöminedeki ateşe ilave kütükler eklendi, masa temizlenip üzerine keten bir örtü serildikten sonra gülmüş mumluklarla süslendi.

Hugh ve Edwin, Alford'ın yanında duruyorlar ve kralın Dunhanshire'a geliş nedenleri üzerinde tartışıyorlardı.

Edwin, "Belki de kral, askerlerinin nöbet yerlerinden ayrıldıklarını duymuştur," yorumunu getirdi.

Hugh, "Onlar nöbet yerlerinden ayrılmadılar," itirazında bulundu. "Meydan savaşı yüzünden firar ettiler ve korkaklıkları nedeniyle külliye hayatlarını kaybettiler."

Alford, "Kral bu haberi henüz duymuş olamaz," açıklamasını getirdi.

Edwin, "Bu haberi duymadıysa, o zaman neden burada?" diye sordu.

Alford, "Sanırım, onun ne istediğini biliyorum," dedi. "Fransa'ya yeniden düzenlenecek bir sefere ilişkin bir söylenti var ve kral muhtemelen onunla beraber gitmem için bana baskı yapacak."

Bridgid Gillian'ı hafifçe dürttü. "Askerlerinin kayıplara karıştığını işittiğinde, Alford'ın tepkisini gördün mü? Alındaki damarın patlayacağını zannettim."

"Bridgid, kral içeriye girdiğinde krala yalan söyleme. Kral senin adını sorarsa, ona gerçeği söyle."

"Ama o zaman Alford senin kız kardeşin olmadığımı öğrenecektir."

"İngiltere'nin kralına yalan söyleyemezsin."

Bridgid itiraz etmekten vazgeçti ve Gillian'ın istediği gibi yapmaya rıza gösterdi. "John'un, arkadaşımı şimdi ziyaret etmeye karar vermesi kötü bir zamanlama. Kralınızın burada olmasının sebebi nedir sence?"

Gillian, "Sebebinin biliyorum," yanıtını verdi. "Kralı buraya ben çağırttım."

Otuz Sekizinci Bölüm

Hesaplaşma günü nihayet gelip çatı. Ülkenin kralı John salona alelade bir yürüyüşle değil kasıla kasıla girdi. Göz alıcı kıyafetler içerisindeki en az yirmi asker, kralın arkasında çift sıra halinde ve uygun adımlarla salona girdikten sonra antrenin bir yanından öteki yanına dairesel bir koza oluşturarak yelpaze misali açıldı. Duvarlar hızla kralın daimi güvenliğinden emin olma amacı güden ağır silahlı askerlerle doldu.

Gillian ve Bridgid dizleri üstüne çökerek resmi bir reve-rans yaptılar, başlarını eğdiler ve kralın onlara ayağa kalkma izni vermesini beklediler.

Bridgid krala göz atıverdi. İnsan kılığındaki şeytan olduğu söylenen şu adama alıcı gözle bakmayı çok isterdi. Kralın kafasından çıkan boynuzların olmaması açıkçası Bridgid'i biraz şaşırttı. John aslında bir hayli sıradan görünümüne bir adamdı; düzeltilmeye ihtiyaç duyan dalgalı siyah saçları ve gür, fırçamsı, yer yer kırlaşmış kahverengi sakalları vardı. Boyu da sıradandı ve Bridgid onun kafasının Ramsey, Brodick veya lain'in omuzlarına dahi erişemeyeceğini varsayıyordu.

Üç baron krala diz çöktüler ve John onların ayağa kalkmalarına izin verdikten sonra Alford şarkı söylercesine mırıldandı: "Ne harikulade bir sürpriz lordum."

John, "Evet gerçekten," karşılığını verdi. Sesindeki eğlence belirtisi eşliğinde sözcükleri uzatarak, "Nasıl bir yaramazlık etmişindir sen yine kimbilir Alford," dedi.

Alford John'u, "Yaramazlık yok," diyerek temin etti. "Eşliğinizden kaynaklanan hoşnutluğu neye borçluyum?"

John Alford'a sırtını dönüp salonu uzun adımlarla geçerken sabırsızca, "Seni görmeye gelmedim," dedi.

Gillian ve Bridgid birdenbire bir çift parlak çizmeye sabit gözlerle bakakaldılar.

John, "Ayağa kalkın," diye buyurdu.

Leydiler kralın buyurduğu gibi yaptılar. Bridgid kralın gözlerinin içine baktı ama Gillian'ın başının eğik olduğunu fark etti ve bu sebeple Gillian'ı taklit etmekte aceleci davranırdı.

"Siz güzel leydilerden hanginiz Gillian?"

Gillian, "Leydi Gillian benim lordum," yanıtını verdi.

Alford koşarak geldi. "Sorabilir miyim lordum. Vesayetimin altındaki biriyle ne işiniz var?"

"Senin vesayetinin altındaki biri mi, Alford? Sana o zamanlar verdiğim mi?"

Gillian bakışlarını yavaşça yükseltti ve kral, Gillian'ın yeşil gözlerindeki çarpıcılığı ve yüz hatlarındaki nefes kesici nefaseti görünce ne yapacağını şaşırdı. Düşüncesini yüksek sesle dile getirdi. "O muhteşem. Sarayına niye getirilmedi?"

Alford, "Bir katilin kızını sarayınızda görmek isteyeceğinizi düşünmedim," dedi. "Bildığınız üzere, ben kesinlikle inanıyorum ki Gillian'ın babası, Arianna'yı öldürme ve hazineyi çalma planıyla doğrudan alakalıydı... Ayrıca yürekten hissediyorum ki siz Gillian'ı her gördüğünüzde, o acı hadise sürekli olarak gözünüzde canlanacaktı. Onu saraya getirmememin nedeni budur lordum. Böyle bir acıya katlanmak zorunda olmanız gerektiğini düşünmedim."

John'un gözleri kasıldı. "Evet elbette. Sen hep çok ince düşünceli bir arkadaşsındır Alford."

Baron başını eğdikten sonra yorum yaptı: "Gillian İngiltere'nin kuzeyinde Morgan Amcası ile birlikte yaşamakta... Baron Morgan Chapman ile birlikte. Ve Dunhanshire'a henüz geri döndü. Ona daha fazla bakmak zorunda kalmamız için onu üst kata göndereceğim."

"Öyle bir şey yapmayacaksın. Ben bu leydilerle özel olarak konuşurken, sen gidip Hugh ve Edwin'le beraber otur."

Alford itiraz etmeye kalkışmadı. Arkadaşlarına katılmak için acele etmeden önce Gillian'a tehditkâr bir bakış savurdu. Oturamayacak kadar tedirgindi, Hugh ile Edwin'in yanında dikildi ve kralın konuşmasına kulak misafiri olmak için dindi.

John Gillian'a bir kez daha hitap ederken, baronları umursamadı. Hızla, "Nerede?" talebinde bulundu. Gillian bu soruyu yanıtlamadan önce araya girere ekledi: "Arianna'nın hazinesi senin yanında mı?"

"Hayır lordum ama sanırım hazinenin nerede olduğunu biliyorum."

John neredeyse bağırarak, "Sanıyor musun?" diye tekrarladı. "Emin değil misin? Eğer ben bu yolculuğu bir varsayım üzerine yaptıysam, bundan hoşnutsuz olacağımı sana garanti ediyorum."

Yüzü kızaran John tamamen öfkelenmeden ve meşhur öfke nöbetlerinden birine tutulmadan önce Gillian açıklama yapmakta aceleci davrandı.

"Bizzat arayacak zamanım olmadı fakat hazinenin burada... Dunhanshire'da olduğundan eminim. Sadece bir yürüyüş mesafesi uzaklıkta," diyerek kralı temin etti.

Gillian'ın açıklaması John'u sakinleştirdi. "Eğer hazine bulunursa, bu durumun babanı Arianna'nın öldürülmesiyle doğrudan ilgili kişi yaptığını, kuşkuyla yer bırakmaksızın, kanıt olacağından haberdar mısın?"

Gillian kralla iddialaşmaması gerektiğini biliyordu ama babasını savunmadan edemedi. "Bana anlatıklığı... Ve inandığım kadarıyla... Babam onurlu bir adamdı ve onurlu adamlar masum kadınları öldürmezler."

John, "Babanın sadık bir vatandaş ve iyi bir adam olduğuna ben de inanıyordum," dedi. "Baban bana ihanet edinceye kadar."

Gillian, "Babamın size ihanet ettiğine inanamıyorum,"

diye fısıldadı. "Annem yeni ölmüştü ve babam evde yas tutuyordu... Burada lordum, Dunhanshire'da."

"Arianna öldüğünde babanın sarayda olmadığını biliyorum ama Alford babanın başka biriyle işbirliği içerisinde olduğunu düşünüyor. Evet, Arianna'yı öldüren adam, hazineyi babana vermiş. Şayet hazine buradaysa, bu durum Alford'ın kuramının doğru olduğunu ispatlar."

Gillian, "Sizi babamın masum olduğuna inandırmak için ne söyleyeceğimi bilmiyorum," dedi.

"Çok yakında onun kötü kalpli biri olduğuna dair bir kanıtımız olabilir. Eğer sen hazinenin yeri hususunda sessiz kalsaydın, ben babanın bana ihanet ettiğini kesin olarak öğrenemezdik. Beni neden çağırttı peki?"

"Alford, Morgan Amcamı hapsedti ve bana, Highlands'a gidip kız kardeşimi bulmazsam onu öldüreceğini söyledi. Alford kutunun kız kardeşimde olduğuna inanıyordu ve bana hem kız kardeşimi hem de hazineyi Alford'a geri getirmem emredildi."

John göz ucuyla Bridgid'e baktı ama diğer taraftan kendi baronunun eylemlerini savunurken, Bridgid'i umursamamaya devam etti. "Alford'ın bana Arianna'nın hazinesini aramamda yardımcı olma hevesi yıllardır sönmedi ve ben onu böyle aşırılıklara kaçtığı için suçlayamam. Üstelik amacın araçları haklı gösterebildiği apaçık ortada." Bacaksız oğlunun davranışını açıklayan bir babaymışçasına gülümseyerek ekledi: "Gelgelelim Alford'ın kusurları var ve o kusurlardan biri de ağgözlülük. Sırf bana verip mükafatlandırılabilmek için senden hazineyi ona getirmeni istediğinden eminim. Ben de aynı şeyi yapardım ve öyle anlaşıyor ki bunu sen de yapıydın."

"Lordum ben mükâfat istemiyorum. Gerçekten istemiyorum."

"Öyleyse ne istiyorsun?"

"Morgan Amcam sizin sadık baronlarınızdan biri ve ben sizden onu korumanızı istiyorum."

"Tek istediğin bu mu?"

"Evet lordum."

Ruh hali şimşek hızında değişiveren kral aniden hem bü yüleyici hem de özen gösteren bir adama dönüşüverdi. Gillian kralın ruh halindeki böylesi kökten değişiklikleri daha önceden işitmiş olmasına karşın duruma hazırlıksız yakalandı.

John, "Morgan'la yakın zamanda uzun uzadıya konuş-tum," diye duyurdu.

"Amcam iyi mi lordum?" sorusunu sorarken Gillian'ın sesi titriyordu.

"Amcam yaşlı ve yorgun. Şoke edici suçlamalarda bulunuyor fakat iyi. Amcamı çok yakında göreceksin."

Gözyaşları Gillian'ın görüşünü bulanıklaştırdı. Gillian, "Teşekkür ederim lordum," diye fısıldadı. "Eğer hazine buradaysa, onu görmek için sabırsızlandığının farkındayım ama bir şey isteyebilir miyim..."

"Evet, canım?"

"Ben yanılıyorsam ve kutu burada değilse, hoşnutsuzluğunuzu Morgan Amcamdan çıkarmayın lütfen. Bundan yalnızca ben sorumluyum."

"Böylelikle gazabımı sana yönlendirmem mi gerekiyor?"

"Evet lordum."

John iç çekti. "Hazinenin geri dönüşünü on beş yıldan fazla bir süredir beklemekteyim ve bu beklentinin hem sevincimi hem de üzüntümü arttırdığını keşfediyorum. Aceleci davranmaktan yana değilim... Çünkü muhtemel hayal kırıklığı benim için çok fazla acı verici olacaktır. Morgan'a gelince... Seni temin ederim ki hazine burada değilse bile amcam yine de korumam altında olacaktır ve sen de korumam altında olacaksın. Bir canavar olduğumu mu düşünüyorsun? Babanın suçlarından seni sorumlu tutmayacağım."

Gillian şu anda kralın samimi olduğunu bilmesine rağmen kralın fikrini ne denli çabuk değiştirebileceğini de biliyordu. Onun sözüne güvenmeye cesaret edemiyordu.

Gillian, "Çok naziksiniz lordum," diye fısıldadı.

John kendini beğenmiş bir şekilde, "Duruma göre nazik olabilirim," onayını verdi. "Şimdi bir sorumu yanıtla."

"Evet, lordum?"

"Buchanan Beyi adındaki uzun sarı saçlı, devasa barbarla mı evlisin?"

Gillian ayakta sallandı. "Ben onun karısıyım lordum," diye kekeledi. "O burada... Onu gördünüz mü?"

John sözcükleri uzatarak, "Evet onu gördüm," dedi. "Ve o gerçekten burada, yanında iki bey ve bir orduyla birlikte. Kuzey İskoçyalılar, Dunhanshire'ı kuşatıyorlar."

Bridgid'in içine çektiği derin nefes kralın dikkatini çekti. "Seni fazlasıyla uzun bir süredir görmemezlikten geliyorum canım. Beni saygısızlığımdan ötürü bağışla ve söyle bana, sen kimsin?"

Gillian, "O benim en değerli arkadaşım," dedi. "Onun adı, Bridgid KirkConnell."

Bridgid krala gülümsedi ve kral bir kalp çarpıntısı eşliğinde Bridgid'e gülümseyerek karşılık verdi. "Ah, sen Sinclair Beyi'nin, uğruna buralara kadar geldiği leydisin."

Kralın dikkatini dağıttığı için gerilen Bridgid, "Ben onun oymağına mensubum lordum," diye fısıldadı. "Ve ben onun çok sayıdaki sadık takipçilerinden biriyim, beyim bütün yolu sadece benim için gelmemiştir."

Kral güldü. "Onun benimle bağırarak konuşmasından anladığım kadarıyla, senin yanıltığına inanıyorum. Kuzey İskoçyalılar'ın etkileyici ve korkutucu bir kalabalık olduklarını kesinlikle itiraf etmeliyim. Onları gördüğümde, ilave birlikler almak için Londra'ya derhal geri dönmeyi düşündüm ve muhafızlarım da beni düşündüğüm şeyi yapmaya teşvik ettiler hiç kuşkusuz. Ama aynı esnada o üç bey, adamlarından ayrılıp yolumu kesmek için delicesine at sürdüler. İkinizin içeride olduğunuzu daha yeni öğrenmiş ve bir hayli galeyana gelmişe benziyorlardı. Onlara duvarların dışında kalmalarını emrettim ve size şunu söyleyeyim ki Maitland Beyi bana karşı çıkma cüretini gösterdiğinde çok üzülüm. Ona beni

senin çağrıtığını ve size zarar gelmesine mîlsaade etmeyeceğimi söylediyimde, beklemeye gönülsüzce razı oldular. Bütün bu yolu niye katettin Bridgid?"

Bridgid açıklama yapacağını umurak Gillian'a baktı.

"Baron Alford Bridgid'in kız kardeşim olduğuna inanıyor."

Kral, "Ama Bridgid kız kardeşin değil," dedi.

"Hayır lordum, kız kardeşim değil."

Bridgid, "Biz Baron Alford'a yalan söyledik," deyiverdi. "Fakat Gillian bana, size yalan söylememem gerektiğini söyledi lordum."

Kral, Bridgid'in dürüstlüğünden ötürü keyiflenmiş görünüyordu. Gillian'a doğru tekrar dönmeden önce, "Haklıymış da," dedi. "Peki ya senin kız kardeşinden ne haber Gillian?"

Gillian başını öne eğdi. "O bizim için sonsuza dek kayıp lordum."

John Gillian'ın söylediğini gerçek olarak kabul etti. Alford krala hafif yiyecek ve içecekler önererek konuşmayı böldü.

"Geri döndüğümde akşam yemeğini seninle beraber yiyeceğim."

Alford, "Geri dönmek mi lordum?" diye sordu.

John, "Evet," yanıtını verdi. "Leydi Gillian bana, Arianna'nın hazinesinin saklı olduğuna inandığı yeri gösterecek. Kendimiz arayınca da hazinenin burada olduğunu kesin olarak öğrenebileceğiz."

Alford ordu kumandanına doğru bir adım ilerledi ve eliyle yaklaşmasını işaret etti.

John Gillian'a gülümsedi. Bir adım gerileyip kolunu Gillian'a nazikçe uzatırken, "Gidelim mi?" diye sordu.

Gillian titreyen elini kralın koluna yerleştirdi. Gillian'ın sıkıntısını fark eden John elini onun elinin üstüne koydu, onun elini şefkatle sıvazladı ve korkmaktan vazgeçmesini buyurdu.

"Sen sadık bir vatandaşsın değil mi?"

"Evet lordum öyleyim."

"O zaman, daha önce söylediğim gibi benden korkmana lüzum yok. Gillian, sen bana kimi hatırlattığını biliyor musun?"

"Arianna'nızı mı lordum?"

Yüzü asılan kral hüzünlendi. "Evet, o benim Arianna'mdı ve senin gözlerin onunkilerle aynı renkte olmamasına karşın onunkiler kadar güzel. Onu sevdiğimi biliyorsun ve başka bir kadını, onu sevdiğim gibi, asla sevmemdim. O... Kusursuzdu. Yaşasaydı, ömrümün ne denli uzun süreceğini sık sık merak ederim. O bendeki iyiliği ortaya çıkarıyordu ve ben onunlayken farklı olmak istiyordum." Kralın sesi kulağa, sanki ilk aşkının sancılarını çeken küçük bir çocuk gibi geliyordu.

Kral ansızın Gillian'dan uzaklaştı ve Alford'a doğru döndü, çünkü arkadaşının, askerlerinden biriyle derin bir konuşmaya daldığını henüz fark etmişti. John, baronu kabalığından ötürü azarlayarak ona salonda olduğunu ve İngiltere'nin yasasına göre dikkat edilecek yegâne kişinin kendisi olduğunu hatırlatarak sert ve ani bir çıkış yaptı.

Hak ettiği şekilde eleştirilen Alford, John'a mazeretini sunarken başını eğdi.

John, "Askerinle ne konuşuyordun?" diye sordu. "Böylesine bir saygısızlık yapmana yol açacak kadar önemli olmalı."

"Horace sizin en sadık askerlerinizden biridir. Ben Horace'a, onun ve üç değerli adamının, size ve Gillian'a eşlik etme onuruna nail olmalarına sizin izin verip vermeyeceğinizi merak ettiğimi söylüyordum."

John omuz silkerek bu talebi onayladı. "İşimiz uzun sürmeyecek," dedikten sonra kendi askerlerine döndü. "Hepiniz burada kalıyorsunuz. Ben geri dönene dek hiç kimse bu salonda ayrılmayacak. Bridgid canım, lütfen burada bekler misin?"

Bridgid, "Evet lordum," diye karşılık verdi.

Alford, kralın dikkatini bir kere çekti. "Ben de size ve Gillian'a eşlik edebilir miyim?"

John, "Otur," diye buyurdu.

Alford kralın sesindeki uyarıyı önemsemedi ve aynı soruyu ikinci kez sormaya yeltendi.

Baronuna sinirlenen John onu kıvrandırmakta karar kıldı. Bir defa daha, "Hayır, sen eşlik edemezsin," dedi. "Gillian ve ben gezintimizi gerçekleştiriyorken, sana, Hugh'a ve Edwin'e açık pencerelerden uzak durmanızı öneririm."

Bu öneri üzerine Alford'un kafası karışmışa benziyordu. John açıklama yaparken kıkır kıkır güldü. "Dunhanshire'in Kuzey İskoçyalılar tarafından tamamen kuşatıldığına değinmeyi unuttum mu? Ah, yüz ifadene bakınca, değinmeyi unuttuğumu anlayabiliyorum. Ne kadar da dikkatsizim."

"Barbarlar buradalar mı?" Gözleri kocaman açılan Alford, şaşkınlığını üzerinden atmayı denerken yüksek sesle yutkundu.

John'dan, "Burada olduklarını az önce söyledim," yanıtı geldi. "Onların niye geldiklerini biliyorsun, değil mi?"

Alford bilmiyormuş numarası yaptı. "Hayır lordum, onların niye geldiklerini bilmiyorum. Nereden bilebilirim?"

Arkadaşının huzursuzluğundan hoşlanan John sırtta. Huzurunda bu denli saygısız olmasından ve Baron Morgan'a yaptığı kötülükten ötürü Alford'a kızgındı. Kralın birkaç sadık lordu vardı artık. Morgan ayrıcalıklı bir baron olmasa bile ötekilerle kıyaslandığında gayet iyiydi ve John'un politikalarını destekleyişyle gelecekte pekâlâ fark yaratabilirdi. Alford'ın, Arianna'nın hazinesini bulma gayreti, kralı bir hırgürün ortasında bırakmıştı ve John Alford'ı affetmeden evvel biraz daha kıvrandırmayı planlıyordu.

İşin doğrusu, John Arianna'yı ona getirmesi nedeniyle Alford'ı daima bağışlardı. Alford'ın davranış sınıırı ihlalleri ne denli belirgin olursa olsun, John o en harikulade hediye katiyen unutmazdı.

Alford'ı şimdi kıvrandırmayı düşünen John, Kuzey İskoçyalılar'ın amacını açıkladı. "Onların bütün bu yolu niye katettiklerini sana anlatmamı ister misin?"

Alford yumuşak bir biçimde, "Eğer anlatma eğilimindeyseniz," yanıtını verdi.

"Seni öldürmek istiyorlar. Tam olarak söylediklerini hatırlamaya çalışayım. Ah evet, hatırladım... En uzun olanın adı Maitland. O bana çıplak elleriyle senin kalbini sökeceğini ve gırtlığına sokuşturacağını söyledi. Bu gülünç değil mi? Adam, söylediğini yapacak kadar iri." John son cümleyi bir kıkırdama eşliğinde ekledi.

Kral bir yanıt beklemedi ve sözlerine devam etti. "Beyle-rin üçü de... Benim karşımda seni kastederek... Seni öldürme hakkına kimin sahip olduğu konusunda tartışıyorlardı."

Alford güçbela gülümsedi. "Evet, bu gülünç."

"Onlar hem Edwin'e hem de Hugh'ya tehditler savurdular. Buchanan Beyi kafasını, Leydi Gillian'a vuranınıza fena halde takmış. Suçlunun ellerini kesme hakkına sahip olduğuna inanıyor. Ah Alford, senin ayaklarını keseceğinden de bahsetti yoksa ben bu tehdide zaten değindim mi?"

Alford başını iki yana salladı. "Arkadaşlarınıza tehditler savurdukları için onları öldürmeniz gerekiyor," diye feryat etti. "Birbirimize sadık değil miyiz? Sizinle ben birlikte epeyce zorlu zamanlardan geçtik ve Papa dahil olmak üzere düşmanlarınıza karşı daima sizin yanınızda yer aldım. Onları öldürün," talebini bağırarak dile getirdi.

Gillian tepkisini, "Hayır," feryadıyla gösterdi.

John Gillian'ın kolunu sıvazladı. "Bu sevgili leydiyi nasıl da üzdüğünü görüyor musun? Hadi Gillian. Bu tartışma, biz geri dönünceye dek bekleyebilir ama seni temin ederim ki benim beyleri öldürmeye ilişkin planlarım yok. Highlands'daki her adamın, kapının eşğinde durduğunu ve şu an itibarıyla krallığımda yeterince aksama olduğunu bilsem bile... Bundan daha fazlasına ihtiyaç duymuyorum."

Kapılar açılıverdi ve onlar dışarıya adım attılar. Gillian eteklerini kaldırırken merdivenden aşağıya doğru bakıyordu ve yukarıya doğru tekrar baktığında, birdenbire durup derin bir nefes aldı.

Orada, avlunun tam ortasında dikilenler lain, Ramsey ve Brodick'ti. Üçü de kınlarının içinde duran kılıçlarını kuşanmışlardı.

Brodick'in gözleri öfkeden alev alev yanıyormuş gibi görünüyordu ve Brodick sabit gözlerle Gillian'a bakıyordu. Gillian gözlerini Brodick'ten ayıramıyordu ve Brodick ellerini Gillian'a uzatmak için daha fazla bekleyemiyormuşa benziyordu.

John onlara duvarların dışında kalmalarını emretmişti, bu nedenle beylerin ortaya çıkışına ne anlam vereceğini bilmiyordu. Peki onlar içeriye nasıl girmişlerdi? Kızaktan ziyade merak ederek Gillian'a baktı ve "Şu beye kendi isteğinle mi vardın?" diye sordu.

Gillian, "Onunla kendi isteğimle evlendim lordum," diye yanıtladı. "Ve onu seviyorum."

"Öyleyse insanların söyledikleri doğru. Aşkın gözü ködür."

Kralın bu sözleri üzerine ne yapacağına karar veremeyen Gillian sessiz kaldı.

Gillian Brodick'e yaklaşırken, Brodick bacaklarını ayırık tutup iki misli yer kaplayınca dek kıvıldandı. lain ve Ramsey de derhal aynıı yaptılar.

Onların mesajı açıldı. Gillian'ın yanlarından geçmesine izin vermeyeceklerdi ve Gillian eğer kralla birlikte onların çevresinden geçmeyi denerse, onların bu geçişi engelleyeceklerinden haberdardı.

Kralın askerlerinden geri kalanları arka planda, elleri kılıçlarının kabzalarında, gözleyerek ve John'un emrini bekleyerek duruyorlardı.

Beyler askerlerden etkilenmemiş gibi görünüyorlardı ve Gillian beylerin güvenliğinden çok kaygılıydı.

John, "Geri çekilin," diye buyurdu.

Gillian, "Lordum, kocam yürüyüşümüze eşlik edebilir mi?" sorusunu yumuşak bir şekilde sordu. "Onu uzun bir süredir görmedim ve onun eşliğinden mutluluk duyacağım."

John bir kez daha sırtarak, "Mutluluk duyacaksın öyle mi?" dedi. "Kocanı görmekten çok mutlu olmuşa benzemiyor Gillian. Onların hiçbirisi pek mutlu olmuşa benzemiyor," diye ekledi. "Esasında senin beyin, karısını dövmek isteyen bir kocanın yüz ifadesini takınmış."

Gillian krala, "Ah hayır, o asla öyle bir şey yapmaz," diyerek güvence verdi. "Ne kadar kızgın olursa olsun, beni incitmeyi aklının ucundan dahi geçirmez. Onların hepsi onurlu adamlardır."

John Brodick'in tam önünde durdu, savaşçının gözlerine bakmak için başını geriye eğdi ve "Karın yürüyüşümüze eşlik etmeni arzu ediyor," dedi.

Brodick tek kelime etmedi ama John ve Gillian geçebilsinler diye geriledi. Gillian'ın eli Brodick'inkine sürtündü ve bu sürtünme, Gillian'ın karşı koyamadığı kasıtlı bir dokunuştı.

Gillian şimdi Brodick'in, onun tam arkasında olduğunu biliyordu ve çelişkili duygularından ötürü azap çekiyordu. Kendisini Brodick'in kollarına atmak ve Brodick'i böyle bir tehlikeye sevk ettiği için Brodick'e ne denli üzgün olduğunu söylemek istiyordu, ne var ki aynı zamanda Brodick ona yalan söylediği ve intikamını kendi güvenliğinin üstünde tuttuğu için Brodick'e bağışlamak istiyordu.

Brodick'i korumaya ihtiyaç duyarak, Tanrı'nın yardımı için dua etti. Kral, Gillian'ın kolunu bıraktı ve onlar kıraç avluyu yan yana yürüyerek geçtiler. Gillian Horace'ın üç adamdan birini ayırdığını gördü ve Gillian'ın huzursuzluğu yoğunlaştı. Gillian John'un, Alford'ın ricasını yerine getirmemesini diliyordu.

Alford'ın askerleri kralın peşine takıldılar. Sırtı saldırıya karşı savunmasız Brodick Gillian'ın arkasında kaldı ve Gillian'ın korkusu neredeyse kontrol edilemez bir hal aldı.

Gillian göz ucuyla Alford'ın adamlarından oluşan başka bir grubun şatoya varan merdiveni süratle çıktığını gördü. John, "Beni nereye götürüyorsun?" sorusunu sorduğunda Gillian'ın dikkatini çekti.

"Eski ahıra gidiyoruz, lordum. Orası Alford'ın... Dunhanshire'in kontrolünü ele geçirdikten sonra inşa ettirdiği yeni binanın tam arkasındadır."

"Alford'ın adamları yenisini dikerken eskisini niye yıkmamışlar?"

Gillian, "Batıl inanç," diye yanıtladı.

"Ne demek istediğini açıkla ve sen eski ahırdaysan, hazinenin nerede saklı olduğuna nasıl karar verdiğini anlat bana."

Gillian babasının öldürüldüğü geceyle başladı ve hikâyesini onlar harap ahıra ulaşırlarken tamamladı.

Kralın komutuyla askerlerden biri koşarak bir meşale almaya gitti. Onlar beklerlerken, John Gillian'a birtakım sorular sordu. "Batıl inanç demekle neyi kastettiğini hâlâ açıklamadın," anımsatmasını yaptı.

Gillian, "Ector delirdikten sonra askerler ondan korktular ve benim oda hizmetçim, Ector'un, onların yanından her geçişinde, askerlerin dizüstü çöktüklerini ve onun lanetini savuşturmak için istavroz çıkardıklarını anlattı bana. Onların bunu yaptıklarını sayısız defa görmüş. Askerler Ector'un, onların akıllarını alıp onları da kendisi gibi delirtecek gizli bir güce sahip olduğundan korkuyorlarmış. Liese'in bana ayrıca söylediğine göre adamlar Ector'a şeytanın bizzat kendisi tarafından hükmedildiğine inanıyorlarmış ve bu nedenle Ector'a veya Ector'a ait olan herhangi bir şeye dokunmaya cesaret edemiyorlarmış. Ector gün boyunca diyarda amaçsız dolaşır ve geceleyin ahırın köşesinde uyurmuş."

"Sen benim askerlerimi batıl inançlı aptallar olarak betimliyorsun ama eğer tahmininde haklıysan, demek ki onların korkusu, bütün bu yıllar boyunca Arianna'nın hazinesini benim için güvende tutmuş."

Asker, elinde yanan meşaleyle geri döndü ve John ona ilk olarak içeriye girmesini işaret etti. Gillian aniden öyle çok korktu ki bacaklarını kıpırdatmadı. *Yüce Tannın, lütfen, lütfen izin ver de kutu burada olsun.*

Gillian omzunda Brodick'in elini hissetti ve Brodick'e doğru kaykıldı. En fazla bir veya iki saniye öylece kaldı fakat Gillian'ın tek gereksinim duyduğu buydu ve sonra doğrulup kralı içeriye doğru takip etti.

Gillian çatı kırışlarındaki deliklerden süzülen solgun gri güneş ışığı huzmelerinde uçan toz zerreciklerini görebiliyordu. Işık, meşalenin yardımı olmaksızın kâfi değildi. İçerideki hava, ölüm kadar bayattı ve gübreli toprakla küf karışımı kokuyordu. Koku, Gillian'ın attığı her adımda giderek artıyordu.

Kral koridorun ortasına vardığında durdu ve Gillian'a kılavuzluk etmesini işaret etti.

Gillian kralın yanından hızla geçerken, "Köşede," dedi. Dikkatini zeminde tutuyordu şimdi. Yer, çürüyen ahşap katmanları ve çivilerle doluydu.

Gillian son ahır geçince köşeye bakmak için yavaşça döndü ve çığlığı bastı. Ector'un sırt çantası hâlâ oradaydı ve duvardaki kancadan sallanmaktaydı.

John, "Hazinenin çantada olup olmadığını görelim mi?" diye fısıldadı.

Kral, yanında Gillian'la birlikte ilerledi ve pis çantayı kancadan çıkardı. Önünde duran döküntüyü ayağının kenarıyla iterek yere diz çöktü.

Asker Horace, krala seslendi. "Hazine orada mı lordum?"

Kral cevap vermedi. Sırt çantasını yumuşak bir biçimde ters çevirip çantanın içindekileri yere dökerken Gillian'a, "Ellerimin nasıl titrediğini görüyor musun?" diye fısıldadı. İlk olarak paslı bir demir menteşe düştükten sonra çeşitli şekillerdeki taşlar yuvarlandı. Çatlamış bir tahta kupa zemine çarptığında ikiye ayrıldı. Kral bağırdı. Kirli bir yün topağı kralın dizlerine düştü. Kral kumaşı açarken, bir erkek ceketi şekillendi ve son kat ters çevrildiğinde muhteşem kutunun üstündeki mücevherlerin ışıltısı gözlerini aldı.

John'un gözyaşları adeta sel oldu ve zihni tatlı Arianna'sının

hatalarıyla dokdu. Geçmişteki o anlarda kaybolan John, başını öne eğdi ve gerçek aşkının ölümüne yeniden kederlendi.

"Lordum, hazine orada mı?" Horace tekrar seslendi.

Kral, askerinin saygısızlığını ve edepsizce ses tonunu fark edemeyecek kadar yoğun duygular içerisindeydi.

Brodick bu durumu fark etmişti ve Horace öteki askerlere eliyle bir işaret verdiğinde, sırtını hem karısına hem de krala çevirmek için arkasını dönmüştü. Horace'ın üç yandaşı, Brodick'in önünde çabucak bir yarım daire oluşturmak için yelpaze şeklinde açıldılar. Onlarla İngiltere Kralı arasındaki tek unsurun Kuzey İskoçyalı olması, onları üstünlüğün onlardan yana oluşuna inandırdı.

Brodick onların planını tam olarak biliyordu. "Kralınız silahsız," dediğinde Brodick'in sesi alçaktı ve nefretle doluydu.

Hâlâ dizlerinin üstünde duran John, askerler kılıçlarını çekiyorlarken yukarıya doğru baktı. Gözleri inanamazlıkla faltaşı misali açıldı ve kral bir an için Kuzey İskoçyalı'nın onu bir şekilde tehdit ettiğini sandı. Sonra Brodick'in ellerinin hâlâ iki yanında ve kılıcının hâlâ kınında olduğunu gördü. Askerlere kılıçlarını çekti den tehdit nerede gizleniyordu, peki?

O an için hazineyi unutan John ayağa kalktı. "Tehlike nerede?" diye sordu.

Askerler sessiz kaldılar.

Brodick, "Gillian, kralına askerlerinin onu öldürmek istediklerini söyle," dedi.

Askerlerin lideri gülümsedi. "Ve bu cesaretli davranışımızdan onur duyacağız. Evet, seni öldürmek istiyoruz John. Kuzey İskoçyalı'yı ve karısını da öldüreceğiz." Brodick'e başıyla işaret ederek ekledi: "Sen suçlanacaksın elbette."

John elini kılıcına uzattıktan hemen sonra savunmasız olduğunun farkına vardı.

"Tek haykırışım la adamlarım koşarak geleceklerdir."

Horace kıs kıs güldü. "Onlar buraya gelmeden önce sen öleceksin."

Brodick başını iki yana salladı. "Kralınızı öldürmenize izin veremem çünkü bu karımı üzer ve siz karımın yanına kesinlikle yaklaşmayacaksınız. Niyetimi açık ettim mi?"

Askerler hep birlikte Brodick'e saldırdılar ve muhakeme-deki bu hata Brodick'e fazladan bir üstünlük sağladı. Askerler saldırmakta acele ettikleri için peş peşe yanılığa düştüler.

Bir yırtıcı hayvan süratinde hareket eden Brodick, onu öldürmeye çalışan adamlar için net görülme-yen bir figür oldu. Savaşçı, kılıcını yukarıdan aşağıya doğru savururken, adamlar kılıcın yalnızca gümüş pırılmasını gördüler ve ıslıklı sesini işittiler. Brodick ayağıyla vurduğu askerin kolunu kırıp askeri yere devirirken, kılıcıyla öteki iki askeri bir yandan diğer yana kestti. Son askerin kılıcından sakınmak için geriye doğru yay biçiminde kıvrıldı, büküldü ve dirseğiyle vurduğu adamın çenesini kırdı.

Gillian kralın kolunu tuttu ve zarar görmemesi için kralı geriye doğru çekmeyi denedi fakat John gerçek bir yiğitlik infilakı içerisinde geri çekilmedi. Gillian'ı arkasına doğru itti ve ona kalkan oldu.

Gillian sıkı bir çığlık atmadan önce askerlerden ikisi Brodick'in ayaklarının dibinde cansız vaziyette yatıyorlar ve öteki ikisi acı içinde iki büküm olmuş halde kıvranıyordu. Brodick soluk soluğa dahi kalmamıştı. Kılıcını üstündeki İngiliz kanından arındırmak için ölümlerden birine gelişigüzel biçimde sildi. Sonra kınına tekrar soktu ve arkasına döndü. Kralı, karısını korurken bulmasına ilişkin şaşkınlığını gizle-yemedi.

John afallamıştı. Gözlerini hainlere sabitledikten sonra Brodick'e baktı. Boğuk bir sesle, "Bire karşı dört," diye fısıldadı. "Çok etkileyici."

Brodick omuz silkti. "Etkileyici olarak göreceğin şeye henüz kavuştun."

Kral bir kez daha dizlerinin üstüne çöküp hazineyi iki

eliyle birden nazik bir şekilde kaldırırken, yere düşen meşalenin alevi onların arkasındaki enkazı tutuşturdu. Kral dikkat kesilerek gizli zembereklere sırasıyla bastı ve kutu çatırdıyarak açıldı. Uzun sessizlik anında kral, gözlerini dikip kutunun içindekilere öylece baktı.

Ve sonra kralın gırtlğından yükselen boğuk ses, onca yıl-lık düşkünlükten yansıyan eziyet verici, canhıraş bir kükre-meye dönüştü.

Ve kaybedilene duyulan ıstırapın feryadı uğultulu, büyük bir öfkeye dönüştü.

Bu ses Gillian'ı uyuşturuyor ve Gillian'ın kaldıramayacağı ağırlıktaki duyguların tümünü içeriyordu: Keder, ihanet, al-datma, korku. Gillian çılgınlığı ya da hatıraları engelleyemi-yordu. Şu an o karanlık geçitteki merdivenin en üst basama-ğında durduğunu hissediyordu. Sanki o ve Christen karanlık uçuruma düşüyorlarken, uzun kuyruğuyla Gillian'ı kamçı-layan ejderha, duvardan çözülüyordu. Gillian bir kez daha o korkmuş, terk edilmiş ve yapayalnız minik kız oldu. Çevre-sinde yankılanan acı dolu çılgınlığı duyuyordu ve babasının ona gözlerindeki esef ve hüznle baktığını yeniden görüyor-du. Babası onu kurtaramıyordu. Gillian elini uzatıyordu.

Ve aniden orada beliren Brodick onun karşısında duruyor ve ona sesleniyordu.

"Gillian, bana bak."

Brodick'in sesindeki ve elinin Gillian'ın yanağına doku-nuşundaki sevecenlik, Gillian'ın duyumsadığı dehşeti bıçak gibi kesti ve genç kadın bir hıçkırık eşliğinde Brodick'in kol-larına yığıldı.

Gillian, "Eve gitmek istiyorum," diye feryat etti.

Brodick, "Pek yakında," dedi. "Şimdi arkama geç ve orada kal."

Bu haşin emir Gillian'ı sarstı ve Gillian çabucak emredil-diği gibi yaptı çünkü bağırان askerlerin ahıra doğru koştu-kla-rını işitebiliyordu. Sinsi sinsi büyüyen yangının dumanı, on-ları alarma geçirmiş olmalıydı. Gillian'ın arkasındaki alevler

daha yükseğe sıçramaya başladı ve Gillian biliyordu ki kralın adamları süratle içeriye girip ölü askerleri gördüklerinde, Brodick'e saldıracaklardı.

Krala doğru dönen Gillian, kralın yüzündeki yaşları sil-dikten sonra kutuyu çatırdatarak kapattığını gördü. Kral ce-keti kutuya sardı, çıkımı sırt çantasına tıkaştırdı ve sendeleye-rek ayağa kalktı.

Askerlerinin geldiklerini kral da işitmiş olmalıydı çünkü Brodick'in yanında durmak için harekete geçti. Adamları içe-riye girerlerken, kral elini yukarıya kaldırdı.

Brodick, "Bunlar senin adamların mı yoksa onunkiler mi?" diye sordu.

Kral, "Benimkiler," yanıtını verdi.

Kralın sesi oldukça sakindi. Brodick'e, "Benimle gel," diye buyurduktan sonra ahırdan çıktı.

Brodick Gillian'ı peşinden sürükledi ama onlar avluya vardıklarında, Brodick durdu ve tiz bir ısıklık çaldı. Dylan ve Robert öne doğru at sürdüler.

Brodick Dylan'a, "Gillian'ı buradan çıkar," diye emretti. "Robert, Bridgid'i bekle ve yanında götür."

Gillian'ın itiraz etmesine fırsat verilmedi. Dylan aşağıya doğru uzandı, Gillian'ı yukarıya kaldırdı ve aygırını dörtlale koşturttu.

John askerlerine, "Kuzey İskoçyalılar'ı içeriye alın," diye haykırdıktan sonra Iain ve Ramsey'e, Brodick ve onu içeriye doğru takip etmelerini eliyle işaret etti.

Alford beklerken boş durmamıştı. Zamanı daha fazla asker toplamak için kullanmıştı çünkü kilerin yakınında en azın-dan bir düzine asker vardı. Brodick ve Iain kralın arkasında durdular fakat Ramsey köşede oturan Bridgid'i fark ederek ona doğru gitti. Elini tuttuğu Bridgid'i çekip ayağa kaldırdı ve tek kelime etmeksizin yanında sürükledi.

Bridgid Ramsey'le konuşmaya korktu. Ramsey'i daha önce hiç böylesine bir öfke içerisinde görmemişti ve Ramsey'in öfkesi Bridgid'i neredeyse İngiliz baronlarından korktuğu

kadar korkutuyordu. Ramsey Robert'a da tek kelime etmedi, Bridgid'i oradan uzaklaştırmasını elle işaret ettikten sonra döndü, başı aşağıda tekrar içeriye girdi.

Ramsey onlara katıldığında, kral, Iain Maitland'la düşük sesle konuşuyordu. Kral kaçırılanın, Iain'in oğlu olup olmadığını soruncaya dek Ramsey John'un ne söylediğini duymadı. Iain kısa bir baş onayıyla yanıt verdikten sonra kral elini uzattı ve beyin kılıcını rica etti.

"Onu ödünç alabilir miyim?"

Iain kralın silahı almasına gönülsüzce izin verdi. John döndü ve Alford'ın beklediği masaya yavaşça yaklaşıırken bir elinde kılıcı taşıyarak diğer elinde sırt çantasını asılı tuttu.

Baron ayağa kalkmaya başladı ama John ona oturmasını buyurdu. "Hayal kırıklıklarıyla doluydu bugün," yorumunu yaparken kralın sesi bir kış akşamı kadar soğuktu.

"Öyleyse hazineyi gene bulamadınız değil mi?" diye soran Alford'ın gözlerinde tuhaf bir ışıltı vardı. John baronu yanıtsız bıraktığında, Alford kendisinin haklı olduğunu varsaydı. "Kuzey İskoçyalılar buradalar mı lordum?" diye seslendi.

John Hugh ve Edwin'nin nasıl da tedirgin olduklarını ayımsadı. Beylere kaçamak bakışlar atmayı sürdürüyorlardı. Kral, Iain Maitland'a göz attı fakat bey ona bakmıyordu. Hayır, beyin gözleri nefretle yanıyormuşa benziyordu ve bakışları Buchanan Beyi'ninki gibi avına kilitlenmişti.

"Onlar seni korkutuyorlar mı Alford?" John başını Kuzey İskoçyalılar'a doğru yatırırken sözcükleri uzata uzata konuştu.

Onlar Alford'ı kaygılandırmıyorlardı ama Alford aynı zamanda kendisinden emindi çünkü onların herhangi bir zarar veremeyeceklerini biliyordu. Şayet onlardan biri elini kılıcına uzatırsa, Alford'un adamları ve kralın muhafızları onu yere sererlerdi.

"Hayır, onlar beni korkutmuyorlar ama onlar... Medeniyetsizler."

John, "Konuk sevmelik etme," diye azarladı.

Bir elinde sırt çantasını, diğer elinde Iain'in kılıcını tutan John masanın etrafını yavaşça dolanmaya başladı. "Bugün bütün acıları geri getirdi," dedi ve beylere doğru dönerek bir açıklama sundu. "Sadece tek bir kadını sevdim ve onun adı Arianna'ydı. En gözde arkadaşım Alford onu bana getirdi ve ben ona hemen âşık oldum. Onun da beni sevdiğine inanıyordum," diye ekledi. "Ve onunla evlenmenin bir yolunu buldum."

Kral birden durdu ve sırt çantasını masadaki Alford'ın önüne attı.

"Aç onu."

Alford sırt çantasını aşağıya doğru çevirdi ve çantanın içinden masaya dökülenleri izledi. Kutu, ceketin içinden çıkarak gözler önüne serildi.

John Alford'a kutunun içinde ne olduğunu söyledi. "Hançerim dipte duruyor. Ben o hançeri, altın sarısı saçından bir bukle kesmesi için Arianna'ya kâhyayla yolladım. Hatırlıyor musun Alford?"

Alford yanıtlamadan önce John sözlerine devam etti. "Hançerimin üstünde Arianna'nın saç bukleleri var. Söyle bana Alford, saç buklelerinin üstünde ne var?"

Alford kekeleyerek, "Ben... Ben bilmiyorum," dedi.

"Evet biliyorsun. Senin hançerin."

Alford, "Hayır, o benimki değil," diye bağırdı.

John masanın etrafını yavaş yavaş dolaşmaya başladı. "Hayır mı? Hançerin kabzasında senin arman var."

"Birisi... Benim hançerimi çalmış olmalı... Gillian'ın babası çalmış olmalı..."

John'un sesi, kırbaç misali şaklıyordu. "Sarayda Gillian'ın babası yoktu ama sen vardın Alford. Arianna'yı sen öldürdün."

"Hayır, ben öldürmedim..."

John masaya yumruğunu indirdi. "Eğer yaşamak istiyorsan, bana doğruyu söyleyeceksin."

"Yaşamak istiyorsam..."

John, "Bana doğruyu söylediğin müddetçe seni öldürmeyeceğim," vaadinde bulundu. "Tam olarak neler yaşandığını bilmek istiyorum, fakat ilkin bunu bana itiraf edeceksin. Arianna'yı sen öldürdün, değil mi?"

Alford, "Arianna sana ihanet edecekti," diye kekeleydi. "Benim nasihatimi dinlemeyecekti ve sizinle danışmanlarınızın arasına girmeye kararlıydı. Ben kralımı korumak istiyordum sadece. Arianna'nın gözünü iktidar hırsı bürümüştü çünkü Arianna biliyordu... Evet biliyordu ki seni parmağında oynatabilecekti."

Kral öfkeden titreyen sesiyle, "Tam olarak neler yaşandığını bilmek istiyorum," diye yineledi.

"Arianna'yı ikna etmek için onun odasına gittim ve o benimle alay etti lordum. Evet, alay etti. Kâhyanız kutuyu odaya getirdi ve masanın üstüne koydu. Kutu açıldı ve hançerinizi kutunun içindeydi. Kâhyanız beni görmedi ve kâhya odadan ayrıldıktan sonra Arianna sizin hançerinizi alıp saçının bir buklelerini kesti. Hançeri ve saç kutuya koydu..."

John, "Ve sen onu ikna etmeyi sürdürdün mü?" diye sordu.

"Evet ama Arianna dinlemeyecekti. Yoluna hiç kimsenin çıkmasına izin vermeyeceğine dair yemin etti. Bana saldırdı ve ben kendimi savunmak zorunda kaldım."

"Ve böylece sen onun boğazını kestin."

"Bu bir kazaydı. Paniğe kapıldığını itiraf etmeliyim. Kâhyanız geri dönüp kapıyı çalınca ben de düşünmeden kendi hançerimi kutuya koydum ve kutuyu kapattım. Bunu size anlatacaktım. Evet, evet, anlatacaktım," diye feryat etti Alford.

"Ve odanın anahtarı sende olduğu için kaçışın çok kolaydı değil mi? Kapıyı kilitledin ve kutuyu kendi odana götürdün. Bu doğru mu Alford?"

"Evet."

"Ve sonra ben Arianna'nın cesedini bulduğumda, sen beni teselli ettin... İyi arkadaşımışsın gibi."

"İtiraf edecektim ama siz o denli kendinizden geçmiştiniz ki ben beklemeye karar verdim."

"Hayır, sen Dunhanshire'in Baronu'nu suçlamaya karar verdin."

Alford sesini pişmanmış gibi çıkarmaya çabalayarak, "Evet," dedi. "Gillian'ın babası paylaştığımız ortak diyara ilişkin tartışmak için benim malikâneme gelmişti. Salona girdiğinde kutuyu gördü ama görmemiş numarası yaptı ve ben arkamı döndüğüm anda kutuyu çaldı. Kendisi için saklayacaktı."

John homurdanarak, "Sen buna inanmıyordun," dedi. "Baronun kutuyu bana getireceğini biliyordun değil mi Alford? Ve böylelikle sen Dunhanshire'i kuşatma altına aldın ve susturmak için baronu öldürdün."

Alford, "Arianna'yı öldürmek zorunda kaldım," diye tekrarladı. "Seni mahvedecekti."

Kral, "Beni mi?" diye bağırdı. Bu oyuna daha fazla devam edemezdi. Alford'ın arkasında durdu ve Iain'in kılıcını havaya kaldırdı. Kılıcı Alford'ın sırtına sokarken, "Şeytan alsın seni," diye haykırdı.

Baron yukarıya doğru bir yay misali kaskatı gerildikten sonra öne doğru düştü. Hiddetten göğsü kabaran John geriledi. John kutuyu alıp kapıya doğru yürürken oda ölüm sessizliğine gömülmüştü.

John askerlerine onu takip etmelerini eliyle işaret ederken, Iain Maitland'a, "Oğlunun öcü alındı," dedi.

Askerlerin arkasına çömlen Hugh krala seslendi. "Kralım, Edwin ve ben Alford'ın ihanetinde pay sahibi değiliz."

John baronu umursamadı. Üç beyin yanından uzun adımlarla yürüyerek geçerken, "Onların hepsi sizin," dedi.

Iain, Ramsey ve Brodick yavaşça ilerlerlerken kapı kapandı.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Ramsey ve Brodick kolayca utanmazlar veya yılmazlardı ama Baron Morgan Chapman onlara biraz akıl vermeyi ve onları adamakıllı paylamayı nihayetlendirdiğinde beylerin mahcup oldukları aşikârdı.

Ve bunu itiraf edecek yeterlilikte adamlardı. Her ikisi de şu huysuz ihtiyarla iddialaşmak istemelerine karşın onlara yaşlılarına saygılı olmaları öğretildiği için iddialaşmaya teşebbüs etmediler fakat Morgan hoyratça suçlamalarıyla mevcut durumu onlar için zorlaştırıyordu.

Morgan'ı meselenin özüne getirmek sonsuza dek sürecekmışe benziyordu. Morgan kollarını kavuşturmuş, beyle- rin karşısında duruyor ve sanki oğullarını eleştiren bir baba gibi davranıyordu. Bu çok aşığlayıcıydı fakat Ramsey ve Brodick duruma göz yumuyorlardı.

"Huzurlu bir hayat yaşadım ama geçen iki gün zarfında çok kızgın iki genç leydiden bana bir ömür boyunca yetecek kadar çok feryat işittim. Onları benim üstüme yıkma ve benimle birlikte eve gönderme küstahlığını gösterdiniz ve size yemin ederim ki vardığımızda kulaklarım çınlıyordu. Fakat bu iş orada bitti mi?"

Ramsey bu işin orada bitmediğini tahmin etme hatasına düştü ve şu geçimsiz barondan bir kaş çatışı ile bir küfür alarak başını iki yana salladı.

Morgan yüksek perdeden konuşmasını sürdürdü. "Hayır," dedi. "O tatlı kızlar henüz başlamışlardı. Ben yatağıma gitmeyi düşünüyordum ama onların beni takip edeceklerini biliyordum." Brodick'e baş işareti vererek beyanatta bulundu: "Sen benim Gillian'ımın kalbini kırmışsın ve Gillian seni bir daha asla görmek istemiyor."

"Öyleyse Gillian gözlerini kapalı tutabilir fakat ben Gillian'ın eve benimle beraber geleceği konusunda sizi temin ederim."

"Ayaküstü evlenmişsiniz."

"Ben ne istediğimi biliyordum ve onunla evlendim."

"O mu? Yeğenimden bahsediyoruz, değil mi?"

"Evet söz, yeğeninizden bahsediyoruz."

"Gillian senin ona söz verdiğini söylüyor, sonra da sözünü tutmamışsın."

"Evet."

"Gillian senin onu kullandığına inanıyor."

"Kullandım."

"Lanet olasıca adam, en azından bunun nedenini açıklayabilirsin."

Brodick, "Bunun nedenini biliyorsunuz," misillemesini yaptı. "Onun böylesine bir tehlikede yer almasına müsaade edemezdim. Eğer kızması gereken biri varsa, o kişi benim zira Gillian hiç düşünmeksizin peşimden gelmiş."

Morgan parmaklarını kır saçları arasında gezdirdi. "Gillian senin onu sevdiğine inanmıyor ve burada benimle birlikte yaşama konusunda ısrar ediyor."

Brodick bir cevap vermeden baron hırçınlığını Ramsey'e yönlendirdi. "Bridgid de benimle birlikte kalmayı arzu ettiği konusunda ısrar ediyor. İngilizler'i sevmekte diretiyor, Tanrı bana yardım etsin."

Ramsey, "Bridgid eve benimle beraber gelecek," diye duyurdu.

"Niye?"

Ramsey bu soruya şaşırdı. "Çünkü o bir Sinclair."

"Bu yeterli bir sebep değil. Bridgid senin onu, ondan kurtulmak için evlendirmek istediğine inanıyor. Annesinin onu başından atmaya çalıştığını söylüyor. Doğru mu?"

Ramsey iç çekti. "Evet doğru."

"Sen de aynı şeyi yapmıyor musun?"

Ramsey, "Hayır, yapmıyorum," dedi. "Bridgid aşık olduğunu söyledi bana ama adamın kim olduğunu söylemeyi reddediyor."

Adamakıllı çileden çıkan Morgan başını iki yana salladı. "Sana onun kalın kafalı bir adam olduğunu söyledi mi?"

Ramsey, "Aslında söyledi," diye karşılık verdi.

Başı öne düşen baron sessiz bir dakika boyunca fırça gibi kaşlarının arasından Ramsey'e dikkatle baktı. Sonra iç çekti. "Dün mü doğdun oğlum? Tanrı aşkına Bridgid'in kime aşık olduğunu zann ediyorsun? Kafa yorarsan, bunu anlayacağın-dan eminim."

Ramsey'in aklını başına getiren, Morgan'ın ne söylediğinden daha çok nasıl söylediği idi. Ramsey'in yüzü yavaş ve basit bir gülümsemeyle aydınlandı.

Morgan bir ferahlama eşliğinde başıyla onayladı. "Niha-yet anladın değil mi? Ve zamanı geldi bana sorarsan," diye homurdandı. "Eğer senin cazibene dair uzun soluklu başka bir tarife daha katlanmak zorunda kalırsam, midemde yiye-ceğimi tutamayacağıma yemin ederim. Oymakların arasın-daki barışı korumak için şu Meggan adındaki kızla evlenme saçmalığını unutacak mısın?"

"Size Meggan'ı da mı anlattı?" Ramsey gülümsemeden edemiyordu.

"Oğlum, Bridgid'in bana senin hakkında anlatmadığı her-hangi bir şey olduğunu sanmıyorum. Kalın kafalı olmaktan vazgeçip kendine geldin mi?"

Ramsey bunu hakaret olarak görmedi. "Görünüşe bakılır-sa kendime geldim," diyerek onayladı.

Morgan, "Bridgid başa çıkılması zor bir kız," uyarısını yaptı.

"Evet söyler, ele avuca sığmayan bir kız."

Baron yerinden doğruldu. "O halde ikinizin de dikkatle dinlemenizi istiyorum, çünkü size şartlarımı bildireceğim."

Brodick, "Şartlarınız mı söyler?" diye sordu. Ramsey'i bir budala gibi sırtınmaya son vermesi ve dikkat kesilmesi için dürttü.

Morgan, "Şartlarım..." diye yineledi. "Sevdalı iki kadını yüklenmek istediğimi mi sanıyorsunuz?"

Brodick, "Öyleyse onları götürmemize izin verin," dedi.

Bu öneri Brodick'e kötü bir bakış daha kazandırdı. "Göz-lerindeki, Gillian'ı sevdiğine ilişkin bakışı görebiliyorum. Gillian'a onu sevdiğini söyleyebilirsin oğlum, hem de en ya-kın zamanda, çünkü Gillian kafasında, senin onu hiç önem-semediğin fikrini sabitlemiş."

"O benim karım. Elbette önemsiyorum onu."

Baron burnundan nefes verdi. "Gillian çok heyecanlı bir kız."

"Evet, hayat dolu."

"Ve dik başlı. Gillian'ın bu kusuru nereden edindiğini bil-miyorum ama Gillian dik başlı."

"Evet söyler."

"Gillian'ın ruhunu ezemeyeceksin."

"Ezmek istemiyorum söyler."

"Güzel, çünkü eğer yapılan herhangi bir ezme söz ko-nusuysa, bu ezmeyi yapan kişi Gillian olacaktır. Gillian'a iyi davranmanı söylemem lüzum yok çünkü benim tanıdığım Gillian, senin ona iyi davranmanı sağlama alacaktır. Gillian güçlü bir kızdır fakat hassas hislere sahiptir."

Ramsey Morgan'a, "Söz, şartlarınıza değindiniz mi?" ha-tırlatmasında bulundu.

Morgan, "Evet değindim," yanıtını verdi. "Yeğenimi sevi-yorum," diye belirtti. "Bridgid'den de hoşlandım. Ona, onu başından savdığımı düşündürmeyeceğim. Savıyorum ama ona bunu düşündürmeyeceğim. Anladığım kadarıyla..."

Baron duraksadığında Ramsey, "Evet?" sorusunu yöneltti.

"Onları gitmeye özendirmek zorundasınız. Onları tehdit etmenize izin vermeyeceğim. Siz onların kalplerini kırmışsınız ve şimdi onaracaksınız."

Beylere bu olasılıksız buyruğu verdikten sonra Morgan leydileri şahsen gidip getirmek için salondan ayrıldı. Ramsey ve Brodick beklerken volta atılar.

Ramsey, "Baron bana birini anımsatıyor ama kimi hatırlattığını tam olarak çıkaramıyorum," yorumunu getirdi.

"Kendi babamın benimle Gillian'ın amcasının az evvel konuştuğu gibi asla konuşmadığına yemin ederim."

"Baban, sen onu yeterince tanıyacak yaşa erişmeden önce öldü."

"Bu aşağılayıcıydı kahretsin. Baron benim beklediğim gibi biri değildi kesinlikle. Gillian bana amcasından bahsettiğinde, kafamda mülayim bir centilmen canlandırdım. Gillian onun kibar olduğunu düşünüyor. Bu kadının gözleri kör mü? Gillian böylesine huysuz bir ihtiyar, Tanrı aşkına, nasıl sevebilir?"

Başı yukarıya kalkan Ramsey, Brodick'in düşünce katarını bozarak birdenbire kahkahalara boğuldu. "O sensin."

"Ne?"

"Morgan... Bana seni anımsatıyor. Tanrım, Gillian tıpkı amca gibi bir erkekle evlenmiş. Barona bak ve önümüzdeki yirmi yıl içerisinde kendini gör."

"Kavgacı, huysuz bir ihtiyar olacağımı mı öne sürüyorsun?"

Ramsey sözcükleri uzatarak konuştu. "Lanet olsun, sen şimdi de kavgacı ve huysuzsun. Gillian'ın sana âşık olmasına şaşmamalı."

"Kavga edecek havada değilim."

Ramsey gülerken bir iskemleyle çöktükten sonra ansızın gene ciddileşti.

"Bridgid'in burada kalmayı düşündüğüne inanamıyorum."

Brodick, "Karımın beni kolları açık karşılamasını umu-

yordum ama karım alt kata inmedi bile. Eğer onu eve sürüklemek zorunda kalırsam sürükleyeceğim," dedi.

"Beni görmeyi mi arzu ediyordunuz beyim?"

Bridgid'in sesine, hem Ramsey hem de Brodick döndü. Brodick, "Karım nerede?" diye sordu.

Bridgid, "Üst katta," yanıtını verdi. "Birazdan aşağıda olur."

Ramsey, "Bizi biraz yalnız bırakabilir misin?" sorusunu yöneltti. "Brodick'le konuşuyordum, seninle değil Bridgid. Buraya geri gel."

Brodick salondan ayrılırken Bridgid bir iç çekiş eşliğinde arkasına döndü ve Ramsey'e doğru yürüdü. Ramsey masaya yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve Bridgid'e gülümsedi. Bridgid Ramsey'e gülümsemedi. Ramsey'in tapılası gamzeleri karşısında dikkati dağılmasın diye başını öne eğdi.

Bridgid ürkek ve çekingen davranıyordu; Ramsey Bridgid'in şimdi hangi oyunu oynadığını merak ediyordu çünkü Bridgid'in güzel vücudunda çekingen tek kemik dahi bulunmadığını biliyordu.

"Baron Morgan sizin benimle konuşmak istediğinizi söyledi."

Ramsey, "Evet," dedi. "Sana söyleyeceğim önemli bir şey var, fakat ilk olarak, bunu nasıl başardığını bana anlatmanı istiyorum senden."

"Neyi başardığını beyim?"

"Bridgid bana bak."

Bridgid kendisini hazırlayarak, "Evet beyim," dedi. Başını yukarıya kaldırdığında kalbi hâlâ hızla çarpan Bridgid'in karında şu bilindik karıncalanma hissi vardı. Bridgid eğer Ramsey onu öperse, muhtemelen bayılacağını düşünüyordu ve bu komik tasavvur Bridgid'i az da olsa sakinleştiriyordu.

"Gülünç bir şey mi söyledim?"

"Evet... Yani hayır, elbette söylemediniz."

"O zaman neden gülümsüyorsunuz?"

Bridgid omuzlarını kaldırdı. "Gülümsemekten vazgeçmemi mi istiyorsunuz?"

Ramsey, "Tanrı aşkına Bridgid," dedi. "Dikkatini ver."

"Dikkatimi veriyorum."

"İngiltere'ye varan onca yolu, durdurulmaksızın ya da öldürülmeksizin, katetmeyi nasıl başardığımı bilmek istiyorum."

Bridgid yanıtlamadan önce bu soruya bir dakika boyunca kafa yordu. "Hile ve aldatma kullandım."

"Daha iyi bir açıklama istiyorum."

Bridgid, "Pekâlâ," dedi. "Proster'ı, Gillian'ın Annie Drummond'ı görmeye ihtiyacı olduğuna inandırdım ve yola çıktığımızda Proster'a gerçeği söyledim. Onu, Ker'i veya Alan'ı suçlamamanızı ümit ediyorum. Gillian ve ben geri dönmeyi reddettik."

"Ve çok genç oldukları için siz onlara ne kadar karşı koysanız koyun, sizi eve geri sürüklemeleri gerektiğinden bihaberlerdi."

"Onların cezalandırılmamaları gerekiyor."

"Onları cezalandırmaya niyetim yok. Sizin yanınızda kaldılar ve sizi korumak için ellerinden gelenin en iyisini yaptılar, bu nedenle ödüllendirilecekler. Onların işini kolaylaştırmadınız."

Bridgid, "Gillian'ı da suçlamamanızı ümit ediyorum," diye yalvardı. "Bizi eve geri yollamayı deneyip durdu fakat biz onu dinlemedik."

"Niye askerlerden gizlice kaçıp Gillian'ı Dunhanshire'da takip ettin?"

"Gillian'ın kız kardeşiymişim gibi yaparak Gillian'a yardım edebileceğimi düşündüm ama destek olacağıma köstek oldum. Beyim, size bir soru sorabilir miyim?"

"Nedir?"

"Alford'ın malikânesindeki bütün askerlere ve uşaklara ne oldu? Morgan Amcanın uşakları buraya geri döndüler fakat ya ötekiler?"

"O uşaklar malikâneye şimdiye dek geri dönmüşlerdir ve yeni bir barona hizmet etmek için bekliyorlardır. Biz masumları öldürmeyiz."

"Peki ya askerler?"

"Askerler masum değillerdi."

Ramsey ayrıntılara girmeyi reddetti ve Bridgid o dehşet verici ayrıntıları bilmesi gerektiğini düşünmedi. Sonra, "Yakında evin yolunu tutuyor olacak mısınız?" diye sordu.

"Evet."

Bridgid başıyla onayladı. "Size iyi yolculuklar öyleyse." Ve oradan ayrılmaya teşebbüs etti.

"Henüz bitirmedik."

"Benden daha başka ne istiyorsunuz?"

"Daha başka mı? Senden hiçbir şey istemedim ki henüz... İstedim mi?"

Bridgid başını iki yana salladı.

"Yaklaş Bridgid."

"Bulduğum yerde iyiyim."

"Yaklaş," diye buyuran Ramsey'in sesinde çelikten bir tehdit gizliydi.

Bridgid ilerlerken Ramsey'in otoriterliğini özlemeyeceğinde karar kıldı. Ramsey'in tam karşısında durdu. "Bu yeterli mi?"

Ramsey, "Daha yakına," diye emretti.

Bridgid söylenileni yerine getirdi. "Bu sizin için yeterince yakın mı?"

"Şimdilik evet."

Ramsey belli ki Bridgid'in rahatsızlığından keyif alıyordu ve Bridgid iyice şaşkına dönmüştü. Ramsey Bridgid'le oynuyormuş gibi görünüyordu ve bu durum hiçbir anlam ifade etmiyordu. Ona bu denli yakın olup da dokunamamanın Bridgid için nasıl bir ıstırap olduğunu Ramsey muhtemelen anlayamıyordu. Bridgid Ramsey'e sevdalanmamış olmayı diliyordu. Böylesi içini acıtıyordu. Ramsey'i giderken izlemenin düşüncesi, Bridgid'de ağlama isteği uyandırıyordu fakat Bridgid Ramsey'e bir tek gözyaşı göstermektense ölmeyi yeğliyordu.

"Morgan Amca senin bana bir şey söylemek istediğini söyledi. Nedir?"

"Morgan Amca mı? O senin ne zaman akrabana oluverdi?"

"Onunla çok yakınlaştım."

Ramsey gözlerini devirdi. "Burada kalmıyorsun. Sana söylemek istediğim budur."

"Kalmaya karar verdim."

"Öyleyse kararından vazgeç. Benimle birlikte eve geliyorsun."

Bridgid Ramsey'in bu denli kalın kafalı ve dik başlı olmasına bir anda öyle çok kızdı ki çileden çıktı.

"Hayır, geri dönmüyorum. Burada kalıyorum. Morgan Amca kalabileceğimi söyledi. İngiltere'yi seviyorum beyim. Evet seviyorum. Sen ve tüm diğer askerler bana göz göre yalan söylediniz. İngiltere'yi Araf'a benzeyen bir yermiş gibi duyurdunuz ama ben gerçeği öğrendim. Bu diyar bizimkiler kadar güzel ve insanlar tıpkı bizim gibiler. Onların, konuşma biçimi nedeniyle anlaşılması güç olduklarını itiraf edeyim fakat buna yavaş yavaş alışıyorum. Buraya yolculuğumuzda Gillian'a ve bana kaç İngiliz'in yardım ettiğini biliyor musun?" Bridgid, "Yüzlerce," diyerek abarttı ve sözlerine devam etti. "Fazlaca paylaşacak malzemesi olmayan aileler, yiyeceklerini ve battaniyelerini almamızda ısrarcı davrandılar. Bize yataklarını dahi sundular. Biz onlara yabancı olmamıza karşın bizi gözettiler. Bütün o hikâyeler yalandan ibaretmiş. Bu ülkeyi seviyorum. Gillian'ın amcasını da seviyorum... O kibar ve tatlı bir adam."

Bridgid'in son cümlesi Ramsey'i güldürdü. "Morgan'ın kibar ve tatlı bir adam olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bridgid, "Evet," demekte diretti. "O da beni seviyor."

"Ama sen bir Sinclair'sin."

"Orada bulunmamın bir anlamı yok benim için."

"Peki ya sevdiğini söylediğin adam?"

Bridgid bir adım geriledi ama Ramsey Bridgid'i tuttu ve kendisine doğru çekti. Bridgid konsantre olabilmek için Ramsey'den bakışlarını kaçırdı.

Bridgid, "Onu artık sevmiyorum," dedi.

"Onu artık sevmeyi söyleyerek ne demeye çalışıyorsun? Bu kadar yüzeysel mi hissediyordun öyleyse Bridgid?"

Bridgid, "Hayır," yanıtını verdi. "Onu küçüklüğümden beri, çok uzun süredir seviyordum, ama şimdi onun tamamen uygunsuz olduğunu anlıyorum."

Ramsey bunu duymaktan hoşlanmadı. "Ondaki uygunsuzluk tam olarak nedir?"

Bridgid, "Her şey," diye feryat etti. "O dik başlı, kendini beğenmiş ve çok kalın kafalı. Evet öyle. Aynı zamanda zamana fakat benim evlendiğim erkek bana sadık olacak. Zamanı ona harcamayacağım bundan böyle. Üstelik o, istediği herhangi bir kadına sahip olabilir. Kadınlar onun ayaklarına kapanıyorlar... Ve o, benden bütünüyle habersiz."

"Ah, Bridgid, onun senden bütünüyle haberi var."

"Benim varlığımı umursamıyor bile."

Ramsey gülümsedi. "Elbette umursuyor."

Bridgid Ramsey'in ellerini iterek uzaklaştırdı ama Ramsey Bridgid'i belinden yakaladı ve kendisine doğru yavaşça çekmeye başladı.

"Ne yapıyorsun?"

"Uzun zamandır yapmak istediğimi."

Bridgid kımıldayamadı, düşünemedi. Ramsey'in koyu renk gözlerinde kayboldu ve Ramsey başını yavaş yavaş Bridgid'in başına doğru eğerken Bridgid, "Beni boğacak mısın yoksa?" diye fısıldadı.

Ramsey Bridgid'i öptüğünde, gülüyordu. En yumuşak, en tatlı dudaklar Bridgid'deydi ve Ramsey kollarında Bridgid'i tutmaktan inanılmaz derecede sevinç ve huzur duyuyordu. Ramsey'in dudakları Bridgid'in dudaklarının üstünde katıksız bir iyelikle açıldı. Dili, Bridgid'in diliyle tembelce cıvılamak için içeride gezindi ve Ramsey Bridgid'in karşılık vermesini beklerken onun tadına varmaya koyuldu.

Bridgid Ramsey'i tam manasıyla titretti. Ramsey böyle bir şeyi asla deneyimlememişti. Ramsey'in kendini beğenmişli-

gi ve kontrolü ortadan kalktı; Ramsey arzuyla titriyordu. Bu öyle çabuk oldu ki Ramsey nefesini zaptetmekte zorlandı. Dudakları Bridgid'in dudaklarına tekrar tekrar sokuldu ve tutku alevlendi.

Ramsey Bridgid'i masanın üstüne yatırıp onunla oracıkta sevmeyi aklından geçirdiğinde idrak ettiğinde, kendi kendisini durmaya zorladı. Ramsey başını kaldırdığında, her ikisi de soluk soluğa kalmıştı.

Bridgid de Ramsey gibi kendine gelmekte epeyce sıkıntı çekiyordu. Bir adım gerilediğinde gözle görülür bir şekilde sallanıyordu. "Beni niye öptün?"

Ramsey kadife misali pürüzsüz sesiyle, "Öpmek istedim," diye yanıtladı.

"Sen... Bu... Bir elveda öpücüğü müydü? Sen benimle vedalaşmıyordun?"

Ramsey güldü. "Hayır," yanıtını verdi. "Sen... Benimle beraber eve geliyorsun."

"Ben burada kalıyorum. Bir İngiliz'le evleneceğim."

"Kahretsin," diye kükreyen Ramsey bu öfke patlaması üzerine afallayan Bridgid'den daha fazla afallamıştı. Hiçbir kadın şimdiye kadar Ramsey'den bu türde bir tepki alamamıştı fakat Bridgid'inin başka bir erkekle birlikte olması düşüncesi Ramsey'i kudurtuyordu.

"Sen bir Sinclair'sin ve bize aitsin."

"Niye benden geri dönmemi istiyorsun?"

Ramsey hayatında ilk defa kendisini tamamen savunmasız hissediyordu. Bu çok berbat bir duyguydu. Oyalamak amacıyla, "Gerçeği istiyor musun, Bridgid?" diye sordu.

"Evet."

Ramsey Bridgid'e yüreğindeki söylemek için cesaret toplarken ikisinin bakışları buluştu.

"Sen Sinclair diyarını neşeli bir yer haline getiriyorsun. Sensiz bir yaşam düşünemiyorum."

Bridgid başını iki yana salladı. "Hayır, sen beni biriyle evlendirmek istiyorsun yalnızca..."

Ramsey ayağa kalktı ve Bridgid'e doğru bir adım attı. "Senin için bir evlenme teklifi var."

Yaşadığı hüsrana neticesinde gözyaşlarına hâkim olamayan Bridgid, "Beni öpmenin nedeni bu mu? Böylece beni eve götürüp sevmediğim bir adamla evlendirebileceksin, değil mi? Kim o adam?" dedi.

Ramsey Bridgid'e yöneldi.

Bridgid, "Beni bir kez daha öpmeye kalkışma," dedi. Kekeleyerek ekledi: "Düşünemiyorum, sen... Sadece yapma," dedi. "Ve teklife gelince... Kabul etmiyorum."

Ramsey, "Onun kim olduğunu öğreninceye dek teklifi geri çeviremezsin," gerekçesine başvurdu.

"Pekâlâ. Bana onun adını söyle ki teklifi kabul etmeyeyim. Yine de ilk başta onu bana öveceksin, değil mi? Daima yaptığın bir teklifi bana kabul ettirmeye çalışmak oluyor." Bridgid sözünü noktaladığında, kendi sesindeki kalp kırıklığını dahi işitebiliyordu.

"Hayır, onu övmeyeceğim. O, kusurlarından ötürü adeta kalbura dönmüş halde."

Bridgid kaçmaya çalışmaktan vazgeçti. "Öyle mi?"

Ramsey başıyla yavaşça onayladı. "Kalıbımı basarım ki o kalın kafalı, kendini beğenmiş ve dik kafalı biri ya da ne denli aptal olduğunu anlayıncaya kadar öyle biriydi."

"Fakat benim bahsettiğim erkek... O... Sensin."

"Seni seviyorum, Bridgid. Benimle evlenir misin?"

Brodict ne yapacağını bilmiyordu. Kendisini eli kolu bağlı hissediyordu çünkü Morgan onun büyüğüydü, bu nedenle Morgan'ı, Gillian'a kocasıyla birlikte eve gitmesini emretmesi için ters bir bakışla korkutamıyordu. Gillian'ı ararken adamın evini harabeye çeviremeyeceğinden emindi. Brodict'in hayal kırıklığının kökeninde yatan karanlık olasılık, Gillian'a verdiği sözü bozmasından ötürü Gillian'ın onu asla affetmeyeceğiydi; fakat kendi açısından Gillian'sız hayata katlanılmazdı.

Ramsey baronu etkileme konusunda Brodick'e yardım edebilirdi - ne de olsa diplomaside ustaydı - ama o da Bridgid'e kur yapmayla başka hiçbir şeyi düşünemeyecek kadar meşguldü. Bridgid'i samimi olduğuna ve onunla evlemede karar kıldığına inandırmak Ramsey'in tam bir saatini almıştı. Bridgid Ramsey'in teklifini nihayet kabul ettikten sonra onlar eve gitmek için oradan ayrılmışlardı. Iain de karısına geri dönmek için can attığından yardım etmek amacıyla oralarda oyalanmamıştı.

Ve bu durum, Brodick'i şu huysuz baronla bizzat ilgilenmeye mecbur bıraktı.

Brodick'in akşam yemeğinde hiçbir şey yememesi, Morgan'ı pek eğlendirdi. Morgan zavallı âşığa nihayet yardım etmeye karar verdiğinde, Gillian'ın merdivenden indiğini fark etti.

Brodick'in sırtı antreye dönüktü ve Morgan onun, karısını fark etmediğinden emindi.

"Oğlum, sen onunla evlenmeden önce Gillian'ın ne kadar inatçı olduğunu bilmen lazımdı. Bu kadınla beş dakikadan fazla zaman geçiren herhangi biri, onun inatçı olduğunu anlar."

Brodick, "Onun inatçı olduğunu biliyordum," onayını verdi. "Ama onun inatçılığını kusurdan saymıyorum."

"Sanırım onu burada bırakıp eve gitmen gerekiyor. Gitsen daha iyi olacak."

Brodick bu iğrenç öneriden ötürü şoke oldu. "Onsuz bir evim olamaz," diye homurdandı. "Onu bırakabileceğimi nasıl da düşünabiliyorsunuz?"

Morgan neşeyle, "Ben olsam bırakırdım," yanıtını verdi. "Söyle bana, ona verdiğin sözü niye bozdun?"

Brodick, "Bunun nedenini zaten açıkladım," diye mırıldandı.

Morgan da cevaben, "Yine açıkla," dedi.

"Çünkü onun tehlikede olacağı düşüncesi benim için kabul edilemezdi. Onu kaybedemem."

"Öyleyse bana bir daha hiç yalan söyleme."

Gillian'ın sesi, Brodick'i adeta neşeye boğdu. Brodick derin bir nefes aldı, şimdi daha sakindi, çünkü kendi dünyası ona bir anda yeniden anlamlı geliyordu. Ve sonra Brodick arkasına döndü. "Sen de bana bu işkenceyi bir daha asla çekirme," diye emretti.

"Bana bir daha asla yalan söylemeyeceğine söz ver."

"Sen böyle aptalca riskler almaktan vazgeçeceğine söz verinceye dek söz vermem. Proster bana senin içeride o piçle beraber olduğunu söylediğinde, şey yapacağımı sandım... Kahretsin beni çok korkuttun Gillian ve ben buna tekrar katlanmayı katiyen istemiyorum."

"Beni incittin."

"Biliyorum."

"Bütün söyleyeceğin bu mu? Beni incittiğini bildiğin mi? Öyleyse ben burada kalıyorum. Eve git Brodick."

Brodick, "Peki," dedi. Baron Morgan'ı başıyla selamlayarak salondan çıktı. Gillian kapıların onun ardından kapanmasını bekledikten sonra gözyaşlarına boğuldu.

Gillian amcasına doğru koşarken, "Beni terk ediyor," diye ağladı.

Amcası, "Ona gitmesini söyledin demin," açıklamasını yaptı.

"Eve bensiz gidiyor."

Amcası, "Ama ona öyle söyledin az önce," diyerek itiraz etti. "Seni net olarak duydum."

"Fakat o, benim ona yapmasını söylediğim şeyi asla yapmaz. Amca, ben onsuz nasıl yaşayacağım?"

Baron avutmayı denediği Gillian'ın sırtını beceriksizce sıvazladı. "Doğru olanı yapacaksın."

"Onu çok seviyorum."

"Ama o sana yalan söyledi, hatırlıyor musun?"

"O yalnızca asil bir şekilde davranmaya çalışıyordu. Beni korumak istiyordu."

"Öyleyse onu neden affetmiyorsun?"

Gillian, "Onu affedecektim," diyerek hıçkır hıçkır ağladı. "Onsuz yaşamak istemiyorum. Beni nasıl terk edebilir?"

Baron bir iskemle çekip Gillian'a, "Başımı ağrıyorsun kızım. Otur ve sakinleş," önerisini getirdi. "Pencereden bakayım ve onun gidip gitmediğini göreyim."

Gillian, "Onun beni terk edeceğine inanamıyorum," diye fıslıdadi.

Morgan gözlerini devirdi ve sabır için dua etti. Yeğeni kör müydü? Kocasının onu ne kadar çok sevdiğini göremiyor muydu? Morgan neredeyse histerik bir kadınla baş edemeyecek kadar yaşlı ve huysuzdu. Gönül meselelerini gençlere bırakmak gerektiğine karar kaldı. Onların daha fazla dayanma gücü vardı.

Morgan Brodick'in eyeri atından çıkarmasını ve adamlarından birine fırlatmasını izliyordu. Bütün adamları atlarından inmişlerdi ve baronun avlusunda kendi evlerindeymiş gibi davranıyorlardı. Brodick malikâneye tekrar yöneldiğinde, Morgan üst kata çıkmaya karar verdi. Bir gün içinde yeterince heyecan yaşamıştı ve Gillian'la kocası, mahremiyete gereksinim duyuyorlardı.

Morgan, "Geri döneceğim," yalanını söyledi. "Sen olduğun yerde kal ve beni bekle," diye alelacele ekledi. Gillian, amcası istediği şeyi verinceye dek onu şikâyetleriyle çıldırtacağı ve eskiden yaptığı gibi amcasını takip edebileceği düşüncesine kapılmamalıydı.

Baron antrede duraksayarak seslendi: "Seni sevdiğimi biliyor kızım, değil mi?"

"Evet, biliyorum. Ben de seni seviyorum, Morgan Amca."

Morgan merdiveni çıktı sonra fakat kapının arkasından açıklığını iştittiğinde durdu. Orada kim olduğunu öğrenmek için arkasına dönmek zorunda kalmadı.

"Ona iyi davranacaksın." Bu bir rica değil, bir emir cümlesi idi.

"Evet söz, iyi davranacağım."

"Sen onu hak etmiyorsun."

"Hak etmediğimi biliyorum fakat onu her halükârda alıkouyorum."

"Biliyorsun oğlum, sen bana birini hatırlatıyorsun ama onun kim olduğu aklıma gelmiyor." Morgan şaşkınlık içerisinde başını iki yana salladıktan sonra konuşmasını sürdürdü. "Gillian salonuma gözyaşlarıyla su basturmadan evvel içeriye giren en iyisini edersin. Salona su basturabilecek yeğane kişi Gillian'dır."

Amcasının kahkahasına meraklanan Gillian başını kaldırıp baktığında antrede durup onu izleyen Brodick'i gördü. Ayğa kalktıktan sonra Brodick'e doğru bir adım attı.

"Geri geldin."

"Asla gitmedim."

Bir mknatus tarafından çekiliyormuşçasına birbirlerine doğru ilerlediler.

"Bana kızgındın. Bunu gözlerinden anladım."

"Evet kızgındım. Senin güvenliğini sağlayıp sağlayamayacağımı bilmiyordum ve bu beni çok korkutuyordu."

Brodick Gillian'ı kollarına alacak kadar yakındı ama ona dokunmaya yeltenmedi çünkü onu öpmeye başlar başlamaz duramayacağını farkındaydı ve onda neden olduğu gönül kırıklığını onarmaya ihtiyaç duyuyordu. Kalbinde olanı Gillian'a söylemek, Brodick'e çok daha kolay geliyordu şimdi ve Brodick niye böylesine aptalca davrandığını anlayamıyordu. Aşk, erkeği zayıflatmıyor güçlendiriyordu; yanında Gillian gibi bir kadın varken o erkeğe kendisini yenilmez hissettiriyordu.

"Eve gittiğini sandım."

"Sensiz eve nasıl gidebilirim? Hayatım boyunca seni aradım. Seni asla bırakmam. Ev, senin olduğun her yerdir." Gillian'ın yanağını yumuşak ve nazik bir şekilde okşayan Brodick'in eli titriyordu. "Anlamıyor musun? Ben seni seviyorum ve ömrümün geri kalanında her sabah yanında seninle uyanmak istiyorum. Seninle olmam, İngiltere'de yaşamamı gerektirecekse... Yapacağım şey budur."

Gillian'ın gözleri sevinç gözyaşlarıyla doldu. Gillian Brodick'in duygularının derinliği ve romantik üslubundan ötürü mahcup olmuştu.

Gillian bunun Brodick için zor olduğunu biliyordu. Brodick duygularını sert dış görünüşünün arkasında saklıyordu. Gillian Brodick'i, onun kendisini tanıdığından daha iyi tanıdığını idrak ediyordu. Brodick'in soğuk terler dökmesi veya şimdi bir hayli hasta görünmesi hiç de önemli değildi; Brodick Gillian'a ihtiyaç duyduğu şeyi vermişti. Evet, Brodick sözler söylemişti ve o sözleri geri alamazdı.

Gillian, "Tekrar söyle," diye fısıldadı.

Brodick dişlerini gıcırdatarak Gillian'ın isteğini yerine getirdi. "İngiltere'de yaşayacağım."

Gillian gözlerini kırptırdı. "Ne?"

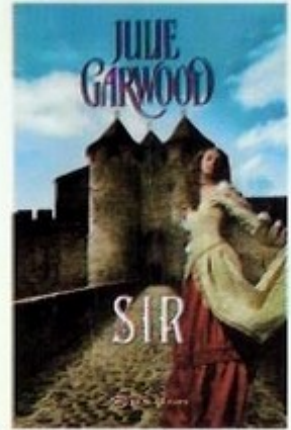
"Ah, aşkım, bana bunu bir daha söyletme. Bu seni mutlu edecekse, burada yaşayacağız."

Gillian Brodick'in kastettiği şeyin farkındaydı ve bu sevgili, kibar erkeğin onun için seve seve fedakârlıkta bulunacak olması nedeniyle hayrete düştü. Brodick'i öpmek istiyordu ama kocası için eziyet verici olan bu durumu hemen sonlandırmaya niyeti yoktu.

"İngiltere'de yaşamak, seni mutlu edecek mi?"

Gillian'ın zavallı, perişan kocası süratle renkten renge gidiyordu. "Eğer seninleysem, mutlu olacağım."

Gillian gülmeye başladı. "Öyleyse seni delirtmek üzereyim. Ben İngiltere'de yaşamak istemiyorum. Buchananlar'la birlikte yaşamak istiyorum. Beni eve götür."

New York Times çok satanlar yazarı Julie Garwood nefes kesici bir aşk hikâyesiyle sizleri bir kez daha büyüleyecek. Tüm zamanların en sevilen romanlarından birini okumaya hazır olun!

"Olağanüstü... Duygu yüklü, sevgi dolu bir aşk hikâyesi."

Romantic Times

"Garwood her zaman olduğu gibi bu eseriyle de kendini kanıtıyor. Sakın kaçırmayın!"

Rendezvous